

سازمان کتابخانه ها، موزه ها و مرکز اسناد آستان قدس رضوی

اداره مخطوطات

نام کتاب منشآت *

مؤلف متن ابوالفضل بن مبارک ناگوری هندی (علامی)

شارح مترجم

تاریخ تحریر نوع خط نستعلیق تعداد سطر ۱۵

نام کاتب

موضوع ارباب زبان فارسی عدد اوراق ۱۹۸

طول ۲۳،۵ عرض ۱۲،۵ شماره عمومی ۳۲۰۶۱

وقفی / غیر وقفی مقام معظم رهبری تاریخ وقف بهمن ۱۳

ملاحظات * عنوان : مکاتبات علامی = اشار ابوالفضل

> مرجع : فهرست مشترک پاکستان ج ۵ ص ۷۷ <، صفحہ

و عقیدت رفته و اراجچه قدر میخواهم اگر چه بدیده بصیرت این منظومه
خاطرشان ارباب معنی شده است اما چون بگویم کار داریم
این کرده در دل ماند که ام دیده نر این خانه حکم کون فی این بود
خاک کدستی و کدستی است و این نیزه مغاک پر کردنی
و انباشتی نوید ایه بر بدینست و خوابها همه کشیدی اگر چه
بهمیشه خیال آن مسافر راه عدم در پیش نظر و الا حاضر است
و بدایع شمایل آن مجاور عالم قدم حضور اقدس ظاهر اسکن
کالبد حاکی و پنهان شدن شیه سپانی معلوم که در نظر دورین
و خرد حقیقت کریں چه تفاوت خواهد بود اما نظر عالم شریعت که انضا
ت ترکیب عناصر و موالید است از حدایی طاهری آن عظیم المسال
اما ز عالم و خسر عظیم در شهرت آن باطن راه یافته که عبارت و تفسیر
آن حال کوتاه است و اشارت نیز بعد کوتاهی عذر خواه لیکن
بدیده سربرت و ماصره بصیرت مشهود است که آنچه از کفر عدم بود
می آید و اطلال و جود باز بعد عدم میرود و بارادت تکامل نظام کل است
خوشبیدن به از خوشیدن و از میدان به از خوشیدن در صورت

بغیر از رضا بقضای الهی و تسلیم بقدری از بی متلکی قوم و منجی مستقیم نیست
 باید که آن رکن السلطنت نیز راه مصارت پیش گرفته از اراده خود
 گذشته بآراده الهی سازد و بقیه الفاس نفی صرف مضایق و اح
 نماید که بیک حق شناسی و ذکر حق حوی نباشد خود میداند جمعی از قید تعلیه
 نجات یافته بسر منزل تحقیق بی می برند در هر زمانی کم یاب و غریب
 الوجود اند و ضن وقت آنکه با دوا و ظالمت شکر این عطیه عظمی
 که از مشرب غلب تحقیق بی می برند در هر زمانی کم یاب و غریب
 و او دار داشتغال نموده وجود با خود مارا غنیمت گری مشهور
 و خیال کند در آن زمان که آن پیشرو فاعله قیام عمل آقامت
 این برای غماز بنیدان یار و فادار قدوه محرمان را از خود
 است و او را در سایه دولت ابد بنود ما بر خور دار کرد اما د
 و ما را از تبارک سعادت او کامکار و باطله بعد از سنج این نامه
 غریب بجهت تدارک و ملاقی عده الملک راجه بود در مل را با خود
 ملاک و خود تعیین فرمودیم و متا ر اله از روی کمال تدبیر
 و تهور در اندک وضعی بتبیه بر اصل نموده الملک را در حوزة

لمحه

اطال خود و ملاحظه نماید که غایت بود آن اوقاف و حوزة
 و او را در آن وقت از حلال غنائم الهی میدادیم

و خود

تسخیر و زور و دولت و المنت الد که خاطر از مباهم ایجاد و با کل فارغ
 شد آنک الله تعالی درین نزدیکی دار الحلافت العالیه مجیم سر اوقات
 افعال خواهد بود در سوا که خاطر منور شد و عفت داشت که و آن رکن
 سلطنت رسید و چون از مطاوی ان شایم ارادت و صفای خود
 از فحادی ان شایم عبودیت و وفالای فی الجمله باعث اعتنائ
 و تمیسان صمیمه انور شد آنچه در باب تسخیر و کن بخاطر آورده فصل
 نوشت و در توضیح پیوست و بهر شرف تحین و غراستحسان رسید
 از و نور دانش و کمال شجاعت او عفو است که خاطر از
 صوبه کجرات بطوری که نوشته بود و جمع نموده تسخیر و کن با حسن
 و خود با طبع اوقات تمام فیضان و تقالیس ان ملک را
 خود بنظر اشرف اقدس گذراند و از روی امر و کفر خاطر او بر آید که
 استعجاب ایم نکند و استدعاء فرمان غایت نشان بنام او و
 حکایت و شاهیم خان و غیر هم بطرز رسول نوشته بود و در حقیقت
 متعلق گردید مناشیر عالیه مطابق استدعاء اصدار یافت نقین
 محالی که بجهت کما تعیین خواهد نمود و از خود مکاری و صلاح وقت خواهد

۲

آنکه در باب فرزندان امین خان و جام و کنکهار خیال نموده است اگر
 خود می انداد بی و انب بود هر حال آنچه که منقضای حال باشد لعل
 آورد و آنچه در باب فرستادن سلمانان اعتمادی التماس نموده
 است بود بمجامع قبول رسید و آنکه در وادی فرستادن شیخ ابراهیم
 سیکریو ال بصوبه بکرات استند عام نموده بود معلوم ان اعضادا
 است که در و فنی که مابد دولت و اقبال بدار الخلافة العالیة نزول اجلال
 دارم بجهت زمین داران ان حوالی باور حوج میشود و از رفتن او
 جهت باخود و ان قدر فایده که خدمات را معطل توان ماند نیست
 آنکه از فرزندان خود نوشته بود که هرگاه ان اعتماد الخلاف منوج می
 شود ایشانرا کجا بکار و ملازمت فرستد نسبت او و فرزندان بنده
 او درین دو دمان معلما بجهان نیست که اگر خدمات حضور مشرف
 نباشند بکلی خطه ارس نظر دور ماندنی کلفت خاطر اشرف ان
 میجواید که او و فرزندان او در پیش ما باشند کوشش را بجا رخصت
 رایات نصرت ایات داشته باشد اگر درین زودی معاودت
 بمنور سر خلافت واقع شود احسن سبوق الفت که فرزندان را

بکرات

خدمت فرستد و اگر معلوم شود که حد گاه بسیر و شکار حباب مشغول
 چون بعد مسافت در میان است در بکرات هر جا که بخاطر جمع توان
 واست در آنجا گاه و اشتر متوجه خدمات شود

نخاعان

اعتقاد اطلاق الممالک العظمی اعتماد اطلاق
 الکبری وی الفضایل الرضیه و الثمایل المرضیه صاحب الفضایل البصوبه
 الکمالات المعنویه فیده خوانین بلند مکان مبارز الدین خاتمانان
 سیم سلاست قبول عواطف شایسته و و فور مراحم ظل الی
 بهنج و نماز بوده مداند که درین به کام خسته اعاز و خنده انجام که او آخر
 حوث و اوایل بهار است و زملن اعتدال لیل و بهار جاطر
 قصر اشراف مصروف مسرات تازه و مصدر انواع لطایف بی
 اندازه می یابد طراوت و تراست آب و هوا اما اعتدال رسیده
 و ایتام و ابتزار بهارستان نشود و تا کمال پوسیده و کوسش
 طوطه عالم ارای و جهان افروزی در کند و دار انداخته افغانیاب
 فیض رسان فرج عاصد و موالبید کشته جشن صبا چاهای ارمیده
 راسله خبان شوق لیده طراوت هوای کی بخش و بهار

ارباب ذوق شده باد بهاری روح نباتی در قالب تو باو بای
عالم اب دکل دمیده و آرزوی بای تو رسیدگان لشکر بهار
بر اگر در راه شست شوداده صدای اب هزار معنی اندازد گوش
هموش استنایان در یاد دل رسیده استنایان را باز نمان
انظار رحمت و آثار تربیت تجدید یافته و باطلوی با مهابت سفل
انتاق و انتظام نازه کرفته و احیای اراضی با حرام سماوی ارتباط
و التیام حدید پیرفته هزار نقش فرسوده می کند ابداع
قوای نامیه در کارخانه تکوین زبان سبزه نورش بصورت واران
حلقه برق در یازبان حال خطاب مکنید زاید گفت کل نوروز
هنوز شد هنوز باد و روان تو بای افشوده هنوز آریانش
اقاب در سیه کوه صد چشمه بخوشید نور مزده هنوز
لب ربک در خان و لکش بخت گذاران زاویه
نقب و غاملمیان وقت این ترانه موزون بیرون داده
خورشید که فیض کل مفعود و بد از شاخ طرب میوه بود و بد
در میوه نگاه کن که چون انصافش عطر طراز آتش بی دود و

مستور

سپه و محسوس ارباب دانش و پیش است که در وقت
که بگام رسیدن نیر اعظم است بقطعه اعتدال ربی مقدسان عالم
بالا را باغبان الو دکان خطه خاک چه قدر نظر را فت در حمت نداده
میکرد و مضرعان درگاه صمدیت را کدام سجده نیار که در ادای
شکر این مواب کونا کون قبول کرد و کدام صیحه خضوع که در وقت
کبریا شرف اصغارسد نه به سجده سر دم بدم یاد که بر محویم
در سجده خم باد در حق فصل خوش و روزگار اسوده و در
که دماغ عالمیان از رواج معدلت خسروانه محط و سام جهانان از
فواج عدالت پادشاهانه معبر است و اباب خور می اماده و
ابواب معنی بر روی دولت ماکساده زمانه مردم مرده فتح ملک
بیارش نخوس میراند و سپهر از روی مهر جماعت نوید
نصرتی میبایع مجمع جهانیان می افکند که ایلچی سلطنت شاه
عبدالنه خان بدرگاه آسمان حاه رسید و اقامت نفایس
بدایا و اصناف تحت نظر اشرف گذرانند و ارسال انواع
کبوتران دیوان یکی و نسل و نژاد کبوتران سلطان حسین مرزا

راضیه اسباب کماکی و کجی ساخت و الحاق که متبادله کنوزان
 بری پروار و آمدن جب که سرخیل عقبازان ما و انهر ملک سر
 بر و از آن و بر است غشقا زبیت که پس از آنکه زرده بنیاسف
 پیوند می در یابد که این کنوز خیدرج خواهد رفت از آنکه مری طبعیت
 روح حیوانی می مدد کاری روزن در قالب کنوز درار و میداند
 که پرواز سنا کماست جانوسی است در شرح کنوزان و
 افلاطونی است در ادراک بهترینهای شاخ در شاخ
 کنوزان بیشتر از آن میداند که نقیب خان اسباب موافقت
 امام را قبل علی چه نسبت توان کرد که در فن خود و علی است
 عبداله خان از آمد جان و اخذ و طلب نموده با کل کنوزان دوا
 یکی و غیره مصحوب میرزا شیش و ستاده معلوم نیست که در
 ما و انهر و دیگر کنوزان مانده باشند یا نه همه سلامت رسیده اند
 و توصیف آنها از آن دورتر است که چاره خامه در هوای انبال
 کشند و طایوس کارین زبان در فصای ان بجلوه دراید
 هر بری سگری بجلوه نار راست چون مرغ شوق در پرواز

در بنیافه

در بنیافه

کرم رو بهو مغز بنایان دور بین همچو عقل و انایان ره نوردان
 آسمان و زمین و آن چنان خوش پروین همه کرم ملید پرواز
 هر ملک کوی برده در بلندی الحاق نامرغان اولی الا حوض از انشا
 بپوشش در طیر اند مل این کنوزان اگر کنوز خانه هیچ عقبازی
 نه بریده و کنوزان نامی روزگار در هوای برابری این کنوزان هیچ
 مطلق زبان بال مساوات نمی تواند گشت و دگر چه ان یار و فادان
 محبت و ملاهر اشرف محالست و دولت خدمت مهور و
 محروم است اما همیشه در همه حال به شخص در زمان فرح و انبساط
 منظور و هر شتیه مازوده یاد ان رکن السلطنت بیش میوایم
 و در روزی که کنوزان مذکور از نظر اشرف میکشد و خاطر ملک
 ناظر از مشاهده آنها منبسط و فرحاک شده بود ان اعصاب و الحاک
 العظمی و همه با بهای او را درین کار بسیار یاد میفرمودم و در خلال
 این حال توهمی بخاطریری ز ادا ان زبرک نهادم و کور رسید
 و زبان بزمیانی التماس گذارش پیغامها خود نموده ایجا بالکلام
 رفرد کلت و اهر کلت میشود که جمع سرداران کنوز خیل

قبول نکرد بجای سوم آنها

سلامها و پیامها میرساند هر که منظور شد بهمانجا چون ندانند زبان
مرغان را خصوصاً آن پیر سال جوان عمل یعنی پرکاری بدل است
که دلهارباب عشق را بچرخ اردل بر میدهند خاطر آن اسوده دل
در حرکت بازی او در میرساند و اطلاع نمیداند که چون فایده دولت
و اقبال مقتضای خلوص عقیدت و صفای طوبی نوسید دعای سحر
ترجمی بر احوال مأموده سعادت نماید اسمانی بدرگاه کسی نیا به چنان
که خدا اساس و قدر شناس است رسیده غلغل شوق خوانی
در کاع و دماغ این ارزومند انداخته زندگانی ناره و کامرانی بی اندازه
مرحمت فرموده است مکنش از موات خوانان درگاه و دودخوانان
بارگاه خصوصاً صاگران عشق اندیش خدایش که از عده
مزیان و زبده معتقدان این بادشاه عالم نیا به نیست که
بر مرز و اما حسن طلبی و ربای متباین خاندان ماکتد و شک
تفرقه و رجعت با بقید جمیله مانند از که منتهای ارزوی جماعت
مانست که توفیق الهی در ملازمت حضرت ظل الهی بود
با طهارت لطف لطافت و ابرار انواع منزه و اصناف شعیبه

الذکر

ندارک و ملانی عمر که شسته خود نام دیگر سلاله خاندان لطافت و نقاد
دودمان دولت در افق ملال و اندوهی یعنی بی صورت جوان است
پیر کئی که دخترنی واسطه مشهورنی الاکثاف و اطراف المسعیین
سریناست سلام عشق التیام میرساند و میگوید که بعد از از روی
بیار و درازی روزگار سعادت استانبوسی بمشغول شده بخا
وار خوانی و سرافراشته است بخوابد که با فرزند آن و انباده در ملازمت
بوده خدمات پسندیده که مورت الشراح خاطر و اثراج باطن و ظاهر
کرد و ظهور دارد اگر چه عمری معشوقی اما الحمد لله که آخر عاشری اینچنین معشوقی
سرافراشته چشم داشت از سبیل عاشقان و طالبان درگاه
خصوصاً آن مینوای ارباب طلب الت که سرارادت در
دامن صبورنی پیچیده احارت هوا و هوایی که در کس با طمانی
ماخل پذیر نباشد ندیده همان بهتر که لب و زهر برب رود و احوال نه بردارد
و یکسر خیل نام و ریعنی کلیر اگر چه نام ماورالنهرانه دارد اما خراسانی
نزد است و سرخیل معجزکم بر است اگر چه نام کمیز است اما
سرافراشته است زبان حال او بدین بیت مترجم است

۶۰

مأمور آورده

ماحصل

هر که سبکبار سبکخیز تر مرغ سبکسر و شیر تر و سز نام داران
 مثل کلان که در بالا روی از شعله کم کنند و بشوق استنان
 لویی سبکرم است و آن بصیرت مردم یعنی دم مکر و دود غبار
 است که دینی اوست و آن یعنی پر کار یعنی ماده کناره دار که ره پاش
 یاد احوال نمی میدود و ریح خون در پای عسقلان می ندارد و سبک
 کوثران مادرش سخن نیک رفتار که با صالت نیست و شرافت
 انصاف دارند برخی از آنها بایر کار اتفاق دارند و طایفه پسر کی شوق
 و بالجهون بهری زبان حال کوثران فارغ مال است تمام این
 سالان نور سیده هزار زبان توقع از انصاف ان اعضاء و الملائک
 اندازند که مادام که بایا کم و بیش و تمام قابل خود در پیرانه سبک
 ملائک اشیا که نام دولت و کج رفعت است شرف
 شده ایم نه برای خود را تمام و شوقها در بر و ابرایم جمعیت ما را
 متفوق است زرد و پروس ما را نبات الغنث نیکه و قابل کوثران
 تمام استند عامه اند که اگر کسی زینت حج میرفته باشد دعا مار
 یا کوثران حرم که کرد و کعبه بر داند و نوسید دیگر چون ان اعماد و الخلا

یا کوثر

مهران نو در راه است مابدا که در آن باب بحال انعام بندهم رساند
 که انشا الله سحاره در صورت کوثران خوب با و مرحمت خواهد شد
 و حصه ان مهران نواز جوانهای نور سید غایت خواهیم فرمود اگر در
 باب ناخیری نماید از احسان اعماد السلطنت در باب خود خیال
 کرده باشد از آن کمتر با و مرحمت خواهیم فرمود

در زمان حضرت شاه جهان
 در تمامه و توفیق از برای او انعام و کرامت

حکمت ماب
 بطاقت آیات حق شناس حصت اساس واقف ففت
 معارف و معالی سالک مسالک و درسی و کار دانی پرده کس
 خواص حکمت الهی نیکه و ان رموز سفیدی و سیاهی اشین
 محاسن خاص جلس تهنات اخلاص تقاوه افاضل انام سلاله اکابر
 کرام حال و سوس الزمانی حکیم تمام بحلال تهنات ظل الهی و شرافت
 تقصاات مشابهنهایی متظهور و مستتر بوده بدانکه در عوالات
 رایات امان سای و جوالان مواکب رهن برای سیر و کلمات
 ولایت و لید بر سمیر که اعطیات محدوده حصرت صمدیت باین
 نیارمند درگاه کبریا شده و در جمعیت آنکه در آن کستان همیشه

کجیلانی

الانوار حسن

بهار که کارنامه قدرت پروردگار است نفسی خجسته حضور ماضی بر او
مجمعی خجسته و معبود جمعی در آن سرزمین مکه از دولت الهی که
در زمان حوهای آن ولایت که از کلهای زکات و میوه کوناگون
مشحون بود با شایسته های کامکار بر جوهر دار و خلاصه عاقلان
شمار از راه شواخجبال که با وجود طیور با بال بر مکل از انجا عبور
نواند کرد و توحه اسرف نصم یافت حکم نمودم که خدین هر از یک
کوه کن و حار اشکافان فرما دهن یک دو منزل بیش بیش فرست
فکنای کوه و کمرهای راه پناه و مسیاحت و قریب یکبار فیل کوه پناه
فراخ جمال و وسعت حال مکه شت و دیگر خیل و حشم و سپاه و
و خیمه ار و ار الحلاف لاهور تا قریب نبلاب حاکم و شهر هر که
بودم چون خاطر اشرف از آنند اور و حانی و صیانی و سیرینک
عشرت و کامرانی خط وافر و دست غمان بکران عزمیت بر راه
بکلی و دستور منقطع شد که سینه فلک پایه خود را بر مفارق
سکنان و یار کامل اندازیم و روزی خجسته و کار اند و دیر دایم
از آنجا که مایه عیش این خانه را بخوبی نم آید و نهاده بقا و کمال

بازماندنی

بیته انسانی را باب و کل فنا نمیکند و در حسن و منی نگاه غیب و افعاگاه
روی نمود که همه عیشها را منقص ساخت و عشرتها را تلخ کرد و شرف
آنکه چون نموک عالی در حوالی دستور و با حسن ابدال رسید
بود تبارخ روز امر داد و مقام شهر یورایی سنه سی و چهارم و انکی
پچمه نور و هم شهر شوال سنه هفده و دویست و هشت و هشتاد
نوست از لی حکیم نامی و محاسن کرامی قدوه محمان اسرار زده هم
بفان حقف کداز و فیه شناس حقایق معانی حدیقه پیرای بهار
آنکه دانی ملک ریزش محاسن انسانی بر نگاه قدس طالب
و وام اکامی محور ضای یادشاهی بدار دل شتبان ضمیر پوشیار
مواخمن سرایر شتبار دولت ابد معبودن مومن سلطنت روز
افزون مقرب الحضرت السلطانیه حکیم الوافع ازین سرای
فانی و نیکای طمانی میرص اسهال ارحال نمود و حضرت
و او ان از افراق صوری خود در دل آفسان گذارنده هر چند
بکل عصری و قالب خلکی او از طرعیاب شده اما سبیل روحانی
و لطافت و انی نخبه ترین صورتی همواره پیش دیده حاضر

باریک بنیان عالم تقدس مردن نشاء فانی را ارادن عالم پای
گفته اند الحق تحقیق نای تو به نفس الامر شده اند و پیداست
که روح پاک را از کد اشتغال ظلمت خارج خاک چه تفاوت و در
واقع تغییر تغییرات مری و تبدیل مکانی نیست و نظر عالم اسباب
هم غایت امریست شناسان و نهایت ارزوی و فاکت
همین است که در قدم قبل دین و دنیاوی خود جان سپاری کنند
ان بر وجه انهم وقوع یافت که حضور اقدس با وصیت نمود و پس
آن حکمت ماب کرد و نفس و این بسیار بود و حیات
مستغفار را نگاه دلی و خرداری در قدم ماسد و باید که ان می شنید
سعادوت بودند از استماع این واقع جریع و فرغ که از عادات
عوام الناس و ادب دل تبکان عالم صورت و بنا کرد
است نماید و نظر مستقیم را بلند داشته و وقوع انرا از قدرت
خداوندی پیدا شده رضا تقصا در دید که همه را محسوس شاه راه
در پس است و تحقیق هر کاری و البته به کام خویش
و ما غم ان عفو ان پناه را پیش از پیش خورده ایم اکنون شد

الاول

۴۴ طول حیات ما از و ارباب العطا یا بر همه چیز تقدیم نماید و از اعظم مآب
و شداید مصایب آنکه پس این قصه بر غصه باز کرده روز و روزی است
و چهارم امر و ادما الهی مطابق به شبهه سویم شوال سه نهصد و
هفت افادت و افاقت پناه معارف و حقائق دستگاه
علامه الزمانی فها منه الدورانی اند که اعظم حکما شایسته اسوده اکابر
قدما متجربین مجمع جامع شد الف انسان فیه است حیده جلال
ملکات نفانی مورد بدایع و وفونی مظهر کمالات افلاطونی
کثافت معارف علوم تفاد جواهر محسوس و مفهوم عصف الدوت
امیر فتح الزم شیرازی جهان باری این ظلمت کده قاتل
نمود و این واقع حکیم معفور پس آمد خیا که این حادثه فراموش
شد اما چون همیشه مس دید خاطر قدسی ما ز ریشیت
از بی و مظاهر ارادت لم بر بی است در مقام از تقاضا و
امان حکمت ماب که در جمیع امور تابع رضا ماست نه این
واقع هم کمال تبعیت اقدس نماید و خاطر اشرف را منوجه
انظام احوال خود داند و درین نزدیکی عرصه کابل محکم سرادقا

جاء حلال خواهد شد و چون نشرفت استیلا مغممه عرس مقام مشرف
کرد و با انواع لطافت سائبانی و تقفات پادشاهی امتیاز خوا
یافت بخت و سهم سوال شده به صد و نود و هفت گناره سال
زودب انگ نایب کس یافت

در هنگامی که خاطر مقدس مضطرب بود
که نزدترین اوقات و خوشترین ساعات آمده از دولت
ملاومت که اکثر سعادت است نماید و مشمول اقسام عوالت
سائبانی و مورد انواع تقفات اعلی حاقانی گردد و خبر رسید
که او متوجه زیارت حرمین سرفین را در بهار شرفا شده است
و اهل و عیال و فرزندان را در آن دریای خوشوار همراه برده است
باعث تعجبهاست که مثل او ندیده با اخلاص مستحسن الحمت
خیر حق مارا منظورند استنبی رحمت ماحکونه متوجین
مطلب میشود و مثل او علی سربازمندی و والده شریفه خوش که
جمع اهل اله در همه اطوار خصوصاً عبادات نیما طاعات حین ربانی
استغفاری او کاری بکرده اند و عبادات و طاعات را مستمرا

و کلمات سربازان
و کلمات سربازان
و کلمات سربازان

و کلمات سربازان

نداشته اند او که طلبکار ثواب شده با چنین برضایها چه خاطر رسانیده
است و درین باب چه اندیشه نموده هر چند بطریق تامل میرود
امری که باعث حیرت ایشان امام نگویند تیرین صفات گردید باشد
حاجت هیچ کس از در میان بارگاه عزت نمی رسد کی اراده اس
مطلب کرد که ما مقبول ملتس او و فرمودیم فی الواقع اگر شوق
ان مکان مقدس و امن گیریمت شده بود و بالسی رحمت
طلبه ما مسقت او و احیاء حدین احطار اس راه در امتحان
و ثنات اخروی را آماده شدی چه خاطر او رسید که در سالک
بیرضای ما و والده خود رفته اسباب حیران دنیا و آخرت برانجام
داده و میند بهما که مغلوب و اهرم خویش گشته خیالات باطل را
بخود راه داده بی مشورت خرد و درین خود که در زمان سلطوا
معزول شده در کنج خمول می باشد متذکر حین امری
که عقل و نقل مستحسن نیست شده است و اگر تارقه
الهی در رسیده بود و در حضرت حاصل کردن موجب وقت
مسکینه مستحسن سفر شده مایسی که اهل و عیال خویش

و کلمات سربازان
و کلمات سربازان
و کلمات سربازان

و فرزند آن را همراهی نبرد و عرض داشت مکرر که مرا شوقی است که
آن مکان را بنگر شده بود و فرصت اندک است که از سمت علما شناسم و در
شدم و اهل عیال خویش فرزندان خود را در کف کبری است
اگر تا آمدن امن از سفر محال بود که بجا آید و از آنکه فرزندان قابل اند
کرد و بتواند که در ایام غیبت من سلمان و سرانجام نماید و است
مملکت نماید بهر آنکه اراجا که او را بدگاه ماکمال اعتبار است و خاطر
او میخواهم ملتمس او بفرمود میرسد و اگر از شناختن مدارج علما
عاطف است بهای این رای رزین را خود فرامیاد بایستی
که فرزندان را علم است و ستاده معروض و اسی که چون
ارزوی طواف انجمن شریف طعیان نموده بود این خانه را دان
بلاست و ستاده مداحی برای جهان ارای افضا نماید که
راستوارش خسروانی غرمتیار غنبد که هر آنکه صورت مستحسن
خواهد است چه لباس آمده و چه در دل گذشت که بهر طریق
خیر را گذار است و اراجا که خدمات مستحسن خاندان انجمن
اطحوص جمعی بخاطر شرف مکرر است با وجود چندین سال

خاطر
ایستادن

۱۱. بخاطر ازاری رسان بهم زمانی بیست و نه ساله و بیست و نه ساله
مست و میخواهم که او را در دست غیبت کرد و اگر از نهرا آن
مالک صیه میدانت بهر این اندیشه خود را راه نمیداد و مطعون
و عام فیه کانون بهم مع برفته است و حصر معدود است
عقبه علیه نماید و از آمدن خویش ما را مسدود شد و حجتی را که از
فروقت او حالتی دارد که کس نمیدانم و بی بخاطر از رده ادهند
و خود را از و مال و کمال صوری و معنوی نجات بخش و چون
همواره بخاطر افسس بود که ایلمی کاروان پیش سلطان
روم فرستاده مبادی محبت را که اکنون مصمم شده است
استخوانم و بدو متعاقب این مشور و الا عاطفت بمحبوب
کسی را بخواهم بهر ای بهمن شخص که این محل دولت رایی
بر دین و مایم و مکی بهمت معروض است که ادراک
ملاومت نماید چه خوش باشد که من از رسیدن ایلمی و متوجه
استان بوسی گردد

این مشور الاداب الهی و دستور العقل

کاراکی از منع عاطفت و معدن رافت شایسته صد و بیست
که نظام کارگاه سلطنت و کاربرد از ان بارگاه خلافت از
فرزندان اقبالند و نویشان اخلاص منس و امراء عالم قرار
و سایر منصب داران و عاملان و کوفتوالان باین روش
عمل نموده در نظام امصار و قریات و سایر برکنات فرمان
پذیر باشند اول بطریق اجمال آنکه در جمیع کارها از عادات عبادت
رضای الهی را جو بایستند و نیازمند بر روی بوده خود را و غیر را منطبق
نداشته شروع در ان کار کنند و مگر آنکه خلوت دوست نباشند
که طرز درویشان صحرا کزین است و پیوسته با عام مستمن و
در کسرت بودن عادت نموده که طریق اهل بازار است با جلد در
ماند بود و وسط و میان روی کار برد و سر سرشته اعتدال از دست
ندهد یعنی نه کسرت کسرت کشیده و جدت و جدت و بزرگ
کرومای ابر و سحون را غرور دارد و به پیدای صبح و شام و نیم شب
و روز عادت کند و در بگامی که کار خلق را بپند مطالع
ارباب صفوت و صفاسل کتب علم اخلاق که طبع حافی است

و خلاصه

و خلاصه جمع علوم است چون اخلاق ماضی و منجات و مملکت
احیاء و کما و منوی مولانا و روم مشغولی کتبات ارباب مراتب دین
داری آگاه شده در تالیفات ارباب ترویج و خدای از جابر و
که بهترین عبادات الهی در تالیفات و تعلیق سداخام مهمان خلق
است که دوستی و دشمنی و خویشی و یگانگی را منظورند آنکه
نکته ده بیانی بقدیم رساند و بفقیران مسکینان و محتاجان
بتخصیص کوشش نشان و مجرد ان که در خروج و دخول است
زبان خویش میبایست در طاعت حیر کند و صی کوشش
و مجرد ان که در خروج و دخول است که زبان خویش میبایست
خدا را بگوید سیده الشماس محبت نماید و تقصیر است و در
حرام مردم را بمیزان عدالت سجده نماید هر یکی را بجای
خود دارد و باین میزان دانش اساس پاداش هر یکی
نماید و بدیل و دفعه ششم در مایه که درین کرده که ام کاه و پیدای
و سزاوادی است که ب تقصیر سزاوار حجاب است
و ب تقصیر سزاوار خاص کرد و دست و متمر و از راه بصیرت و طاعت

بسم الله

و خلاصه

و بدشتی و ترمی بر تفاوت مراتب رهنمایی کند و چون کار از نصیب
کدر و بستان و زدن و بریدن عضوی بر تباين مدارج عمل
نماید و در کشتن و لیري نکلند و تامل فراوان بجارود
که توان سرگشته شود کرد و تا تواند ان قابل کستن را درگاه
فرستد و حقیقت از امر معروض دارد اگر در کجا باشد ان هم
یا فرستادن او موجب فسادى باشد در انصورت او را رهم
کند و از پوست کسیدن و در ته قیل انداختن و اسال ان
که سلاطین کجا رکنه احتراز نماید و سزای هر کى اگر کرده طبابت
مردم فراخوز حالت باشد که عالی فطرت را نگاه تدریج
~~کشتن و لیري~~ و لیت سمت راست سودمند نه و هر کس
را که بر عقل و دایات او اعتماد داشته باشد رخصت دهد
که آنچه ناشایسته بر غم خود بنید و خلوت گوید و اگر احیا مانده
نماید کرده باشد او را سرش نماید که سرش سر را
کشتن ~~چون~~ است و لیري را که از دهن چون ان لوفت داده باشد
عزیز دارد که مردم در کشتن حق ندیغاست اند و جمعی که مذات

دل

و شیر بر انداختن کشتن حق ندارند و میخواهند که همچون طور درنگ
باشند و اگر نیک و التبت ملاحظه مندی باشد که مبادا
در کشتن حق صاحب دستمغ بر بند و سن در بله افیم و نیک
اندیش که زبان خود کردند حکم گریست احمد دارد و جو حسن
و دوست نباشد که نیا کار از خوش آمد کو یان با ما خه می
ماند و یکبارگی با تباين بد نباشد که ملازم دوست را جو حسن
لحن ~~مردی~~ است و در پرسیدن و ادخواه سخت خود و نقد
و منع ان تمام نماید بدوان مبدار فریاد او که شاید بدوان بود
و داد و اسامی و اطلبان را به تربیت ان ~~مردی~~ شده می رسیده
باشد تا میس آمده محنت انظار نکند و پس در شان
خدمت را باز پرس نقد تمام نماید و هر که مدی ار کسی نقل کند
در سزای ان شتاب زدگی نماید و شخص بکند که سخن
سازمندی است و راست گوی نیک اندیش کم باشد
و در هنگام عصب سر رسته عقل از دست نماند
با یکی و بر داری کار کند و چیدی را استنایان و ملا دمان خود

۱۰۳

که نفوذی جزو اخلاص ممتاز باشد مختار کرد که در زمان هجوم
 غم و عصبه که عقل و دست از سخن باز دارند از کلمه طلق و صغیر
 و سوکنه و زبانه که سوکنه و زدن خود را بدو عکس می دهد
 است و مخاطب را به مدح یا نسیب کردن و بدشنام و
 عادت بکنند که شبهه احلاف است و در افرونی زراعت
 و استنات رعایا و تقاوی دادن اتمام نماید که سال سال
 امصار و فزایات و فضیات افزون میشد و باشد و
 اسان گیر که زمین قابل زراعت همه آبادان شود پس
 از این در افزایش جبن کامل کوسس کند و سنوار
 عامل را که جدا گشته پس نهاد و خاطر جدا کردن خود سازد
 با جمله جمع رعایا ریزه ریزه و فردا فردا رسد و از قرار جمع مردم
 بزکری و وسیعی نماید که سپای و غیر آن در خانه مردم بپوشای
 ایشان فرو نماید و در کارها بر عقل خود اعتماد نکند و مشورتی
 با دانستی از خود نماید و اگر نیاید هم مسورت را در دست نداند
 که بسیار باشد که از نادانی راه حق باید جدا گشته اند گاه باشد

پایان

۱۴

رسم دانستند بر نیاید درست تدبیری گاه باشد که
 کودکی نادان انعطاف بر بدت زندگیش و شیر با بسیار
 کس مشورت نماید که عقل درست معاطه دان و ادعای
 است نه بخواندن دست افدند بر روزگار که راندن مسیر شود
 مبادا جمعی نادان در امری مخالفت نمایند و تراوان کار
 خود بکشند و در عقل خود و درست کاران که همیشه کمتر باشند
 باز دارند و کاری که از ملا و مان او شود و بفرزدان بفرماید و هر
 از وریدان او شود و خود نمیکند آن نشود که آنچه از دیگران است
 شود و تو در یک آن که خود توانی کرد آنچه از تو فوت شود و طایفی
 آن مشکل باشد و غدر نیوشی و اغماض نظر از قصرات حق
 او باشد که آدمی بیکباره و قصیر غمت گاه از غمت ویران شود
 و گاه بعینت اواری اخبار میکند آدمی باشد که بیکباره سکست
 تیر او باید کرد و آدمی باشد که هزار گناه از او ماند که را در عرض
 کار با است بار کترین مهمل است با بستی و جمعی
 بعدیم رساید و راهبار را بر مردم خدا ترس و جدا و بسیار

و نیک و بد از آنها پرسد و همواره جبرکیران باشد که
مادشای و سرداری عبارت از پاسبانی است و یکس
و بدین خلق خدا متعوض نشود که خردمند و کار و نیا که فایده پر است
زبان خود بگویند در معامله و سن که مایه ده است چگونه دانسته
زبان مندی اختیار نماید خواهد کرد اگر حق تا او است خود را حق
مخالفت و تعرض و آری و اگر طایفه نباشد و او را دانست خلاف
ان گرفته است خود بخاره مادی می نماید یعنی است محل
ترجم و اعانت نه بجای تعرض و انکار و نیکو کاران و نیک
اندیشان هر گروه را دوست دارد و دوست دارد و خواب و بیداری
از اندازه گذراند و از مقدار ضروری تجاوز نکند از زیاده حیوانات
فراتر نرود برببه انانیت اختصاص یابد تا او اندک کار و
فست نماید و با مردم شدید عداوت نماید و بدو همه
سوارند ان که نباید ساخت اگر از شیرین گزینی بهر سر رود
بر طوف سازد که در نفس الامر فاعل صحتی ایرد چون است
این خضه ها برای نظام ظاهر خوب فرموده خنده و نیرنگ

و سوسه از جاسوسان خردار باشد و سخن نیک و سوس
اعتماد کند که راستی و مطمع میات است پس در هر امری
خدا جاسوس و خردار بعین کند که اگر یکدگر خردار نباشد و او را
هر کدام جدا جدا اولیایند از ان بی مقصود و بدو جاسوسان
سهرت کربن را معقول ساخته از نظر اندازد بدو مان و شیرین را
خود راه نداند اگر چه این جامع برای بدکاران دیگر خوب انداما
بر رسته حیات از دست ندهد و ان گروه را در دل خود
همیشه میهم دارد که مبادا در لباس دوستی قصد سگان
و از سردگان خردار باشد که بوی سبیل بر دلی تسم تکند و
از چپ زبانان مادرست که در لباس دوستی
کار و سسی بکند خردار باشد که فساد و ازارین را بگذراند می آ
بر کار و الواسطه فرونی مشغله فرصت کم و این گروه بدکار و اوا
و اطراف و حواصط چیرکیران باشد و در ان کوفتی را کوتا
ساخته لایق عوس را معروض دارد و در ترویج و انش
کمال اهتمام نماید که صاحبان استعداد در طبقات مردم صالح

۱۵

شوند و در رعیت خلد آنها قیام می کند و در سپاهان سپاهی
ویرانی عاقل نباشد و خرج را کمتر از دخل کند که سرانجام معامله
در کاروانست گفته اند هر که خرج او زیاده دخل باشد حق است
که و هر که خرج را با دخل برابر سازد چنانچه منبت احمد بیمنیت
و طرح اقامت بنیدارد و همواره مستعد ملازمت و منظر طلب
باشد و در وعده خلف نوری و درست قول باشد خصوصاً
با مقتدیان سلطنت همواره در مشق تیر اندازی و بند و قیام اندازی
باشد و سپاهیان را ورزس و فرما بدو بکار مشغول نباشد و
بجهت ورزس سپاهگری و نشاء طوطی که کارش با تعلق
گاه گاهی به آن بر دارد و دیکار غله را بخش از رعایا گرفته است
که رانی ابارت رود و نظاره را وقت طلوع و غروب بخش عالم و همیست
که در معنی اعجاز طلوع از آنجا است می خواسته باشد و در وقت
که خورشید طلوع از برجی بر می خیزد و فوجیان و توپان توپ
تا جمهور نام اکاهی با فیه شکرانه بخوانند و از خدمتکاران خود را
باشد که بوسه بزنند و یکی ستم بر بچایان نکند و یک کس را نگاه

نمود

که از در که عرایص او را بنظر اشرف می افزوده باشد و اگر کوه
نباشد فصول و قانون او را یک کاهداسته و در نزاع آن
کوشد و در وسیله این ابدتیه را بخود راه نداند که کار کوئالی را
چون بزد از مملکت عبادت عطا دانسته اهتمام نماید
تفضل بحسن باید که کوئالی پر شه و قضا و دین با اتفاق اصل
فلم خانه و عمارت ها را نویسنده سالنان هر محله را خانه بخانه فرستد
کتابت در آورد که چه قسم مردم اند خانه بخانه صامین گرفته
باید که اتصال بخشد و محلات قرار داده و در هر محله میر محله سازد
که یک و دین محله صواب دید او باشد و جاسوس هر محله قرار
که وقایع بسیار روزی و آمد رفت محله را می نویسنده باشد و
مغز سازد که هر گاه در دینی ایدیا انشی افتد یا دیگر امری ناخوش
سر زید همسایه این در ساعت معاشرت نماید محمد صاحب محله
و خرداران اعانت نمایند و اگر بصورت حاضر نباشد کنایه کار باشد
و بی خبر همسایه میر محله و خرداران مجلسی مسافرت نکرند و کسی را در
محله نگذارند که فرود آید و جمعی که ضامن ندانسته باشد آنها را

۱۶

در سرای عده آبادان ساز و میر محل و جبر و اران سرای
تعیین نماید و نوشته احوال دخل و خرج هر کدام از روی دور
در مافیه تلاحظه نماید چه هر کس که دخل و کمتر است و خرج او
تعیین و تظلمات پیروی نماید نکذانی و خداوندی را از دست
ندید و این کاوس را سرایه نظام و اندک سرمایه آید و هر چه
که دلالان به رسم را صامان گرفته در بازار تعیین نماید که هر چه
و در وقت شود و اعلام محموده باشند و مقرر سازد که هر کس
اعلام خرید و فروخت نماید هر یک به بد و نام مشتری و مانع در
روزهای نامهای نوشته باشند و هر چه که در بازار خرید و فرو
شود و با اتفاق میر محل و جبر و اران شود و دیگر آنکه هر کس
محل محل و کوچ و کوچ نواحی سهر بخت محافظت جوکی
شب تعین نماید و سعی نماید که در محل و بازار و کوچه و گانه
که تحقیق مری و زردان و کره و آنچه در آن نواحی نماید و از
از آنها نکند ارد و هر چه اسباب بکشد و یا تاراج رود و از
با و زوانش سد سازد و الا از عهده ان بر آید و اموال

تایید

غایب و متوفی تحقیق نماید که اگر وارث باشد یا نه و اگر نه
با این بسیار و دستخیز از یاد برگاه نوشته نام هر گاه که صاحب
حق پیدا شود و با و وصول نماید درین معامله نیز تحریرند سی و یک
کار بر و که مسا و اجا نچه در لوم روم شلح است بطور اید و
نهایت پیروی نماید که اثری از شراب نباشد و خرده
و نوشته و گشته و گشته و گشته اثر با اتفاق حاکم انجا اخیان
باید نماید که مردم عبرت گیرند و اگر کسی از حکمت و موس
اثرانی چون دوا بکار نبرد احوال او نباید کرد و در ارزانی
ترجها اهتمام نماید و فکر ارد که مالداران بسیار و خیره نمایند و مترو
و نوشته و در و ار م جشن نور و رتی اتهام نماید و عید بر
نور و ر است که ابتدای ان از وقت نخل نیر اعظم در برج
حل است و اعاز ماه و ر و ی است عید یل نور و نیم ماه مذکور
است که روز شرف است عید و یکم سوم اردی
ماه است عید و یکم سیم ماه حور داد است عید و یکم سنویم
نیمه ماه است عید و یکم هفتم ماه امر و داد است عید و یکم چهارم

شهرور ماه است عید دیگر ششم ماه مهر است
 ویم ابان ماه است عید دیگر نهم اور ماه است و در وی ماه
 به عید است ششم و یازدهم و بیست و سوم عید دیگر دوم
 ماه بهمن است عید دیگر هجدهم اسفند یازدهم است و عید
 متعارف را بدستور مکررده باشند و شب یور و راسب
 شرف لطیفی شب رات چراغان روشن کنند و در
 اول سبی که صبح این عید باشد تقاره نوازند و در ماه
 بر سر شهر تقاره نوازند و زن بصورت بر سر بوی
 نشود و کدرای اب در بار ابرای عمل مردان و آب
 جدا برای زنان کدر باد دیگر مقرر گرداند
 چون سس نهادیمت اغتال کریں
 و شب معتدلت این این نیارند درگاه بی نیار از این
 که جلوس بر او تکبش بنای و است ظلال بخیر و لای
 طلای است که جمع سکته و علای و سایر خلای و بر اما که
 و دایع ازنی و شرافت امانات ایزدی اند حل حباب
 بید

گرامی که در دایع و در طلال عدل و افصال ازاده خاطر و اسود
 حال بوده و در وظایف سکر کزاری که موجب از و یا نعمت
 و استبد است سعادت است رطب اللسان و غذایان
 باشند الت الت الد که این معنی از مکام من قوه به اطن فعل
 بر حسب دلخواه ظهور نمود و بموارد امرای اخلاص مشش و کام
 عدالت نهاد که نقد معاملات ایشان بر محک قبول است
 رسیده و در جمع اطراف و اقطار ممالک محروسه ریشاه
 اغتال سلوک نموده و داد و کسری میدهند و میان خلای
 سنجیده منظور طرات تربیت و ترقی گشته مدارج عالیه
 مراست بسیار تقوا و اعتدال نمایند و چون سبقت عبودیت و حد
 و نسبت و دو تنوایی و جانپاری عمده الملك رکن السلطنه
 مومنین الدولت البهیمت را الملک الحاقانیه مقرب الخیرت الباط
 وافر الاعمال و کامل الاعمال و مورد عنایت الاحسان نظام الدین
 که مزاج و ان ساط اقدس و پرورده نظری خاص الحاصل است
 و از مبادی ملاومت تا غایت بر خد می که بد و نفویض فرمود
 اشعار

بنوعی که مرصی خاطر اشرف بود بتقدیم رسانیده از محضر استی
و درستی سعادت بهار و زینب شمار است در یو لا بموجب فرط غنا
و کمال التفات حکم فرمودیم که حکومت و حراست و اخبار
رتق فتق و قبض و بسط تمامی کار و بار ملکی و مالی صوبه مالوه که خلاصه
مالک و کثرت است از بهایم حاصلات و مهمات حاکم و ازان
وزمیداران تمام و کمال بطریق استطلاع بعد از ملک مشارالیه
مقرر و مفوض باشد که در معموری ان بلاد و امصار و کسب زراعت و امور
و تعمیر مواضع و مزارع و محافظت سیاهان و مرمت قلوب کشته و زراعت
خواطر رعایا و قطع مفیدان و استصال منقادان و تفتیش ضعیفان
و منته طالان و تانیب مظلومان و مرتکبان مساعی حمید و وجه تمام
اکمل نماید و چنان کند که علوف سپاهیان و امرا و تائبان ارباب
مناصب بنوعی تمام تمام بر درگاه و الاقرار یافته موافق حال
حکومت و تصور واصل می شده باشد باید که امراء عظام و سایر حاکمان
و کور و ریان و زمین داران الصوبه بعد از ملک مشارالیه را صاحب
صوبه باستطلاع ان اشته از صلاح صواب و دیدار او که بر آید

نق

موافق حساب و مطابق قانون اند و قرون خواهد بود و درون نرود
و هرگاه طلب نماید بکار و بکار و بی شایسته تاخیر و اجمال حاضر نشود
و نیز حکم جهان مطاع چنان شرف و رود یافت که هر کس اصلاح
و استنصواب ان عده الملک عمل نکند محال حاکم و اورا تغییر داد
و بدینگاه معلی عرض داشت نماید و دیگری از مخلصان غلبه علیای
اولی و نصب فرمایم که انظام سلسله جهانی و استنظام رابطه
عالم اراعی با بن امور مذکوره منسلک و منضم است و همچنین جمع مستقیم
صوبالیه و توانین بادشاهی و اوامر و احکام جهان داری که ملکی
اساس سبال سلطنت و در کن قصر خلافت است ثابت قدم
در شاعت و اعلائی ان ادب الی کمال اتمام لازم و اند
و خواطر الهام مواد را منوجه احوال سعادت قرین خود و
همیشه امیدوار الطاف کوناگون و عنایات رور افروزان باشد
و چون مواکب انجم شواقب شایسته بنای درین نزدیکی به
منوجه است چه و انان انجاس ملک مالک عقلت بوده
دست نقدی ارباب بشم کشاده اند و نیز قدر عنایت پادشاهی

مدانشه در تو ارم باعث اتمام دارند باید که ان رکن ^{ستون} السلطنت
 بزودی با الضوبه رفته سرانجام ان لشکر نوعی نماید که موجب تحسین
 و افزین کرد و چون رایات اقبال بشکار کواثر بهضیت فرماید ان
 رکن السلطنت را با جمیع حاکم و داران ضوبه ^{حکومت} حکم قضا امضا و
 شد که بشیر در ملک دکن رفته بخواری ان ملک نماید و در اسود
 و ز فایت جمهور سکته و یار دکن از سپاهی مساعی جمیل ظهور دارد
 و هر کس از روی عقبت پیش از اضطرار روی نایه بدکا
 والا اوردا و ابو اطف ظل ای امیدوار سازد که دات
 مقدس مامطر عفو و لطیف است سینه بهضه و لودونه
 و کار فرمایان کل و خر مالک محروسه مداند که درین به کام
 سعادت ان نظام که از ابتدای جلوس بر اوزک جهان بانی شده
 سیال است از قرن ثانی که اعاز اتمام بهار دولت و اقبال
 در زمان انکشاف صبح حلال و جمال است فرمان عدالت غوان
 و مشور افاضت بنیان بار فروروز و بهضه ظهور بافت

ملوا

چون

که چون ناموس اکبر و قانون اعظم سلطنت ابد مخزون بود
 حلال قدسیه مصیبتی حکمت با نفع از لی که سلسله حساب
 کرده که ریاست ممالک و سیاست مدن که عبارتست از ارباب
 احوال معین و مهاجر و استنای مصالح کاسب و تاجر بدستیار
 پادشاهان عادل و دید بانی شهریاران در یاد دل حلو نما و
 صورت پذیرا شدند و یکی از وجوه خراج که مدار علیه نظام عساکر
 وجود اقبال که حارسان اعمار و اموال و حافظان عقاید و احوال
 حلالی اند باح سیاست که در بار اربع و شر او حارسوی
 چون و چرا و رآمده که اگر سنجیده میران اغدال ارباب صاحب
 و دایست که نقادان نفوذ اخاس کونی و ملی و قومانی احوال
 و حوام الفنی و افانی اند کرد و در این جمع مصالح مقاسد احامد و
 تمامی محامد بر ما کشد الحمد لله که از مصادی احوال نصفت انما
 مکی لوحه خاطر عدالت منبسط و تدبیر باطن خلالت مواطر
 در تو ارم ز فایت عموم تربیت و مرا اسم تربیت و تربیت
 که فی الخف فرزند ان معنوی و بدایع خداوندی اند و در

در عالم احاطه و نصیر دار
 در پیش و از بر کوه و قضا
 در پیش و از بر کوه و قضا

لوده المت لده که باصاات لوا مع عدالت سواد اعظم بنده
 و دیگر ممالک محروسه که مثل اضاف نار و نعم و ماس مساوا
 بهفت اقلیم است در بنوا موجب نوشته مراجع را می و نیکه
 مکارم فطری حکم نافذ و امر حازم شرف اصد ارادت که اضاف
 حیوایات و نباتات از اغیه و ادویه و روغن و نمک و سکر و
 اقسام عطریات و انواع کرباس و پنبه و اسباب یشمه و ادوات
 حرمیه و آلات مسنه و ظروف کوجب و بیمه و بی و گاه و دیگر
 اشیا و و احسان و امتعه و احباس که مدار معاس
 جمهورانام و املاک معیشت خواص و عوام است سوای
 و فل و سنز و کوسند و نر و اسلحه و قماش و زینامی و مالک
 محروسه نمعا و باج و زکات صدک و اخیه اقلین کسیری که
 باشند معاف و مرفوع الظم بوده باشند و این زمان که
 مقتضایان کارخانه سلطنت امالی این امور معمول میداشته
 ملاحظه کرداری بوده که دست قلاول اقبایر صفا و از کرد
 پای نقدی از بر دستان کونه اند پس سرکوب زر و دستان
 قزان

خاک نشین نکرد و اکنون که بیت و شوکت و است پادشاهی
 و رقلوب افراد عالم بنشیند و اوار عدالت و رافت در اقطار
 و انان ممالک تنی سینه لشکرانه الطاف مع حق حاصل
 ان همه اشیا که خزینه موفور و کجیه معمور است بجز این معیت
 حصر که بمصلحت ملی مستنی شده کام و کمال حدیث باید که فرزند
 نامدار کسکار و امراء کاکل و مقتضایان مهمات صوهار و حکام ملا
 و حاکم داران امصار و عمال خالصات و مقاطعان مواضع و تصا
 و جمع راه داران و گذر بان و محافظان طرق و ضابطان مسا
 و زمین داران حدود و ناموران ممالک مضمون ذوال معل
 را که پیش هوش جا داده در اجرای حکم جهان مطلع کمال انجام لازم
 دارند و نفقه اردقانی امر لازم الاتباع فرو نکند از بد
 امارت و ابالت ساه ارادت و
 ععدت و سگاه تفاوت و دودمان عرو علا عضاده خاندان
 محو و اعتلا زنده مخاضان سعادت کسین خلاصه مختصان صلاح اند
 مورد الطاف و مصلحت خیر خواهی و افر الصدف راسخ البرهان دلیل

عالمی بعد از

عده اهل دول راجی علیخان باضافه الطاف پادشاهی و
 اعطاف ظل الهی مستطیر و مستنیر بوده بداند که الحمد لله و التمس
 که بیا من توجیهات سلطانی که اثر است قوی از عنایات سبحانی
 ایمن فحی عظیم و تصرفی فخم ارکمن بطون بیا من ظهور روی نموده
 احصل خون روانه احلاص و ضوابط ان محاص حصی بدرگاه معلا نیت
 و راسخ بوده موجب فرید ابرو و از دیاد غنث او اولاد و رطوبت
 ما و ثانیاس جهانیان شد و بکارم توجیهات باطن قدسی بیا من
 شایسته ای در معنی مهانت کل دکن و انظام مهام حکام انجایا
 خیر جوابی باریکشت مستحسن آنکه قدر اس غایت کبری و شکر این
 عطیه عظمی و الشه محسن همواره در امسال اوام و احکام مطاع
 کمال سخی و اتهام نماید که کاران ایالت نیا در روز در افرونی با
 و اعلی همیشه از ان مطهر خیر اندیشی خدمات سپیدید که لایق خیر جواب
 دور و کار اکیان حضرت سپید تواند بود بطور آمده و بهمن مکر
 و ملحوظ خاطر قدسی مطهر است و انظام احوال ان سعادت
 کس نبوی که بخار احتلال بردا من ان نه نسند پس دیدیم عرس
 و اراک

۲۲

و اراک که فطرت سکیم و فطاس مستقیم ان بوسند
 سعادت امار متقین باطن اقدس بیا من باید که همواره مطرح
 نظر است من و مطیع صمیر سعادت کرین باشد که نباید
 الی فوجات نامشایی که توشش ناصیه اقبال و رفوم راجی
 ماست انقاد و اطاعت حضرت ما و یا جاد و یا سعادت
 و اراکای دولت ارباب دین و دول است و مخالف و
 احراف از قبله گاه غنثه ماعون شقاوت ابدی و دلیل زوال
 سمدی بر اصحاب ملک و ظل بر عالمیان بود است که
 از نبدای جلوس بر اوزنک جهانیا با امر در که سینه سینه
 ارفون مانی که اول بهار سلطنت و نور و رسال اقبال است
 هر طرف که لوی غرمت بر افراشته ایم و غان توجه معطوف
 و اعنته فتح و اقبال طلایه عا کر اجل و مقدمه جنود افضال بود
 و درین مرتبه به نصرت رایات عالیات که بجای پنجاب
 اتفاق افتاده بود به نصفه کابل و کشمیر و تنیه و خوشن فاعنه
 و نادیب بلوچان جنوب و کار رود و بتانیدات عی براراده که در

بر اول
 من
 موج

عالم نپاه رسید چون مطرح نظر بلند بین غیر از موافقت و احلاص
ار ارباب دولت مری دیگر نیست لاجرم بدولت و اقبال حجت
مموده بدار الملک لاسور که مرکز ممالک محروسه است نزول
اجلال و نمودیم و تنه و تادیب افغانان کوه نشین کوتاه بین بوی
شده که اکثری حلقه بندی در کوشش رسید و انانکه سر از قله افلاک
بترافیه هزاران هزار اسیر حبال سطوت جروت که ظل فیه و
جلال کربا الهی است ~~که~~ در سمرقند و بخارا و ترکستان
بفروخت میرسد و چون ازین ناحیه خاطر اشرف بالکل شد
بمشیت اللہ تعالی درین روزی در ساعت سعید و زمان حمید
و مختار ^{بجز این} که محب بلند بمان روزیای بنانی و ذوق بق تشناسان جداول
اسمانی باشد بدار السلطنت اگره مراجعت میفرمایم و مقرر
مقدم عالی الواب قص و فصل میکنیم و پس از انشای الو
نواکب عالی چون اندیشه انظام بخش جهانیاں نمیزدیر فیه و غیر
صوبه مالوه مشغوف کشته شد هزاره کار بر جور دار غره ناصیه
دولت و اقبال و فره بایره عطمت و جلال در التاج فریخ

و فرمودندی

و فرمودندی واسطه القه سعادت مندی و حق پسندی فرزند احمد شاه
ملا در ایام صوبه میفرستیم لایق آنکه این معنی را عین نزول رحمت الهی
و محض ورود سعادت نامنهایی داشته در روزم اطاعت و اخلاص
سایح حمد تفهیم نماید و باز کی خود را مورد عنایت خردانی گرداند
و چون بعد تصافت روی نموده همواره کسان خود را با عواص
احلاص و شتاده مراسم کجی تفهیم می رسانیده باشد برگاه
ان رده ارباب احلاص را در امرهای از امور اخیال با ما دو ملک
و هفت احوال مشروعا برص کرامی شامزاده کامکار رسد
و شش ان زنده مخلصان بحضور اشرف فرموده ایم که این
مختار میوات و راه را از یک جهان خاص و تاس فدان شامزاده
احلاص داشته در همه انواع امداد و اعانت نماید و این بکام که است
ان عده ارباب عهدت باین درگاه نوعی درست شده که از
اناس و استعداد و مهربان و مدعیات دیگران ساخته
و پرداخته اند چه حای مطالب و مقاصد خاصه ان مخلص میوات
یک که کج گونه اند شیرانچ و راه مدد و فز و حوار شامزاده جوان

بمختار

ارمقمان دولت رفرافون خود دانسته و مراسم اطاعت
آهنگ نموده منتهی خاطر و سرور بال باشد و برپوشند ان خبر بوی
نسبت که سلاطین عالمند اگر که تسخیر عالم و عالمیان پیش نهاد
مهمت و الایمت ایشانست احکام و یا ولایت افطار خراجه
و طاعت مطلوب و مقصودند البته اند و نتمندی که مقتضای
و کاروانی خود این معنی را منظور داشته و زنا سیس میانی ان
و عقیده رسوخ نماید بر این ملک و ناموس او بحال خود دارد و توبه
اغزاز و نری نگرود و ان عقیده نیا خود را خلاصان قدیم و مواج
تیم مستمرا خلاص است و آنکه در ان مرتبه اعتقاد و امان
اعتماد و الخلافت الکبری فکوه المواقین العظام عمده الامرائی
رکن السطنت انما و الامرا و الامرا و کون السطنت العلیه معارف
اعظم جان بد اخذ و در فتنه بود و لوازم خدمت از ان خیر اند
و بوجود نماید واسطه بعضی امور که محتاج شرح نیست بود که
در اخلاص ان راجع الاخلاص و قور رفته باشد و لهدا در باره
الواع غایات بر نموده میان عام الان امتیاز بخشیدیم و از

مراحم شایسته ای اند اما رت پناه عمده الملك متشی الدولت
مومن السلطت قدوه موقبان سرزیده حرمان اسرار ضمیر
مفدا می ارباب علم و حکم مطهر فصل ادنی و فصل انجم جامع محلا
صوری و معنوی باطم مازدی و معنوی علایم سج الوافصل
را که از دمسازان بزم عرفان سرست ماست سب و است
فرمودیم متالیه تقاده مخلصان درگاه ان مورد حق پسندی
نیر مجموع باطن و مطهر خاطر گشته در ملک ارباب اخلاص
و اورا همواره سطر محبت دیده و از کلمات مبین القاب تصور
و نموده غایاتی که در خاطر صلاح اندیس او هر خطور بکرده باشد
ظهور و ستم ناموحب امید واری عالمیان که دستور العمل
اخلاص جمیع اندیش بر رت نراد ان عالم گردد و در یو لا محطو
خاطر قدسی شده بود که چون ان خیر خواه قدیم تجد دامصدر
خدمات پسندیده شده از روی اعزاز و اکرام حضور است
اقدس طلبیده مشمول انواع غایات ساخته رحمت و مایم
نامن بعدی احدی در باره ان و الاغفاد سخن ناست

ناحیه ملدی

نسخه
 بمجامع عالی برسانند و باز از ارباب عرض کنند و بدین دو واسطه
 آن خود را خالی گذاشتن و بهافت بعید طلب دانستن
 بود و غافل از آنکه وادی مخوف ساخته بخاطر اشرف رسیده
 که کسی را باید فرستاد که دیدن او حکم دیدن مادرش باشد
 تا حقیقت اخلاص و عقیدت صمیمی آن مصدر آداب خیر اند
 فمیده بر عرض اشرف رساندند باین افاضت با حلت و
 رضای حامی معقول المنقول حاوی الفروع والاصول عده مختصان
 درگاه زنده مخصوصان بارگاه مقرب حضرت الحاقانی اغما دانه
 السلطانی المحاط بکلیات الشواشیح ابوالفیض نقی را که در
 طلال غایت مایه نیت مامور و برگزیده از بارگاه و الا گوید ووری او
 فرمودیم و در موردانی و نکته سخنی و دور می و ادم شناسی و
 اخلاص فنی و مدارج اغما و شناسی بود در حضرت مظهر تمام دار
 ابرار پس آن تقاوه ارباب اخلاص فرمودیم که صنوف غایب
 ما را کجای خاطر نشان ساخته این چه خواه سعادت آتیاه را خلاص
 توجهات پادشاهی و مکارم غایب از اینها بود و توفیق نماید
 در این

سالی که مرگور خاطر اشرف ارفع است تمام رساند و سرچشمه
 و عقیدت و اخلاص و وقایع ارادت و احقاص او را فمیده
 و بهادر و استثنای سجده بموقف عالی معروضه ارد باید
 تیر اندیشی سخنان خفای قیام مارا چه از آنچه در فرمال
 مشغول مندرج است و چه آن طالت قدسی سماء که زبانی
 آوازه عظماء مابین مشارالیه در خلوت فرموده که سمیع و
 انصاف و مهابت الطاف خردانی و مدارج اعطاف خادمانی
 را بعرض و در اندیش خود دریافته انجمن انعام محله کارخانه
 باینکه محکم دکن کلیم علی الخصوص حکومت سیاه مارستان آباد
 و نور از طار خاقانی مشغول الطاف سلطانی برمان نظام الملک
 و در دربارت باقی آن درگاه است و لوازم بگو خدمتی و
 شناسی بر وجه اتم و احوال ظهور رسیده لیکن کونه اندیشیان
 باقیات پس از خاداه اطاعت اخراجات نور و چه اتم
 باعث اعتبار انجمن حقیقت کریم و هم موجب امن و امان
 طلال اندکبار گیتی رسیده و در سیمینیه بخاطر اشرف میرسد

خواهد بود چون مدینه
 که در کمال در حق جان

که حکام و کن کس فرستاده شود بکن از آنجا که عیایا و تنای
علم است و خاص خیرخواه را با این ارتباط تمام ابراء و علاه عیایا
و التفات مان هواخواه حق و دانسته خدی از مقربان درگاه
که بفرید غایت و التفات مخصوص اند بهمه افاضت ساد و
فرستاده باید که در سامان و سرانجام انجام و زویدی رود
ساحس بهادرگاه معنی کمال سعی لازم داند و مقضای ظهور و
عالیه اظهار مانی الضمیر نموده بر مبطی و مبطی که باشد و سیر از
ما موی اله معروض درگاه معنی ساد که از آنجا که کمان عیایا
سرایت در باب ان زیده محاصل هواخواه مرکب باطن افلاک
است همه در معرض قبول و انجام مقرون خواهد بود و در
و فور غایت و التفات که بان احلاص شعار و احصا
داریم خلعت جامه و غیر مرصع و دور اسب عیایا و
و یک افطار شرر و لایبی خیمه محاصل خیر اندیش و ساد نیم باید که
جمع و جوه خاطر خود را جمع داشته و جبهه باطن اقدس را شامل نظام
احوال و کافل حصول مقاصد و اما از خود داند چون بهواره

فصلی

توجه عالی و تربیت و ترویج شمعان طوائف ابام سیمایه ارباب
علم و حکم مندول است مردم حکمت و صداقت ماب فصایل
الکتاب جالیوس الزمانی حکیم مصری را که در اخذ و اند جان کند
که باطل بدرگاه معنی رسیده حکمت پناه مشارالیه معنی میشوند
بعضی کار که مشارالیه انجام دارد و بگوید وجه الضرام باید که از مصیبت
خاطر اشرف اقدس خواهد بود و سوسه خاطر ملکوت با طرمارا
امانی و آمال خود دانسته امید دار غایت گوناگون باشد
که **برایان نام الله سند نشین** اند که حکومت و ایالت پناه
احلاص و عهد دوستگاه عهده اعظم حکام زنده اما حد انام
اسوه محصومان درگاه تقاده محاصل خیرخواه منظور انظار حاکمان
متمول الطاف سبحانی بهیض غیایات متوالی مطرح لوجیات
متعالی کامل الاعقاد و افراغ اعتماد بر بان نظام الملک بجلال کرام
شاهنشاهی و جرائل مراحم طلالی مقهر و مبابی بود و اند که جوانی
ان سوکت و شکاه ارضان طوبی الثنا درگاه کتی پناه ما
که موطن صاحبان نار و انجم و طای مستعدان بهجت اعظم

تتمی

آورده بود و همواره مکرر مقرر اقامت در مسکن که ولایت دکن باد
 توفیق یابد و ظهور این امر حلیل القدر موقوف سعادت وقت
 بود البتة الحمد ان طور فحی که خاطر قدسی میجو است و بحال در نمی آید
 بنوچه اقدس صورت یافت و عهده اما حد عظام راجی علیجان که
 مکرر اعراف غایت و مشورات ثقات سرور گشته بان حدت
 مامور شده بود و بوسیله ظهور ان مورد مرید اعتبار و اعزاز یافت
 شد و امارت وجهات عالی نسبت بان امارت پناه شرق ظهور
 یافت مباد که امارت پناه محضای جوهر اخلاص و حصن که
 از خط عفت صافی و شهود باطن اقدس است قدر
 غایت کبری و سکر این غایت عظمی دانسته بهفته بهمه ماه
 شرح احوال خود سواخ ان خود و معروض مباد است
 و کلاً او علی الدوام در گاه بی ماه حاضر بوده مورد غایات
 باجتهابی باشد و بمیه حضور اشرف مارا بخاطر داشته
 در اظهار امار اخلاص و حصن سرمایه دولت و وجهانی
 و سرمایه ابروی حاودانی است که موفور نماید و درین حکام

بسم الله الرحمن الرحیم

که اندیشه اسطام حسن جهانیاان بخیر و رفیع و غیر ولایت مالوه
 مصروف شده باشد نهاده کامکار بر جور دار عهده ناصیه دولت
 و اقبال فیه با صره عطمت و جلال دزده التاج فرخی و فیروز مندی
 واسطه العقد سادتمندی و حق شناسی فرزند ارجمند شاه مراد را
 بان صوبه میفرستیم انرا درود سعاده الکاسته مشهوره عقل در اند
 در استحکام مبانی هواخواهی فراوان کوشش بکار برد و بوسه
 عراض احصا من فرستاده کلسن یکجی را نازده دارد که بوسه
 و حصن شناسایی حرر مدین و حصن حصین ملک نیک و
 ناموس است و برابر اب و انس و مس طاهر و باهر
 است که سلاطین عالم مدار که تسخر عالم و عالمیان مس دید
 بیعت و الا دارند از حکام دیار و ولایت امصار خرا اخلاص و
 اطاعت مطلوب و معصودند ایشانند و چون باطن اقدس
 موجه از دیار سعادت و غایت ماه است امین الدین را
 که یکی از ملازمان خاص و مریدان با اخلاص است فرستادیم
 که سبب ان شرح گفته و الا توجه اشرف اقدس را محمد دانا

مبارک باد

که حاجه بادشاهان عظم القدر توجه اعلی باین وفه کرامی بکمارد
 محسن این کرده نیز جوای مطالب انسی و وصول محقق فی شکر
 که محفوظ مفاد و معالمت می نمایند درین به کام که صیت قضا
 و کمال است و بی افادت انصاف مرضی الشامل جامع
 الکمال چلی بیک مکرر اسمع اشرف رسیده بهما که حسن
 او اخلاص ذاتی بر باطن الهام موطن بر تواند اخذ توجه معنی طلب
 او شرف ظهور یافت محسن آنکه تقاد الطاف الهی و شایق
 بین بکارم است بنیای محل امید باین صوب صواب برسد و ورود
 نرین دمی باشد از حضور فالصق السور و مستعد گردد و
 در آمدن و آوردن ارباب استعداد اتمام ما بید و سعادت
 منش فاعای سیراری در باب سرانجام راه حکم صادر گشت
 بجلوه ظهور خواهد رسید

فایده
 سیر
 سیر

بسم الله الرحمن الرحيم

عرضه داشت کمترین بند ما محمداً الوافضل توجهت بنیای دعا
 ایزدی که شامل حال اولیای دولت و کیمیا بید و لب
 نال تپاه گرفتار امید که جمع سرک آن و نحوه درویشان بباد او
 خود گرفتار امید صاحب من روز خور باز دهم خور داده ماه الهی سوا
 رای سوریاری و ناناها ی که قوت نامه طلبیده بودند اندامها نا حال
 تا براده نیامده بودند و بران را سر ندیده در حوالی تمام و پیاپی و انت
 می باشند خلعت داده مشتال گردانید و در کوس قاصداً
 جانبی بی آمدند و در شدن ساخته تا گریخت براده پول شد

و در دل و ران

تصفت
 باشد فعل گفته

چون آمدن مرا شنید استخفاف احوال نمود اگر چه بر جوف و حکایت
دکبان اعتماد نیست اما کار بر قدری دشوار است و از علما و حش
در ازارم خنید عالمجان و قطب الملک کس فرستاده اتفاق بهم
نرسیده اگر مریز شاه رخ برینند و یکسر دارم دیگر که بهر الغار و
دفعه بپس بر افار شایسته باشد مثل سهار خاں که نزدیکی است
کشایش احمد المرحوم در آمدن ستاره سهیل میشود و حرویی
حرینه ناکر را خچ من فمده ام کار دکن بسی اسان است اگر
از بهر ایمان دلی و حوصله می یافت احتیاج این هم نه بود که کار را
این دولت حاوید طراز را همیشه ایند و تعالی بخیر من و جمعی
کرده است شادمانی و دادگری و دولت روز افزون باد
معروض حضرت شایسته عرصه است کمترین نیکو باجی الوافضل
حفت روان شدن نعمت سمود فسی استان عرصه
کرده بود در درسه و شش بیک گروهی که است بر او بگریه سعاد
ملا دمت شایسته براده و الاقبال دریافت و از دیدن مالد و
ایشان چشم دل از او سرور که آنرا خجسته بهر هم می دانند

الاستیانی

روشنای مدرفت از بهوشیاری و اکی رفوید یا از عقیده و
احلاص مدبر گاه متعاس بر گوید الله تعالی ان لو بهال دولت راد
طلال عاطفت بکمال صوری و معنوی رساناد و بجهت معلوم
فرمودن اطوار و اوضاع سه روز دیگر گاه و اسعد و فمده خود
را با دستور العمل آبادی ملک نوشته داد و از ان غایت
نمود و فریب نه یک روسه نقد و اسپ و پراق و حلج که سرانجام
ما بود تمام را بدیشان سپید صاحب من ارزوی کرامت
و ایمان اقدس در باب فرستادن شکر و خزینه صادر شده بود
اگر چه رعایت الهی برای فتح احمد المکر شکر فراوانست لیکن تا بهای
نه سید ملک بر اردو ملک و احمد المکر شکر خطب می شود و باید که جمعی
بلا و دست شایسته داده باشند اگر جای مددی در کار شود و گروهی
در خدمت یابند و مردم را حاکم بسیار تغییر شده در خواست و
و ملک نعمت ما فیه است و به کام بر این را خن نشیب و فراز
و خاصه در سرکار ما براده و الا کو بر طراز تغییر و تبدیل حاکم حمیری
کم بدست آمده و خرج لو بخانه اعدایان و مردم توانیده بحال خود

اگر خزینه غنای شود کجایش دارد و **توچیان** معتمد
 این طر فها بحث قلاع نیز در کارند و سنگ نراسان درین ملک
 بس کما هم میسرند از انهم اگر چندی غنایت سودر جای خود است
 دیگر صاحب من ختمه بار سازل عربی کارخانه های فیلا کار و دوز
 چون دانستند که کما منکس در باب کاه استن فلان است
 همه را روانه ساختند و فرار دادند که ماعضا است منکیم هرگاه
 و مان برسد بعضی ماده فیلان را بار خواهند گردانید شب بستم
 اسفند از راه الی رحمت یافت و صبح آن متوجه مقصد جمع
 میشود امید که زردی و جونی بدین دولت که سرمایه سعادت است
 مشرف گردد و در کوناکون غم و اندوه رمای یابد دولت
 شادمانی جاوید **بخت** **شادمانی** **شادمانی** **شادمانی**
 عزم داشت خیرخواه جمع الی الفضل همواره بطاهر و باطن و
 صورت و معنی و بدعای دوام دولت حافظ طرار قیام دارد
 امید که همیشه بصیحت و بهجت کامروای جهانیان باشند و
 کرامی اوقات در رسید و بهانند و خواهشهای مردم را نشا
 ای بی

بخت ایران

پانچا حاره که سودی سنو که مردم برخاسته میروند و آنان که
 هستند از زده اند و حواله مدرکاه و الامی و لوبند و انماس
 طلب میروند بسیار از اسمعی حیره روی دادم از برای خدا خود
 متوجه مهمات شود و یکیک را در خلوة طلب داشته زبان
 خوش و لاسمان مانید و اگر کسی نغزشی رود از ان اعراض
 نظر فرمائید که و اگر و حلقه حاصله برکت مضبان و خدمت
 نزدیک را می بند احسان کردن و سرمایه دل است آورد
 حد حمر است انعام اگر معضای وقت کم باشد همان دلو
 و اگر نه عطایه ارطعت و اسب و جزان الوش دادن و نلاند
 و مجلس و سخن فرمودن و ماز و یک الیاده کردن منصب
 افزودن و جاگیر دادن و اگر کسی حاضر نباشد بهشتا باید کردن
 و در من مبارزل مردم نبرخی باشند که جمع اینها است
 ان ظاهر باید فرمود و چندی در حوز این امور انکام فراخی باید
 انداخت و دولتند ان کارگاه بیک قاپ طعام خدین
 نیکوان را اندام کسیده اند و دیگر خدی ار مصاحبان که برائی

۳۲

بخت ایران

و درستی انبار داشته باشند و نمود که احوال را بی ملاحظه
 در خلوت بوجوه رسانند و واقعات باری در نظر دارند
 و آن نیایش گری نمایند خاصه بجزاوار و جندوبان و درویشان
 کج نشین استمداد میموده باشند حاجت بعل رور او
 و بخت سدار و کیفایت کدرانده اند از خواب اول در هم
 بگذرانند چنین مست که ایها بر خاطر صانی سکیزد و لیکن بمحضای
 خیر اندیشی بی پایانه آنچه معقول میداند معروض میدارد سیره
 کردن کار ایشان است دولت و صحت و بخت روز
 افزون باد **بنا بر داده و ایتال** غرض است خیر خواه جمعی
 ابوالفضل معنواره خربت صوری و معنوی و دولت طاهری
 و باطنی آن نواده کلشن اقبال را اراد بر دوانا میجو اهدا و انرا
 سادانی دولت جاوید طارث بشای میبند امید که اداره
 موشی خرامی و کار شناسی و قدر دانی و معدت بروی
 ان سدا رحلت سعادت نمود روز کار عطر امیر و نشانی
 او اگر در دظا هر است که گرامی اوقات را قیمت نموده باشد

در این کتاب
 در این کتاب
 در این کتاب

و درستی را بنا بر و با است ان اباد ساخته بود همان قدر بردا
 ساسکی دارد که بکرا استخوانی مطم باشد و برخی خلاصه افغان
 دریا سبانی حلالی که زد و در معنی ان سیر کار خویش ساحل است
 لیکن بر کس حس اسکار را از خوابی که همده توقع که در شمار
 طی نشودن داستان های موس ادای باید رسید که کار
 اید و برای غربت پذیری و طرردانی شاهانه و طفرامه و
 واقعات باری و کلیه دمه نشنوده نشوای که کلانان از استرا
 خواب و اندک سر رسد شک و بدست اندوره
 زمان درونی و بیرونی چهره دسی نماید اطلاق باری و طلی
 و نصف اخیر کما سعادت مقصود انگار که اندک
 یاد گیرید و مشوای معنوی و حدیقه و جام جم سیر در محفل بهایون
 دولت و صحت و بخت روز افزون باد **بنا بر داده و ایتال**
دستال غرض است خیر خواه جمعی ابوالفضل مبهاده مالی و ملی تا امر در
 صورت نکروت و جوین درین سیر سال هم شود بحال دیگر
 خواهد کشید اصل خود داشت که بر رسم سکار جریده بحال لاور

پنهان ماندن
 پنهان ماندن
 پنهان ماندن

تشریف اور گدنا خانان و نندہ ہم ملا دمت سعادت
اندوزند بیک را قرار و مدار سودا صلاح حضرت نیاید اعتبار
را می نشتاید و مردم هم دل بناد میبوند و آنکه حضرت منع فرموده
اند است کسی توبی بایوبه سکر بیاورد اگر با جیدی سگار کویا
شرف آورد مع قصور ندارد و کار بسیار میشود و فراتر از آن
حاصل و اگر هیچ وجه حسد خاطر شرف نیست تواج الوالحسن
را با ملکوبات قدسی خاطر روانه سازند پیدا کند در ملا دمت
کسی که از نه ذل اخلاص دارد دوست جدا کردن او چه ضرورت
دارد اما او هم حریده در ده روز کار کرده باز ملا دمت میرسد
درس روز می آید و میرود و بسیار باشد چهار روز و اگر نه
دور در کار اگر این دوستی بخاطر نرسد پس امر عالی صادر شود
که کمترین حریده ملا دمت بیاید صاحب من باز بفرماید که چرا عرض
نکردی و اگر بپسین هیچ بگذرد و میدانم که کار بکجا کشید و خواهی
مهم ضروری و اگر نه وقت میرود و محسوس مرزا علی اکبر شایبی و
دیگر مردم چون وقت گذشت و در گذشتن است مسرت ازین

تغافل

تغافل کنجای نذار و تفصیل است که باید کرد و باز تبارکی جدا است
برای خدا ساعی متوجه شده و ترکیب و ارسید یا سخی
و باید صحت و دولت روز افزون باد و سید هم محرم شده
هزار و دویست سال گذشت **مرزا** التفات نامه که نام فرستاد
این خیر خواه جعفری شده بود و در بهترین زمانها شرف و رود ما
چون متضمن بر فزوده صحت و غایت بود و بحث او و والد
از آنچه که نباید و نشاید در حفظ خود داشته در محاسن شایسته
مشغول شد و در ادراک و ملائم و ناملائیم روزگار که زمان بی این
باشد نفوس بر داست و اکافی و فراج جوصلی کرامت کند
عرضه ای که در نگاه کسی ساه و رسانده بود و مع ما یون
رسیدن محسن افتاد مناسب بل للدم التبت که در ماه
عصداست می آمده باشد هر چند امری ضروری البومین
نباشد شرح او و رندی و حریفان دیار همواره باید داشت
و دیگر اگر من در ارسال قاصد و نامه مقصداستم در یاد داری
در حفظ الغیت مقصدم و همیشه ذکر شرف محسن معالی علی

۶۸

تغافل

بوج احسن میثود عاطفت و غایت سامی در باره این
روز اولست العاقبه بالخیر

بوقت عصر حضرت

مخدومی قبله گاهی بد طله العالی میرسد که احوال این مسکین برمی
که متکفل نظام کل که پذیرد و رحم و کرم است میدارد چه در اطوار
شدت وجه در او صاع رخا منسوب سکر است اما از این
که منقص مقضات طبعت تشریت است اگر از اسباب
حرانی گوید بایزبان سکوه دراز کند چه طاعت توان کرد اگر غیر
نامل فاعل حقیقی این بهمی است که در بارگاه او حس و حاسه
اسکان را راه نیست ملامت کی یکنی و چون در کار راه دارد
ای بدر بر کاروای دانی اسرار احوال نفس بدن خود چه
و چه تصدیع دهد اما عالم سارهاست نفوذ است علاج معالجه
و شرح اطوار درمی بود در شاه صوره بدیهه قطع نظر از العباد
خسر و الام و مشاق که فوق الطاقست تاملی که دارد و بحری که واقع
است الت که در لباسی که بحسب تقدیر محمود عالم عوام است
محمود

۲۵

ازین کس کاری بطور معنی اند که حق این است از دمه خود آرد
مموده باشد و اگر این قدر مسر شود و امجد از خود و منجی اند که نفوس از
در لوارم سپاسگری شود و یخید دفع شود که صاحب مغربی
اینکس را در منت و رعایت بر عوام محمی باشد و ارض کونه
نظان که طالب علمی را چیدین رعایت چه مناسب باشد
نجات باید و نفی که میکند و الهی که میرسد بای حال اگر درین راه
بودی سرمده این شاه عصری می بود و در عالم تصانی نفس الامر
که انسانیت با خلافت است عبارت از است چه گوید و چه ناله
که از بد و صبح بوم استمر تا حال که مبادی شام غفلت
و اغار شب و بخور معصیت است چه بگوید و بدو چه لعان به ستم
نقدی سلطان قوای عصبی و سنوی و شب جور در آورده خاندان
این مظلوم را تاج بر دود و کار حق الماطف اگر از مستی وجود
پرسی آفاق باطنی دست میدهد در سالف زمان که اسباب
طغیان و الواب عصیان خدایان آماده و کشاده شود و بحری
و خیزاند سنی که بزبان حال مقال مذکور بود چون ملاحظه کرده

میشود از خدای تعالی نفس اماره مجازا از اصول اصلی اخلاق حسنه
بره نه ارد و فروع آن که از شایع اصول است کجا داشته باشد
و سر این خد که در سادای انانیت کای معصای رعو
این کسی و مطعون نفس شقیس و دیگر آن میکرد و بر اینه چون مشغول با عراض و
است و رسم اشتباه باطل محو او بود و هرگاه خرابی باطن
با این درجه باشد از اعمال بد نه حد که در طوا هر شرع عامیه مندرج
است اثبات و تقیاد و وجود او عدا با حکم ادا المکنیه اس مال
فکیف ترجیح ای سالک متالک طرفیت ارکب و بها و آثارها
نفس از وجه اماره چه نوب که به نفس سجوا به که عیون
خود را خود هم ندانند تا بد بکیران چه رسد و معالجه بکار راه دانست
سبحان الله و معناه و اعوانا را یاد و چه بود و تصدیق ان
فکر کای چه دید امید که وجه بر حال این بیمار درین نوبت باید دیگر
گرامی مرده بعد اولی که بعد از روی میرسد و باعث مسرت و
بخت میکرد و خدا تعالی سیه بلند آن فکر کای را بر مخلص
خصوصا این ندها ساهای بسیار دارد و معصای عظمت

البغی

و انکسات فرموده بودند که بعضی امور تی تفلانه کارس میرود
فکر کای ^{از اعراض} سعادت و عبادت میداند و بخاطر ناقص میرسد
و میوه ان کتب حکمت استنباط نمودن و پای حال عمل نیست
که در این نوع چهار مرتبه محقق میشود و بر مرتبه خدین درجه دارد
چون بی نوع و حق تعالی و حق قرابت و حق محبت و الهی
نفع و دفع و ضرر را و از هم مرتبه ادنا و حقوق که از شاکت در نوع
واحد او بود و در هر دو مرتبه محقق و برین است فکیف ترا
و کیر المدا و الملت که این سکه را در سبب است البان
حقوق از نوع کامله محقق است و با انار ان کای است مدحی
که زمانید عین سعادت انکس خواهد بود چون شرح احوال
رسمه این حدود از عراض اخوان کرام معلوم میشود و بان
مصدق میکرد در زیاده و نوبت العاقبت با طیر یار و هم شهر
جادی الاول سنه صد و دویست و چهار هجری
موصوف عن حضرت مخدومی محمد دم الامای
فکر کای مد ظله العالی میرساند که حاجیه متوجه شدن حضرت

والله ماحده معوره مبرور كما اريد ان كدورت ورنان طمان
سوی شهرستان ضلوكستان لوزانست تیر کردن سبحان
کوی بخردی را ازاده دل ساخته طلی از رمانه در جراح فو لای داسنه
کامروای شهاب طبعی عصری داسنه و شطری از اوقات رالعه
تلخ کام دارد طاهر است که ان رموز دان کارخانه مکون واحاد
که از بدو صبح تیرتاحال و حدان المطالب لوده سمیت را ^{موز و اوقات} صحت
در مضیات الهی نموده اند کردی ازین نند باد حادثه عظمی بر جهره
علیای ایشان نه سسه باشد و بمقتضای حدادانی و حداهمیتی در
موروثی و تسلیم بوده اردل لوزانی حقانی خود جمعی را که در نسبت
طعت و کونشیت ماده درنی هیری چرخ افزای فرورنده اند
ولدایهای داده باشند که عطاوت پدری زیاده ارراف
بر ادبی است و چون انحصار الطوائف بزم حقیقت علم العین
میدانند که این سرای بنوفا هم که خاک نوده ملت و انبارخانه
هوالت که سستی و کد استنی است دل شنی و سمیت
او حقیت و کام حسین ان سیاح بدیای خدا الکاهی

سوی شهرستان ضلوكستان لوزانست تیر کردن سبحان

کدورتی

وایزد شناسی دان قند کاهی صورت و معنی و مجموع علم و عمل
الست که در امثال ان چو ادث جانگاه معرفت از مای
عیار کیریو سندان خربت افزای عت مالمندان راهی هری
رهن و قطع نظر از انکه عمر را بعیت صرف کردن و بغض قدس
را در طمرضات الهی مصروف داستن با مضاف عالم قدس
صر میرسد چنانکه محققان ملت و خلعت با یابی انکالو نموده
تصحیح و نموده اند حیثیت صحت حیف که ان مسافر قدسی منزل
را بر این سرزمین الهی لوزانی از فرزند ان و متبسان خاص
که جسم امداد و معاونت دارد مضرب و از ارر رسد میسر
لفظ است که انحضرت این متبسان را در دل ارایی ان سنگ
روح نگداشته باشند طلیف که خود بادل حق کرین با بصوب
ماصواب آمده بمواقفت ان گروه حرج مای طاهر میفرموده باشد
چه در ار حو صلی و حق شناسی ان کو هر یکبای معرفت در ان در
میدانند که بالفرض و انصیر الکرکیه و زاری و نوحه کری و ماسلمای
و حرج افزای ان ارتحال و نموده ملک مقدس را سودمند اند

۷۷

افزای

از آنجا که این معالجت مخالف رضای خدای جان افروز است
فرای خواهی مانع سلوک آن حایده غیر مرضیه خواهند شد همان راه یافته
سر ایر معنی و دایمی پلرهای خانه مشیت میسر بد کاشتن مقصود
آنست که القای کلمات قدسیه حضرت عموده تسلی خاطر
قصص ما را آن بدرزیر کو ارناید چنانکه و کلا حردنود معدن زر قلند
بدربار در بگان کو هر قلندن بکای مقصود این چیران انجمن آویش
آنست که مبادا خاطر قدسی را ستر آق در بای روف الوار
الهی در صیت یادمین قصه تسلی این کرده کوماه معرفتم
عمل نیاید پس بهما که این مذکر لب از برای مانم زدای
ایر طبع و در پوزه کسریست از برای این نادان مانیای
خود که هم جسم و هم انبیه میجواید بعضی عظمی میجواید که بدار الامن عمل ساند
و علی میطلبد که رنگاه بی لعلی و فراع خاوری برده جو مطلق نسای
النصال جمعی تخت در مغا و نه شریفه ایمانی زیارت منور
انما و اولیای رفته بود حضرت در مغا و نه سوره سوره
شناسان افغان ملک معنی را و قاطعان فیاضی معنی

الکجا اول

بکجا اول زیارت اطلال فرموده اند و عاکفان موافق قلوب را کجا
اولی طواف است و کل داده اند و مع هذا الوقت مساعد
بودی هرا بیه این مسکین در طم آن خوش نکرده سر انجام پس سر
مینمودند خدای خاطر اشرف می بود میگویند العاقبت یا طیر
بموقف عرض مقدس حضرت قلله کای
دامت بر گانه میرساند الحمد لله و الله که مواضات قدسیه
ان قبل خدا کما ان در صحن مصیبت صبر کش و فحیت عقل
بر نیم زن مرده بعد از خری مرا سمعوا عطف بل لوارم طلب
سعدیم رسا سده این سرگردان بادیه وجود را با من صبر بل
رضا آوردند امید که تنوجه اشرف اقدس تر نگاه نوح و نسیم
بیر خرامش شود و الله تعالی دانت مجمع الکالات ان مسوای
خدا شناسان را درین نشاء صوری بسیار دارد و ما
سما ان صوری و معنوی را از پیرای نصحت آر محمد
طامری و باطنی روزی کناد انچه در مهاب ایما میشود در
سر انجام آن سعادت خود میداد چه تولید سلامی

ساده

جو اخلاق تو نمیکوی سلامی تو الفاظ تو درویشان بان
 فلک را بستان میرساندند ام چه تو بیم ای از محرومی صوری
 ضروری ان یگانه در دولت قلم بی زبان عاخر و قاصد تو
 و مگوید ای که کسای بسته کاران وای ارام محسوس را
 احوال این مبنیام بیا دان سرور دنیا و دین مبیوحیت
 شکر است امید که احوال و اوضاع ان رنهای سرکش
 مادر حیرانی و جعت بخش اسفهان کوی نادانی ترسب
 و نوازه دوستان جهمی بایست العاف مال
 تنزی نقدا بخر اقبال و عدا و کوکت المبی من اقی العالی صعد
 بعد از دعای که فاعه کلام و بستان سلسله مودت خا
 کار حلقه بگوشان دایم محبت است مقرون بالوف
 بهشت و مبارک بادی مستحون بصوف توری و ستاد
 بهبود خاطر خطیر ان نور ~~حد~~ دولت و جنت
 و نور حدیضت و کامکاری اللهم حصل امان و بسره و صا
 میگرداند که بلاطم امواج استیاق راجون توانی مسرا
 ن

این مثنوی را در کتاب
 الفوائد العالیه
 از مولانا
 محمد باقر
 کاشانی
 در کتاب
 الفوائد العالیه
 از مولانا
 محمد باقر
 کاشانی
 در کتاب
 الفوائد العالیه
 از مولانا
 محمد باقر
 کاشانی

نهایت نیست
 فتح و تراکم امواج افواق راجون بکار ما تر محبت احیایم به المهد
 که نقش خاطر نوازه صورت است و صورتی مراد و نه حسن ظهور
 رای رن مرده اقبال زان سواد و دورت نشناخت کسای
 کلمه کی نوباع غنرت از سر شکفت المی روش که اسیر فیه در تو اتم
 اللهم کما نور العالم المحمادی بنصره نور الکمل الروحانی بطول عمره
 از کمرانی خاطر فایز که درین مدت ایام داس چه تو بدو چه تو
 از فروت تو چه کوم چه رقت بر سر ما از غیت تو چه کوم که چون بود
 احوال باز از روی تو سانی نعمت روزی را انظار تو در
 بقامت حد سال - خصوصاً در حد که زمانه در مقام کوسال شده
 لطرف اخار و حب امار از جانب کمراب رسا و کطرف
 مدوری تمام کمال ده در باده بعد المشرقین ادلحت و ضمیر این
 حال کثیر الاخلل محنت و امتداد ایام تا رسیدن فاصدان ان
 احوال ناری که از همه جایگاه تر شود و علاوه این حالت
 بر لالت مهاب اعدا و مقالات الاطال استغیا خاسا
 شهادت میدهند که نشت خاطر و توزع ماطن بجای رسیده بود
 کفایله

این مثنوی را در کتاب
 الفوائد العالیه
 از مولانا
 محمد باقر
 کاشانی
 در کتاب
 الفوائد العالیه
 از مولانا
 محمد باقر
 کاشانی

شهادت

که گویا به کلیت بخشد و وجه همت بر حیات تقوی حرم مرغوب
طلوع محاسن شده بود و همت همت من کجا و این بهره
در ای کما حای که افعال ساهشی منتهی به پیش آن دولت بنیادی
بوده باشد از قوافل توجه و عنایت و دیگران چه نام توان
بر دامن لطیف بود عسی و مرده لاری که با حسن اوقات و اسرار
ساعات مدارک تداوید ایام دوری و غلابی نکات الامم
ممودم انصاف آنکه با بدات سخنی و امداد است انسانی
کمال جان سیاری و سرداری و نهاس مرداکی و فرانی
سعد هم رب بیدیرا که قدرت است که شرح یکی از حلال امور که
الهی در صفت آمده نامم حسن کار نامه است که اندر روی کار
این کار از نواید مردان حسن کند یابند دست اگر سخن جزو
بر دست بار روی تو بر ارادین کند از میان محاسن الهی
آنکه بعد از تطاول مقلات اسل مسورت و ارباب نکس
از دست و سخن که شاید شیطری از آن بوسیله کاسیت دوستان
معلوم شده باشد سیزدهم بهمن ماه جلای موافق بنده محرم

ماه هجری
بنده کمال

حضرت بدولت و اقبال ارا من ابا و الساباد عثمان بمبت
صوب صواب انسانی معنور منقطع فرمودند که با سرع اودا
از الحلا و العالی و رفعت اسباب زیادت می نموده برسم
فار متوجه احمد ابا د شده اعانت و تقویت ادبیای دولت
برده نموده و بار از رور کار اسرار از ان دیار و قهاران رور کار
برده با قرب اوقات مرا حب فرموده در سفر الحلافت
دل حلال فرماید معلوم عارفان نصیر شریف حضرت که از
تقدسی صفات حضرت مل ای که مفرد کمال
تست و صفای عفت است با وجود حدس برج
عبارت خاطر اسرف راه نیاید در نهایت سکسکی و عایت
ت از روی حسن ندر حدس سافت راه من
نظر دور من خود نیاید و کار حلال موایب
ت واجب حل سانه کرده فی سانه کلیف مل
ت باعی حال فرموده از روی کمال شوق و اراده سکی
نموده و دیگر از هوا و امان محاسن درگاه که

معطف

مستحق

تقدیر استعداد و قابلیت قسم دانی از ولای و لای
 نقطه ادنی این حد و جهان احاطه و افزایه اراغراس
 نفسیه خود و قدر نجات مافیه اندا با هم و حب
 معوی که بوسه جملہ سع مرصیات این
 متحقق و ثابت است از روی ازادی و کمال
 در رکاب نصرت قیاس بوده طی مراحل و قطع منار
 مسمو و ذالحداله که را هم صحیفه اخلاص در سلک ان
 مند ان مسلک بوده بخط و از مخطوط شده تماشای
 مخطوط شده تماشای احوال بدربند ایامی حوال
 عوام برادران طبعی نموده منتظر بارقه غائب سعایت
 و ارب العطا یا عطیت الاله بوده که کمر بنه بخت در سلک
 مطابق غره صو که مواکب انجم سو اقب ظل الهی در
 که نام پور تر و لاجلای سوره که قاصد ان خود دهری
 این مرده عسی و نوید لاری رسانیدند و شدگان
 سجدات سکر تقدیم رسانیده حکم عالی و مود

صبح

و باقاره شادی بلند و از کند چیدان خوشحالی و فارغ البالی
 راه یافته بود که بسج و بسط راست میاید از سحای قیاس باید کرد
 که در اصل کمال محبت و مسرت دوست و دشمن مساوی
 سدا کرده بود و بعد از ان مکرر بوسه کمالی و اعتماد خان و نظام
 احمد خان علی الرب المدکور حضرت کمال جاد و دهنور
 که اراستان ظاهر شده بود معروض باری سر عالی شده
 و از نور غایت و ثقات صد هزار افرین و اخلاص
 فرمودند و بخطاب موردی خانامانی و سایر حلال غای
 خانامانی و سایر حلال خاقانی احصا ص مافیه اندالاله
 مد متوا و کرامتوا یا و قشکار خدمتی که سدهم رسد
 که از برای نفس مس احوان رمان و دراع شدن انما
 رو کمر نموده عالم که حسب صورت فوق حالت دانست
 و جای شاه و متارن نی صمیمه خطابی و احاد و منصف
 و جوه و امن طرق صورت تبت فیکت که لغایت
 الهی با بید ارضاع خطابی که منهای پنج هزاران زبان حال

مخبر
 و سبب الدین

و ماضی بود و ضمیر آن شد و الحی آن قطعه بود که تحت این بر چهره اریان
 بدن نزد عطای زمان در مزاج فاسد و زکار مستعد و بی نیاز
 تکلف با این عالم آورده در عالم اسباب حدام حکمت نیایی سبک
 ندارند اگر چه در انعام و انصرام آن سبک که بعضی دوستان همی
 دیگر نمی باشد سخن بهمانست که سدره لوفقات الی مصدری
 شد که بالفاظ اصحاب نفس الامر و ارباب عرف در الفا
 و سراف و علوم مرتب و ثبات با مثال این جزو است ^{شهر الی}
 که در نظر مانع مانع عرفی تنهای طایل امال اثبات است هیچ وجه
 اصحاب کوته مدار و ذوق آن رسیده که حضرت و اسب العظام
 انوار امارت سعادت و تعالی نهاد آن افعال اماری را که اطر
 دورین عطای برادر محبت بود ظاهر ساحه اهل حد و اعاف
 را بر شاه را انصاف آورده عیب دانی حضرت خاقانی را
 بالغ و چو بر آفامی و ادانی خاطر نشان ساحه و جوه نفوس انسان
 در درگاه عرس سناه بسیار ارباب دولت و ارباب شرف
 همین سازد سخن کوتاه منافص بسیار است که دیگر آن مضاعف

عالمی
 (افزاید)

نکته

اعتبار
 بجزو

لی

کرامی اوقات شدت معضای عقل انقض از سیمای بل مرید
 مداند و قطع قطار موانع دیگر که زمانه در حصول دست یافت
 محل بعد سعه و حله ادوری بل بحال التماس در نور کی این قدر
 در دست داده که از سار اندکی و از بهر کی مسطور سکر
 باطله بعد از انتظار تساریم هم هر صفر سال به سعه و نور
 نعمت و ولاد و یوانه رسید و ملاطوفای موسیج توفیق حصول ثانی
 رساند باعث مزاج بابی و مورت خوشحالی شد
 ای این بکت حسی کران سویی رسید خون باد بهار عرس
 لوی رسید و سس بوسم که نامه دوست گرفت
 در ماس فیم کران سرکوی رسید بعد از این که از مطاوی
 فحادی ان السراج انعام و اسراج مالا کلام حاصل شده مظهر
 خامه الکلام رسیده شد از مضمون آن که موسیج ثبات
 همه بود هر حد سطر امعان ملاحظه رفت محذره مقصود ارفاق
 احتیاج روی نموده هر قدر که بدیده بفرست مسطور گشت
 امری که کشف غطا از آن نموده بیکو سی حسن خاطر میرود

۴۳

بجزو

و این روزگار کم فطرت و ناتوان می و چو دی را نه کم بهمت بعرص
 مسوان رسامه از کسر متاعل لاهی و تو فرستاید و
 و بدنی وقت باین میعادت نماید باری محضای مبطون لایم
 الوبق مالا پید کله لاکوک کل بذل چند نموده اند برزگامای
 بود و گفتم و دهتمه را بوسیله غیارت کلمه میساعی و وقت
 جایز و بر مکن الحری بودم و مرقم ساعه مضاع اوقات کرامی
 سدا مید که مساعل نصانی و شواغل جمائی مانع مطالع اس محالا
 نشود و در از نصیهای مادی نظری با تمام الفام خاطر که از رکذ
 آدمی این وان معرصل جوال موداع بعبور بی سرود لانه کرد و هر حد که
 اعتماد بران بانی میانی کرم و میس اساس مکارم ششم است
 که از امثال این آموز اندیشد اما چه کند که دست روزگار قاف
 المزاج دایع این اندیشه بر حکمی اند و مریع اسداع حکم نور ط که بر
 کالات محرم است می بخند بریزن جوابی میجو است که این طوما
 در از ران طول آکیل را در نور دیده خم تلام بر دایه آن گمان ششام بود
 اسداع و صحت فض محش صوری ایشان اردرگاه عالم تباه

طالع
 طالع
 طالع

طالع

حضرت و ارباب العطاء نماید کنی وسیله قاصد و نامه که می کد ام
 میاقت محرمیت نذار و پس از آن بطلت ابدا که
 جهان عالم معوقیت است و در دایه که در دایه طاهر ساحه در ادک
 عالم محصلی ارکانشن اصطراب یکجوتجات بافته باشد که عا
 کاهنهای خود بری کشند و شهاب الدین احمد خان و نواب
 اقبال اناری که در بجم ربح الاول در نوای نادوت مرقوم
 شده بود مصحوب بهار یان رسیدند و مرده صوحات
 ماره و مسراستی اداره رسانند منت خدا بر کمالی الرعم
 مصور کس است خان سرکوار غرث در اراد جهاست کام
 دولت بلازم در اقبال یاز غار سوخته دشمنان نورین
 باکسه ماکر خنه ناله در حصار اگر چه پس اردو صول این نوید
 محشر طبع محس روح ادای قصه مریمه در این
 طالعین ارکانشن و تعاقب نمودن عا اگر منصوره که از خطوط
 بعضی مردم اطلاع مافه مقدمه سرور نوادی شده بود اما مکیلا
 لایحه و تمیلات محسوت این تشارت عالی انتشارت رسید

۴۵

طالع

بر کل عالمان کشور و هر کسی را زیاده از امان ایشان هر چه
 گردانیدن منیمه الحال انده شدت اله سبحانه تعالی مفصای الی
 خون سرد یک رسیده که فراع نام این ماعل دست دهد
 بزودی این زمان دویم سرف صد و رمان بهمت ارباب
 موسوم خواهد شد بر ممبر که این صورت در روز یک کتاب
 حسن تدبیر است محبت و محفی خواهد بود که در سیم و ستان
 حقیقی است که همواره اراحوال و اوضاع بیکدیگر واقعی
 بوده نظر محاسن و معایب انداخته از نقایص و عیوب بیکدیگر
 اطلاع بخشند بکلی نیست و تمامی نیست مصروف آن در
 که دوست ایشان بر عیوب کلی و جزوی خود حاضر شده
 از آنکه این حالت نماند که خوش اندکویان دوست نامادو
 منقصد است که اصلاح و حکایت اریب نگویند
 چه از امید کی و اتفاق و چه از داشتگی و اتفاق حکمت
 ظالمانه نادریست چنانکه ملاحظه فرمایید و همیشه فاسد است
 مخاطره جسمانی مدینه خود که زمانه فصول این مدینه دیگر

مثل

تکلیف

دلی

که شوی عده الامر و الفی حلیت قدرته و قیام و در رایل بعضی ارباب
 دول را که از ممبر اسمعال لذات صوری و ارباب و مسلک
 طاهری نفس اماره ایشان بخود و مع کونه منقصدت راه غیبه
 بعضا مل نمایان و فواضل حلالی و شمان و جوس آمد که در طالع
 نفوس اگر اسای روزگار انداخته است خصوصاً در نزاع بعضی
 از روستایی جوان الزمان هرگاه که بسیم جمع این طالب
 مرتجع میرسد بی اختیار حال شادمانی بهم رسانده جوهر
 کوان مدکور را از حلقه جوانان درگاه بل قدویان این راه
 میداند و باید که در و طمانناز غریبه رن مرسد و اوضاع کمال
 و وبال حاصل احوال بیان شده حیرت و الا حیرت منتهی
 انگاه که الله تعالی حاکم این حالت بر ارباب و طفت و حیرت حقیقت
 از شایسته معقول و سایر طرق معقول بطالع نظام معلوم
 مل مشهور است باینرا ان اقل لا انا ربک انطالق العلیه
 و بهتعالی امر بهم هرگاه مان عده اصحاب خیرت و انشاالله
 محالست صوری و اینده نظری از ان وقت سعادت

تاویل

چون که این در وقت
 مدینه خود که زمانه فصول این مدینه دیگر

معاش رخت در استماع کدرانده و بعضی در اصحاء ان صرف نموده هر چه
 این دو حالت مطابق نفس الامر هم نبوده اند چون مثلاً ان
 کمال و سوری و نیک اندوزی بکار حس سریت و طبع
 طبع در مکن بروراده لغات و حوال و فارغ البال می بود
 درین دلا که ازین سعادت محروم است لوح اندر که ایشان
 هم این را نمیخواسته باشد که این طریقه است و این سعادت
 محروم است سم که برید در مکاتبات که از قاطع طریقی مناسبت
 و مکاتبات ملوک ماسد و دمه اردقانی بر جنس اد و مفا
 عرفیه روزگار منی نیاید سا بران میجو است که درین علمیه
 السوق اولاً فصل حد از خفاتی حکمت خلعه که بالهاف ارباب
 مل و نخل اسرف علوم و مقصود بالذات ارجع مقاصد است
 علمیه که ناخشی و الب حکیه است در سلاک عبارت در
 آورده مرسوم سارده از باب سواج روزگار نیست که
 ما وجود اسمعی علما و علما منسوخ شده است و ما سالتما سید
 که بظرافات و بیدیه بصیرت و ملاحظه تمام فرموده که بکمال

۱۲۰

که قطع نظر ازین که این مطالب علمیه عظمای روزگار است
 فی الواقع بخاطر خطیر می رسد و بعد از آن که معلوم شود که در نهایت
 معقولیت و اخلاص است نهایت لطف و خدایان دارد
 مالاً اسد ما دان نماید که اگر هر روز نباشد در هفته و اگر در هفته نباشد
 در ماهی اگر در ماهی نباشد در سالی مطالعه و قریه کرامی که سینه
 را که حکم لغویم ما رسد کرده از غم آن سوز و غم تما حال نماید و بی
 تصدیع غم می دارا را و ستادی سخاوت در جلوت حانه دل ملای
 فرماید که در سنین و سهور و ایام سالفه قدر موافی و چه قدر
 مخالفت را مصدر شده اند اگر چه در یک و تلافی ماضی
 از قسم مستعجل از حسن محاسبت اما مصدر میشود که
 ساید از جواب عفت سدا شده در حلال نکدراند
 این شمه رنگانی را محصور اسلکات لغاتی نکدراند
 اما چون آن کرد که این علی بلا در حق اسلامه و صله الکر ازین معدا
 لول و نه وقت الکر که خود را برین واسطه مطرغ
 بنام الکر یا خیر تصدیع ایشان دهد اما رابطه معنوی خود نمکدار

راه سهیل

کسان نشان عالم سان می اردن بصرورت انچه متبیس
 حال نشاء کسرت مال بعد مایا لاف در ان ملک بل منتهای اندک
 میشود و خدا صفا و معالک در باطن ^{مستقیم} متبیس بخود بود
 که حکیم علی الطاق حکمت حکمت صلاح حال هر کس را بوضعی مایه
 که اسطام ان بی او در ریت حاکم نظم امور در احوال است
 سکرانی که عالم صغیر شهرت یافته اند و نفس متعلق گشته اند
 و از اجتماعات عالم کبر مسوط و مروط وجود حاکم ماری و دسرا
 پیدا کرد سر نفس و افعال و اعمال و دوا می طبعی و حیوانی و گیاهی
 او تدار بروی و روت و عدالت ماسد احوال بدن و اوصاف
 تن برنج سلامت و استقامت کدر و اولاد را ملک
 صحت و عافیت برآمده مالش و نفوذ و ال انجام بدن
 مالک ملک و اوالی و الای اگر مایه بمت مصروف است ان
 دارد که محسوس در روز نشاء رای مکارم اخلاق متعلق گشته
 و محاسن صفات موصوف شده از راه توفیق منوخته
 سر انجام مهام نام سودمند به خاطر مهور مردم را در خیر منوخته دارد

و سوار را نام را بر الوط انعام در خور و حراست کما به اورد ۸۲
 و اگر نه رود باشد که احلا در مبانی احوال و راه مایه و اعدا من و سلا
 منزه لزل بل زایل کرد و دو عشر متبیس و منتهای گشته
 بایر اناس بل او نه باشد و خود مال من احوال بعد از سلا و عده محاسن
 اطوار و مکارم اوضاع که حاصل و لغز و تنقیه این دولت عظمی
 مان مروط است و چیر است اول موی ساری یعنی حاضر
 بودن بر نفوذ و طبع سرف و وضع و همواره و وسیله و مایه
 چندس که خاطر مکرر ناسند و هم در ان ناسند از ولایت دسرا
 و دیوار و درون خانه و دیوار و صدق اخبار و کد انرا
 لعل و درین عمر کردن دویم نعلی و برداری ارمد است
 نصیر است و در دستان و اغاض نمودن اگر سواد بر نقصان
 عقل او حمل نمود و از جا برود و عفو از جمله ضروریات خود
 داد و سویم داد مطلوب و دادن و عظم ظالم و قیاس برایت من منظور
 نداشتن چهارم نمرد است که دسرا بر طریقه منظر مایه
 استدال و بی انرا خاطر انشا انخوان زمان ساختن و کس
 بی سلا می و واسطه اناسی احوال مردم دانسته انجا
 در ان

۴۹

مرام امام نمودن و هیچ طریق در اموال مردم بطریق نداشتن
و زیاده ای چاه و مال را از قسم کمال نمودن هیچ راه انصاف
سنگین کردن و ترک تعصب نمودن یعنی طالبی را که بران
دین و روش مذموب او نباشد بجهت خفا عداوت ننهد
و ارزوی رفیق و مدارات اگر تواند خاطر نشان او کند باز
استعداد اسد نامی و التماس انتقام و استعمار مقاصد ارباب
نماید و مایه حال مخالفت ملت و مذموب را و سید بعض
نزد و ملک و اموال او را از دست نبرد و
تعدی محفود و مصون و از دایه بر این کلمه حد خلاصه داد
حکما و من است که از قریط مهربانی محبت نظام احوال
کثرات و اجتماعات در حکمت علی مرقوم ملک و احوال
ساخته و مایه التماس انتقام و استعمار مقاصد ارباب
فرخنده تحت التماس انتقام و استعمار مقاصد ارباب
سرمایه شیر مردان راه است که بدست یاری ان حارستان
نبی اوم را کهستان ارم ساخته و دست و دامن برده اند

تلا جاره خیره انوری میفرماید مع دانی که سیر مردی جیت
سیر مردی بر مایه دانی کمب اکما و دوستان او اند صاحب
و اکما و دوستان او اند دیت و این را و سید بعض و خور و عالم با
و التماس انتقام و استعمار مقاصد ارباب
که او را خود و اربابان مهربان ساخته است پس کند و
این خود را و مردم را بصلح نموده که عادات الدین حار
که کلمات صدق اباب و حقیقتات با دام که از مذهب الاطلاق
صد در ساد تا شری نمی بخشد و فایده بران مذهب نمیشود و بر خرد
چون در سیر این است التماس انتقام و استعمار مقاصد ارباب
بنیاییت شلاد و مار السیر راه مقصود برده بمقام وصول رساید
عمرت در ارباب و برین حمید سخن سروش می انهم در راه اختصار
ان حرف تیره خید که در خلال التماس انتقام و استعمار مقاصد ارباب
هم رسیده بود و مایه است که خود را از احوال ان گذراند و خود
را در احوال مصلح و دنیای است اسباب خون اندک از حوائج
عقدت بیدار شد بر خلاف عهده خود را خوش آمد و مطا
در مذهب

عرفیه هر روز کار او یافت و در زیر بار خجالت پیش خود گرفت
 افراد خجالات است در ماند و الحقی که این مرحوم منفع بالاضاع
 مطار حجاب برین جلد و چه حاره سازد که علمک نافض
 بقیع اس وضع یابدیده این کردار هوا حبس نفسانی و دساد
 شیطانی را سودمند نیست و قوای علمی اکتین عمل بها حاصل
 اصدا مخالفت و مزاحمت نیز سازد با آنکه بعضی از اجله اهل
 تمحصای عمرم نیک اندسی و سهولت یار و روشی یابم
 باد اس لوار جلوس اسنای و مراعات مراسم
 اختصاص نسبت کنای یا بملاحظه آنکه مدحت و مجده
 و شلای زوایر دلالی که از معانی دلسوس ایشان برآمد
 نسبت محاسب عالی ان اعضاء الامامی منسوبند
 است بنوع و چه وی کرد یا بسبب امری دیگر
 حرف خاطر حقانی بایشان رسیده باشد ان حرف را بکار
 بهای در غرر ابتاع نموده بعد حاسن اراشیش پیش ان
 شتری نمک دان عیب پوشش فرستادند و در صورت

این دو کلمه رسان که هم از ان مقوله است مرحوم سده هر چند
 فو تکلیف این مرد و و متبیر را در مقام ان می ارد که سررسنه العا
 را محکم کرده بعضی سخنان صدق این کاسه ملانی ان بقدر نماید
 اما کسین حوان کرد که واسطه فطرتی و دون صحنی از دولت
 حکمت اشراقیه مجبور و محروم مانده بعد احیای قوای علمی
 بحار رسم دعا و است سده است و هر چند این وضع علم
 و علم طال ناموست داده اما چون بحر اسال ان مقالات
 و لغز اسن مقولات مکمل بحکم طالع است روحانی و دیگر
 نفسانی رابطه معنوی بسکندر ارد که ازین وادی خود را بگذراند
 و معی که طبع حد ارد و بایافت معقود و توقیفی بود و مقصود
 ساحه صمیمه ان شرح ابدوده نهایی دهم نرسیدن بهای که
 اقل مرتبه از اسماء سخنان که از دنیا و ماطر عکس بر حوت
 فی تضاعفی و بی استیغاثی نگاه داشت ان در ساهانه
 خاطری تواند در عالم ظهور فی اصناف سرسره و متوقفتاد
 سود از فتنان محرمی که از نماینده ظهور یک حلقه فانی
 کم شدن

غیب نهادت که نعم اکسرای رمان حلقه پیشوایان من
 سدا دور این رستگاری راه نمایان سسل از یاد و کفایت
 حال نامرادی می دسی مع مدانی و سرگردان و ادای سار
 که اناس مندرج است اسکارا ساحه محاسن عالی سار
 بالسرورت اولی که تفضل مسیر نمود بر و اما بطریق احصا
 مسماع علیه رسد که بالمعاق خدا سمران عالم دوق و سهو
 و دریا کان تشرب بریم سخن ایچ محض لوصوح پرست
 و در پس است که عده مطالب و خلاصه مارب بر نه
 همان حارستان را محبت دریافت ناماقت حضرت
 حضرت و احب و الوجود و نیزه داشتند از اقبال عزت
 او از غبار صفات حدوث و امکان است و قدر طا
 و توان مهندب الاخلاق شدن و تشبیه حضرت و اسب
 پیدا کردن که از محوای برای امر جلیل القدر مخلوق با خلق الله
 که از رمان بی رمائی برآمده بمع جمع روحانی اضافه نموده اند
 و تا نیاید که شرح حضرت انسانی نموده و اما اگر چه در باب

ع
 ای
 م
 س

هادی

حیاتی کونیة خصوصاً حضرت جامع کامله او می اصعب الامور
 و مجرد ان مسائل حضرت و مفردان ممالک طریقت می
 انجای اسمعادات و اختلاف از منته اوقات بموجب
 صفای سرپرست و لطفت طبعیت داد و انشوری داده انواع
 سخن در نموده اند ایچ ارجع تفاسیل مذکوره بطور خوش حرامان راه
 تحقیق متعین یا غیظون میشود است که لطیفیت الی و غیظون
 است نامهای سوای این ترکیب غرضی و معجون هوایی
 که در ان با حسن بهایم سر یک و میامیم است تقدیر افواج
 اس و اناس من اقسام بر صما بر ادلی الا بصایر بهر سمنه
 دورین حق برین حضرت عاشق ظاهر و پدید آمدن و دور
 مسبو که اخبار و ابرار روزگار ماد و ملک تقض مقصود و ملک
 نموده در رفوت و بریت مغایرت از مدینه و سیم می
 مادی و فی له پرده از روی کار سید سیم سیم سیم
 مردم از مشارب و مطامع و منال و ملایس و سار لاند
 و خطوط بنو آدم نماید و معانی و الالم از اله محمد

سخن
 ۵۳

و اعتقاد کسرت مایست و احتیاج و نظر کونه ادم صورتان بهمان نده باشد
 ظهور آورد واضح گردد که قدری چرخها دل ریایی داده و حل افعال
 و القاب قوای مدنی را عده لذات و استلذامات و من
 از اصلاح او قضا خود که لازم وقت و فرص حال است و است
 عباد کهن از قانون بهمان بصفت و عدالت بر آمدن و منع
 احوال سلوک کردن است از این لوا فیصلهها و اولیوها
 الیود سیر خود را با او در سخن با امر حد که خسته شده است مسکن ایجاد
 محصول فضول از معجزه معارف و علم سخن و سور مراسلات
 عبارت از شرح ادب و عایط ارباب استقام و فصل
 مناسبات اخلاص و سخن توابع امر اوق است مآل مال بود
 احوال کیهانی خاطر از زده بر هم آورده از زده مشتاق و راد
 نشانه کار و سار و قدیم اس عالم کهنه متعارف و منظم اند منزل
 لودن و فی کیهانی این منیع و سوده و راد را در نامه کدا
 که بسر وقت این مرآتیه علیه رفته طریقه در دالود و هم
 توانست قافله سالاران و تار و کلین نور بد که از جان

میان

عبدان مارسان ملک اسود کی هزار مالک در عرس گدا
 جسم دارم که همزدی کرم کرمست و در خواه من باشد چون
 افضاح اوضاع و اطوار در خانه عالی و کلیات و جزوایات احوال
 را سایر دوستان بدماع بر جو صله و و کلایه ایشان که بحث
 بین خدمت معین و مکمل و متعدد هستند و الصا تقادلی
 که در بعضی احوال مذکوره که سنی این مایه کرمست مشهور پیش
 و احوال در صمیم خود و ان ایشان منصور است و تخیل
 ساع شده باشد از زده میارده مارده کم و سس نخواهد
 و دوران باب شروع میکند و موهبات تازه و میرات
 می آید که در ممالک نیک ظهور آمده است چه از جانب اداره
 سهار خان که توفیقات ربانی از کهوره کبات تا در پای سور
 در حوضه نهر در آورده و لایات و جزایران صوبه را
 تمام و کمال منصرف شده است و منصرف و شکوایت بدن
 عصات ان جهات خصوصاً در بدین اوج کشتی خود عین جان
 را در کرد اب غرقاب در بای شور و جبهه از طرف

از کمال
- این

وزیرخان و صادق خان که با مبادی سخانی از ^{نامده} ~~آرامش~~ ^{برود} ~~برود~~ و
 و با او دیه و انی ^{نوعی} را صرف خود را آورده دست ^{بست} ~~بست~~
 ظلم و فتنه آن و یاز را از ^{برود} ~~برود~~ ^{تانی} کوتاه ساخته قطع و قطع
 را در ^{زار} ~~زار~~ ^{امن} گردانیدن و در حلقه ^{سنگی} ~~سنگی~~ در آمدن ^{قتل} ~~قتل~~
 که سرفتنه آن احد و دوده است و در دادن پیرزاده خود
 را با سگسهای لالی و فیلان مست بدرگاه عالم ^{ساده} ~~ساده~~
 سج ابرایم سکری و ال و ^{نور} ~~نور~~ ^{فرعی} ~~فرعی~~ ^{الموس} ~~الموس~~ ^{محمد} ~~محمد حکیم
 میرزا که دست او بر واقع طلبیان روزگار دوده است
 قطع نظر از کفیل آن طایفه مذکوره سرج و سطر از با انضمام
 کمال شهرتی حدیثی ^{نویسن} ~~نویسن~~ ^{انها} ~~انها ^{نست} ~~نست که ^{نست} ~~نست~~
 برین وجه که امثال این اخبار مست امارت ^{منا} ~~منا ^ف ~~ف
 بعیده در اندک مدتی که قوای بشری در ایصال ال
 وفا نمیکند با دبای ^{در} ~~در ^ت ~~ت ^{قاهره} ~~قاهره~~ ^{میرسد} ~~میرسد~~ ^{دیکر} ~~دیکر ^{رحمت} ~~رحمت~~
 خدای عز و جل معالی تمام محبت اطواری ^{اخلاص} ~~اخلاص~~ ^{ثانی} ~~ثانی
 نظام الدین احمد قلع خان که در عز من است مفصل ^{نخ} ~~نخ~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~

ق

ثانی که بدرگاه عرس استباه فرستاده بودند اطوار اخلاص
 و ^{نکته} ~~نکته خود را ملا دمان ایشان نموده ^{لوازم} ~~لوازم انصاف داده
 ساری موم اردی است روز جسم باز و هم مع الاخر که
 سدکان حضرت در نهان سلفی بودند عرصه است
 دیگر ایشان که معصن سرج احوال حضرت مال فتح ثانی بود
 رسید که از احسن و آخرین فرمودند محمد در باب
 مناصب و خاصه و جمعی که بهر ایتی ایشان خدمات رسیده
 سیدم رسیده بودند حکم عالی سرف ^{تفا} ~~تفا ^{ذات} ~~ذات و
 مصداق ^{مها} ~~مها ^ت ~~ت ^{را} ~~را ^{در} ~~در ^{معاون} ~~معاون ^{معاون} ~~معاون
 ساحه ^{در} ~~در ^{انضمام} ~~انضمام ^{مهمات} ~~مهمات ^{مذکور} ~~مذکور ^{ما} ~~ما ^{کد} ~~کد ^{بلع} ~~بلع~~ ^{فرمودند} ~~فرمودند ^{امدواری} ~~امدواری
 از درگاه حضرت سرور و کاری در نهان و سوق است
 که جمع مقاصد و مطالب ایشان بر وجه ذیل خواهد ^{دو} ~~دو~~ ^{است} ~~است
^{محمی} ~~محمی ^{محمی} ~~محمی ^و ~~و ^{مسیر} ~~مسیر ^{کرد} ~~کرد ^{در} ~~در ^{سبحان} ~~سبحان ^{ال} ~~ال ^{بک} ~~بک ^{مدت} ~~مدت ^{توری} ~~توری ^{ان} ~~ان ^{مخلص} ~~مخلص
 استطاری قطع نظر از آنکه مورت انواع برهم ردکی و
 ار ردکی شده است در از تمام افلام ^{فما} ~~فما ^{صفت} ~~صفت ^{تمام} ~~تمام~~

مخلص

تحت محض سحر و جادو علیه المقام نشود مالا کلام بحث شده است
اما اسرار و مست که هرگاه میخواهد این رساله سوو را احصا
نماید باز از عالم غیب امری ظاهر میشود که موجب حروف
ردن و لوسن میگردد که زریله نثره انبیا سس مکتوب شده
نصورت جمیده ظهور میکند و فضه گویند که چهارم از این است
ملاحظه که خدام حکمت ساهی حالینوس تعلیم مسکن رزمگاه
نمودند مطالعه افتاد هر حد که از هوای کلام و فوای مرام مدا
بود که اس معاطفه نامی مس از ظهور و رفع دویم که از حلال
نعم الهی بود است مندر و یافته بود و بسطه انکه بعضی معذات
لعاف العاف جان گاه و سده بود و در غیبت سخنان
غم اندوز طوری رزم یافته بود که بظاهر صورت معقولیت
ان مخصوص رمان ساسد فنون غم اندوز و طبعی و صوت
الام بخاطر قیاس راه یافته که شرح ان بطور مارا نیکو
می سد غم به بوای کاس اسنا هر که ای رست
حس عقل معاس سطر امعان و قابل در اوایل عوا

مور ملاحظه فرمودند بمقتضات حوصله دریا کس خود که مرکب
ضمیمه و درین ان دانش آیین است عمل نموده بی انکه نظر
رحارستان ان بوستان اسد و رشتا بدو طایف
اس حسن و عجاب این کاشن و دریافت فواج و
رواح انواع بدایع غایت الهی حرسند و مخطوط باید بود
و مضایق روزگار را در ساعت عرس صاحب نظر
چو جادو داده عمر کرامی را که دو اسپه میرود بدل به اردو
سیر کز لند و در شکوه و سکا که رسم ترمیم در کارا
سربک نشد هر حد میداند که در دوف لورع خاطر و
مشا و احوال بر احلال روزگار امسال استقامت
ما جو س می اید و در مذاق احوال این روزگار حصوا
و فی که اندک زمانه در مقام غنچ و دلایل سده از
مایشکی میکند سار بلع میناید در امان امسال ان مقال
رانی در دوانسته مطالع این سخنان موجب خرید کلفت
حاضر میشود اما خون میرین و مسن است که ان زیده آریا

دولت و افعال و کزیده اصحاب فضل و انصال ازین باب است
بی حلاوت بغایت و دراز استماع کلمات نفس الامر سرود
اند هر اینه ابراز اسمعی نمود و هر حد قرار داد نیست که راه مرا
که غالباً شایع عامست مسدود سازد و انکفای بر و ابط
روحانی و ظاهری که محض حرف و حکایت بر زبان رود و کار
نباشد نماید و وجود اسمعی معصای صغیر سن و خامی
ازما رسیدن ملاطفت شریفه ~~بجای این سخن~~ ^{خود} عالم بسیار
دست داده بود هر حد را مکتوب نامرغوب که خائوس
الزمانی ارسال دانسته بود و ظاهر بود که این محاصرم
ماد شده لیکن حد که محبت متعقی غیر نیست و بلکه الفا
الایاسیم الصبح بلغ نجی الی ان
فداه قواد و مخفی و فل ما وجد الدبر مذغت اتی
عربی حریفی و موعی بوعی فلیس تظلی غری و جک مقصود
تفاک مقصود و مسلک ^{بجای} هر حد برین میثوم که اند
شوق و محبت که داعی عقل و مستدعی حال ملوک کمال

در این باب
در این باب
در این باب

در این باب

و موجب احتیاط است حرفی کوم زبان قاصر بیان و قلم در بیان
را ترجیحی لغوام اما حکیم که بی با مانه سر میزد پس عشتا الی از
من التلا فی الاشکوار ما و اقلاصی بی الفرائی کهنه را کذب بر زبان افاسی
چشم مرا خوانم سرف تو در زبان آید و انکه سالتا کلمه
حد این مهور در باب ملاطفت کرامی و عریفیه خود مرفوم با
استدعای سرک تصدیع نموده بود و حداسا که در جواسی
مقصود ایراد کلمه را مدخلی ماسد یا قلم مسکین رقم از مجلس
باطن اخلاص موطن احارت سکوه فمده هرگاه خود
علم الصن میداند که مراسلات موری شعاع بر زبان رود و کار
در این باب و صمیم ان کسرت ماعل حمای است
چه کنایه شکر دارد و محب که حوس طبعی خاطر سرف اتو
پیشانی اسطهارای میس افاسی رسیده است
نصورت و نوع در صمیم احاطت بدران محبان اغضادی
خلوه نمود و از راه کرم ماعت معدرت شده است
و انکه در باب معرفت واجب و مطالعه کتب که بمبدأ

92

بست استنای بخشد استعلام نموده بودند اگر چه حق طاعت
این بمنزله ارجاع بل بواسطه اطلاع ارغامی است اما موجب
الامور مغذ و رافضه کهها خود می بخار و اصل کار نیست که
معا می حمل و طایف الحیل استنای بهم رسد که اگر چه
حقت حد استنای که اتفاق ملا و نخل که حصول آن عازه
و سواری بر روی دار و خاطر نشان سازد ماری اگر کسی
ممی نفس الامر می دانسته باشد در جلوات و اگر آن حاکم
عالی مرتبه مقتود باشد در قلهات و عیوب نفس را
سیمای عیوبی که بوسیله فرط مکرار مسایده احوال و اخبار منی نوع
ار اخلاق حمده و افعال مرصه اعماد و ارد و مکرر و مکرر
و اس طایفه علیه را در زمره رولیده مومانی سر و پا و بر
پایان صحرائی ابتلا که نظر غلیل انهار اعیاری می اند و میران
احرام می سجد طلبند و اگر در نشاء کسرت که ماده عقلت است
طلب این مفردان ترمگاه وحدت بعید و بدیع ممتوده
باشد نشان این سر کو از ادب سپاهیان ساده اتر

در این

و در مخزنه قلیل الصاعه که با میر علی شیران روزگار نشسته
باشد بهر جست خد را طلال این نجان مانان و دو محافل
تسا بهار اب سحاده و اصحاب عظیم اسری است
جانا بقار خاتمه رندی حدید با مردم کم عاریکم پیوند رندی
حدید و کس مداند حدید با نسه و نقد هر دو عالم حدید
و اگر در خلال احوال طایفی گدست و دوازده رکعت زیادت
اس ما فیها بعد از اتمام سرابط طلب ساری نماید در وقت
اقامت و سوره الممتحنه ان طلب این طیبان حادق
عکس را آن لاجرم دست نشانی با زمان محاسبه احوال صادق
در سود و مہام اکمن محاسن و منافع خود را بوسیله فکر
دست خود احصا نموده تحسین و تبحر نفس خود بمطابق
ان ار روی سویت و اغذال فرموده اگر عیاد و باله که این
هم میسر شود مال ضرورت سطر غیر کریمی را هر وضعی که
باشد از دست زمانه پیر بهانه استخلاف نموده صرف مطالعه
کس اخلاق که مقصود باله است جمع علوم است نمود

کتب
 اگرچه قدیم در روزگار نامست مای حال مطلق اخلاق
 که مقصود و مآلات جمع علوم است نمود اگرچه قدیم در روزگار
 ماضی ناصری و جلالی معقول باشد اگرچه مسیحی حریف نامعی
 حدس اعتبار دارد و گفته حال طلب علی همایه که سواد روشن
 و فهم تیز دارد و بی آنکه تحریر کند و روس از ارباب حاذق
 و اندم مطالعات طالبی محمود در مقام استتعالج مرص شود
 اما مای حال نثر از آنست که بعد از ندکافی که مقصود و مآلات
 و معادوم العوض است صرف در محصل سایر
 علوم کفی الحفظ از اسباب محصل علم اخلاق اندک باشد
 که عمر بر را محصور در جمع زخارف و تنوی و مراعات
 سک و ناموس اس آفاقی که در معنی عمده فی ماموسیه
 و زنده نگه داشتن دارد و آنکه در باب انجاء مقاصد و
 در روز لای تسلی اختلاط علی عرضه داشتند در آنکاشته بودند الحمد لله
 که اگر آن موافق اراده آمد و آنکه از روی التفات از
 احوال من سک به برسیده بودند بحسب بعد در اصل حد
 ۱۲۱

روز مهلت داده است اگر اراده آن بی آنست که اس کس
 در مسائل نفس الامریه سلوک خواهد کرد و حمد و الحمد و الاما
 مزید توقع باطن شده است الحمد لله که نفس ناطقه از آرام
 مدنی که در مدت سه ماه متأمل بوده است بحضرت مایه رسول
 عبارت نشی موافق حال بنظر در آمد بغیر لوسه میوه اکنون
 غایت قصوی آمینت بر آنست که بغیر دردی که ساعحات
 کجاست اگر بحسب منظمه واقع بود باشد چون صافی سوا
 اوقات بجز عهده قبول بر خاک تریات رخصه نشود و
 مایه آنکه مقصای کمال عهده و اخلاص از روی دریای
 متبادن باضمایم شرالف و مکر عوده بودند در برابر
 ان حوسد که لایق باشد الله تعالی جمع متغیات رسا
 و سایر مقاصد صوری و معنوی فایز گرداند بحجت ما امیر
 که کلمه حد از خصوصیات در خانه و هوسها و نیک و اشیاء
 یار و شریک برادر الهی دانش نیایی حکمت و سکای
 ادم الله تعالی کمال و ادام و صاله و جبر است و برست
 سمیه

۱
 ۱

بر آمدن و از آنکه درینو لا محاطیات دوستان صمیمی تعمیر از
لباس و دوشش میروند و دعا و دعا و آیه و آیه و بعضی
اوقات را در مذکرات عرفیه و مطارحات عامه صرف نمایند
اما وقت مساعدت ننمود و ان شاء الله تعالی اگر وقت وفا کند و
واقعا موافق باشد و حق احوال را بصر و خواهد نوشت زیاد چه
در گردش این دایره بی پایان بر جوداری و
لوع مردم را در آن یا با جری از خود و آنچه بود تا جری از خود و
هر دو جهان الله تعالی در هر چه سودش آید باشد و در در
که نگار من نامه کمی تفاعد است نه آن بود که در نگاه خراب
انیکس عیار نظوری بلند شده بود و در آن ماب و بلیغ
اچنان نامدار که حوالستان عنود کان غفلت است
مستور بود و در سر کلس سرای دوسی بی طراوتی راه
سافه حمان بر همواجس تقانی اساس ساده از روی نفسی
و در رفت بحرکی سال نشانیده ام دل صد گاه و دیر
بها کوهر بیت دخل ابد عشران نفس ازل کان او

و آئینه

بیمه از بر دل حاصل حافی است که سران سحر جاست
چنان گمان او حاسا که بر زبان حری رود که در دل نباشد ظاهر
مراتب اسنای و راهه ماسد که از مبادی صومیه را
ار کرده و بخرد گزنان بود از صحبت جهانیان دل سرد و اندر
خاطر چون سیر و است اسمانی بیارگاه تعلق در انداز
انجا که آن حوی شده بود و درین هنگامه دوسی و مدالمان
حال را آغاز همره خود ساحه کنج جوشن دامن کشیده
مد است هر حد را میان دز اسنای و مصادقت
طالب می بچند اینچند این کس تو میگرد و در فاطمه
تنگا لوی سحر می سوریده رسیده را بنام من
دوستی که سینه تختین بر او و فطرت که اینک استن
از مد طبع داس حکیم سبک روحی کساده مدانی قراج
دانش ابوالفتح او را ساهه عصری لب بر پشت دوم
کوهر سعادت مسمی که سحر مکارم احلاق را فاطمه
است متشکب و ز زمان کومای زمان حاموسی هم می
ستر

۴۰

میسود

من

برادر

در زمین دل این حلال مکل پسندد سوار کس کما در گزنی بود
 حد گاه که کام فراح در کام روی و رمانه اینام متاعست نمود
 بعضی سخنان حقیقت نمود که در مدانی زمان بلع ادا کر بسور
 او روی مارغان اول گرفته طلبکاری فرمود و در پیچید گاه بوی
 از آن معنی ثنایم دوریاب است و فرسده باد هور دن و
 منسی کردن بدیع نیست از انبیا ماده اشامی خود دنیا
 اندیشیده همت که در اصلاح آن سر دارد اما بظاهر خود
 دروستان ~~مکتوب~~ باز آورده همراه راستی گذاشته
 بگو چه مدار اشتباه خلوت در خور باشد دیگر بی الحقت از کرد
 تعقیب تعقیب بودی مگر بر جس کردی لیکن همان طوبی ارباب
 عقید و زری هر گز روی در آمده باز اعرست را گرم دارند
 آن کس ظلمات کسرت بر دوس و حدب دارد
 لعدروانی در لوازم آن میگوید خون استاد این من است
 لاچار لوازم آن متروک میشود و صوما در یولا که برادر صوی
 و معوی سح ابوالعص مصی رود در عاب اخفا کنید

روزند

تعقیب

که طمس کط
چار

نارود

بار بود این سار خلق روی و پیر اندکی نهاد و افندی دلی
 در میگردی اصلی و بر اند حکوم حرفت نشسته ناموس فطرت
 بر شک افتاد من که با خود و حسن آن داسم که همیشه
 سلم حسدی باشم به بهیری پرده کار در دیده اند مرا این
 غول نفس و یو کردار فکد اندر خرائی های سار کنون
 رین مادیه تا کار و اتم مگر کس رسد استخوانم و اسان
 من در از است بکهن و نوشتن راست ساد با بکهن
 هر رسد عواطف سهر بار داس بژده قدر دامن اری کوی را
 حس از سواحمانی مار داس به توانی خواهی در کرده بقلع
 آورد که با سد و کی کرس هس بر دادم دراعی الی
 آسیای ماسرم این دوسرای اسجوانی را درس
 سکان دورخ اندارم این طعم کار دادم در کار که حال طارم
 و در سورتان میگوید به ما خود داس به ما شمر از
 خود مار کرده بوم کا و صفت آنکه سخن سر ام و حرف کو کم و صحت
 افزایم یا مدار آنم درین کار بودیم که بعد از سه ماه و کسری محمود

41

رسید و کار ساخته شده اسان صورت نامه را حان و سوار
 لعل کند و از مخرم خوای و ددسی ماسد مسای جلیله بود
 خون خفای احوال بخار قرار واقع خاطر نشان درگاه مقدس
 ارایه بر بار از حجاب اسان گفت و سود کردی و بیهای کر
 و روحی سر مندی کند و حران کند که سمار آرزو حاصل فحاصل
 دالسته و دانه بود برای کار بار با سکا که بقای صوری
 و معوی رسد خون خود کرده بودم بر دیده ددل کسدم مدام
 که جماعی صحبت سار حسن بر دد عا با حد و شایسته از سر
 جوانی و بر رکی راه مدار رفت عقل و دمنون توانی دانای بکلی
 حد سحر از خود در گنجی و از بار کران کلانی عاریتی و پایداری
 حد قدر کار بود که سحر او می شد دل ساهزاده را برای خاطر صاحب
 خود حران دست نهاد و روی بعد از آن که درس مدت رسال از
 ندیسی سخن بنودی و خود راه و دست بگردانی هنوز
 راه راست نمکری میخواستیم و بهار دستانم دهم و دل
 خود را خالی کنم اما زمان جوهریت سرفه بهار حیف که بدنام

در سوره

الکون

او ده کرد و گرفتیم که ابله بودی و عقل نداشتی احلاص کجا میشد
 این همه حرف چه سحر کار را بر طوطی ادا می تا امان شد که سحر و جادو
 اگر مس سنا سای این حران انجمن هستی گناه بودی بهار خرمی که نام
 این کار شرک بود با این و سمن کایه که جاسان چه دستان محدودی که کرد
 از احاکه او را فاسده بودم و دهن مدانسم که اگر دوانه دست
 باشد بدین من بسیار کرد و دسمن من کار کرد اندک رخصت
 از درگاه طلعه ام که اکنون مخصای بشریت کدست
 احک که دست زده در ادک و دست نیرم محبت کرم سارم و خیال
 سمت کجا رود که خانما ان ارمصحت و دست ساهزاده سرون
 و خدمت ایشان را از صمیم دل سعادتم رساند سودمند باشد
 با این که درین عوض بهم معافیت ساهدا ما را در دل اثر نکرد و برجا
 عهده خود و دم مضی با مضی صلاح این حر و خواه جعفری است که
 پاس دعوی خود نموده خاطر مقدس را از کرانی برارند که احقرت
 از ایشان ان صمم دارند که ارمج در زندان صمد
 ماسد اکنون انماس طلعه ن رطوف سارند و از بر

طرح

مکسوده دل سادان خدمت سودا فروش اگر حضرت طلبه
هم مناسب است که اناس خدمت نمایند قلب که خاطر
مذکرانی برآید که حضرت از ایشان ان جسم ان میخواهد که
خدمت ارس ایشان سودا کرنی اطاعت امدن مارا
مناسب مده اند معروض دارند تا وسیله کس می بود دیگر
سود من و کما و سر این کار کما لیکن همی است که با حاط
اسرف برآوردند هزار سکر که برادر صرف ماند و این را
ارامار تو حه ایشان میدام دان بار تخفیف یافت امید که
مر طرف سار کرد و بدو امان حوسی کسده نعم کرد
اگر در جوهر سناسی مکه و حاطط کردی در هند کی تو بد کمان
ضمیت مدام که ایها عارضی سار بر دامن قدسی سار است کردی
می سار عاسق ان می کوبوی وصال تله خان را
بدستان خبد عاسق ان است کونک مراد هر مسمی
است را کان محمد و جهان را دین ح کل دانند
دسته سد و دستان بخشد سخن سار و وقت اد

دانه

در مایه مانع و دل بحر کرن مناسبت کتفای نماید ترا دیده
بما و دل بهو بسیار ز خود از بهر سرم دار
اگر همان جمع جو جاست تکی یکیان چه خوش که جاست ان یکی
ان یکی سوکده معجورم بحال و کمال او کر چشم خویش هم نیست
ان یکی دل موج میزند صفاتش ولی خوش زیر افروتن
شرح مان است ان کی ارد جان محس جهان
اوین مرادات ان حلاصه خادان اهل بیت برادر و برادر
کامهای صوری را برآورده و حاصل مقاصد معنوی سرگرم کردا
امور که ان ارام دوست عس کرین را محس سرلو
اسمانی که در عالم عصری سبب ان مخالفت را درای رس
در و سخی خیر جوانان حقی ماسد یا از روی تباه همراهان
نادم که ان نیک اختر را از یورش من فلما را بار داسد سحر
سراسر نهاد ممت عالی کردا سده ماسی دیگران
دات حوس نیت را محنت تر دوش شدت فطر
و تو روع خاطر دست ناظر بسیار باشد حلوه دل اما و عمل

دروس

دور اندیس رحمت مبدی که استان کلندی را که
در قسط سناهای ایجابی که سته بران رفته شرح
و وجه از خاطر نشان محاطت منصف خود نماید اگر چه
بشهادت خاطر پاک این نارسند که بحریه کرده مست
سارت محرد کرمان که تفضیح که درست بینی الهام فطنون
بیرایه است سرد یک رسیده که خاطر شریف ان کلام
معنوی از هر یکی که درین رمان نموده است یکبارگی اساس
یابد و در عشره و کامرانی و مسرت و همت امید و سرور
کواری و داری عمر و فراخی حوصله و غم و درست و تیر صا
حسن کالوی و ثبات قدم ان رزم افروزم افرای صورت
و معنی از بارگاه الهی حلت الاوه عطا شود درین صورت
انحرار کوی و طمحت و معامله بسنای ریخت نفس
از نرنگاه دل بسورستان کاغذ آورده اولاد خود را که
لطاف دوزی محسوس که نشانه رضامندی و اداری است
از حب و بغض دوست و دشمن اوده اسد و اسن شود

و اما ما من فحاطب خود را که لطاف دوزی محسوس که نشانه رضامندی
بموطن هزار اندیشه است ازین جهت تمیز میان دوست
و اما ما من فحاطب خود را که موطن هزار اندیشه است و از
احلاط جمهور نام و دید حالات ایشان کمال یکی در اینجا بزار
کادار و ازین جهت سرمان دوست و دشمن که اغماذ
را شاید کم بدست می آید لیکن از حسن طینت و لطف سریش
جونی هر دو طایفه را و خیر انهار اما کلامه فرو مکن دار و دور عین کمال
مشاغل که افراق و امتیاز میان حیر و شکر مسود تا تفاوت
بنادون و دخیل و دشر اکا امده و استغناء در سورس اداحه
بود اگر در الصلاح ان کوسد کنایس دارد و در این کار
و اما ان خیاسی و وف مطعون بخوابد و لیکن ان سکوه ناسناشی
از ان قسم بود که محیی که ایشان درس کس نموده باشند
یا محیی که یک سیرتان زمانه از درست کرداران برورکا
حسم داشته باشند محال می دانسته باشد تا در انرا ان
سعی نماید لیکن چون دوستی انکس از ستعارفات نیک

ناسناشی

رمانه فرائد ک افاده خواهم پس حد بخاطر الفصل راه می باید
 که از بار دای ان ارزده میشود که خوابشی کند دل نشید امرای
 حسن ان دورین ماسد که درین تصنع بکار نه برده ام انجا که روز بازار
 مردی است و متاع و دسی رواج دارد از نس خود سرمنده
 سم و خوی حالت بر حین ندارم و نظر عالم و عالمیان امروز
 نزدیک تر بایشان کسی را می دهم و غباری در خاطر منته
 بهار من نیست و خواهد بود و حرا باشد بر از وی انصاف است
 و استن و غبار او این دشت پر و حشت شدن شعار
 حاش عریده جوان ملک ناحی سنایت حاشا انجا که اسم می
 و نام اهلیت ماسد امسال این امور سر امون ان مرزوم تواند
 گشت و حای انکه کار ان کدسه ماسد که سرخ از او اما
 انرا که دارم که از ولد که از مبادی احوال تا حال حاش
 ان نزرک زمانه در خربت ذاتی افزایش دارند
 و در محب این حیران و بستان دانش افزونی داد
 و درین روز بازار خود فروشان اگر سرم از خود نشانی

درین روز بازار
 درین روز بازار

درین روز بازار

داستانی حد واقع از بار و دسیهای و کوسه ها و سوره ها و کشتیها
 با جانان برای برآمد کاران و نادول مسج مدان به سکار فن
 و مضرب خود نه اند ببدن از مهر یکی و از سمار اند که
 و سخی اما چکم که مرادیده سواد دل به سوار حالت خود
 مسکدار که ارس باب در بازار راج این جهان اگر در وی کفته
 اید که متربان معاطه دان به بهای کران سمرند حریفی رند هر حد
 طعم که سناسای مترج زمانه است میگوید که دوست مدار
 که شرح حال تراید و سندر نو گوید و سکو کار خرا اندلس در
 احیات و رکیع عزلت موارست تانی عرضانه اخمد و گوید
 و در کار در معاوت دانان و معاوت حرا در سرده سربید
 خود و مانده و حرف سرای مکی خاصه و فی که اصحاب برار
 و ارباب افراد احاب حد افراد ان بوند برای هزار نیست
 مدسک را بگو می نموده ماسد و دوست معاطه نامم در
 مانند مکس چکم که مرامعاطه با فطره افاده و طعم را قدری بسط
 پذیر نیست سبحان الله من و حسی صحرای را می نید مدنه سنا

دور جان کوفت و کوا ادا حق حکم است اما گزیده روزگار چنان
صدق خود داده کاغذ سماه باید کرد و حدس سخن را دوست نماند
چه توان کرد لباسی که از کارخانه هدیه یا سبک عطا شده است
لباس کردن تا اگر بر وارم این عا آوردن و سکر این اساس رضامندی را
اسکام دادنت بس بهمان هنر که ازین دادی حرقی حد
کف اید و الی و السبب بنماید هر است که توجه و التفات
ظاهر و باطنی ندگان خلا و ساسی زباده از انت که با این
نامهای بیان کرده اید و خدمات و برودات پسندیده البان
همه محراب و جمع و حکومت محراب و جمع امرا و منصب
داران که خدمات این سببی لایق مکرر الوسته اند
هم در موضع خود جای کرده است و عمر و اماران عاید
روزگار ایشان مسود و کشتیهای جنگی حکم شده که در مردیای خود
سازند و برودی سرانجام می باید و توبه تو از من متغاف
خواهد افند و مار یک لحظه از خود غافل تصور هر مایه و چه کنش
این دارد و در دنیا تر اسفاس می خوب کرده شد ان شاء الله

لک

سماه معاصد خود برسد ادلای دولت از اطراف ممالک
بمرد و محلههای فرستاده مورد مرام خسروانه شده اند
امد که عفریب ایشان بسز این کار عظیم را تمام رسانیده
کامیاب صورت و معنی شوند از احوال کسر الاحلال خود و
که اگر سره ماعل و فوطمهات خدو عالم وضت ان منب
کرمان مادی علی الاطلاق از سخنان قدسیه نفس الامر
کفیه بود و خضار در خانه در هوا و موس و حرس جان و روز
که اگر احاطا حرقی از معدن حقانیت کفیه اید حدان تونی دید می شود
که خاطر طلبکار ایام و انظام و حرس مردم است ^{خداوند} ^{میر} ^{سینه}
که کف در یکدیگر در و ان و متروان کم صحبت و امید چه
اگر حقایق ظاهر میسر و در شور و شغب وقت ایشان ^{کوه نشین} ^{شده} ^{میشود}
اگر مهای سبها خاطر حایچه عادیست رفته مسود و صا خب
که ما و میو باسد و خاطر می باشد لحد کرانی میشود و ارباب عرض
دوب ما و این حق را وسیله حدین ماطل مکرر اندک و آتی
و خوف سیرنی مردم انجا منحصر در رادر کرامی حکیم تمام است

که اکثر اوقات بیدار بودیم اگر چه آن عزیز مرد مایل جان بود
که گاهی حریفی از خدای تعالی در صف کار گرفته اید و کوی پس
کرده این نفس اماره را بخاری پدید آورده بود از فعل و
و سایر اسباب و سوی سیرت ندارم که زمانی سکمی
مسند رانده ماسم برادر گرامی حکیم الوالح را کم کرده ماسم و از نما
حد اکثره عالی باشد کرد که در دل معامله هم این سواره چنان
خود ارحال ^و که هم ملک این قدر که نه هر که بخاطر ماری اسلم بدانا
بگذرد ای بوسمه که دل امرو کار صوة مشاعل صور
افاده است و مکرر از شرط خروایی نوشته ام که در بنو لاطفا
و چنانکه نام و سانه مطالعه فرما صد عرض است که مکامه
گفت که بران اساس ماسد سوخته تها محاسبه احوال
خود و مطالعه کتب اطلاق علی الخصوص نصف اخبار ایتها
نماند که نفس اماره در کن است مباد او صفت با
کاری برای خود سرانجام نماید که علاج آن دشوار باشد
و سوسه در جوابی ادیان معروض کم خوش آمدگو

الحمد

استدان نفس کجاست که بگوید که من علایقه خاص ساخته
نکند از یک که ماسا سکمی در عصب غفلت ظهور اید اما این
قدر کوشش و کفایت ضرورت است که امسال این مردم را
این حالت ماسد که در حلواه حریفی حد از راسی توانست
رسمار از اسرار حرب زبان که حرب زمانی کفایت و دو
خود و امود و در کاران تنباه سر راه میاید اهل دولت را
کم کار رسار حوس آمد کو فراوان و منیان راست کو
ماند و پیدانان خود و بیت از کمس و مور ریاده پس
بهیوست باید بود تا کار ساخته و همه والا و در دماقت زیاد
حصول الدلس مابانی موس

رسمه والا در دماقت ولوی املیت و مردی بیستام
خاطر رسید الدعالی بمقاصد صوری و مغوی رساناد
انچه در باب رسمونی بهیود نشایتن ایامی بود ای
بوسمه متهدی بده در بهاد زدن دیده دوری
را بکوری فروختن و نامهای را بر دورسی گردنت من کاد

این دارالاسن ابتدا کما عسرت سرای هدایه خرامی چو او میاید
 توام کرد لیکن چون طلب و بیش باطن صادق و اندیشه فطری
 بحریه کونین مقرون بود تا بیک الهی این سرگرمه دادی حول را در
 نموده سهرستان ابلت یعنی با سینه نام غنیه رمان مسوای
 جهان آورد و محبت و دسی غای آورده بجزده الوها را از
 این حد و صورت و معنی و مفقذای ظاهر و باطن رسانید و
 قاید دولت بعد نموده من نامسا را سر محقق در جسم کشیده
 و مده دور پس کرامت گردان به دست گرمی ان اعلی
 منوری و معنوی که حجاب جوای مقصود و سرون او ز نادرس
 رده کسرت جمال و حدت بنظر در آمد و حال جهان ارای این
 خلیفه وقت که در لاه کسرت و حجاب سلطنت در
 نظر ساده لوحان ظاهر من و لگا خاطر ان کج و ان محقق
 بود و مبدء خاطر حق برست کست این بی را بر راه افاد
 آمد که مقصود دست افند و مهندی کرد و اکنون بعضی از
 فمید کیهایی خود را که به برکت صدق ارادت و دینی
 انی

افزای خاطر تیره من کسه است بان برادری نوبت امید
 که این داستان را از خوشن آمد کوی و سخن طرازی بروز
 دالسه در خاطر جای دهند ای برادر باران رحمت فراوان
 همه جا و همه کس و اور رسیده است لیکن مبدء جان ارا
 سر این را محبت مصالح ارا نظر محقق دالسه اکنون مایه است
 نیست که با طمعات انام طرح اشتی و با صلح کرده که
 محکم دالسه زبان دسوی احسا که ضرر آخری چون
 خواهد کرد پس هما بهر که راه باطن رود و مشایه کوری باشد
 که در پشت تار در حای اند ساکن طریق ابلت را جز نم
 بر انکس چه تواند بود و دوم نخاب هر طایفه و سعادت هر کردی
 در وضعی معین نهاده اند از باب تجرد و ابراضت و اصحاب
 بعلق را انجالت و شرح مراتب این بسیار است و محل
 این را همین سناسد که بجا سپاهیان حضرت شعار است
 و عاریان حققت امار در اخلاص صاحب خود است
 هر حد که ان دلی نعمت از اهل طاهر باشند که عبادات

بدنی و مالی که آن سرمایه تجارت دیگر است سرگرم باشد ملک
 خونی آن از جهت اسطام عوام است جمعی از فحاصان کونین با
 دین راه خطایی افتد و کار نشان ازین جهت هر روز زیون تر
 سود و آن است که سوسنه نظیر اخلاص خود داشته باشد
 و چون این حالت کور مردم میزدست نوازش و افکار
 برسد و دوس خود بند صاحبان چون معشوق جمعی اند
 استغنا استغلا لازم آن خصوصاً که عاشقان راست اندلس با
 بی نیازی ایشان افزون خواهد بود ازین جهت کونین و صلا
 محال تنه اند که صاحب میرسد با اخلاص را از سر
 و اندلسهای نادیرست و استنایان با معاطله هم خود
 اندکوی صمیمیت و شان کسب عمیق در کونین در
 مانند لبس ماند که با نقضای مرآت اخلاص شمار دل سیمی
 نامتق هر از محبت در سر انداخته در مقام حواشیهای کمال
 شوند سیوم در اظهار حق و کار سازی و لعب و دو
 و دسمی منظور ندارند ملک اگر کسی پدرشی در میان
 آن

که بجز وادان اصل
 ازین تصور و در این معاطله

و آن شخص کار صاحب می اندازد این را خاطر ماورد
 و در آن کار دشمن خود ماسد و اگر نه او دست معصود خود است
 او از اهل بیت هر چهارم خدمت و دوش و اخلاص افتاکن
 بناب کجوبی شد پنهان نتوان کرد و اگر بی الواقع از قوع
 صدق رو سنامی دارد و ظهور خواهد ستافت و کوطا هر روزش
 سود مخفی دیگر است و سوداگری دیگر کومر اخلاص به انداز
 و اگر همه عالم را در برابر اخلاص دهند لعل را غرقت و درخته
 ماسد اسباب دسوی و اخروی و تقیبات و دجانی
 چون بعلت مرثا در زبانی قصد بدست انداد می رسد و اگر
 کمریاست که حواشیها را انداخته بی قصد بدست انداد
 هم عیب و سهو و دمای بدست اندلس مایه بود که سنا
 در در اباسیری از دید بد ملک سوسنه این ملک و خوب
 راز هر درد در کردن و مهار دلس در می انداخته ندارد که
 غنده ماسد کار غضب بجای میرسد که بیلت تر ابی نام
 بایستامی در رسد لبس قبله دل می بندد و معاطله شهوت

این
 بنیاد

حای مسکیده که چاه حرص او با بنارای عالم بر نشود اندیشه ماند کرد
 به می کنند که آنها که جمع کردند و آنها که جمع میکنند و جمع شدند
 سوسنه ~~نیک و نیک~~ سارمید باید بود و در یوزه دلهای کس
 و محرکریان هر طایفه بر خود لازم باید سمر و مهم مطالعه کتب
 اخلاق نامری و جللی و منجیات و مهلاک اجبار خود و
 وقت داشته ترغیب اوقات سرفراز صلح سازند
 هشتم از صحت حوس اندکومان لدر امکان احراز نماید که پهلوان
 این راه از سر کی این سور محان بلاک سده اند و سوسه عاشق
 صحبت راست کوبان که طاهر نشان بلخ و باطنشان شیرین
 ماسد اگر از بهر ان اینکس بودند خود دولت و اگر
 بر حاکم این کرده نشانی بایند بلاذمت اوستانند سخن
 بسیار و صدم کم و مخاطب نباید و آریاب رزق
 اگر عمر وفا کند و سون مخاطب در افراست ماسد سخن
 حق مدارح گفته اند اندیس و مایه هیوس نام خط
 خود حایه ایارده بودند نویست چه ساعل بسیار در ال

آر

بسم الله الرحمن الرحیم
 در بیان فضیلت دوستی

صورت با بسی خود آمده خواند آسمان مامردم که بخیر باس
 بعلی حدس طنسان بدنامی بر دوس افکنده نظارتی اندکجا طینان
 کوس کسد لیکن خون از مبادی احوال آمارنگ دلی و اخلاص
 فراوان به نسبت حلقه وقت دیده می شود آمار نشد و کار دانی
 از ناصیه سعادت ایشان خوانده مسد این دو کلمه نوشت ^{راه}
 از ماسای دور کار و کج می آخوان زمانه سر و برک حرف
 بیون نماده است العافیه بالخیر اگر هیوس مصو
 همه ازین جس اند محواه دیده بینا خاک تن ای دو کورخ
 و غایت جان محون را بلای غصت لیلی و صحت لیلی
 محاصی که در حضور و غیبت و در وصال و فرت از دوری ^{مخلص}
 و دوسنی و ~~دوست~~ خود دارد دوست بسیار دوست خود را
 زود می شود و بسیار خوش دارد خود از رده است مطالعه
 مسور محبت که محمود خان او در هموس سادی سد و هموان غم
 کشت سادی حسن انکه نظر این عرس حاکد ان دنیا
 که دوست سزاوار دارد و دونه دشمن لالی خدمکار مخصوص

ان دوست سگانه خوی که چون من مراد دوست ندارد و مرکب
 و بدن او را نه از این جان خردیم از افراد غم اول امکه بر زبان
 زمانه ساز او که تعلیم یافته ملک خانه ان در فزون وقت
 محض گذشت که مرا ^{از برای} دلجوی خاطر سافریست و اند سادی
 دوم امکه نظریه نامه و کثرت که خاطر از زو مد ان بود و واقع شدیم امکه
 اتش مهاجرت از مشاهد ان استعمال گرفت و خود
 بهر ان را سار کی در سوریس آورد سادی سوم امکه خط روح پر
 سرور افراد بر اندام بیوم امکه مصایین مختلفه که متع ان دوستی
 با مطرب امچه است معلوم کس اگر چه از جنس
 و دوستی شغاف و زور کار فراتر کس شده سخن کرده اند
 مشغول تکلیف بود اندوه افرا گشت سادی چهارم امکه این قاصد
 و نامه ماحار سره اخذ و در صحبت دانت و توجه بسیار
 و اتهام بهات اسمال دانستیم چهارم امکه اخرا
 از فخر سحر و دار غم حرم بصوب ماصواب نه سادی
 هم امکه اسباب نهج و در ری این یورش سر انجام شد

مهم

امینیت

ح

سلاح

ص

مهم

هم امکه بواسطه بسیاری اسباب اندیشه و بک این امینیت و بر
 حصول می انجامد شادی سسم امکه امکه بخرد در سدن محمود جان
 بخاطر رسیده بود که در مقصودات پادشاهی معدرنی حد که در این
 اخلاص در رس عهده سخن مرد و در ان دور پس ماسد و
 و گفته باشد هم سسم امکه درین باب بموقف عرض مقدس حری
 بود و مع به انتقامی ان حالت را از خصایان خود استند
 کرده ای الواصل پس کن قصه خوان و فانه کوی سی
 که تعداد شادی و تذکار غم نامی و نقش نقش بند از راه دانی
 و خود می شنوی با کد بل را ر مور غم غلنی ز نور سر سلطان را چو
 هر حد فطرت این جیران انجمن هسی متان رسیدن
 خط سامنت لکن این قدر مدام که خاطر مداری مدالیدی فرو
 سما از لوسن نامه در بتادون سعام نخریسی فراوان چگونه
 باز آمده بود عجب که مقدمه فدیسه که در اصلاح احوال ان گانه رو کا
 که بودم کار من مسکن معام معامله هم برده اند و ان البیت که بحا
 خود ملقمه که مرا اندیشه که بود از اخلاص و افرتما که مبادا کار بران
 شد

س

در مراعات خواطر مستمدا در فرستادن مردم خود اجمال نمایند
صمیمه از روی طبع بلکه فرست ایمن دولت مزار ابرج را با
اسلام و ملاحظه کفر با پر سیده در زراعت خانه فرستادند و حد
لص الامر و دانسته باشد در مدببت کمی کنایه اسامی
این امور است. مکتوم که مراد دوست ممداری یادوسی خود را
که نسبت منت سارا عفا دنداری این مکتوم که معامله دوسی
در جور نیک اندسی منت قلم که در برابر محبت من باشد
و چون عالمیان را بدی می این کس بر می یابند محبت نیک
خود را اعظم اسما خیال مکتوب ماری درست. اما که منت است
همی فطرت و جاه و اعتبار و فتح و نصرت و صحبت و مسرت
ان و جید الدبر را از خدای مهربان مسالت نماید و در نوام
دوسی از خود سرزنش و حضور و غیبت ^{سوال} بیان چون
گویم که دروغ که ماسم چه با تو بها ان نگاه محمد در عجب
می شود که در حضور مکتوب نه بود که مباد از روی خاطر راه یابد
که لوحه ماطی و طاهری حضرت خدا بگانی در اعلی است لحنی

بانی

۷۲

این کرم نرو نیار مندر و روز و نر عرایص و ستم که سحاعت
و دانش و هجوم عوام و الحای مردم مردانه و ذرا هم آمدن اسباب
دوسی او میت اصل نمیز است اندر ادبی تا و دنی را بداند
از کمی الله تعالی لوم محاسبه و سکی دل در فو حاث
مقارن رور کار حخته ابار ان نگاه رماه دارا و محمود خان خدمتگاه
احلاص کرن است این بار با و نظری دیگر نشد تو فوات
او اصناری سود در کهار و کردار از و راضی ام و السلام در
مهر ماه سنه سی و سنس نوشته شد

کرخی قکوی او یکیر داد و دهستان و میرداد باش از مطلق
نسخه کونیه الهیه مسرت سرای خاطر حرده دان لوده ابروس
ناملاکم که صفی جهان ازان گیریدارد و الحق ارا سباب والا
انیرد سناسی دارا مودر با و ت اسرار عودت است
وسعت سرای دل دور من ان معشوق سرافزار دان غای
بر جودار من که خبر عاسق من و معشوقی کومن سهرادار است
نیل چ معنی دارد که تخیلی هم بدید نیار ر در حده دوس دور من

من اگر کید و جد اخوان دنیا میگوید آن خود در روزگار مردی
سبوع دست و بزرگان صورت برین نقابی ان فی زوده
نیزم عس خود را منعص ساحه معلوم است حاشا که
کردی بر دامن حوصله جهان پیمای خاطر محبوب سبای من
و اگر از بیک رنگ بودن فرمان رویان در من میباید خود
این معنی باعث ظهور عیار اخلاص درست ملوک و
هزاران مقاصد صوری و معنوی را دام گشته میگردود
از جدائی صوری دوستان طاعنی و اشتیاقان طاهری
که از اسباب اسطام جهات صوری اند در تعب اند
خود بقایت عجب است که این معنی اگر سر گذاری نباشد
باعث کلفت کار سنان درگاه ایردنی چون تواند شد
و اگر از دوری صوری دوست جمعی از زده دل اند و از
کم فکری و فی محاسنی تواند بود و محبت جمعی روی بهر آن
مند و مفارقت طاهری موجب احلال احوال نشود و چه
مترل اینست که محل نزول مودت تخفیفی است غم و
محل

می باشد

می باشد س ای دوستدار پر حوصله کم بسیار بر دارم
برادر من امر و زبان رو راست که سها از خود بهره در برده
حد و الا و تا مدیت درست غم و غصه را خود را داده
مهمات مرجوعه را سر انجام نموده و اعانه بیانی بزرگان جهان
بناده عجب ازای خواطر دوستان جمعی گردید چون از آن
عطوفت بیانی بزرگان جهان بناده بهت ازای خواطر
دوستان جمعی گردید چون نامه عطوفت بیانی ان بر
جهان را گره آورد یافت دل بدر داده کلمه حد و دوست
عن آوردن ان یو استها کوشش فرماید که اینها تدریج
موده کو را بار میبند از احوال خود و دل و کف و نفس
جلی ورنی راه نفس مطهره نگردد و در طبع عصری
که اگر گویا بی از دور و صوری در تالش است امید که
صلح کل در میان است ادهم از تالش بار آمده
کرایه اشعار متغیه که در بیاض علوه رقم پذیر شده و از او
حدیقه و آنچه بفرستد از آن آنچه شود جز بفرستادن ان
نفس نده و بیاید

۷۳

حار کردن

همه منتظرند

مهمانی دل و آن فرمانبرداریت اعین دولت و سعادت و
مسرتا مرزا ایچ و در باب دقارن بر خودار صورت و معنی شوند
وقت آن ساده است که ایشان را رخصت فرموده و
طلح حجاب الطافت ایندی که کامل مهمانان اسان اس
کوارند محو ایم که همواره از رسمیات و صفات ایسرا که بسیار
روری مکرر و معصوب کی از حاشیه کردن با طعرت
لوسنه مبعور شده ما سندر زیاده چه بویید و السلام
والاکرام دل تو دهم رنم بداندیش سرا
در جنبه سینه ایشانرا در عین اندر سرد کار و بود
مهر تو میراث دهم خویشا ترا خاطر قدسی براد حفت
اساس ایشان حاجت که بگویم خاطر الو دستانمای
مزاج مادر است روز کاران معدن سکت دانی باید
که نکند و ملک صد هزار فرسخی ازین چنین بهار هم عمو
سود که در حرف معاطه خلانی خاطر حق که ازین راه باید
کلف درد استنسان دوسی سخن از عالم بازی
ارسل

بر زبان حق بگویم من راه باید بکف درد استنسان قدسی
صداقت و الگانه مان و رازی سخن این همه امتداد زمان ازل
می که در قیام روی انصاف و قدر دانی از جمع اسرار زور کار
دزنی سدا کرده اند از جهات و طریقت مختلف ارسامات
رو کار اند تا نبوده و دل خاطر بر زبان هرزه کوی دهد اما چون
کرد که مخاطب بطارکی جمال خود طعنت و طعنت ام راز
بحوم معامله کان در صفت مشورتی یاد وقت سنین صبحی
از قطره بلند خودش نیست الو لوسف معنی را در چاه
بلادندی اورا ستمای در مصر کجا دمی لعل که بعد
از رسیدن قوافل خطوط که لغوس مسانی اها کره الوده
دکالی و اما همدکی بود در صحنه کرمه که اگر در محبت اسکنس
نباعد باید از ه قدر مناسب روز کارنا ساز کار نبود رسید
و مهممای بشریت طبعیت طول مسرت اراکت
و قطره همه خور سندن از کوتاهی حوصله دست لوار
رسد و دوش خود کشید سب عجمای من حوش

۷۴

مقدمات

نسخه

بصع شادی بستن شود سامان ثقب من همه بکج
شانی ای عزیز از تل کو بیای من همیشه سرور بوده
غم خاطر راه دهد و اگر در بعضی و اس بحسب الحکم که هم جز
صورتی ندارد حتی حد درست نماید و نوید کس خاطر خود
را در عین بهار خزان صاحب و بدجان ندد در مات حاله
ساحن برکت و معامله نماید و ای از بچو اس ان ار جو بر گرفته
اند این همه سخن در از نبالیت کرد که این طریقه طالع دیگر
است و سمار از طیفه دیگر از خان و دل کو کسی پس
چنانچه خانه ازیم در رلا فکسی پس جان اسکدری
سکر که ان عبارات بحسب سموع نشد و مد و کلمه
ادا شد هر اسکر که نام مع و فزوری و زیدین گرفته
امد که عوف ان و لاس معوج سود و بهار که عوف فدا
مع طه در زیدان دیگر امید که عوف ان و لاس معوج
سود و بهار امید که پس و فزوری و زیدین
جمع و دیگر که در سن آرد و بیکار اند طلع و استعدا این
قلم

۷۵
این خدمت کرده نشتر را بیکر قبول کرد انیکس را تجربه کار فرا
ساله دانسته اگر این حرف را گوش نشد بکین که کاری
نمود بحسب الملک نظام الدین احمد محمد دار حسن سلوک
که ایشان ملک و بر سر میگاه خاطر حابه دلد بر هم رسیده است
لودی را چیده است در محافظت اداب استای با
عقل حد ادا و مسورت نمیکند اگر خود در اداس ندارد مدد
که ما را از سود و زبان اسب الرحمن معنی می آمد جسم ظاهر
من چه سد سار دهم صفتی همد و دود و دست در لواجی
حلال اباد کارس نام ذات من نفس
خایل خوش است من مکر خود صفت ذات تو م لفرق
من جازه زنت کوی الفاظ و عبارات تو ام طبع عصری
باین روی محبت صمیمی بکار و مایان جهان ال سید نامه معی است
که من فراح حوصله را در شرح سدا ید دوری و فصل در طسوں
تک خاطر ساحت بوسعت اما پس من اندازد نام پس
حد کام دل بر آرد لند الحمد که سلطان فطره بر پرورده خاص

دانش در یوزه دلهما و کرد خاطر با کسین بپشت کردن به کامه رکا
اراسین و دل تا حکان کاهداستن سعار خود خشت
و شیلان و ادر کسین سحر و دایه کعب انرا بکنت
او افرین عاده کرد و حلوه سن طریقی است تا باین
رست و سب کارهای کلان برآمده خیر سود و دود و
ملازم یک است بالفعل و دود و دیار کردند و سا
را از و کم ساحن و وفار و در او و دوجان یک را تعلیم
بر رک می نامد کرد که بس جوان کار آمدن ملاقی
در دعوی صلح کل استوار فرموده مرصات خاطر رانی جان
باید تعلیم کرد تا سوسه ناسا ده سانی هم پایی حدی از برکا
معتبر و ربار عام سه مقاصد و مطالب مردم می بوسه
ماسد و در و پیر ساسده باسد ملاشکی را از رو
سهر اور و که هم کار نیم اید و هم در روز زم مهر خوشی
شفا و سراطغان اهل تفاوت هند را ن محبت کار که تیر جمانی
دل دوستدار مقرر است از سر سخن کردن سیری

نقا

ما حکیم که مالوانی هنوز بر سر آمده دار و لند اشکر نامه که
محبوب کس برادر گرامی حکم بهام و رسانده و دندر سید
اولا ار سیدن بس ازان از و دین و بعد ازان افسد
ان خاطر کاکل سکت علی الخصوص اسمعایل نمودن
و رسیدن ترکمانان از جانب مدء و غم حیم ان ترک
والس بصوب ایران سرمایه صد کوه تشادی شد
الهد علی نمسه ان کو هر والای بر یکی با و در تفتت بها
عظیمه سر بلند ~~نیز بر سر بلند~~ و ارا و عرب من دین
و رست که کس آمده است ناموس و نام بلند است
نیز حریده مسود آمده که در ص دمانده و ده مس کرده
درین شتر اکوشن ملع خوانند نمود و لهن که در مستنج
نام بلند است و حوایی نا حوایی چون افعال حلقه تردد
حای علف مرکب و رز را فطرت بلند و سمیت و الانام
و بدیم و بهدم و پنجاه بهما و العاصیه الحضر زیاده هم نشد
دل معوق سوزیده است برین و زان سوزش جهانرا سو

خمن دمان سربند کوشش فهم پست ^{نکته} مگو صری که می نماید
ارمطالعها و صه الشس آرزو خاطر شده ارسائی الفاظ
و حروف و لکی ان رموز دان سورستان دسا در یافت
الدعای غم و غصه را بر امون خاطر ان مکسح دور من
راه نداد و نیز دانست که از مرز کوههای من دوستدار
که فرط دوسی از زبان خانه خموسی سار کا که گفت و گو
او زده است بلول دل بوده اند حاجه بایا که کمال زده است
نوشته مهر بانه قصه بده اند ای سرک زمانه مهرانی اند
که مثل زنان بایانند شغریا طر زبده مایا بر دوس و دریا
و نیامگا سابت خود را بمقدمات خوش و مقالات
ما ارا سبه اسباب عقلت و البواب سی الاماد
ساز و خاک که خاطر که دان من که در کسین قصد کی من
طراوت محس رنگ افزای لوی اوران مر و بوم است
از من حرواه و دوستدار حسن طبع و اسبه ماسه
و این جهان دیگر که بکان کوی املت حکومت بحور عالم

بهره

رواند ارم بان معدای کا رخا املت حکومت بحور عالم که بر ضمیر
مهر گیرین رسیده ماسه که مفضو و تو بیده از ارسائی خاطر
بمشت کشن ان معدن سکوی ماسه ملک مهرانی حقی است
که بر آمد کار و بار خود را منظور داسه جمع حدیج نای سرن
ار و در موقف او را در اید مرابیس کار و سوار سیر است
کنج دوسی که در معمره دل اسب و جبهتی کم کردن بخرا بیا
داده اند از عوم عوام و اردحام مهمان غبار بی نمیزی نگارد
که بنظر بهر ان رو کار در اید حرف محب و کلمی که بر زبان
داده اند و گفت کوی صداقت که بعلم و تقاره در میان
الما و ده است انرا حه مایه کرد محب جاه نیتیم و عاس مال
نی که به سه سالار جهان رویه ماری نایم و دروغ کوی بهره
سرانیتیم که فی لوب حسن سهوده کویا سوم و لوا سیم
که سمن نی ادبانه نی ادا سو و ارسابل معاملت ^{و جلال}
محبت که در یافت ان کا خاطر فارغ هوش ارای
حواله یافته است بر طرف ساید که نیره رایان عیش

در امسال این قسم اغراض است که در صورتی مسست سخن دراز
مکر در نیمه بار و صد زنه را برای چه از عراض کوهها در هم سدا که احوال
و افزای مجموع متاعل و سده کت عقل و در اندلس کما سدا
و اگر خود مکنه اس دقیقه سوسه با میسر سید چاقه می سود که دست
احه کدست برای خاطر آن دوست مع حرر سده شو سو کد دو
سو کند می خورم که اسحا مع کهن فقه مست و شرب عذیبایی
در حال صفاست و محاسبه دائمی و حسن نظرت و کویس
طعت و در باب معامله مدایح و شناختن پاهای امرا
روزی باد عوم سفو و رحمت باد سبایی
و سرل و چون مع قدا رفته و عران حمده و مبارک باد حال مکنه
که دل دوستدار سمار الحطه از احوال خیرال ذهل و وقع شود
الذی عالی از عمر و ایر و ویر داری و فراچی حوصله بر جور و ار کرد اما
وار و دیری دوستان و بر اید مهم صاحب رام هم حرات
طعت هم بران زده ساخته متوسل در گاه ایر ذی اند
لص ناطقه کرامی را میانی نند و الوشی طعت مرحوم
آیند

که یکب از بد اند فرستند اگر چه مدام که ماحب سدا خردش
و از بد اما دل محبت کزین بی ممانه می لوبید که درین پویش کار
دارند اول المک زاری دل و امان شب لا چون غذای هر روزه
و اسنه خلعت لورند و دیم المک و ریختل مع صبح انده و بعل اراکی
حال پاسبانی دل نموده مکر دارند که بشادی در اند که دولت و
نصرة در کنار خاطر اند ده الین می نند سیوم عطوف را بر عصب
و الی ساجه مایکب چیز در شورش نیانند چهارم جمع هم را آن
را بقون شنی سر گرم دارند من که سر حرف زدن کونین استم

محب بکف و کو در آورد العافه بالخر

ای قهای تو جواب هر سوال مشکل از وی حل شود بی نیل گویایی
ار نمودم من همراه آن باریش فی توام سیرین سید عیسر خوش
کی ماسد که لاه مها حرت سردا سته سود که از احوال مست خاتم
و مالک نامه و نایمی شاهراه شجن و نایمونی معالجهای
رسیده سعام که ارا آن معامله نو و کس سحی عمر اید دل که حرقی
مذبان عرف که از دوعهای داسنه ماسد ار کمن بطون منصفه طور
پیریه چوبی

خوان آورد و اگر نه کلمه حدوسی و منهدم دوسه در میان آورد
که مخاطب من لطیف و آریاده و تحت افرای میان می فارغ
سده حوس و کشتی اکنون که باین حالت سر سخن
کداری ندارم خودم خوان دوست هر حال دل سوزیده راج
سلی داده می نویسد که معاطعه نامی که اگر امسال آن مفدا
را دمکانت استنایان روزگار مد کوزت احدی هر حد
که بعد از فراموشی نسا آمده بود بجل محبت نام نهاد
می رسید خوان که دل از صحت تو بر کرم ^{فرمان} و اگر طول سوی
دیر و کرم اگر چه رسیدن نامه حسدی محمد و از دیدن
آن خوشحالی دست نداد اما هر وضع سکبار تر رسم فرمان
معاینه را امتثال نموده جواب آن را بحالت و بعضی طرف
ساحل مایه الاغراض ^{فرمان} نشی روزگار سوس مایه خواهند کرد
ما را مد کور سده که روس دانی که درین ملک داستند
حرا از دست داده امری که مورث سوس باطن باشد
سر ملا کرد و اگر از دغا و مستی اعتبار مرقه حدس سال گذشتن

نقش

مصلحت دیده بودند برای حیرانی که کس مان و فنون و
شیرک مت دوسه سخن صاحب نکته سنج و یقینا
مهربان نکند اگر چه از طرز خواندن عودا سی که در باب کرانی
مزاج افدس و سده بود و آن از زودی صاحب قدر دان
دور من ما از هزار کی امدان مارک من آن کی را هزار داسه
در اصلاح کوسد و بیم رمضان سده به صد و دوازده الحلافه
لاهور مرقوم شد الله تعالی در لوازم نسا و علل استوار
داستنه من از تمامی لوازم این کار اندیشه بخرد و حل انداز
این نظام مکرر ناد غائب و خطاب و مباحثیت و ملا
در ترنگاه طاعت غیر از ایشان نیست و محاسن روحانی
و مطارح معنوی در کلس مسمه بهار فطرت هم می آن
خلاصه حادان در باب نه لکن طری مکاشفیت را از سیمیا
دالیه عدا از آن تقاعد نماید و منظر و منظر صد مراسلات
معنوی که بزبان فعل ادا یابد می باشد و از آنجا که فقط
مردمست و ایلیت دانی که سوداگری او کمیا به را هم

بروت

عقالتشان میدهند و این کس بحسب سربوست در معرکه
این آدمیان چشم قبله افاده است و دست طع نظر از آنکه معاوضه
روحانی بر تو ظهور دهد و چون معنی ریس ایشان را معنی است
عظمی میداند و در معاشرت صوری و معنوی بی اختیار است
مزار آن سکر که دین کار صوری و معنوی سکوت طاعت
ماطره مادی ده است سیم حمادی الاول مرزا علی
رفتمه حضرت افرای عم او رساسد و خاطر را که در شادی
و غم بود در عین آمده ماتت حرمت آن نه بود
مضمون فرمان بهماون است و نه لای فطرت و دریا
ایشان و هرگاه آن منشور عاطفت در معنی تحریر نیران
خدمت بود طلب از محملات عبادت و اساره دانستن
راحت نام و آن نهاد کون عزیز من به سجده داعیه آمدن را
نخاطر دفعه ماس خود را ندند که این لوفت که کبکال در
حد و دار الخلافت اگره واقع شده مرصی خاطر بود
توجه دالای ساسانی را در مع دکن عظیم دالسته زیاده

دالای

در سبب سخن کند و سرگرم خدمت ماسد و کس
الکس را که فالوهر ازین باشد چون بازی دیگر اردستند
فرور مندی صوری و معنوی درین روز کار فرخنده آثار آن
بکانه فطرت و دو جهان ناد حاره آمده
اربرون فطرتی و علاج آن در دل نیست و در دست
و تواریک آن طبع می داری بصحبت کر تو حرد دور بین نیست
و توید ریوزه کرد دیگر مردم می تنی این شک ضلالت
بیای طلب آمده شیر روان عرصه اراده را سرد راورد
شیخ عراقی میفرماید انساب اندرون خاندان در بدر
میر و یکم ذره سال کج در اسن و میگردم کرد هر کوی
هر یک مستقال این نه بهار راه روان عرصه صحرای دلکسای
معنی راسس آمده بکس کوه نور دان کر لویه صورت را
سید نیرس آمده که از حال خود غافل مانده جسم طبع در
مال دگیر آن دوخته اندخانه خود را حاروب مکرده حال
نقاشی کاروان سر دارند و موجود دماغت مکرده مرصی معدوم

در اندیشه های تنبیه افاده پایمال حوادث میگردند این کم جودان
 بیگانه بدست تو جمع تو اصفیات معانی از صاحب خود داشتند در کوه
 فردی مانند سارخ سیوم سهر در سال هرات کارش با
 معنی مدام حاره و ان معنی محسوس
 رنگ خود کرده را نداندار لکن ایند چون در حاره
 بظاهر کربست اگر روزی حدیثی بر دوستان معنی را گذارن بحران
 مدار و اما در معنی احتیاج دوام مواصلت بر انجام
 مدبه الله تعالی نبردی محنت دوری سیری کرد و اما چو گشت
 سان سد امدادی دارد و نه چه خاموس مدن حاشا الی
 توانستی کردی بزبان آلمی که نه در حور حوصله استغفار
 رمانه است و نه خاطر معمول شمار و در آن استغفار
 خطاب سر سخن سندان دارد و در جو سس فی صبری
 حد تراوش میکند رد دست دورم ازین زار تر چه باشد حال
 زبیر فردم ازین صغیر چه باشد کار میان اس و ان درون
 گرفتارم که حام اس کا هست و دیده دریا بار سکر
 صغیر
 مشغل

اردو که مرز و وصول رسید و خاطر از بار کران را نید معنی در
 و سیوم صفر حرم الله الحمر و الطفر کرانی قاصد رسید و مفاد صه که طراوت
 خوش دل نپزیده و نظاره ده خاطر افسرده بود و این راه آورد
 که مرز جانی تک مقصای سعادت دانی و نخت ملدی
 و نتمندی آمده دید و در اسعداد روان شدن است
 حکوم چه جو سحالی روی داد و در رت کهار و کماوت کوشن
 و با این وصف نایافت تا نندی از مسرات خود باز یابیم
 و است که باران طرب از سر گیرند طره سبز
 رخ روز بهی بر گیرند مطربان را و دیان هم ادا دهند تا
 سماع خوش و عسی بنوا گیرند المیه الله که از ان یگانه رمان
 هم امار حوصله عالی ظاهر شد که حدس مشاق و الواع محن از ان
 باز که هندوستان معوج کشت حسن واقع شده بود تاب
 آورد و در ارتفاع معارج کمال کوشیدند و هم الوار شجاعت
 که بهترین سخامای دانه است از لعلان سیوف باره
 ان افاضل درون گشت که نبردای مرد از مموده مطهر و منصور

کشد و هم قیون ندای صایبه آن یکا نه ز ماه بر جود و در رک و
دوست و دشمن سدا آمد و مرثی و انشوری خاطر نشان ظلم
من گشت و هم مراسم مردمی و بوارم فتوت در پایه اعلی
بروز جلوه که را بدخا نیچه و لاس بدست او رد و لو که خوب
هم رسانید و با چیدن یکا طرح و دوشی نفس لامری
ادامه مقدسان عالم علوی را اوین که خود گردانیدند اری محبوب
دلهای کس نیست و بی نفیر نمی باشد اکنون بر حسب دعا
فرمان عالسان سرف تفاق داشت سکوی فردوس ششم
که در آن باب شرح دهم اکنون هر چند رود نرمرز را اهلادت
او زد سودمند تر و هر خواهد بود را ده حنوب که وقت یک
و فاصد متعجل و خاطر در سوره السعدی در باده کام روای
هوس افزای نصیب گردانیده در محاسبه روزها و احوال
خود سرگرم تر گرداناد السعدی و نامانی هوس و از دهم
ماه الهی سنه سی و هفت اس و و کلمه بر اسم محال
نگار س یافت
عی الکه حرکت

کرده هم که در فراق تو یک لحظه ارمیده هم من خود مدت
کمدین تکا بویم که وقت دوستی و فقه اسما و حدب
مخت دوری نهان نرود انرا نهان معامله و اگر داماده
کرد می تراود که کم اید در او ندست الحکم انجام دوشی سستی و بی
و معامله دانی و بعور کار رسیدن بشمارش است و
مدا سده که آن متاع چرب زبان خراب باطن نشوریده ظاهر
نست این تراوش بی اختیاری از روی بجا طریقه می یابد اما
حقت کار است که صفر قلم و کاه و مهره در ای زبان
عشقی را در کارگاه محبت که است هر چند اس حسی
بدلح بواسطه سمیت ظهور می باید طلیاب خفا و لطافت
بشیر پوشد و سودا که قلاب اندوده و دس که ملتمس است
مسود از خرافات با الیه طریقت که عب انرا نادانسته و
ناید هر چند معوا هم که احصار زود اما مشرق سخن کهن با دالش
سد و در من حوس بی باب داسته در ارضی موصوف دارد وای
من قیون النفس الاماره ایدم بر سر گذارش معنی ملاقات اول

۸۵

در
بسی

احکام مقدس بود فرمان درست کرده فرستاده شد و
 عن الملک سرورس رودکی روانه احد و است و آنچه درین
 مناسبه مقدسه که بایران و توران شرف نهاد باید رقم کرده
 محض شود و بدنی ساسه کلفت آنچه حیران مبین اندلیده بود
 اگر چه در عبارات و لفظ بعد از لغات و است اما در حق
 بی بود مستعد ابراهیم و جل که مدبر است
 و در دایه نالیه ایشان کار سیرت ناما هم رسید
 نیکو شادی دل آن یکا نه زمان کف یا سبکس سبکس
 و دوس سکین خود نماید اری کسی را که منف در
 است کارش بهترین و جوه ما کام میرسد حاجت که
 تعرف مدای کاری را که بوضع و شریف حسن او سدا ماسد اما
 سوم اگر چه جمعی از خود اراکان سره رای بطرز دیگر نموده یا
 بر پیش دیگر فغانیده بودند اما کلمات ماطل اساس
 حق نشانی چون سطر خن اعشاری و بقای ندارد
 همان لغای ادحای که کافیه حرا هره درین با

حرف سرای نمایم و خود را بعد و دل به مصطرب شو مطرب
 بر هیئت الذاب خود را به نسیه در اصطراب اندازم عزیز
 هر کاری را سگری دارا فیه نه فرار نامه مردگان پوشیده سیده
 اسحوان بل فرار داده حرد و الا که هر کس بر سر دگر اقا مسا
 این خدمات لایقه که محمد بن مک و دو خلیف و حدل و
 لقون مدام صایه صورت می یابد است که براروی الصا
 محکم تر بر دست قطره داده کاهانی نفس رود و فریه شو
 باید کرد که میا داد است نوارس بر دوس خود کسیده
 سوری ایدارد و الحمد لله که آن نوبه ان احوال را را ای ای
 و محاربه نفس داده اند و اح که ارض هم سگاس و سینه
 می سودان ماحرای میان فطرت من و فطرت سما
 و الا طعت من ماطع سما نهاب موافقت و در سدی
 دارد اندر و دوس خود اند سهای صوری بخوانده میان
 فطرت و طبع حکم مدارند هم سهردی الفقه
 ستر کارس مافست

۸۶

امید که فردی صوری و معوی و کتایش طاهری و باطنی
فرین حال آن گمانه زمان گردد و خاطر محبت اکین را در همه
امور متوجه حوس دانند ما را انطور میخواهم که اگر بزرگس در حق
یکی بدی گویند و بداند کسی او را نسبت آن خجسته صفات
خاطر نشان کند و قضا اخبار را که صدق و کذب طراز است
در یافته و فتنی بران نهند و مرتبه که صدق مظنون شده باشد
گاهی از آن به قاعلی صحتی مسوب ساخته مسرت ارای شوند
گاهی از آن بفرجی حوصله که از وارم نبر کس حواله کرده نشاید
اساس سد فکف که بداند کسی گفته ای دایمی اهل تقاط
ماسد یا محص قومی و بخشی که بزرگان دنیا از مراجعت آن خالی
نباسد بهم رسد و اگر حرف درست نکاسنه قلم حرام نشی
سود از اداری بداند و اجماع بر عکس صحت و سک خوایی
ماسد درست نمای او را اگر در بجای دهند کنار کی معاط
حوس اند کومان بیایه رواج میرسد که دیگر راست اندی
راجای سخن ماسد عمر من عمر و لای و سیتع

ولی

دکن مفعول خواهد شد و حوصله و ست بختند و دسلوک مردم
برخی دهند همه لوکران خود را بیک طریق اسنای کردن ^{کوشیده}
فکف که سگاناب احرار از مذلت های صوری احتراز نموده در
سلک رنده لوسان و رانده اند درین باب سخن بسیار
و مخاطب کم و عمر را که یک مخاطب من همه وقت
لالی این حرف سرای مسرور در ابان حور و او ماه ستم
والفصل مسمد که از روشن نام کاره
و از فرستادن قاصد مستکرمه است و از کهارت رنگ
امده مشتاق کردار است از کم حوصلگی خود و فرط عطف
ان گمانه و هر خیر خفت و زو مندی صوری خود را می نویسد
و چون مسرت خاطر خیر ان کو هر والای معدن فطره منظور
است از اندوه خواص و عوام رو کار می اند نشید الله تعالی
نظر بر بخشک حوصله کرده بزرگ راده قدسی نهاد ما
از خدمت نا اهلانه این پیر عاجز معاف دارد و یاد و
ما رسد یا با وج خیر بد برده فرستد دارد درین حدگاه

بسم الله الرحمن الرحیم

عجوبیت

این سبب آن راه یافته است که بگویند و غالب آمده نفس نامه
 سیح فرید الدین عطار قدس سره برغم نفس نامه
 در دل میگذرد هزار بار خیم و کوزه کرده اند مرا هنوز بلخ مراجم
 زمرک شیرین کار و هرگاه دل حیران راحت حاصل
 کمال علاقه هستی مافیه خوانان محروم و حیران می شد خاطر او
 را با این سبب حکیم الهی حکیم سنای سرخوش می سار
 او پیش ساز ورق نوشت بر چرخ خون خبان راه ما
 اگر چه محلا آمد اند که عقل دولت محس و عت سعاد
 او در اندام کماله می را با نفع کوشش نفس و حاصل کمال
 مداسته الفاس قدسیه را در احلام و قدرت مضر
 خوانند و است اما مودت قصوی طالب تفصیل اقصی است
 در ربيع الاول سنه هشتاد و هشت و فی که از بیماری صحت
 مافیه و سده سد عاسق معشوق مزاج سما
 از معشوق عاسق مزاج خود کلمه حد دارد از عالم طبع که از آن
 نه من در از ارونه مخاطب من معذرت طلب اندک
 کلامی

بحین

جمعی

کلامی

ساحری رساند و میز اطاعت سما مودت آنکه قاصد ما
 یحیی مرد بارک الدی رور ازین سبب آن راه ما
 معی امیر خسرو مخطوط و دیم بازگشت دیم بطبی دوکان
 مرهم دل دارم و داروی جان هرک دس یک نباید
 بخوبید داروی محسوس دیم سودمند و آنکه حوسل مطلقند
 نیریت یک شکر خسته تب را نیت و این
 کماله که ما و سمان شاه ماده دارد با این بیت عطار گاه
 جم جم ماده می نوشتد و گاه ناله ناله شراب ان کی استن
 فاصی شده و آن بحین شکی راضی شده و دوق دی
 و سون امرور کاسته امد امید که شاه این دو خم معی کرم
 سازد و السلام ارد جان محس حمان بن
 معصای مین حکمت بالغه این حیران دلسان افس
 را که نعم اگری از هوس ضروری الدفع است و کان برخی
 از هوس معطله مدت سده و کسری سبحد عدم برده با
 سحر و ارو جود آورده در رفع ضعف و اعطای قوت است
 طلبت

لکان

که این رجوع ماعب ابتدا از به است سود از احاکه در مقام
شمارن ملک سی که مظنون شده بود خاطر را تعلیل
باب دسوی بود و حسن ماطفه را بعضی امور که در
صحت مطالعه معلوم شده بود و صد خارد در پای طلب
حله به علم یقینی آن کمال یافت معلوم میشود که باریست
موجب حصول مفاد حصه سود از شوق و مدار آن نگاه
رو کاره نویسد که در شدا اید اوقات که از عالم کون میر
بی س خاطر را عمار محنت آن گرفتاری نمی یافت
حون تکلف در میان است و اتصال معنی در کمال
که از شصت نواید اما آثار المنقذ من حواحه عطا
که هموار از احوال این مسکین خرمیکردت امتداد حوا
او مانع این تخریر رسد الهی عالی مرت و صرت
گرتن احوال حرمال انسان و ادعیه شهر حب ملی شد
و السلام چهار دهم اور ماه الی سنی سی
و سس والا نامه که بعد از قریبین سیم فتح مروزی و

نشد

سدن کستان افعال و صرت مقدره ملک محبت شده بود
بطرافدس خدو جهان نگارنده ملک معنی ارانده همان صورت
که ساهما و رار عمارت بحس خرابه روزگار باد رسیده و سطر حین
واحدان در آمد و ارم سکرانیدی و مسرت تار و روی نمود
اولیاء دولت و اصفیای فطرت حسند و شادان گشتند
امروز و در سادی امسال گل نیکو است حال که بگوید دعا
از آن باز که افراد انسانی در بازار حدوث و چار سوی کون نگا
ار شده اند از باب عفت که باطن آن نیا تخر
اندلسی اراسته اند و طاهراتشان با کاپی و اداب فاضله پرا
است کنار از روی این کرده مقدس باز مقصود بی نموده
از آن وجه بهمت علای ایشان لوده ماحسن و چه صورت تمام
ماه است ان منع اخلاق و معدن یکی را اگر چنین فهمی بود
چندین وجه بعد لیکن من یب بر کینه پامتهای رده را بر جو اولی
که در حوصله اسمانی مکند و در صدف روزگار در ساد دست ما
است از حسن منفا صد جزیه و مطالب محقره کجا خرسندی

سال

زواهر

کینه

فردی

مشکو که طعت من جو حال شده این کار سگرت را حقیر
 با سوداگر من کو هر متاع را سکو فروختند کویس ان کا لارا نجا
 پیچی اور دما از لوازم فروخت کما سعی نه پرداخت لکن این فطرت
 استغفار من بالاین خطاب خود جانی نایاب می رند
 خرابی حد من بحرایی طلبید که نیت جان مرا طلبای احام کف
 ای سادی جان ادریس دی کو هر کان ادریس
 ایندو جان محس جهان ارای سکو داند که این مظهر که طارک
 جال عالم ارای ایشان است اگر هیچ قدر هم کار وادی سادملی
 سود سمارانشناخته باشد امید که عمر دارالامن طراز
 حسن و خاساک روزگار مصفا ساحت به سحر خراسان
 وقع ایران زمین بدست آوردن مدار و راول سفر فتح
 انجام خود دانست اگر بسیار متاع نباشند که در حوصله
 کسک روزگار میکشد سحران غافل نبوده عراض دلکش
 مدرکاه معنی ارسال دارند و دوستان مرا ادریس با اعمال
 با قول مهابی کند و کامیاب گردانند هر خطه و هر ساعت
 در

یک سه لوارو شیرین تر زیبا تر از شیوه پیشمان
 دیو جان را دوست ندارد نه برای آنکه او را سکو سناخته است
 لکن بکمرته لقلب سما مشکو دیگر نه از جهت فراط اخلاص
 که او شبها فهمیده است و قار و کلین را میسر میخواند که در و با
 و رغوب و می سکو حد می اورا امید که بدست بآرد
 ملا لعار که در یزیم و زرم کار باید که بخود بخلی کند و ماطعات امام
 اگر عیالت الوقت صلح نکند اشتی کونه کار چه مانع است ملا
 سکی که ساله میراث خدمت است کاسکی نظر
 او را بر اعتبار مافها خود و مهادی مار و در تر مغر کشتی
 الله تعالی در مرخصات و حسرت و جو
 سخت کرامت کنا د اگر در دستا دن تا مهابا اجمال مرد
 عمد است نه از فردی مباعل حان مسلک که در ان
 اختیاری هر طایفه را عبور است از لوازم فطرت است و همه
 در و کد اشت نیست و چرا باشد که ان از لوازم فطرت است
 نه مرا سم طبعت چون در سیم ایم مغوی از کشتن ان

مشکو
 مشکو

کرامی بر اورشام فطرم رسیدی خاطر رامیل بوستن مکان
 که مکالمه روحانیت بیشتر شدی اندک در پاست نشانی
 صورت ساهله نرود مهابی که بس نهادیمت والاسه
 است ساسکی گراید عمر من نهد دستان را به نزار
 کس و رین دفعه کرفتد محرف و حکایت مردم کوس اندک
 عمل بر خلاف ان لازم است آنچه در مهاب و دستان
 رخی نتواند کرد و جای آورده اردوسی جمعیت والاسه
 ساسکی در بر آمد کار ایشان وایه حد و ریب و رینی
 او بیره و است که طی از دستان اردوی مرد و دستان
 بر نوید لوه که مریمی بر خاطر افکاران لغاده و دومان اکی هندو
 این سب روم عشق که زبان داده بودند سر مایه سار
 بکودل را که کرد غم نکرد ازیر غم ز خوردن کم نکرد
 یکس پیشکی نمودن سار بر خاطر انصاف کرای و شواری
 ما اندک گرامی نام ما مد و دل شویده از سوسر سسکین با
 چشم درین خیر که محکم شهنید است سان ده کرفنی کوئی
 کلام

کلام است نه توان بند چهره با کمر و در چهره توان سر کردن
 هر چند مدام که ارسناسای و فراج حوصلگی طی خود را از طعت
 باز خیزده در ظلال خرد و زاسایش نیند لیکن ان مایه حالت
 کرده ام که اردید کواگون عم یک جهان ما سنا سوا
 جاره که در هر حال جاره هر کار مس سمانت از ورن نطلبند
 وایه از خرد و کاسته اند ان اندیشه لازم والا طرت ماسد
 لکن امر و که کوبه الصاف حاکپوشش و خدیو زمان فی
 اندازه مدارای و هرزه کالان کرم مانجاری اگر و رکاری و
 مدس کارستان لعل مارد اندر دیک نفس دارد
 که ماس ان کردار کنین ان خوا سس نیند و زمان نشایه
 روزی سود بر آمد از آن هر و جوه مناسب میداند
 کردل همی کز تو شکایت کنی دانی که شکایت
 بچه غایت کنی در سرده دری ناسد اندر حق تو نواها که
 کرده حکایت کنی هم بکروزی رعایت مدبوشی
 کز خشم کنی با من و کز خدوشی سر کرده لو کاک است هم

نیانی من و انکشت و لب خاموشی عزیز من شکری روزگار
 زامن ناشیای صبح وجود بکدام شیر و بگوید و چه بگوید
 هر چه گفتی بود طی بر مر و ایا و برخی باطن رو و نضیح بیرون و آد و محظوظ
 ضمیر صافی در سر و دل کا هد است و هرگاه سماع هم مدار ای
 باشم پس که سرگرافی تا میم چون این و بی بهال مر سخت است
 خشم افزیده است بهین و لا و نیز کفار ناشی کردم
 اما سر طی که زود تر آیند و دیگر ~~کشت~~ راه نباشد و دلجویی گو
 سعادت مندی و پاک نهادی مرزا شایر و سرور
 چون ایچو رایشان درین سر و کی داده سد سر و ار نشست
 که تا رسیدن انهم سلم ماسد از آنجا که حرب و سود ایسان
 منجوا بد راجه هرنس را بلا ذمت و نسا و سر و سنج
 کوتاه کرد اسد مسیح خیز و واقع نیست که او نداند چار حقیقت بای
 ملک و حواسهای مردم جبار و بی غنیم و اختلاف
 امان و قلوبی کار بایک فراخی خوصله دکتا کی مانی و
 نشودن و بواف نهاسد لان هرزه لای و یافه و رای

مکتب
 مکتب
 مکتب

سخن باطل

ناتوانان

۹۲

ناتوانان ساده لوح همه کارا و خواه انتظام می باید و در اندک
 وضعی تمام ملک نظام الملک و حوزه تصرف او نمایان است
 می در آید مست و هم باه همن ماه الهی ستمه در منوکی پیکر بر
 مافت خاطر حقیقت پیرای را اگر ای نزار
 بود و صحرای ان اعر و دستان خون لوم که دوستان
 نایدید اند مطلق مست از آنجا که بستان سرای نیست حق
 اساس ان محاسب روز ما محبه خود نظر محبت اثر می افتد
 کل کل می شکند و بمشام تفحص اس بی برده حصات
 جهان لوی دولت و اقبال می اید ابد تعالی ان جوامعی است
 راحه محب غناس خود ان لوم کرامت فرموده است
 که در هنگام سادمانی که هوس ربای جمهورانام است
 نهایی را استم نریم دانش را ر و لوی می حد امید
 که در وقت سنج نامایم و طهور ما مر می که در دید محقق
 مصامت مل مانه رضامندی و حرست می است
 سرت برای خاطر جو رده و ان کشته هارنی خراش

در سبزی

چه از طبیب قانون دان کامل انصاف مزاج شناس دردی
 تلخ شیرین می نماید از حکیم جهان افس خود این کمر خون جگر
 بوان کرد و الله سارکی بودی سخن امده حرف سراسر
 نوشتن نامه طرز احلام من متس خود را کدا سنه مثل امرا مان
 سر حد که سناسای مزاج مفلس نیستند حرف بدول
 دوستدار محبت سرست مدرد آمد در جواب فرمان
 امیر عتاب او که اکنون سرف نهاد و ما نه بعد از آنکه عصر
 خیر و بیکر بود و سخن دراز نکند نسبت خاص
 کانی نامه ملک او رد و الا من جو س را کما حرف
 زدن مکونات است همه حل و عقد عالم چو بدست
 غیب آمد من بوالفضول معجب بود که در چکارم
 کتاوی سناسی و کفکی خاطر و سوس بر جان بر کردار
 محاسبه سهار و زی افرون باد
 خاطر هوس درین حکومت احار نشا فرماید که قصه بر
 نیش خود را در ملاقات ظاهری و محاکات صوری
 حکایت دارد

برای همه انقدر از جا بیدار و در این سخن از و بسیار در طر احلام من

۹۳

که حسن معنوی اردار الملک مقصبات خود از خواست
 بیکرت به انصای لطف صوری اخراج نموده است اطلاق
 نماید که اگر درین صدق است راه خلاف رای جهان برای
 رو کار عدا که نه جسم دورش نه دل انصاف کرن
 رفته باشد و اگر برین کذبست قطع نظر از آنکه در مجمع و مورد
 الا اعلی اجات نظر خود را بی ارزشم ساجده باشد ترک زاده اما
 من را بغلامی فقه در غنای جهان در وجه محلا اگر دل و اناه
 ان سر بلند معنی و سنه افزا صورت جوانان صحت صوری
 لوده با مساعادت و فتانی مکلفه طلب ~~تشراف~~ از آن فرموده اند
 که کاس کنم لیکن بر صیر خودی مانا به مادهم و اگر عیاد انا لده مادهم
 مخالفت سخن اول لوده است و زنا رسای و بی فحش خود مادهم
 معانیم و هم معاتب و در پی تو حی ان کرامی دوست به سلی
 و نه مخاطب و اگر مخالفت قسم ثانی است هم انج انامی
 رمور ادب محدود و هم ان ~~بسیار~~ پدای محبت محمود تشنه
 رانده چه نویسد
 ساقی پاک با بر رخ

برده بر گرفت کار جراح خلوتان مازد گرفت
عم که خاطر ماحضه کرده بود عسی دمی خدا بر ستاد و پیر
گرامی نامه ان والاد و دمان سعادت تحت آورد و دست
کوناگون محمد نخست بوی معنی مسام جان این جراح
رسا بد و کرده عدای روح سر انجام شد و دوم و مع دل
راعط امود ساخت و از زدکی عنصری راجان داروی نمود
سیوم مرده قدوم فرو روی آورد و نود و نهمی درونی
شاید چهارم ان خلاصه خاندان اکبر را باز بخندست و گفت
رحمت ار رانی و اسمد سکنای می عباد و نوبی را
سرا عاز گشت حاجه در جهان معی کرده که نواد و خوی چهار گانه
بر سارند در عالم سکر از نام سک و سساری هر چه که بر
نمود نمود و همواره خاطر پدر دان از ان که نماند بخار که ایش را
رسیده از زده بود و سبب اس ایزدی که زمان ان بود
سد که مرداکی و کار دانی ان نکمای ستاسد کان ان
نفس زود و کرد و خاطر مقدس شاهنشاهی ارس عم بر

مأمون

تیم زمان خود را ی کفی برانک صمغ خواش زوای بود
بیاچم انجام شدن و ماطن گرفته ادای کثایش بر شیدای
همزمان جعفری که کوم و چه بر کد ارم من حای در کرد و سر یک
ساز قدیر و در کار بود دیگر اس معی که کراها کو ماه اندر سان
رو در کار بطرف و تکیه کاری کار سازان دولت
حائب و بد کوهری مردم آن بوم بکیو بیاب است
و نام زما حراسی حد که غیر مال خود با کسی سارم گفت
شکایتی که زانهای عهد است مرا کوم و مکیم شدم
می سارم گفت سخن حکونه توان گفت کابل این
ایام سزای مدح نیند و بی سارم گفت نی بی جراح
دانشی میسر و دوازده و نون صافی کله می تیرا و ده کام ناکوی
و سپاس گذار سینه که ماحس حال ایزدی حال مرا از کرد
زمانی رای محمد و در کار یک حنی و شادمانی در ستا
و اگر که شسته بیا و داند و سس کری کرد و قور بر خاسته
باشد و خون بی دانت ان کو تیکایی هرزه سدا شود و انکه

کمترین مریدان را ساهتاه و ب ماد و مود و مهران رود
 از روز مندر را محصور قدسی می خواهد این مرده و الاراحه کینه
 درین قطار کد و سسم نام بر بند دولی است بی همای
 و لغمی است بی مایان و دیگر و چوه دل جمعی و خاطر خوشی
 در شمار و دوحه باز که در زمان و دیدار نور و در برودی رود
 مادر ماده حو و السلام ^{در حکم کی احوال}
 بهی استعمال می رسد آمد که صحت و من و عا
 آفران باشد ازنی حوصله های سوو که اضطراب ^{در کارخانه}
 مکن اهل ثبات اندا حه طلب کار صحت و صوری
 است حو و نود و دوستان فدوی بهما صادق حان
 و حکیم تمام و الوافصل حه از مقام نفس الامر و چه از راه
 اسطام و السام کی نوده صحت سما و لا و صحبت شما
 ما سنا است دعای نماسد و السلام
 الله ما سناست نه از ان گونه که در احاطه علمی او در آمده
 اید بل اران منظر که در مرصعات او انک در آمدن ما

مدن دارید

مدن دارید و کمترین ترین نشانه های این نشانه های دولت
 دیداد و انت که دل حو اساسان را در صلاح بدنی و نفسانی
 بر رک زمان مایل می بیند پس از انحراف مزاج حد و
 سریع الزوال ملول بوده تنهاسب انرا بر اخلاط و غذا نهاد
 سستی جفای از داد جهان افرین ستاند و معالجه انرا مختصر ^{تکامل کرده}
 در فریاد اطبایی جسمانی نهاده بقدر معجون روحانی اطبای
 صانی بر دوا حه کار فطرت پر دارند و حسن کام برداشتن
 سر رشته محاسبه دایمی را در از کردن و تنها در کردار نیست
 شفاعی صوری و معنوی روزی ماد مست و نهم فرد و دین ماه
 الی ^{صحت} و در و الی سطره لا هوز کار شش یافت
 ای مستان رود به آمده از قدر دان
 سوو آورده دعای از جانب فطرت حو و قول فرماید اگر در
 دور و در محاسبه نفسانی با مظاهر فطری از برسدن ایشان
 جفای و دوستان معنوی باز ^{دلی} است مبارک و اگر نه
 خودی لوفس مارکت و ندامت از کد سنده داد و دست
 سرندی

که ادم عشق خلاصه روم درین دور در ضیافت این غریب
در وطن و مهر و وصل و پریشان مبطین کرده بود بانی محاکم
خودی نوی گفت عیسی را کی هتیار شد حسرت
هستی ز جبهه صغیر گفت ای جان صغیر خشم خدا که از آن دفع
همی لرزد چو ما گفت از خشم خدا چو ما بود امان گفت
ترک خشم خویش اندر جهان از روی کار تبارحم ایدش
از نمودی کی چنین می باید گفت روح احمی مهر خدا
روح کوری است آن مهر خداست ^{استلاری است}
رحم آورد من ندیدم در جهان حسرت چو بیست
به از خوشی نگو الله معکم انما نکتع معکم وکم فرورین شده
ملی سد وی رود و امتب که ما دل بس ساده
معلوب طبع سده میخواست که از خلوت برآمده
کامی حد در بیدای صورت زنده شد الحمد که اس امتب فی احصا
یفعول نیاید اما باید دانست که این ایک ماطن نه برای سرود
و حضور آن بزرگ خرد است لیکن برای اندوه ریحان رود

کی چنین

کلی

اگر چه ابر سرب املک بفرستند و در دست نهادند و پهل
لطف رسمی است سده از محاسبه زبان ساری و هنگام
تواب بر روز ما حجه کد سنه و اسده میسرانه نظری انداختن
بر درستی و از اسباب هوشش ربای احزار لازم
دانسته ماس فراخی حوصله باید داشت از عمر و دولت
و حضرت کامیاب باشند و انگری خاطر
وصحیت بدن با هم متفق بوده نصیب روز کار و خدایار
ان پی برده راه رفته ملک معنی ما و دهمت عالی
سین فطرت بلند جلیس ^{محاسن} انان برتر
خانواده خرد شود اما مشب از سواد پیشانی گرانجی
داشتن نفس ماطفه معلوم نشده بود مهر حد میداشت که بید
غایت ایزدی که جارتش ایشانست مانند یک پیر خیمانی و س
لطیف از محاسبه نقاشی با این زمان نه پانیده باشد اما احصا
ای لک اسم الظاهره نوشتن این دو کلمه مصلح خود و مفرح السال
گشت العاقبه بالخير

احکام

الله تعالى از بی ملاحظه ها سرکاره آن بزرگ زمانه را محفوظ
 دارد با احتیاج طبع و شورش افزای اهل محبت نکرده است
 در سب و عقل صیج باعث آن شد که این دو کلمه که مدبر را
 در کلفت و محمل را در مشرت اندازد و سینه اید احتیاط
 کامل و استغای تمام مغلوب محبت شده و روانه
 و با یکتا نیت سرگرم ساخته عفت صد هزار تمام اراجیه جرم
 که خواهشی کند دل شیدا اراجیه جرم مجبور است تعداد
 رازبان گونه دوست بریده و با سکه باید پیوده و محو شود
 و با خموشی هم اغوش با شس
 الله تعالى قرین و ناصر را در حدار زوی آن کرد که حرف
 نیست دوسی سیری نرود و صورت نسبت ای عرادی را
 از واهمه و نهره گوی سخن سادان بی کار و کج نمی ساده
 لوحان کج و دید کاری عامه حلال و شنود و آشنای
 در و مالکان تنگ چشم پیشین که از یامیزی با نیک آخری
 نه بنگان اسبابه سدا کرده اند خلیات بدع و می شود

این

۹۷

درس و شب زور کای طومار حال سس که او حال را
 در زمانه اگر سروی کرد بدن ماند خود آمد و اگر در کر لوه وقت
 نمودن سر آمد و دل سمرند من خود نری اخوان زمان نه آن
 مایه طلال دار که قلم یادری تواند کرد و در کردانی در مانده
 مار لعل سر دوس دارم مدام که زمانه که لوبالعی و در س
 دارد اگر چه مدام و بی کلفت حرف سر اجم که محاط را در
 اندک ساه می سمای سراد بر حال اگر زمانه که در خود و در
 نویسان مقصود دیده ام ساد که لومس نکوشش نفس
 مایه بر ساه راه در صوف داسنه آید و اگر نه شاید که داسان
 اجاب مصعای دولت مسی ذاتی چاره گیری فرماید و هر دو
 که باشد زمان را از ره و دل را از عرض کاهیبانی کسد ساد که این
 بادیه هوناک و می لغاف سری کرد و وار مهابت و یونی
 مضامین فرا بین که بر ساله انیکس نوشته می شود پسند
 موده خاموشی گردیده همه مردم را یکسان خیال کردن بر
 چه نامل حصان ما خود نکردن لغاف با یثیر

نام هر کس
نعمت

نامه دوسی حرف سکاکی معنی نشاط افزای این نام
سکرت گاری روزگار سد و طعنت خام سرتی منکره بطور
برون بر درس حق رسایی و مردانگی و مایه شمای ایشان
ارزوا در سر داستان محی غم رده کس خطهای مردم
که نوشته اند که طلب رفته ام حاضر است و آنچه در باب
تغیر جاگیر مردم سهو و از رفقه رفقه بدیده موجود و توقف می
موندن در راه حاصه در بر سر آمدن اذل خود مرزا و سنان
با چهلان که از عمرار کس متجاوز بودند متعهد عاقل و توانا
لعل از فرو شدن سمرال ملک عزیمت حای خود باشند
موجب طلب انسان رفقه حای لوسه ایشان حاضر
است و فصل مردم را علیه نوشته فرستاده همه
در محبت سر یک بودند و الا از من تهاجه اید و چون
در ساه کده توقف سار سده غنیمت شوخی و بی از می پس
گرفت همه را طلبد و خود است همیشه روانه جانب احمد مکر
سد و راه را راه روار مردم در میان آمده و ما و خود اس

قول از

چون حرا به همراه بود خواست همین مردم مس من رود و دست
بزدی نماید چون امر عالی رسید و نوشته ایشان بی در پی از
عزیمت باز آمد و خاطر متفرد سانهاده را مقدم و اسم و تحمیل
که داد اند که اوازه بعد در میان افاد و این مردم را به هر دو کی سکر
روی داد اند که لوسه اند که در حال حاضر حاکم سانهاده نویسد
و دوم بایستی آگاه شد که حاصه است نامست و مسوونی
نموده بعد کردنی بسیارند اما در وقت و از راه نمیدکی و عمر
انکه لوسه اند و فرستادن احدی محبت که گفتن آید و در
سد از آن و سک بر اسان و در و در کران بود که در قلعه کبری
دخل عظیم دارد و اگر محبت گرفتن این فکر بوده خود لایق
بنکام که مهم عظیم در پیش باشد تا سیر متفرد شوند اگر محبت احمد انکه
که در مس بوده هنوز و داد اند که در باب حاصه سر کارش نهاده و در
مال و دیگر مردم بی فکر قلمی شده است راست همه دخواه جاگیر
سرا حاکم می باید برای همین کار حرا به هم موجود است زود
نتراند و این کار و در مس سرند و کمر من نام خود و توقف

من هم والا ابو الحسن که بگردانی و دیانت و کاردانی و خیر اندیشی
 و سرداری و یوانی کل است و از دوسی سمار بحاکم سیده می نماید
 بشاکلی سامان نمود و آنکه تار سیدن را باب طغیانی علی
 و روانه مسلم دست فرستاده اند من مومن سدم و کارشان هنر
 شد و آنکه در باب بار کشیدن فقره حد علی نموده اند یاد از نظر
 قدیم داده طبعت فربهی یافت ما خود دارد دوستی گذشته ایم
 و سردمک ناممدی سدی سودمکی لک لوی در سوداگری می رود
 ماری و زین اسوگاه کسی از سکو باز بزرگان با بشیم غنیمت است
 و آنکه در باب اسکاام مواد محبت و لادیر سخاوت مرقوم
 شده بود هرگاه حوای این در سر باسدان سودده هر حصو
 بامس منی یک طمی کم حواسی در دانی و بیرنجی ترود و سنای
 صاف درون حاصه که حصه از میان بر افاد و مراد رگا
 طلب و اسد حاجت من زین عرضه و است فرستاده اند
 و سرگرمی که ارسماد اسم سماء بوسنه بودم اکنون اگر آمدن
 ساهرا ده و الا قبال بزرگ باشد خود زود شریف او شد
 شان

باشد و خزانه سرده بعضی سخنان گفتنی ناکفتی در میان نند و حالا
 مردم و دودله اند و دوکان داری دوکان خیال مسکه لغت پردو^{کان}
 دارد درین مدت که اسما لوده ام فصدکیها را کوکم و حصص سوم
 و در صورت ضرورت و دلخواه میشود و مردم بر آنکه خواهد شد
 و با امید سرگرمی خواهند نمود و غریب تر آنکه چنان شود و میشود که
 ساید ایشان در راه والا بوسنه باشند ما با لب بیا ضایع
 شده و مردم بسیار بر آنکه سندن چون مطابق واقع بود و تهاها در
 هم بحال خود دروغ سداست رفس مردم خود را همین تغییر شوم
 در زمان آمده بود و آنکه طلب حواجه کارکن ایشان امر عالی صا
 شده چون فرستادن یکی از آنها بر بزم شدن شکر اسما ی بود
 خود کرد اکنون تا آمدن ساهرا ده سماء کسی که مسنگد شکر شود
 تا من خود ملاقات نموده رخصت سوم و خواجه دستن کند
 ایرد تو اما ان فهرست هوسمندی را در
 حمایت خود ^{دارا} ~~سید~~ معاوضه که نامزد خیر خواه چعی شده بود
 بگری مطالبه ان احتیلا و فریافت کمرانی عظیم دارد که همراه
 مایه داده است

حکومت می نماید و خاطر عرض است کم دمی باشد که بادایان
 نکند زد ^{الله تعالی ان غفر ذنوبه و همی}
 در مراتب حرد مندی سر بلند دارد و در رضای باد شاه صورت
 و معنی از عمر و دولت سرخوش گرداناد اگر چه خاطر همه این
 جهت که رالطه و لخواهی و عمر سرور و کی یک درگاه است
 اتحاد محس می باشد که طریق مراسلات فیما بین ملوک باشد
 باین وسيله لو ارم این نسبت به بدیم رسد و کومای و سنوای
 مقدمات نفس الامریه که فقط ان مخصوص این زمانه است
 یف و علی الخصوص طوایف عالم انبای دنیا این عطیه عظمی محروم تر
 کرد و لیکن از آنجا که سلسله محب کسبه و از بدجوس می آید
 که این حاد و راردان سار و که مبادا ارفش و زمانه و زمانان
 محمول بر اغراض و بویینه بود و نه چون انیکس به در فقه
 سعادت این روی انیک ان دارد که در ملک مترسمان روزگار
 که بادل اوده و زبان پر کار دارند منسلک نباشند اعمی
 باعث ان سد که درین مدت مدید با وجود ان نسبت چو در

الان

ارار سال رسایل که سفا و تمکمان رسم و عادت است
 باز و است تا آنکه درینو لا بموجب امر علی این راه بسته گوده سد
 آمد که محمان عقده مقصود کرده کرد و نادلا و فیه ساساد
 خاجیت عافیت ارار مورج ارمعاس اندک برتر است سیم
 عاف از دون ماساه طاهر و ماضی که حدین حقون لعیم
 او بر ذمه او باشد حکومه در یکیا ل خیال در اید امدار در می
 و راسی و دور می ایشان انب که خاطر حق نکند از خود را از
 مقدمات و حشت امیر جوس اندکوپان که در لباس
 و دمنی لو ارم و سمنی سمدم میرسد غبار اودن ساحه در
 امسال ادا مراد ساسای عقل و لفظ اطاعت ان فرض است
 حمل نمایند و از افتتاح ابواب سعادت و نبوی و اخروی نمایند
 و نصلح طل الی و مواعظ ماسای را که اکسیر دولت و کیمای
 سعادت است بوسیله دل فراح و حوصله و خاطر محبت
 ماز و دیده و درین مطالعه فرماید مراسم سکر ابدی بخارند
 نامش دران و هم و محاوران سکلی که دیده ایشان خبر میاید

ملی صوری عهد مشکوب و مخدول شود ای عزیز تیر دهم درست و
عقل دور پس اگر آمد در کار باید که کاراید صنوف عواطف و ^{پیش}ن
مهربانی ای ساهای که در خلوات و خلوات به بیت البان
نام مسکین معلوم شد اگر کرم کو مخاطب که با درم دارد سخن
سایر است اساء الله که بدارج او اسود اکنون خاطر خیر خواه از
انسان مستعدی و دوزخ است کی آنکه فی لوقت خاطر جمع و دل
خوس منوجه اسطام مهمات بکرات شوند و ملتفات و
مقاصد را که بعد از سورت حرالسان دور پس و را را و سدا از ^{باد} خدا
عرضه داشت نمایند که اساء الله سحاره بعد احسن صورت ملی
دویم آنکه کی ارطادمان داستان را که میرا سی و سی ملی
و برداری و سکو کاری بکمان داشته باشند مطابق
مدسرا بکمان قرار دهند که حق را در خلوت فی جوس اند که مخ
و لها است مالان میر ساسده ماسده که بازار جوس اند
راج و متناع راست که یاری بس کاسد است و صاحب
و و تانرا ار کمره ساعل و ادر و طلی حق ششوی آندار پیش

آوردن

معه

آوردن راست کومان درشت کردار نیست و به مقتدا که
آزین رو نمیدهد ای عزیز نمکوم که خشم دوستی از من واسه
ماسد حواش است که دشمنی خال دمی را از دل بر آورده
خاطر نمکوم پیچ خود را کستان سازند
والا رحمه که بنام ان حراندیش رقم رده کلاب التفات نشد
نود هم اسعد مار مذاه ای سال سی و هفت در ملا و
حضرت طل الی بمطالع ان مسرت سد معدنی که در حروای
ان مسکین لوسمه سده بود اندر دانا است که چنانچه تمام
فی بوخی کرانی مد است درین حال نیز خرسندی دارد
به وجه همت این مزاج دان زمان بود و زیان خود نیست
تا در امسال ان امور کرد و غم و شادی باشد ملک کالوی حاکم
اولا است که اولیا دولت صاحب و ماد ساه خود را
که درس و دولت ابد قرین خدمات سال سه کرده عیار
حسن عهده و اخلاص خود را ظاهر کرد اسده اند با سمانی
نموده فی سایه اغراض که مسری از برادران دی از ان

سورج

بگذرد و در بارگاه سلطه جمال اراجی این طالع نماید که می
 ناتوان بنیان حدیثیه و معامله با همان سیر است اندک
 را با بس حق یوسا سده خدیو چهار تا تغییر کرد اندک
 حد و حمان در مس می و دور می و قدر دانی و مردوت
 و مرد می آن مایه دارد که در کاسی باز از نور انگیران
 در روح اخلاص مختصان امثال ما اصحاب نیست لیکن
 خون درین کار کرفت صبح نمود و دعب نهاده است
 قدر نیست امید که در آن ساء کار آمد و سالا سس آن
 معذرا دارد که ساده لوحان ~~بیمار~~ چهار کاره اخلاص
 سر لغات استغادر سانه کامیاب موری و می
 کرد اندکیست با بموجب نص خردمند آن که فرموده اند
 هر صبح که صاحب محاج است من هم نماز خود ارا می بود
 از رومند طبیب حاره که با سم تابش شراست هشیارانه
 که خرد نهی انسان مرده سده اخلاص خود را در ملک
 خود می انداخته و ن متهدی کرد اند و هرگاه حال
^{در سینه}

حیران مظهر محسن با سدا و رالی حسندی و عکسی از خود
 و تریان خود س روی دهد و هرگاه امروز در دولت
 اید و من مل سما در خدمات سپیده و اخلاص ملید و
 دوم خدمت و مرفی خرد و سالی حال ضمیر شد
 و کار دانی سابق سده ماسد و در بطاس معامله سنا
 نیاسد و نی ساسه کف اگر کرده من کرده اول سده
 سن خرد سنی سمارانه برای خود و نه برای ساسمکند و
 اس سیوه را رکوۃ ملک برای اعلام دولت
 اند و صاحب میکند و ان سوه را رکوۃ غائب فنا
 خود میداند پس ترصد آنکه هرگاه که حد می رجوع سود که در
 سار لعلی با گر راستی ساسه معارفی بی خلفانه
 نکار س رود ما اسرار معارف خدمت ساسی و
 فی عرضانه مهمل ^{ما خود} امکان در اخراج آن ابهام نماید و من که همان
 طور داروی بخاری خود را طلبکارم و از اراده مردی کاردا
 میجویم تا مراد حره غائب خود کرده سمارهای باطنی مرلجا

راه بانی

نقبات
عنایت

کراید همچنان داروی جدیدم دارم که هر که او برین بی عرض اید
خواه پس آن مایه و عمل کند امید که شفا یابد و بجاست الهی نه در
مشم اول مطرب و نه در حالت ثانی نمود تا بوسه از ای
سای عزیز من بی تو اضعاف رسمی که خاک بر سر این
باد و بعضی از مفدمات لازم البیان می پر دار و در سراسر
مهمده خاطر خود را بتو تسکین نوشتن سر گذشت واقعی
کزیرندارد چون قره العیون سعادت شمش الدین محمد
این نامه شکوه را بعرض اقدس رسانده از آنجا که در
در مقام و نور عیان و عطوت بودند که کار کی در
سد که اگر چه همیشه پیشتر ازین و رخلوات اخلاص می
نشانم که گور می ساختند و هرگاه که کوناندیشی خربانی نالای
نسبت میکرد و الله را اظهار مهربانی میفرمودند که آن کو
حاصله محال رده می شد و سوسه در ایام دماغ حکمی
سما نهایت توجه و رخلوات را بطهور می اند علی الخصوص در بوی
که سدره اخلاص درست خود و مسمیت لوحه ساهانی

منظور

مطور رحمت الهی که مصدر خدایا لایحه که اندر مع
جام و چرخ جوته که که گرفتار صاحبین از و غیر آن حکوم که کونه
محضت مستان سما که اندر روز و شب بی مادی و عیال
و همواره طلب کارا که کی ماسد که در حضور موفور السور
سما را مسمول مراحم سردانی کرد اسدای سما لوالده محله
و فرزند آن عزیز لوسنه لپو ظاهر بود که سونستان لوسی
آن سدر دارند که درس لور در عالم افرو خود را خوانند رساند
و اگر لور و سواد سرف اصاف خود البه رسیده
خواهند که با کفانی صحیحی بعرض اقدس رساند که بعرض
السان با وجود اتمام خدمات موجه حرره شده اند که به
اسراخوره سحر در اندام عیال محب سدر چون این خوا
جمهور امام پر سینه بعرض رساند که امسال این سما
خبر دسمی گوید و اگر رفس واقع ماسد در احاد عده خواهد بود
که چون ملا دست می آیند لفظ ان رفته ماسد که خاطر کلکار
از ان حد و جمع ماسد و حاسا که موری در استیاق اس

معنی صحیح
معنی صحیح

رسد سدا سرف و کونیده سرمنده سد درین که
 حصر بیش از پیش متوجه سما اند و کونه توشه های مانده
 پس از غایت رور افرون ساسی که درباره ایان
 حلوه ظهور میدهد در پنج باب اند که سدا رسد و ان
 خطر که بمن نرسد و دینی که من مسورت نماید است
 اقدس داد حسب الحکم مره العین سمن الدس محمد مصون
 را العیض رسد از سندن ان مراد ان نخب گردند
 بکمرین فرمودند که غایت ما در چه پایید است و عزیمت
 طور می نویسد و سر ازین مطر جان و راحه تو در مل و
 دیگر انجام هر مکر و تدبیری ان کله در ان وقت کردی اگر
 انجام جایی که گردن انها بایستی ارنی غای ما درباره ان
 اعضاء السطه بوده بلکه چون مهمات در خانه ناکر
 نیکی باید فرمود و هر که این خدمت مفوض می شود مهر کردن
 در جای مخصوص تابع ان خدمت اگر اعظم خان در در خانه
 ماسد و متوجه ان خدمت سوداوی و اسب حای امیر الله

ام المعامله

امر المعامله نیز بوده همی آنها تابع او خواهند بود و اندکی بدست می نشاند
 بر خاطر اقدس کران آمده بود و خبر جو انان بزم مقدس ستمان
 علی العیض رسد و ساند و بارک ان بختیرین وجه نمودند و ان
 لقره العین مذکور کاسته بودند و ان واقعه که دیده بودند مصداق
 انچه در خاطر ساسی بود بدایه محصلان و رکاه العیض
 رسد و دنگست لدالجدون از املائی سرکست
 بر سیم اجل فراع یافت از همدکی خود می نویسد
 عر من کوسده را در نظر ساد و ده کوس بر سیم باید
 داشت و درین هنگام عم و عصه که ناکریر شاه لعل است
 لحظه اظهاری حرد و درین خود راه باید و طریق معما ماند و بود
 و است و خاص و کربا قاطعاً و کونه است
 حسن طریق معامله و ان سر رشته حساب کاه پس
 است و ترازوی اندازه سناسی دست گرفتن
 و ویم احلاص و ان دوست گردان اسد و عیض
 نظیر و اسن اگر چه حکما در نامها پاستانی نوکرانم

کردارده اند اول آنکه سلوک او اجرت نه سود اگر آنکه ماسد حاتم
حاط و درود کرد و پیا و امسال آن که خدمت را در خور فرود
مکن و نظریه های و متاع دارند و بسما و در رانک شده
سانی و سکنی سکندر اند و در محاصره که لطیف دوسی
داسته حری و دیگر خاطر سس نمیرسد و آن حاجت نیال
ندارد و سوم اسیرانه حاجت می رابه سسم و در کار فرماید
خون پلپ کشان فزنگ و چیر گردان هندوستان
که زور او را آن جمعی را برزور باز و گرفته می آرند اما سسم تا
خون از نظر مس افتاده است سخن را بران بنظمی
بر دازم حری حد ابرسم اول که مانده نخستین است
می لوبسم و محاطب خود را که خاطر از رافقه و اهرم خود
مرغی می بخشم و در طریقی اول که نظر درین بهنگها و مباح افوا
است و سود و ریال خود مطورا مکان این ملک که
این فرس انصاف و درین تمیز اند اگر در سود این را
میسوندار رده خاطر می شوند که کار شناسی و سرمایه

سود و بدست دارند کف که سود میدهد ماسد در
که سود بسیار نشد و منفه های کلی روی مبادا و رده می
که اگر چه اهل عالم پشیری این کرده اند لیکن در سلوک این
کرده اند راه به مهر و انصاف و در معامله های خود مسوت
مهر مایید الحمد لله که در راسی و درسی سما دوست و
و سخن معنی اند پس اگر شخصی از ما معامله نمی شمارا
از گروه ثانی مبادا و سورس سکیم که با مداره در افت
میسود اما او ما را حارسما را از قسم خوبان اول خواهد داشت
سفس سکو ه سما و فلج خان برین تقدیر بطور این مردم
که بی ناسد سما از طبقه دیگر و او را کرده دیگر با آنکه
او در منفی و حالت و اعصار و یک شتاب
و قطع نظر از بهاسما که و نسب سما است و در رندی و
لوحیات خاص الحاص ناد ساسی سوسه در باره
سما خاچه بار اسم سر رندی بر زبان کوهر فاش ساسی
مسک در دو قطع نظر ازین خدمات سالسه که سما

سود
سود

و مسو بان سماطهور آمده کدام نزدیک رمانه را میرسد که در آن
با جمعی ساجدیت نمایند پس حکومتی را بر سر که او را در
برابر بر سر کوار خود آورده سکه که تپید و نام مرزا را بر سر
در برابر خود دارد ای ایها رک امیزی فون عصی است
حاشا از صل سمار بر کی که عصی را این همه راه باشد و
احسن معلوب عصی شود اگر اعراض از رکود کرد که کجاست
و است در رکود که کجاست و است در رمانه
هم بود پس حال و خلاصه همان سخن است که در جواب
این بر رمان ساجدیت گذشت عمر بر من چه مردم خای چه
مردم در مجلس می آمد اگر از روی عصی که کس در آن
نکند که حکومت اومی بر خای اومی سسه است و مهر
خود نقش پس است که خای نقش گرفته است ازین
ما از آن چه قدر تفاوت معامله و اما این را که خود سکا
نکرده اند سیمت پاستانی هر که از غیر فوسنجی کوید او را
ساحه در از خود کوشد اصل خود است که عامل درین

از این

از اعتبارات معنوی دیگری که بای دارد آورده بود و جای
اعتبار اب طاهری قایدی است بر سر که رمانه سکا که ناز نامها
پستانی بسیار خواهد دید که دل بر امسال این مهادت نهاده
اید فوار و ال پستیان عبرت بخش نیست اگر غضب
عصی مستولی نباشد سمار که در دست ارادای سکرانی
و ادبایی هم میرسد تا امسال این مهادت بردارند
سکرانی که هم صفات از حندی معنوی روزی سها شده
و هم بر سر کی طاهری مسن دوست و دشمن که سمارا حاصل
است و این باب چه سخن در آنیم که هم سمارا باندک
بطل بل نی باطل خاطر ناست و هم دوم که
که انجا خود و سب نظری اید خود را صاحب از زده بود
کفست چه خای صاحب سکه او را و او را سفله دوست
اخلاص خبر با خلاص می برد از ملک حسندی خود
را در بی رواجی اخلاص خود میداند که اخلاص ثنائی
است بی ها اگر بعد کوس را در برابر از زده و حاصل دل

۱۰۷

بان هند کوهی بهار بخلاف روزه حد فروخته باشد برابر یک
میهن است که شما این کرده والا شیداری بشریت
است و افرونی مسعود و اونی صاحب بدیعی خوش
آمد که بد را به یکی توجه نماید و یکی رفین را از اسبان که راند اگر باین
همه آدمی مصدر این امور سود و در مساب اما باید که رود و تیر
خرد و الا معامله فهم شده ماصح خود و خود که گفته حکماست
حاره اند و خود را از دیگری طلب در اندوه ماند کدام
چیز است که در ماطن او دست و نه خون و رفاعل اشیا کما
کنه همه حسیدهها دست افتد که محتاج ماضی و راه نامده
و سر اکثر اوقات و انام کم هم میرسد و اگر برسدستی
ی دوستی باشد و بواسطه آن سخن راست نمی
تواند گفت و بر هر مدد آمدن حین خزانگی که
اندک مسیح کرده را سیتها بگوید که گوشش که
بسنود و قیحه از هم بد و امان و سر بران آن خزانگی
کجا مانده خصوصاً که اهل و بار از افرونی مشغول و امور

دعا

و مکر و دست تشخص و بهر مکر بدست افتد و این مشاغل
حال خوش آمد و دست کنه اند و خوش آمد کور از خدا
بطلد و از راست کوی خزانگی که کفارس تقدیر
ملی دارد و هزار در مسخ دوری می جویند من که از هجوم نار
و سر بران در رکعت و کوسه راه مکانات یکا
مسدود دارم برای آنکه دو لخواه جعی این درگاه پیدا
مهمه و از رفی کردم مان دو کلمه احصا میکنم بهر حرمه
عزم استنان نوسی نموده خود را بلا دست رسانند
که خرمنی و خوشحالی و کام روای دیگر خواهد بود اگر چه ظاهر جا
که ما حال موهوده ماسند اگر خاطر وفادان بر رکعت
میل داشته باشند دیگر سخنان که باید که بدین دنیا کما
اند و اگر خزانگی دائمی بر جاست الملت که دادار
خان افرین بدن عطا فرمود و قول انرا دست حواله کرده
دوست انرا اقلیم داد و قلم انرا بر کاغذ کاشت الله تعالی
ما را و شما را از همه سادگان مدارد و العافیت مالیه

۱۰۸

بود
 مفاد صد و سه که ما مرد این حرم خواه
 تک اندلس سعادت کس خواه سلمان رسانید
 مسرت سرای خاطر سد اگر چه درین حرم سندی با خود غفلت
 کردم که چون نواز سود و زبان خود کند سینه چرخین خوشحالی
 چیت بک خوشحالی چه خصوصاً که مساء آن عطفوت
 از سندن ماسد نه از دیدن کس چون امر لیت قطری
 که نفس با طهارت مضادقت و محبت نفوس سرشته شود
 و در میشود سیما نفس تعلقیان شهر نشین چرا
 چنین نباشد که نظام این احسن مدح بران مهاده اندون
 که با طایفه طلسمان مذامی بر دوس اندامه دوستدار
 طریق مرا سلیت مسدود داشته رلیت می نمایم خود
 را و اسرار ابدان تشلی می کنم که ارسال سل و
 رسایل که از شعار اصحاب صدق و محبت است
 در کرده منافق تیره رای شیوع تمام دارد و درین غم
 سرکشیده ظاهر ~~چنین~~ طایفه که خود به ما محبت کرین ایشان ما
 پس ~~هم~~

ظیفان

که کمال پس از اینست ماسد که ما به وسع نام می آمده ماسم الدلی
 مالا و شمارا در محاسنه روزنامه احوال سرگرم دانسته بون
 خود دوست جهانان و از او براده ازین چه نوی و السلام
 کمال ~~مفاد~~ ایند کام محسن مراد ده مقاصد و مطالب
 صوری و معنوی آن راست کیس درست اندلس
 را برادریده خبر کرد و انا دیار رخ بهستم از رماه الی بالغار تنها
 نیم سزاوقت اقبال شد چون مهم نایر کی را بهنجو اند درین
 زمستان در آنک ماسد لکن محاط این حرم خواه میر
 که برای دفع مار کی حلال این دولت عطی که بدایت محفل
 لوحه در مایه الکراین مهم ساحه سود و زدی گرفتار آمده شد
 و اگر عیاد ابا لطرز دیگر بروی کار اید خود کرده ماسد
 و شک این چه کرده ماسد و شک این چه قدر باشد
 و هرگاه بندگان بی بودن حضرت این کار را با تمام نشد
 رساله او او را کشته باور انهر رفته باشد و دیگر چه لایق
 که برای این کار حضرت را منوجه ماسد و ربهادر ماسا

تمام شد
 در این
 احوال
 در این
 احوال

این امور گشت بگوته و صلوات باید کرد و اگر کرد عمل بران عمل
 نمود و سوره سورت بقل و در اندیش و فطرت عالی
 تو کرد آنچه من سهارا فمده ام اگر سهارا گشتی بابل علم
 اکنون آنکه حکم شد است که قاسم خان و اصفت خان
 که فرمانداران فرموده بادشاهی و انشای خدمت
 با نام رسانید امید که این مهم خوبترین طرز برقرار ظهور اید
 بزرگان فردی پسندیده اند که حسن سلوک و لطافت
 و اضع سهارا مردم حلقه عبودیت بگوشتش بوشش خود
 عزیز من و دوستدار من محبوب من بزرگان سوار
 بزرگی را و در هر ساعده اندکی محسن که این مردم بدان عیاج
 اند و بیم محاسن نصرات اسان همسایان دوست
 لایم و است خجسته صفات ایشان باد و یکی از فرامین
 کار سلسله که حواحه حسن الدین خانی را اگر کوکب
 خواهد چیدن باشد ان زمان وقت وفا کرد که نویسم
 بخاطر میرسد که مثل حواحه راسی برین میاید و درستی

همه می بود
 مصدر کار خانی
 مشد خدا میداند
 که سر راستی

کار دانی

۱۰۹

کار دانی بی عل و غش و درگاه بایش که مردم سیله
 بار است سهارا کار دانی سهارا اگر کوکب درگاه
 باشد مردم سهارا اندکین طور هم عرصه دانست میبود
 مناسب شد اندکین و اعظم زمان مسلم و واضح و در کار
 بی را طبع دوسری برین میداند که هرزه کاری نماید آنچه
 با حال نکاستیم بعد در امت بل محاسب است صورت
 بود اگر همین اتفاق کم ملبون خاطر لطفه باشم و یا دوست خود
 باطن و منوریده باشم اکنون اندکی از ساری و لیسیم
 ای دوست من سعادست مندا و فوات گرامی را که چون باد
 مسکند و بدین دلد و همه اوقات صرفت سر احوال شاه
 فانی باید کرد و حصه بتن باید بخشید و بخشی بجان باید داد
 و آنکه نفس لطفه را بکار ایداشت خالی باید نگذارد و آن
 در اخلاق ناصری و جلای انکی از بسیار بزرگوار است
 و خلاصه اس آنکه همانا افرین و ست سهارا سوار
 را بر این کار است این خاتمه عصری آورده است

عصمت

و در میان زور کار ما اکثر نامه نسی خاطر از زو مند گویند خست
و اگر مفرح و لها اند و بکین جوایز و است اگر انرا اسون جرات
افزای دل مجروح جدای و تعویب محبت از اینی خاطر مست
بجرت ساخته نام کند رسیده است لیکن منک که از حدت جدا
مسکنم و یک از بدی شناسم این و در این صدد و زمان برابر
صد جان حرداری اگر نکند چکنم لیکن از بدی محاط و پی
مستیع که هر یکی باعث ترک و ایمان کی ارین دو معاط
است خاطر از میان هر دو برداشته میگوید که این نامه
گرامی که جت و و نی فراوان منت ساری نام و هم صفا
مواقی هفتادم او رسیده سی طرح رسد سخن بهمان
که در فرمان عتاب آن که صح روز روانه شده است
مذکور است فی الواقع اگر مهمی مانده باشد ما کی ازین دوست
توفیق فرمودن لالی است و اگر کس مانند کس
فرستادن سمان مهم نیست می باید مناسب است
که انرا سواره کرده خود را لغاری سعی که در فرمان مرقوم

باز

بشرف ملا و مبت مسرت خواهد شد هر حال خاطر اقدس
حضور شما را بسیار میخواهد و دیگر از زمینیات و عوالم
لوت و وجه حسرت که معلوم باشد فرمان موعده
نموده روانه شد و آنجا بعد از آن فرمودند نیز رفتن هر حال
کار تمام کرده ماند آمد و در و باید آمد و گرفتار صدد نامه و هم بسیار
والسلام سویم انان ماه الی سال تمام
و بیت سیم دی حقه سه صد و دود و هشت که روز
حس وزن بهمان بود قاصد مسرت فرای معتمد خاص
مفرح کامرانی و تعویب سادمانی و هرست الواب محبت و
نوع ساجانه صداقت یعنی مفاد صبر کرامی و ملاحظه نامی رساند
ما مادران دوست کو دوستان را عداوی دل را
مان در سنده میخواستیم که سطر از اوقات تنبیه
را در شرح بدایع جان کای مهاجرت و تفصیل شراعت
شون ملاقات حرف کرده محض لالی که حب ارای
خاطر قدسی سادمان پیش من بلند و در ما سدا رسان

دارد اما چون دیگرگاه است که دلا و بزرگ نشان و جبر
نی بهره خاطر میزد و خود را بعد از تمام ایران مارد است
و حردس دل و خویش باطن را معالجه کرده حواله بدین
صحیح نمود و عداست را اوقات سپید لاری که ظاهر و
ایشان مدوسی سما پرست خواند و دستانه و سررکانه
جواب کرده اند و عالمی کامیاب صورت و معنی گردان
والسلام
صحت دات و سرست

خاطر و دراری عمر ساله چون درسی در راستی
و نزدیک مسی لارم احوال آن یگانه و ورکار با دیگر
در لوازم پرستی صورتی اهتمام میسر و دانه از آن قبل
است که قدرت آمدن ندارد و با قوت کفش نیست و یا
فرصت کس فرستادن نمیشود و لیکن منجواهد که بحسب
قدسه خود را بستی باطن خراب ظاهر را راسته گردانند
مسارکت این کرده تی سکوه ماند اگر معالجه باینه و غیب
دانست اینجا لکای صورتی و اعمال طاهری را در حق

و اگر منظور

و اگر منظور خاطر و درین صورتی و اعمال طاهری را بپشت
خود انداخته که جواب هر سناسی ایام مکانی که عارف صورتی و
معنوی در میان ساده و دانا انسان ابحان بطور امد که
اسمان بل اردوستان پدید نیاید نه از آن شکر
که حرامدنی اس کس حای دوستی مزاج با هم
زمانه استوار و نیست و جلایل و سالف ان در حمله
سکت جهان که اساس ان بر تاراسی ساده اندی کحد
مدست نشم که از فرمان خبر و برای رسوم مهران
برون سدن لوازم و جسمانی طبابت ندارد و تا ان وسیله
پرستشهای صورتی کرد و لیکن از پیشگی معنوی بهره
و آورده اند و در ایران کوسس و اردو و دستکام

مقیم باشند
من که مستقیم
استانده ایم اگر چون مهران زمانه از بدن غنصری بریم
هم از خود چشم تخش و ارم هم ارشما و اگر بی تابانه شوق
دل را متناهیست نمایم اگر چه در ملک آدمیت از بیجا

شهر من کی نیکم اما از پشامه دسوی که آدمی را نیا آدمی دوست
را به پیکانه مشتمله دارد و احتمال خجالتی هست لکن گفته اند که
متاع رسایی سمانست احباج و روحن کالای دوستی
نیت اما از آنجا که نکان بر نامه که ما اهلان کارخانه شایسته
بدان دون همی در خاطر گذری دارند که این را بنویسد
آن کم فکران نیست فطرت چه دانند الله تعالی از عمر دوست
و صحت و بخت و توفیق کرد و از در خور دریافت بهره عظیم
روزی کرد و اما چهاردهم ربيع الاول ۹۹۹

کرامی نامه که نامزد این حرامد پس سده
نمودار و رودان مسرت اند و حب انچه ثابست و
استعلام رفت نصیحت کردن را سبط اول شهاب
ساختن خود است و خون محض این شرط در دوجر
مخاطره کی دامن دوم کار سمن و پادشاه
اماره از دامن یک و بدور اسماه کرد و از یک
می آمد و مدد که حاجه دامای و طایق امور است و

علمی

علمهای سالست به تریافته و رسوائی ایام که نکارشش
نامها کمتر پروا داشت بواسطه فوت ^{که نیست} این شرط لوده و اکثر
من نفور هستی را که مستعمل رفتم کجا در اندیشه میگذرد
که از دوستمان ^{حق} حق را ندارم که خاطر سان از رده
سود و امله ارکض حق سر هم خورد میان دو سبب
و درین مفارقت که کلمه خید نوشتیم نه است که انرا
بد و اندر ز نامه نماده اند سیم حاشا حاشا این را رفتم
و اسکی خود در میان آوردن متاع خود را سیر کرد
ممداد و فرونی احلاص و رسی سبب ان کلمات ^{خالی} همدا
خودمان نکه سبب حرد و روزگار سده بود الحمد لله تعالی
حرد و روزگار سده بود الحمد لله تعالی حرد و سرب سده
امدا که لاسم خان بر رک مناسبت و استند و
دس بدست آورده اند بخیار نیک نهادی خویش
را خاطر نشان دوست و دشمن کردند و سکر و مکر که
کمان حونی نامه لعل رسیده اوس کریم خود است و عالم

ملازم و مطبوع را بهمه با حردار اسب کمریده مردانست که نام
 را حرداری کسد و اگر این میسر نشود متعز نشدن و کشاده
 مسانی و رجورون هر غبت بلندی که در سر انعام این و
 شاه برین فرموده بلبان الغیب عمل کند اسباب
 دو کس لیس این دو حرف است باد و ستان نطف
 ماد سمنان مدارا هر که غم باروای مقصود و مرامون حا
 او نکرد و آمد که این کزین روس بهمن و همه هم ایوس
 ان دورین باشد در باب حقیقت اندر صد
 منس حواحد سمنان الذین حانی لوسته لودم و بازی
 نویسم که چون ایشان احوال اند اصباح بودن او نماده و
 درگاه را محبت راسی و درستی ماکر را اگر چه محبت
 امسال این مردم در لبای نقل نجات مقم است اما ای
 دولت را نظر در کالو صاحب و ولی نعمت می باشد
 هر حد حواحد راضی ماسد مارا حق کار است و اگر اخی ماس
 و همه ماه بهمن ستم کار سن یافت

فی

این قوم به فیض این نامدالست ارا الو افضل و رود مند
 که با سکنای از با سکنای فراهم آورده هم غم زده و هم
 غمت از ست لبوی ان برادر بزرگ صوری و معنوی
 که مزاحیست فریم ماسور خراحت رور کار و مرمس شفا
 محس معلولان آمد که سبه بهر دمار است در مام زدی
 کساری حضرت والده مفده که دلش در جوار حیت
 از دی غرق و زو جاننش در طلال الطاف انزوی
 مشرق حصور است چون من مغلوب قوت
 بشنوی و مقهور قدرت عنقری ام بی برودی سر
 نگویند و پاک حبت و حوی سلم معده ساد مل
 عجا رب فاقد البعد و البقیه بجنج و سوکو ارای مشغول است
 و چون از شبان خالوده صلح کل با رضایا تسلیم میگویم
 که خاطر مجبور و ان یکانه افاق است و اگر غم زده
 را با غم کاری چکار و ناشکیبایی چه آشنایی ای برادر
 بگویم که درین مصیبت جان که از حادثه غم زده اند وین رشته

باشکیبایی

این قوم به فیض این نامدالست ارا الو افضل و رود مند
 که با سکنای از با سکنای فراهم آورده هم غم زده و هم
 غمت از ست لبوی ان برادر بزرگ صوری و معنوی
 که مزاحیست فریم ماسور خراحت رور کار و مرمس شفا
 محس معلولان آمد که سبه بهر دمار است در مام زدی
 کساری حضرت والده مفده که دلش در جوار حیت
 از دی غرق و زو جاننش در طلال الطاف انزوی
 مشرق حصور است چون من مغلوب قوت
 بشنوی و مقهور قدرت عنقری ام بی برودی سر
 نگویند و پاک حبت و حوی سلم معده ساد مل
 عجا رب فاقد البعد و البقیه بجنج و سوکو ارای مشغول است
 و چون از شبان خالوده صلح کل با رضایا تسلیم میگویم
 که خاطر مجبور و ان یکانه افاق است و اگر غم زده
 را با غم کاری چکار و ناشکیبایی چه آشنایی ای برادر
 بگویم که درین مصیبت جان که از حادثه غم زده اند وین رشته

نباید بود حاشا و کلاما خاک را ان کفر تعلقی را اگر در این
این حوادث حایه جان چاک نشود مطعون حسد
خود به من میثوم و اگر طبعست بشری را که در مرتبه
بدنی سایر است و در چنین مقام تفاوتی نباشد فطرت
السی را طبعت همی و لباس اوست را پوشیدن
سعت نام نامی ملک مقصود است که ان والا برادر
خود را بتلبیس اندوه بدست عوایان جزع و فرج دهد
که ان در این ملت و روش نخلت از اراده ساز
عالم فاست چه بی سعادت بی باشد که در چنین ناله جا
هم از والده عطف خود جدا شده باشد و هم نیای
کم بهی راه ما مرضی اندوی رفته و هم قره العین حسد
را که صبر نام دارد و بدست نامهی خود کشته و وسیله آزار
ان معفوره شویم رنهار صند هزار رنهار که حاضر وقت
بوده در ارگیش انجمن رضا و تسلیم باشند از طلب
بدیامی که بر دوشش این تیره نخت افتاده است

از خدا

از خدا ان دوستان خود چه گویم ان نهاد خیر اندیش خویش
بر انجام را پیشک انبانی که هست محرم و دوستان کرد
کو عطف مزاج فراخ و صله که بر سر معامله دار سید و فخر
عذر آورد و دفعه چنین که باشد و در چنین اوقات بر شای
که داند هر چه بر جسد راحت بند و تسلی بخش خاطر مصطر
که دوای دانی رموز کسی که مام کاری ماکند کجاست
امروز را نیز فراموش است که نصیحت جز در خاطر بیمار نتوان یافت
و اعط را حسد و رنجولستان باطن که اثری از ان نیست
نشان نمیدهند چه خوش فرقی است اگر به بد زرقه غنا
ایزدی بی بخت حایه درون برده دامن ناصح و اعط
بدست او رده شود تا رعونت سدره معنی شده از
بار نصحت که ان روزگار تیره خبر کند ای برادر عزیز من
و در دمن صورت و معنی و من عمار طایر و باطن و من غرقه
بر دین و درون را کجا سر حروف زدن مانده است
اما شب گذشته که خاطر در سنگ لایق شد ای صوری

دایم

و معنوی آبله با بود کله سسته عطفوت و مهربانی سلسله الحیر
 طول الله تعالی عمره و رفع الله قدره نامه ان عظمی اشرفها
 که و فرانده ناکامی بود بنظر این غمره آورد و سوری
 غریب در باطن افتاد از احیای که ان قدر و ان عزیز
 سرف الوجوه را چه از ربه برادر صوری و چه از
 اخوت معنوی وجه از وجه شرافت ذاتی از تسمیه
 فنون فضایل و مهبی وجه از واسطه صوف سهایل
 کسی وجه از دیگر خوبهای که کعب در نیامد دوست
 میدارد و چه اندازد که گاه عطفوتی از عالم بدین عالم
 می شود و گاه مهربانی مادی جلوه میکند و گاه دشواری
 می آید و گاه بطور سراد راه ظهور و دوستان دولت پدید می آید
 این نشانه ها و ان خود دوستی که مکنون خاطر بدیع است
 برون ازین عالم تواند بود من مهر بر لب جسم و جان
 نهاده راناز در جوشش و خروش آورده باین محله
 کوپا ساخت ای برادر اگر این سپنجی برای مقام دوم

می آید

می بود و خبر ما در میان با نهمانی نیایستی رفت اگر چه از
 خدا شناسی حکام طایف و شیدی بل الله تعالی و
 و علامه شناسی بودی خبر رضا و تسلیم با خدای جان
 افرین راه ستیزه رفتن بود و کعب که این مقام و
 یوفای دوست کشش و من نواز بر لب کذاستی که شتی و
 و تریب سپردنی و پروا حتی که بچاکس را در خدمت
 اقامت نذا و اند و جهان معامله صبر را با ربیت با جمع
 چه رسد تنگ و پوی بسیار زود و نزدیک من رضا
 باید آورد و اگر ازین حال عبرت نشود نسیم که فرموده
 روزگار چشم عبرت بین باید دید اگر چه نظر بر وسعت
 اما دور یافت مدبر رگوار که بر منور و اسرار کارخانه ایجا
 اکانه و تون کام است که در حین روز ارم الحواش
 از مسرت خانه تعالی الهی میزبانی و زندان و سایر
 منتیان فرموده باشند اما از ان اشرف برادران
 نیز توقع دارد که غم بیدار و در امن خاطر حمیده از

در حین بای

اول آگاه خود و دلهای خود و دلهای پادشاهان را که تمام شد
 و مردی نوشتن با انجام آمد و بنور غم کهن را اول
 قدم است و خود را باید شناخت و از زیره خواص
 بوده پای بند حرج که از جوانان زمان است نباید شد
 و بصدقات و میراث که مشفق علیه غفل است استقلال
 اما الله و اما الله را چون مستهضم شهر ریح الاول
 مسه ۹۹۱ قرب آنک قلمی یافت لوح الوهف نصی
 لبس مفاد و الا تریا مسمومان غم و دیم
 ریح الاخر کارس یافته بود هشتم ان بنزدیک ساری
 پرمانند بمطالع ان مشرف شد الله تعالی سالی
 بعلم و افرو عمل فراوان بود و ریح و دور سی وین
 بهکامه عامه تماشایی دارا و لید الحمد که مرارمان جسر
 که شیوه مرد تهاه کرد و است امتداد داشت و کمتر
 وقتی آبله پای لب بر منزل صبر که از قحط سال نیکی مدوح
 بزرگانت رسید را بخاکه فقر کوکم همی خود بنظر می آید

درین زمانه
 نسوی اوج غم

ایمان

ایمان سر منزل جای شکر است لیکن ارتباط و پیوستگی
 برقرار نمی شود و بنزدیکگاه تسلیم خود را نشانه شکر گذار
 نمیداند و آنچه مرقوم شده که هر چند حرج و فرج را می دانم که
 ناپسندیده است و با هر که مقدمات جمع آن در میان
 می آید و در قبول نمی آید و مع بدانی بخش بی و چراغی
 و طلبیت اما بی صبری او افروخته نمی آید و اما ای آگاه دل
 هزار بار روشن بخشن مان و بنج که هر روز کار می رود
 بنظر و آمده با چندین مزاولت علمی و حسنی اگر باین عقل
 خود قیام نماید و سحر سامری کار رود این امنیت
 صورت نیندود و بغایت بی مزه و از معنی و در طبع می آید
 سر این کارهاست که ملکه علمی در عمل چندان موثر
 نیست تا بحسابات خصمانه خود و خوابی خوابی بر باد
 دفع معاشرت اعمال حسنه نمیکند او را افتد اعمال قدسه
 مریضه هم نمیرسد الله تعالی چنانچه دریافت بلبه عطا و نمود
 است بیشتر کرد و الا کرامت فرماید امید از عطا

و اهب العظام انت که نرودی چنانچه و امن هر یک است
 آورده اند پی رضا که فخر کرامی را هم اعویش تقویض
 داشته کامیاب صوری و مغوی گردانا و العاقبت
 باخیر الله تعالی بکرامی و سلیه ایشان تسلی خواطر
 ضعفا که با اسیری طبع عقل خداگاه ندارند نموده
 باشد که طبع برهم خورده این مدعی کذاب معرفت
 را ازین ربه در اطمینان بهم رسد و نفسی خند که از عمر کمان
 برده میشود خرد را از مشاطی طبع باز داشته و برود
 نامردانه نفسانی خود را در اختیار مغرور دانیده اند و آنچه
 باز قدردانی و از معجزات عظمی شمردن ذات حضرت
 اقدس قبله گاهی و امنست بر کات نوشته بودند موجب
 مسرت خاطر مدنی الواقع اگر ان قدر دان این را گوید
 که گوید امروز در معجوره روزگار علی با عمل اراستین
 بزرگی بس که با بسیت ایزد توانا ان مجموع کمالات قدس
 را بجهت هدایت و تکمیل ما ناقصان و سایر مسافران
 بادیه طلب

علی

بادیه طلب فراوان سال و رین نشاء و ابله و مارا و فنی
 خدمات پسندیده و تحصیل ملکات سنجیده بدو این
 اسم سمع الاحمر ستمه هزار
 بلدة فاحزه لایمور عریضه اسما که در لویه القال است
 روح در مسودا آمد که لعاف برسد و نویسم و کجا توام
 نویس و حرد و و اتم ساخت احمار و وری صوری ان
 اسرف برادران و لویه ایشان سر دل این مشتاق
 میرود اما چون بدیده حصف من بطاری میشود از
 شیونان عالم ارای ابداع و تنوعات مرآت علمی
 که بلا رج منبسط ظهور می نماید اگر نصیر بگراید که کند حاسا
 حاسا اگر راضی شود چه مافهمد کی ایا باشد و ما با چون
 خدمت صاحب و ما دسا املکس است خاطر احلا
 کرمین محمد اگر حرسند ناسله از عالم اخلاص چه لصد
 نروا ستمه باسد و ما لما چون غرض اصلی ایزین مصغرا ستر
 انجام اصلاح اتوالی جمعی کسب از مختلفات الهی که بوسیله
 سباده

دور می و محاسباتی و حسابرسی و سبک اندازی و پیری
 عقل حقیقت شناس اخلاص برورسما حقیقت حقانیت و
 بررکی اندویشان خاطرسان ساده لوحان دور دست و
 کار خاظران حق طلب کسه ان گروه را اندواید به ضلالت و
 مهر صحرای سگای شباهراه هدایت و تربیت سرای سگای
 اورون و مورد انواع همداد حسروانی گردانیدن است
 اگر ازین دوری ضروری آرزو ده دن ماندارنگ اندکی
 و غربت عالمان مهره ندانسته باشد که غمقیت بصیرت
 و مسرت و حصول مقاصد برسد که نگرانی خاطر بسیار
 است و خون مسافت دورست در فرستادن نامهای
 مسرت حسن کوسس ماند
 سبک اندازی و محاسباتی و سبک اندازی و سبک
 ان گزافی جود در ماد و پیر ذراحه در او پیر طبع و فطرت
 نوسه بودند سکرانه و در مندی که آرزو لغول حصول مراد
 بر شمر و بسیار را میشت یافت هر که انکس ان دار

که با ملامت

که با ملامت و ذر کار و برادران بر خاشش جوی راه رستی سپرد
 اگر بروت است که ان پنج مضمون را باید آورد و لطف لطف
 ان معانی باید که هر شخص جزوات حق نباشد و شیر و خیر
 و شر غالب چون شرفاخص طرازیستی نکیر و هر چه بر فراز پیدای
 براید خیر غالب خواهد بود و هر اینه عاقل را با خیر غالب خواهد
 بود و هر اینه عاقل را با خیر غالب اگر از سورتش طبعیت
 دوسی و گیتی صورت نکیر و مصالحت راجه افتاد و حرا
 شود و لیکن از برنگی عقلت و خویش بینی این اندیشه
 بخاطر بگذرد و اگر خراشش بر نگاه رضا و تسلیم در و ناسد
 باین و زرس و انم ناگزیر این حال است که عقل نماید
 و بیکر به نظر کند که فاعل صهی خراش در بی همال نیست ^{دور} لا مؤثری
 الوجود الا الله طبیب ناسته با که معالجه او منوهم است
 هر بلخ دارو که بخوردن دهد کشاده پیشانی و کند و شست
 پذیرند و او در جهان افزین احمد بدو فرستد حکومه و چرا ارد
 راه دهد اد می زاده را و و نظر است و کم کسی باشد که

این بهره مداسنه تا سید یکی بواله خدا کردن و او را دیدن
 و بیم جسم از او نوسیدن و اسباب در نظر و اسن
 محسن لطرا ندوده برود و غم کا بد و برضا و تسلیم شوند جاو
 بخشد و دید و بیم غم افراید و جان کزاید پیش بخت و رانکه
 در افزونی دید اول بخت و حوی سخت کند و کاوی
 تراصل نماید الذی تعالی ان کرامی
 برادر را در حایت الطاف بی کران خود داشته بگویناگو
 مرادات رسانا و امر در متوجه منزل پیش شد شمارا
 بخدای کریم کار سازی بسیار داند و دلال بخاطر راه
 ندید و بدوام خدمت نشانیهای سعادت اندوزند و در نشانی
 این روی تحصیل ملکات فاصله و آبادی وقت خط غفلت
 نرود و در خرداری بقرای باب آید و دوی انبیا و دور
 و لهای پیش توجه کند اگر ار دل کز فکی من توانم خیری نو
 و دل نیاورند و بیگان بدان راه خیر اندیشی نبرند
 که موجودات طراز خیر غالب دارند و ادعی از خود نمی نماند
 پند

بنیاد چه نویسد باید که ممکن اندیشد
 خدمت کیهان خدیو داشته در فرامهم آوردن نیاید چو
 سیداری نمایند و در تحصیل خواسته های زمینی و برآمد مقاصد
 صوری هرگز با یکس حاج نکنند که کار از حقیقی چنانچه باید
 ظهور نماید اگر لیکن اصل تعلق را لحنی دل با سباب نهاد
 ناکند زیرا که تدریس خود را بر حفظ ظاهری چیزی بنمیزد و جسم دل
 تر سر یکی بعد بر کساد و ان قدر که در وصله فرصت کجداره
 علم علم و عمل بهره بر بگیرد غافل نباشند بحد و بان سپهر و خدا
 جویان رسیده نیایش نمایند و همت خواهند
 برادر کرامی موفی با سید الحمد لله که این برادر
 پوسته بود که طی فاصله یحیی حوس بوده با همه خوش
 و خروس و اندوه و سادی که از لسان لیس است و
 در بارگاه عود کمال سن ندارد و همه حرم محض است
 حای ساس کداری خوشحالی و سبک سری خواهند
 کران حای هیت و رطله پوسته سد

ای سرادر عمده کار و خلاصه عمل درون و دنیا
 در صورت و معنی از خواستش قبول و غضب نامقبول
 خود را دور داشتن است که جمع بر گزیده الهی که بدو بر جود
 رسیده اند از رحمت است هو سیاری و تقاضای از رانست
 از باب جرایم لازم داند و بر دباری و حوصله فرخ را که با
 و هر کاری که کنی تا مل نکند و او را می رسد که اندیشه در
 شما نیک در بر آید و در ورس نه بدو بدانیان مسورت
 همانند در هیچ کاری حساب ردی نکند و از اعتبار است
 آخر و سوی و تهر دی ارجا نرود و دنیا و هجوم مردم باده است
 کار پس عطف افرای و موس ریای و السلام
 خاطر بر جمعیت احوال آن افاضت باب
 منوجه است امید که سرور دل باشد از پیوستگی هم ان کی
 تدبیری این گروه جلوت است اول چنین بزرگی را بر زمین
 واری بر دل چلاق و هرگاه فرزندان او اند و او خود
 هم اراده ملاومت داشته باشد برای چه بر ماند شمار
 و الله

۱۱۱

و باید در انعام و لها کوشیده بوسته در و بار و کاه
 دل باشد و خور و خواب و فراغت بکیوناده بدو
 در حد مرسانه ده جان تحت اعمالند انعام نماید
 شنیده میشود که از بی اتفاقی و حرکات شیعیه هم ان
 خاطر قدسی شاهزاده بقدر غباری دارد و اوقات
 مرضیه بعرض رسانند که الحمد لله شمار اخذای تعالی عقل
 و و راندس دول دانا و حوصله فرخ داده است انعام
 بر رعایت الهی و عطف بادشاهی نموده انجان رونق
 کار خود طلبند که بنوعی زمین داران و کردن کسان با کام
 و در و ارم اطاعت انعام نمایند و هر کرا در ان صوبه بخوانند
 معروض دارند که عمر قبول خواهد یافت و نمیه از احلا
 رسیده که فطری شاهزاده میباده باشند خصوصاً
 قواید استکی و دوا و کدش از تقصیرات و معذور
 و انشمن کونه حوصلها و داد و دوش و اگاه دی شانزوری

و مطالعه کسب اخلاقی و خواندن شایسته و چکن نامه و پیرانه
تفصیل میبگفته باشند امیدار خدای تعالی پیران ان دارد
که رشتند و کاروانی و معامله سرگروه و دلهتایدست آوردن
و هنگامه سپاهی ارا^{بهای} من روز بروز افزون شود و مرا عجز
نویسی رستم نیست که بفریک صاحب ندایم امیدوارم که
مس او مسافر ملک هاستوم لکن دولت خواه خفی ام
ارتقای اغلای احوال ساهرا ده ای بلند احوال ~~است~~ دولت
صاحب خود مدام خدمت ضرورت که مدام داده ها
تختین خرواری شبانه روزی که دوست و دشمن
بسیار اند و دم شیران همه روز کشیدن سویم اوش
حاصبه مردم کلان و بیکه جوانان کار طلب و مخلص او
چهارم اندک و پیش طریق انعام دایمی سلوک
و اشن پیم نورک در خانه ~~بنا~~ استکی سر انجام
چه وقتی که شایسته داده والا که سوار شوند و هم گاهی که نشینند

و در میان

و چه زمانی که درون باشند هر کدام را جای معین باشد
و ادب صوری انجان مضبوط کرد و نویسد و صاحب
اهتمام مفرز شوند که مزیدی بران متصور نشاید و ستم
بر واد که بر بسن و غرت نوشته خود را ملتزم بودن
بهتقم بر رسیدن تتم رسید و داد مظلوم دادن هستم
جاسوسان شدین بهم رسانیدن و خبر دار بودن و اگر
بهم نرسند جاسوس بریک کار گذاشتن بطوری
که آنها از یکدگر خبر و زبانشند و از رفتار مختلف ایشان
پی بمقصود بردن بهم در خون و بخرمت ساختن اهل بخش
ناموس بسیار تامل نمودن و بگریز شمارا راه سخن نباشد
همین نوشته را در خلوت بخوانند و اگر دانند که خوش آمد
اعلام بخشد که دیگر آنچه با طررسد اطلاع نماید اگر چه یقین اندازم
که ان عالی نرا در تحلیج این نهمان نیست و اخلاق جمیده
و اتی و فطری ایشان است لکن ارا که بعضی سها
ششیر و دل مسیور و بی انصار حرفی چند بر زبان رفت

اللہ تعالیٰ توفیق اعمال شایسته قرین روزگار فرخنده آثار
ایشان گرداناد محبت سعاد محارک را که در سبزه
و سکون نامی که منحصراً در آنست که دوست و دشمن را مظهر
مداسمه خدمات سنده کا اورند و از صمیم دل را سرای
بخت و بهرام و در که مطعون سمارا سعادت نموده ملا دمت
سرزکی مسرت دارد و در این دایره جوهر یک دلی خود
مظنون که مظنون ماست خاطر نشان جهان را سازند و خواه
اولیسی که او را حدس کار کردان مدام ماند که یک دلی
خود را وسیله برآمد کار خود شناسد که دولت مدح
خون سعه حس است اللہ تعالیٰ فراح و صلکی و بردا
ناملازم و در جوابی جمهور نام که سعادت و ران است
نصیب کند و
برو بهار یا در باد بهوار
محاسن هسانی که بهتر کار و بهت موفقی باشد
اگر ناملازم که زمانه ارا و ان دارد و فراح و صلکی و
منسبت ستانی روز بروز چاره پذیر نشود و در دکانی

و نور انشت از و نور دیده و بزی ایشان ترقب انکه نموده
نور اندر شد قدسی ان بکسر روح یک اندیشی را در بر
اناد و سامانی داشتند و در انجا مهات مروج و بر کرم دارد و بکر
از سعادت و نور کار انکه حکیم مع الدیراری را که از اطباء میسر آمد
روزگار است و دانش و تجربه و احتیاج به بیان ندارد و بحد
کوهر اکلیل خلافت سامان داده و الا اعمال بهتیار خرام در
رضعت فرمودند امید که بهتو جهات و ایام ایشان حکم مسر
و فارغ البال باشند و اندامی و بدلی ان لکاه و فت سر
افزایش عاده او باشد و السلام

اندر و خون حرد و حس جان افرین فی سالیه خدمی لغاسهای
کوناگون سر بلند داشتند و بهوار را ناصر معین ان معدن را
و در سبزه و بکر یا در رسم فرستادن نامه و فاصد باسی
که جرور را نشان و درستان و درستان معمول باشد
لیکن بخت حکمتی محقق و علی که دادار عالم ارا میان عالم
و عالمیان شایع ساخته ملک کارهای که در ارباب

خلاف و نگاربانان تیره دل سمر رواج دارند و ما را نماند
جمهوری نام که سالان اردرگاه است و دوسی و محب دارد
کمتران راه مرود و لا ارحم ای حیون و تانیاً از بادشاه و ضا
خود ثالثاً برام صوری و معنوی ایشان میخواهد و فرونی توجه
و التفات بادشاهی نشان غایت و لطف الهی میداند
ازین که خواستش من پیرایه قبول یافته خرسند است ان شاء الله
اناران روز بروز افزون گردد و عجب و بسیار عجب که اطفا
از روی نموده اند اگر بگویند رسیده که حضرت بیغایت
اند یقین دانند که ساده مردی نادانی گفته است باید از
از نقصان خود خیال تنباه بخاطر آورده که شمس انکه است شمس
نم حاشا این جهت خوش اند و بدجوی تمام میگویم منکه از سود و زیان
خود برآمده راست و حق را از بیکانه دریغ ندارم از مسل شما که
چندین محبت و یکمی و میان است چون مخفی دارم و اگر
از فرمان اعراض نماید که کای بشرف میدور می باید از
خاطر اند خود یعنی هم از اخلاص راسخ و عقل درست ایشان

در میدان

دور میداند چه رسم است پاستانی که برزگان دولت با محاسن
خود که افرونی اخلاص و اعتماد پایه اعتبار ایشان از مدار گذشته
است بی ملاحظه هر چه بخاطر میرسد میفرمانند و ملحق که از روی خود
ظاهر سازد و اصل خرد این را غایت عظمی و انسته و نتایجها
فرمودند انکه اظهار رویی نموده اند اگر ازین از روی که با نظر
رسیده اصلی ندارد که این در ویسی نه بکار دین و نه بکار دنیا اند
اگر دایعه الهی برین آورده ان خطر رحمانیت و مرمر مظهر
خواهد آمد اما چون ایشان فرید نعمت پرورده این درگاه اند
مقتضیات حقیقت و اخلاص است که پاس خا طرفی
پیر مرشد خود که هم با پادشاه صورت است و هم فرمان
معنی دارند چه سده را لازم است که حواس خود را در بار آورده
صاحب محوسا رود و قطع نظر ازین در سعادت راست معاطا
که بی رضای حد و زمان و حافان جهان از لحاظ اناس لایق
مس چه جا که مسل سما اخلاص مندان که در امرای بزرگ
انظام دارند که اسباب اخوت و ردول کدر است تا بزرگان

۱۲۴

چه رسد طریق خردمندی در روش تحقیق مردم ظاهر نیست
 ذمک ناس بلک این سوداگران معامله فهم نیست که در
 صورتی که خداوند جهان فی غایت باشد هیچین اندیشه
 بخاطر نرسد ملک و زمین کام حلوب در خدمات سعادت
 مسر کوسس نامد نامور و افرین کار فرمایان طایفه علی سود
 باعث توجه و غلبه صاحب الزمان شده سکناهم از آن
 کرد و کلف که صاحب در نهان غلبه در عاب باشد
 درین صورت خود چه کجا پس که احسان حتی اول از ار مدکور
 سوداها یکسو از همان سرکان پس اندکی از بسید بگویم
 حضرت سح غلا و آید و کسائی که از کبار اولیای اندوزان
 بنیاب و بریر بودند جذب و در رسیده رحمت حاصل کرد
 عرب احسان نمودند چهل سال اوفق ریاضات و عبادات
 که در حوصله سپری کرده بودند و از برای سی فاست را در او
 می شد که تجس اعمال مردم مسکند که یکبارگی حکم شده که گردان
 ملک و عواید ملک در امام و اوست خود دل پزنی نیست

خداوند عالم را حمد و ثناء
 و در پیشگاه او
 استغاثه و توسل

آورده بود

آورده بود و بیکه دیگر نه این پله راجع آمد چون سحر این خواب
 عبرت بحسب مدار سید باسفت و افقوس داشت که اگر
 در اقل می دانستم هر کرد روی سی طاهر می اندم و مسر لوری
 مسکند ای عزیز من این داستان برای عوام الناس است
 و الا بغافلان دور اندلس چه لوسیم که بر طاهر است در روی
 کار خود و بهاسا حق است و در لوری کار جمعی سر احام نمودن
 و اتفاق او بیا و عطا است که نعمت متعددی بهتر از این می است
 در سخا سخن بسیار است و در صفت کم همان بهتر که خود را از
 مار و آستانه پنهان دیگر در دارم دیگر نواب اعمال ساه رجا
 خیلی اظهار رفا مندی نوشته بود بسیار خوشحال شدیم از
 بزرگان با هم اتفاق و یکجایی و نگاه در کارهای بادشاهی بجای
 پسندیده و خوش نما است خصوصاً دو بتمندی که نظرش
 بر یوفائی دنیا و بی ثباتی آن افتاده باشد او با جهانیان خفا
 با دشمنان خریکی نمیکند امید که هر وجه که باشد ملازم همزمان
 به برزکی و فراخ حوصلگی خود برداشته بحسن اتفاق این کار

چون درین
 ۱۵۸

را انجام رساند پیوسته عواض و قایل و سوانح احوال
نصرت اشغال معروف و دارند دیگر رای جهان ارای خضر
سامانی چنان اقتضا کرد که در حد و خوشناب و نکوت
قلعه متحکم اساس نهاده بانام رساند و دار و نگی این کار به پهلوان
محمود مقرر شده و سرانجام آن بر ذمه ایشان است
چون فهمیدم که قدری از خواجگی کراچی بهم رسیده مرا که سخن
گفتن بکاینات نداشتم محبت باین مقدمات گویا است
ایزد تعالی اکامنت که قطع نظر از آنکه برادر شما دوست باشد
امروز در مهربانی و راسی و حفظ العیب و مراسم پروری
نظیر و عدیل ندارد و آن محبتی که او را نسبت شما فصد ام از
هیچ برادر ندیده ام هر چند خواجگی پیشتر است منتهی تا فقم امروز
که ف در زمانه است و برادر چنین دید دست می افتد بسی
شکر این باید کرد و دیگر خود را حاکم کابل متقل دانسته از
اندلبه تغیر و تبدیل امین بوده در نظام مهمات الصوبه
اهتمام نمایند و پیوسته تحقیق احوال مسرت ارای خاطر

گردان عارف

گردان عارف المحرم
کزین خوان محبت بخت بخش آن معدن صداقت و
محبت می باشد و متمسک است که در رسمیات زمانه که
فرستادن نامه و پیغام باشد این محصل را معذور خوانند
فرمودار بس که طرز و در بیان عام شده و منتهی ابد که در آن
روشن مختور باشد لذا الحمد که در لوازم محبت و حفظ است
مقرر نیست و آنچه داحم که ضروری الاعلام است خواهم
و شرح احوال در خانه قره العین همین ماه متعهد است
انرا بکر و انست منی نویسد و بکر اکوین که لشکر که برسد
تعیین شده است امیدوارم که جوهر نیک ذاتی شما که خاطر
نشان مشیت بر تملکان ظاهر شود و در ایلاف و اتفاق
با جمهور انام چه نویسم که آن سوه مرصیه نه است خاطر غیر
خان و خاندان را که بغایت کرامت پاسبان داشتن ضرور
امروز وقت نیست که ناز که بایک نشسته را از خاطر دور رسیده
و در محبت افزایند و همواره هنگام محبت کرم دارند و در افروزی

۱۲۴

محبت و کرم سایر اوده ای اقبالند کوشند الحمد لله که ذات
قدسیه این نو نهالان اینجا نست که در تحیل مکارم اخلاق
کنشایشن تعلیم نموده جمیع مراتب کونی و الهی را از میان تعلیم
افدس حضرت علی صاحب قرانی در بایقته تدبیب اخلاق نمود
انداما عالم بشریت با فیت در امسال این جمیعها مثل تمام دنیا
و رموز دانی و نیک اندیشی و اخلاص نهادی ضرورت
و خود میداند که ما را خبر صامندی صاحب دلی نعمت و باو نشا
خود مطلق نیست محض از برای ارتقای مدارج دولت روز
افزون صاحب بود همواره در خیر خواهی و خیر اندیشی این
خود را معاف نداشته ام حاجت بر همه روشن است و لهذا
فرستادن عرایض شما را اقبالند پذیرد آیه ام که مبادا احاطه
کسی رسد که مرا عاقبت می برین میداشته باشد که زندگانی
به صاحب خود و جوایم خود خفته باشد اگر تقدیر مهلت بخشد روز
و مدد کند و رباس علی با اسم خصوصاً که به بین برادر و
فیضی این طور سلوک فرموده حضرت اینجا نوشته باشند

الحمد لله

که رقم که خیر اندیشی من کسی بغض نرسانیده همان قدر که خود
و دیده بودند چه شد آن هم بر طرف حق اسنادی بجا رفت
انجاست اگر فی الواقع تقصیری هم می بود بخاطر نمی آورند
حرفای آنکه به همت مدکومان این همه از جای روند الحمد لله
حرفای مرا سبب و علت التفات ایشان نبود که زوال
پذیرد و غرض از این مقدمات آنکه چون قاصد را روانه میکردند
محدن که سرف و حضور داشتند حکم فرمودند که چیزی برای
شما نهاده نفرستند سده الحلالی حال ممدالت سرانجام
نموده بود چون حکم شده بود و مقبول رسیده از آن جمله باز و جره
و قطانس را جدا فرموده حواله قاصد نمودند حسب الحکم فرستاد
هم زرع الاول کار سادت
از دوا نام مردم در روان محبت کرن را سمار داراد
و هم لدر جوس بود و دوا اهل این محاط می رسد و نشاء
معوی بمطالع مسوی سر کرم داشت که کرامی مفاد صبر رسد
و از حوی عبارات و رحی حسد اگر چه مرا از باطن لظا هر آورد

اما در جمع باطن صوری بر ف و سکعکی ظاهر روی داد
ظاهر من همزنگ باطن گشت بسیار مانند یار ازین اهلیتر
مسخو ایم که مطالعه اخلاق با صری موده اوقات برسد ظاهر
صالح نکر و اندام است جواب

صداقت نامه محبت افزا و رو د یافت وار و چو خط منشرح
شد و آنچه در باب شکایت ان اشخاص قلمی فرمودند حق
بجانب ایشان است و لهذا ایامی در منظورند اشتن
این عمل شیع در خیریت کوشیدن و در محبت زدن که کلید
~~بیت المقصود~~ است کرده بود و شیرین صانع از جسد
که نمایان اهل بیت باشد مگر زبان کار خطا کشنده نوشته
و میباید و اثران ظاهر خواهد شد و شرح انرا که متضمن
خدمت فروشی است ~~نیکو~~ الحمد لله و المنه که درود است
پس ندیده و غریبها و درست ایشان تبارکی خاطر نشانی
حضرت شاهنشاهی شد و از یک توجیه نیز از توجیه رسید
امید که زور افزون باشد خاطر و دستار را متوجه خود

و آنند که اعتدای احوال صوری و معنوی و فتح فیروزی ظاهر
و باطنی ان شبایه بر م و در م را در عالم اسباب از پیرو
مرشد بادشاه خود است و عالم میکند و در ملک حقیقت از پیرو
جهان افرین مسالت نماید و او از غیبت دان و اند که
درین کار تحصیل دوستی و سرانجام داستان نمیکند
و پیر نام نیک که از بیای بند مرحوم دلالت خاطر را برین
ندارد و وضع منی و حلیت منفی تیر سیر امون خاطر خدا پرست
نمیکرد و ملک ادای لشکر لغت ملازمت خلیفه بر حق
و با روی مطلق را اندکی از بسیار اسباب اسطاف می
نخ خاطر شریف جمع فرمایند که درین نزدیکی شاهزاده
جوان تحت اقبال مند و با سامان لایق رحمت کابل
وان حدود میشود و از توجیه شاهنشاهی که حصول مقاصد
علیا استلزم است چگونه و این کس بتوفیق سکرت
الهی در مکش همیشه بهار جا هم رسانده از علی القین برود
است که بعین القین این مقدمه سعادت که در

او بر صلح کل دل محبت کل است که جز خیر غالب خلعت
 فاخره هستی بمیوسد مسرت همگر دو در صحر محض است که امتناع
 آن معلوم و انا و انا و السنن امر و ز که با شتر از زمانه اشک صلح
 نموده خیریت آن را میجواید قیاس بس باید کرد که مراعات
 احوال سعادت اشغال کردی که بخوبی و نیک ذاتی و دور
 بخاطرش ممکن باشند حکونه مسکوده باشد الدالجد
 که اگر چه فیما بین رابطه رسمی کمتر بود اما رابطه معنوی که مدار بر
 داشته است همیشه قوی بود و کلف دلی مبالغه شمار بسیار
 دوست میدارم که چیزی از آن تقدیر اندک نیست است
 که تیرنی طبع مانند کج چهر از جای شدن که شعار مرزایان
 سیرامون احوال انکته سنج گذرد چون دل صاف و
 ذات خیر اندیش دارند بکن که به یو جهه لایق بر طرف شود
 ظاهر آنست که آن حفاظ کننده را طلب عالی غفریت ملحق
 لشکر گرداند اگر بمقتضای سیریت تنزی قلمی اظهار کند
 امید که کند شمار صاحبان احلاص اید آنرا منظور نداشته

در جواب خود خوانده و در شش سالگی آن سرای دی و بخاری حضرت

در ملائمت

در ملائمت افترا بید تا غفریت آن کار با تمام رسد شمار او خانه
 میخوانیم و عرض داشت ایشان بر وجه حسن گذشت و
 حسن خدمت بوضوح مویست و بسیار مجراست فرمان که
 راه یک اتقاس سده بود که به بنکس آمده انعام نماید
 صرف صدور یافت غایت ایندی قافله سالار شهادت
 چهاردهم تیر ماه سنه ثانی و هفت قلمی شد
 در قضایای مصایب ناکذیر حرف صبر کفن
 و تحسن ان نمودن یا باستودکی بی صبری ادا کردن
 و در آن بمقدمات عقلی و نقلی التماس کردن بر مکرر است
 حرف خردمندی و زیرکی با مسل شما مردم که از فهم و نظر
 بهره دارند چگونه گوید نمیخواست که بنا میده اراده تسلی خاطر
 بجمع شتافته نماید بلکه خود را به کلفت و رسوم منزهان و راورد
 فعل عیب کردن است لیکن چه کند و در مدینه نودن صد بلا
 پیش آمد می آرد این هم کی از آن شمرده کلمه خید نوشت
 الله تعالی بستر کنون و ایجاد رسا ناد العاف با لخر و طفر

۱۶۹

ایزد متعال سعادت جاوید روی
کناد و نکاستنهای اخلاص طرار محبت کرامی رسیدارنا
یکجی و دودی مسرت روی دادشوده باشند که ندگان
حضرت اعلی از نیاب بجهت دو کار بان صوبت
فرمود یکی آنکه نظام الملک خود چه او را بجهت اصلاح کار
ندانسته در کونا کون بلا افاده و دنیا داران دیگر راجع بلا
پیش آمد که از جاده فرمان بدیمی تسلیت سر بار میرند
و روی اتحاد برگاه دالانی ارند همان بهتر که سبیه اقبال
بدان دیار اندازیم و غیار کوهر هر کدام گرفته اید دیگر نیست
با دیده پهای شاهزاده دالاکوهر و سبخی دیگر بارضا مندی درگاه
توالتی مقدس بجمع همایون رسیده بود چون جوانی دارا ^{سلطنت}
اکره نرول موکب همایون سند انجمن را رکوبی مایه ^{صد}
این خبر خواه جهانیان بموقف عرض همایون رسانید انفا
ناوردن اعیان آن ملک از روی سترایی و گردن
کشی نیست طغنه دولت و اقبال بر یک شاهنشاهی

عالمی جنود انصوب افرونی از اتفاق
فر گرفته لیکن چون میان فروری ^{انصوب افرونی} ظاهر عالمی پیدا آمد
مردم و ست کوتاه گردانیده اند که بکلی از بندگان بی غرض بدان
دیار رود و مدار معاطله بر و باشد هر آینه میانش و نیاران مرد
پایه سدا می خواهد کرد و آنکه از رکذرشان داده بخاطر اقل
راه یافته بودنی آنکه حضرت بدان دیار تشریف برند همان بنده
یکتا که بدان دیار رودان کار سر میبار و با یکلاومت میباشند
با بر راه سعادت می آورد پس از داستان دراز این
خبر اندیش عالیشان را که هرگز از لباط قریب جدا فرمود
بودند و جمیع مهمات مالی و ملکی بدینجانب مفوض بود و حضرت
انخد و فرمودند شاهزاده را بسیر نوشت اسمانی ان
پیش انداکون خرم خیمین مطلبی نیست باید که فرصت
را غنیمت دانسته و رنوارم نبذکی و اطاعت چنان گوشند
که نزدیک و دور و آشنا و بیگانه ظاهر شود و خلق خدا با ما
حوادث نکرده و دود و دخانی شما از دیر باز میشوند و امر در حکام
ظهور است آنچه به نیت نوشته بودید همه را نظردر آورد

و خاطر خلی خوش شد که هنوز زمان سعادت باقیست و چشم
عاقبت بین کشاده شایسته آنکه یادگار را بدید بکران موقوف
نداشتن بطرز لایق با عرض داشت بدرگاه والار و اینها
تم که من هم عرض داشت نمودم و آن نسبت را جواب
حاصل کنم درین صورت هر چه سازاده والا کو هر قول و
قرار داده بودند بطور خواهد آمد و در ملک و مال و ناموس
افزایش خواهد شد بعضی نصیحتی از نوشته شدت معلوم
خواهد شد و درین عاقبت اندیشی روزی با بخت
ابنی و اله الاحقاد و درین و قدر و انی
روز افزون باد کرامی نامه آن خلاصه و دو مان سعادت
پزدی و تقاده خاندان بیدار دلی بخت افزائی
و نوید بختی و دستی رسایند و آنچه درین ساخته ناکذیر پیر
بغیا و مهربانی بجای آورده بودند موی آمل سر امیت
که شتی و کد شتی خوشا خندی که انعام عزیز را در
آیزوی و نمودند و نیکامی و زندگانی را در مرتبه شایسته
بپر
کدار

کدار و
سوده باشند که نیکان حضرت شاهنشاهی که اخیر اندیش
جهانیان را مرکز از دولت حضور تجرود و درین لغو و دند
و جمع مهمات مالی و ملکی با منقوبات اینخیر اندیش نظام
میافت و درین احوال بواسطه دو امر که خود بخت ان اینجاست بدار
اکره مراجعت فرمودند این قدری را رحمت است و بار
کردند بخت آنکه بر زبان مقدس رقت و اداری بهمال نزد
سلطنت کبری را در حوزه اقتدار این نیازمند درگاه خود
کرامت فرمودند دولت اقبال را در افزونی داد بجای
که در پاستانی زمان کار را از فرمانندان روزگار بد شواری
می براید از نیکان اخلاص سرشت باستانی بجای آمده
و می باید و نیز فرمودند که شیمه والای مافست که از بزرگان
روزگار اطاعتی شایسته میخواهم انیر و تعالی خراسان محصور
بدست کنجور اقبال ما سپرد و کجا چشم بر مال و ملک افند
معامله مفرحین میرزا و رستم بیک مرزا و مرزا جانی بیک
وراجه علیخان و راجه را چند و بهرچی و سایر کز و مان روزگار

دیلست بس روشن و شماره این باب بس شوار
لیکن چون بران که پرورده و از خاک بر داشته ما بود و از
بدستی باده دنیا قدر از اندالت از نظر ما فاده فیروزی خود
نامزدان ملک شد برای چه دیگر و بنا داران و کهن و فرمان
پذیری توقف دارند و شیر فرمودند که از نبودن بی عرضی در
ملک که گفتار و کردار او در درگاه ما معتبر باشد خاطر اید و دارد
و امر در که نسبت بندی تو جهان را فرد که فتنی طبعی و حق کداری
را که دمه میداند تر از آن ملک که گماید رفت و اعیان این
مغی گرفت و ویم باعث فرستادن آن بود که باده پهای
شاهزاده و الا کو هر مباح همایون رسید چون مدیون
و سرکردان لشکر با هم جمع کردند فرمان شد که آن تو نهال
دولت را روانه درگاه سازد و بی تاخیر قاصد و پیغام بیا
روزگار این مهم را انجام رساند اکنون که از سیرگی تقدیر فتنه
ناگزیر روی داد و تجربه نخستین وجه کارند و وقت را عمیت
شمرده خاطر را از آن فراهم آرند و حسن احوال و عقیدت ایشان

که در درگاه

که در درگاه مقدس از بندگان این لشکر اقبال شتوده است
پسندیده الت که گفتار بکره و آید و مقاصد بکرین روش
سر انجام باید و میجویم که درین معامله سخن دراز شود و قاصدان
اند و رفت شناسا دل فرستاده و شرایط عهد و استحقاق
بخشد چنانچه اولیای دولت چه که هم بیکان عاقبت بین
افزین نمایند و شاهنشاه جهان پناه روی و در مهربانی آورند
و بعضی سخنان دل پذیر از نکاشتهای و کلاهی ایشان
معلوم خواهد شد و دام اکاهی روشی باد

جلال دعوات صافیات که متکلیان از یک
قدس بوز و فتوحات آن که در ایش از و اتداد و روحانی
ایند و شرافت تحیات و افضیات که سلطان سلاسل انس
بهیوب نفحات آن در ارتباط و التیام زمانی افزاید ابتدا
و اتحاد نموده خربت آن خلاصه خاندان محید و اعتلا و افا
و و دمان اجتناب و اصطفا و اقام محفوظ بالکارم و المعالی میاست
میاید چون انظام بخش نفس و افاق که از نجابت قلوب

محفوظ

دانه خجابت ضمایر بدست مشیت آوست خواهد که بدایع
تقدیر از مکامن بطون بعالم ظهور ارد که ذریع ترفیه جهو رعبا و
دوسایل ایلاف کافه امام باشد در مبادی حال و فوایح
امر خیری خدای تعالی قوت بمشاهده فعل ظاهر میسازد که هر
در مشیت این معنی موکد و مود تواند بود از آنجا که حسن اخلاص
ایشان باین دو دمان رفیع البیان حیل المتین سدادق
اقبالش با دنا و خلوص استحکام یافته در کمال ترویج بوده
حکمت انبی بابت ظهور این انتساب حاصل الخاص و
اشتباه مخصوص که هر انچه موجب الشراح قلوب صافه
و انکسار بواطن ^{بطن} مظلوم است گردید در سواقی ایام که مقتضای
خیرخواهی عامه خیریت ذات البرکات نمود اند غنت
و ابروی آن خاندان سینه کوشش می نمود و اکنون
که ناموسها یکی شد و دوستها با یکدیگر خود ملاحظه دارند
که توجه خاطر و ترقیب باطن در حفظ ناموس طرفین در چید
خواهد بود و ما تر این نسبت بچراغین ظاهر خواهد شد با موال که

لکار میر خدا ساخت و بر سطح کا عدین سود داده سامان
و اسنان داستان نمود و بر کئی کرس و سر سخن ماره
ارسم یافت از بدایع برکات هر کوهرس و استثنائی
که اندک داران مسوده با مظم اسباب ان جهره ماس
افروخت و هر در ساپوار که در سلک انظام با سکی
داشت اران لحه اکی بر گرفته اند و اراحا که فطرت فایده
سالار بود و محب ما و ران مظلوم که مشور که سخن
سما سان بر م خاص انظام انرا می اندک سد عازه
حسن بالفت بر روی کسند و سانداب سماوی براد
را ده والا براد خود را سام زندگی جا وید آورد مرادمانی
و این گروه را حرارت و در گرفت و لمن ابرین داستان
ماره سد و ماع لاطم پر او از ه شد و و از ان کوهر
بوسمن جو کوهر سداده کو سمن لکه دلهای اسود
را سربا به میومندی اید و پیرایه لحدس ان لورانی سکر کرد
ار احا که آگاه دلان سد ارمعیر لوست احام را آرا صیه

سر اعاز بر جواسد و حسن خاست را که از فروع قبول
دلها بداید از عنوان ملک سکالی و غیر رسمی بر یکدیگر
بد برای بر بر هگاه ولی و زود و فند جاوید نامی در یکای
صالح فطرت حروس ساطعی اندارد محمد لدان
درستان محبت نظیر فرسده کردم درست نشا
اند رار و نحو اندکان مهرج رسا بداید اندکان باین
ناموز نامور نامه و بر بار خادیم بر دام او را درار
دل دوستان را بد و لور باد و در وطنه و سمنان
دور باد
محمدت اسودی لوق فلم لدم میرسدنی می فلم خط به خطی
که تصویر کارین سرای سیاسی اکی ار قدرت لاس
حدوث و مصور امکان بر و لب اگر به بای آسمان
و عمارت رمن ساس او نموده آید در خطوط سعاعی
از آن سکوده براسد که ماساه جهان ارای را بر و توان
کلین و سفق حومن ساس ماسید و اگر درین کار

از

شکرت بزرگ امیری مجردات ماماداس که مرفع موجودات
عازت از انب تو سل جوسد ماینه سرح حال عمر می را بد
او بر مسی بر داحه ماسد کر خطوط سعاع دده عقل همه
را بر یکدیگر هم ادای لاس کمال دست حاکم بکر
ماهیات نمای سحان الداین در خطوط فاصر مط است
که لکارسی می ماسد کلاب لدر مصعب حامد فقط
وجود را بر صور احادی و لوس مگون نویسه است
مسکه لعظم جلال ارکح دل رکحادین بر و بال از کجا
و نیم هی مای سی ره پوست هم رد رس دست هی ماز
من حرف ساس ابن سواد لورانی اران غمب با
انده دل را بحال جلال بعوت ماساه زمان سر و
مرسد روز کار هم نور دبی حراع سنس نیم چشم
و حراع افنیس نور اکین مسگرد اند و زمان را کمقار
اما ریح حق ساسی و اید پر سی حدوزمان لکارین می
سار دوس را بادل هم زمان مسکه و فلم حومن را باز با

۱۳۴

لوسن سمار مکر و اندک معنی سکر لغت معنی بر دواجه اعطای
نذر مکر داند که ابرو جهان از زمان ما را طرار را نهایی
ما سمانی کرد و اندک معنی سکر لغت معنی بر دواجه اعطای
ماطن ساخت لحد بر را حق کرد آینه جوار زمانه نماید
و کلونه را ماسان سازد ابرو در نفس راه لافاس بر
زوی ابرو در مسله را مبری در دست داسنه نهای
لحد حق است ابرو در صورت با معنی انا بر و دامرو
بر و در خلوت کده وحدت هم از اند ابرو در دانش
را بر حاسانه بود ابرو در سلطان عقل بلند بر است
و این بهار معنوی و نشاط دائمی از برکات دایم
این و ادار بر است ابرو در سناس جهان ارای زمان
ماست انکه گردون در اسطام امور تا که شاکر داد
اوتاد است سر بر ارای افعال او در کنس معنی
مسد کار دولت روسی افرای حراع هدایت
ملدی بحس اوان مکمل بیان جمله پاک سان سدا
لک

۱۳۵
برین جنب انسان بر جهان با نفع صورت و معنی
لور برم ابرو در داس و دوا و جوانای خطوط ایدی و لوا
و انای بهوس الفی و افانی سمساه نظر بر
مگر در حس جهان کبر و جهان دار و جهان بخش
رغم سحر معنی و مجاری جهان اکبر ساه عاری
حد و اندا تو این ساه توان بحس که اند ساه اس
برانه بحس طلال حمر دولت بر سرش دار
مراد بر دو عالم در بر سر دار و از میامن این خدیو
خدا سنا سان عالی کو بر و الا براد و مصدر حلال خصال
بر جو داری مجمع سر الفی سمال حق سدی و
حق کداری عره ناصیه سعادت و افعال فیه ماصره عظیمت
و طلال دره الناح سلطه کسری حلف الصدق حلا
عظمی فروع و دما این احلال لور بر و در سرافصال مسو
مرصاف الی مستبر و لوا رطل الی رفص سرای
بحس و دهم شای مراده داس بود سلطان سلیم

را در هنگام عموان سباب و اغار جوانی که الت ^{لعلی}
و سارک ظل ظلیل ان سریر ارای اقبال کمال سری
صوری و معوی سرفت کردند میدان قضا و قدر ^{عظمه}
حاله اسودی عقل و درین دور باب و کمال سعادت
و فراخی توصله کرامت فرمودند دیده حق پس ان نهال
افعال را سریره نمایی کسده آمد اول نظر بر جلایل خالق
مدری افاضه فرید کرمیت در سبکی است و در بود
تو در احدی جوی صاحب ماسا کاهی ثروت
در سرفا بر کی شانه شاهی انداخت نطانی تازه
ار رعیت مندی بر میان دل است ماسا عظیم
الوار معوی این نادی افاق در س طاق و مد عالم
او خلوه ظهور فرمود و حدین کند اراد و عهد
بر گردن جان انداخت را القادر اندک و صی لاهل و ری
بحر مدار در بحر دولت جوی کسود و مراست چهار
کانه احلاص که سر روان عرصه اکاهی را بد سواری

و انجم

و انجم اندی با سانی بدست دولت او اندر صامندی بدی
و عاقلیت نادمی و هند است سری و سرب رسیدی
و در بحر دولت سعادت و حسن عجب او اسیر و درین جمل در ان دور
را که کجائی در ابرو اندازد و سبلان امارتی سناسی او را در و رونی
دولت است این عجمی است که در که همواره حسن کو هر و ا
و در عاقلیت و سرب است شاهی مبتلایات صوری
و منقعات معوی کاه ماب اند و مهران عالم او را و ندادنی
سعادت او در دلی و است سسی ان مجموعه هو شمدی
از عالم است باب و اسر سده کلین سرای معی که کلین
ممنه بهار است سرفت کرد و اما که سرده مدار جهان
او را الله حقه مای کرد و دار ان قدم پس نهاده صور
استاد منظر و جوی سناسد و این بایه اکاهی را طی فر
کف نور داد که در مطهر کو با کون ظهور دارد و از ان
لمند تر شافه ملون ظاهر و منظر از وجه دریا و است او
ترفع کرد و در یک نور مطلق در سگاه خاطر او شغفه

طبع به محدوده رسیده که ارجح مندی جوس و
 حصص کمای در آمد و قاب دوی و حجاب مای
 دوی بر جسد و همواره این کلدسه بهار بنویسمندی
 در مراتب حالات ماسای حسن علی الاطلاق و عوام
 محالی حسن که مراتب حال جهان را است و در این
 والا داسه خط مفصل مندرجوس را این طبع زودانا
 سده عشرت کرن و سادی امود دارد و در این کام
 مسرت او را اقصای ساه جامعیت خطوط و تناسل
 ان کار بردار که در نظر حسن و نشان خلو که ظاهر محالی
 نور مهده است و در دیده دور نشان حصص سناس جام
 کسی نمای حصص مطلق لوجه عالی ممد و است و الحی طلم
 مدفع خط اسمانی هندسه است از سر کار علم ابداع هر
 کسی روحانی کناه است بدست هدیر و کاه
 بیاک ابله جهان نمای واضطراب حصص کسای معنی
 است که بر عالی حال وجود و عده نموده اند تا دیدبان ظاهر و

اسان؟

در این
 حصص
 اخلاص

و در زبان باطن با سدرار و اسحق بر جان معوجان فوت
 دست سودای سفر صمیر است اگر وساطت او نبود
 ساحالی کوئی و الهی نادانده مای سخن مانده افضال
 بر حکمران نرم و اسل طلبان از اسن عی و خط برای
 الکی صومان و در و در دکت جوان نعمت برست و به اکثر
 مد کتاب بود که مانند سکینه معنی رنگ و لطف جان برور
 اگر خط سودی سخن رنگ کانی مداسی و دل را از کد سبهای
 از معانی کمر رسدی صورت نشان سکر دوده اکار مد معنی
 طلبان حراج معرفت شناسد طلسم و روی هزاران
 نور بل و سب که حال رسدی جسم ناخود دارد و نفس کار اقلیم
 اکا هست مل سواد اعظم شهر سال معانی سبک است که
 نوارق بوس او ای با او سب از بنام است که ماران
 روسی ارد و طلسم کجسته معنی را که با افادی ردانی دارد
 ماحوسی کونای و ایا مادی بلند روی چون نعمت کونی
 اس مادره مخترع لوسه آمد الهی او نکاسته میشود نقد است

مغوی ارمار کا عالم اردی بہست خاص کہ باطقتہ رایان
خواب کر مای احد است اندکی ارسمار دران
کوہرا نمود و مکر و مہور و سلطان دل اور التہان
حال کہ در معنی برزجی است در میان محسود و مادی
در سندان تخریب و معلق و اطلاق بالحد اکساب یا
وازا احاکاہ بر نام زبان سافہ مذکر کوس فرود
امدہ مرحلہ مرحلہ و الط لعل کداسہ مخلوۃ کدہ دل می
ستاید و از انجا لوحات سرای لعل رس رجوع شود
مسکد و گاہ فرمان ردای دل ان مسامدہ و بی را حلہ
زبان نوادی اما دی روانہ می سازد و از انجا بہ برود
بحرف و مداد غور نموده بر فضیلت اما و صبح حسن محلی میکشاید
و از انجا مارا قامت سبہ ار سہ راہ ماصرہ مدارا
حصف طبل رچیل بلند و ازہ می سازد و مایدان
کہ ہر راہ لوروی کہ اردار العلم دل لعل حاہ صورت است
سوا ی ان مراحل کہ نقشہ سدہا بر سرل و بکر است کہ

قافلہ معنی

قافلہ معنی اران بکر در دوان عبارت از چہار حالت چہ اول
در دل اندسہ کار مدد اید کہ انرا خاطر نامند و حدیث
حس کوئید و دیم دل را احد اس مامد و خلجان مدد اید
کہ انرا میل و پنجار خوانند سیوم دل عرمب حرم و
سر کرد و چہارم ان کا را ر سزده حفا محلای طور سہ
ماد کہ جو مای اکایی لکایی روف درین منار لک مراتب
اندن و بر کسن ہو و ح سمان معنی کنداناب از
حقال محسود و لعل چہرہ کد و خلوہ ناکرد و چون باین
خاص لوفع حسن خط لکاسہ اند مار بطری و بکر
حصف انرا می کار د و سرح حسی و بکر زبان فلم
مدد کہ عالم لصور از مداع لکار حانہ موجودات است
و حسن کونا کون در طرار ہسی او خلوہ دارد و خصر
ماد شاہ صورت و معنی سخن بلند و مودہ اندوان
است کہ صف لصور اد می را در المعروف عظمت
اردی رمونی مسکد علی الخصوص مصور را کہ یقلم غرایب

نکار در صورت ادم را جان سیم می نکار و صورت
که بنده در حرمت و در مسود و لکن آن جان کرامی
و آن کو هر در ناف و آن حرکات و لغز زانوا
از هر ارکی ظهور آورد و بر ایند و بحر و بیس قدرت
اسرو توانا اعراف نموده سنا و بحر معرفت منع
کل میگرد و الحق بکلیه این در یافت بعضی از ساد
و جان که رقم کار برین صنعت مدح کسده و دند
جملت در کرمان عبرت فرو برده نفس طرار افرا
کشد و چون نفس و نکار این تصویر کا سبوح
مان سیدنا کی طوری خاص خط قسمت از تصویر
ان سید ارای عالم علوی و سعی است آنچه در سب
خاص و انبیای نکار می ماند اما و اب ارمغانی
حلقی را در حالت تصویر در آوردادی صورت سر
را ازین راه میسر که گاه معنی رهبری میکند و خط
نصیر خاص که صور هر وقت را که هر طالع برای قیام

فرمان

و بنامیدن مطالب و مقاصد فرار داده اند لطیری مخصوص نفس
میکند همان طور که در عموم بصورتات صورت بروی صورت
حوالات میکند و آن بر معنی خاص همچنان صورت حلقی و لای
بر الفاظ میکند و الفاظ بر معانی همچنان اندک گاه هوای سخن
ساخت و گاه سخن را خاک و چون معرفت خط را
خاره نیست از سناحت حرفت لاجرم شرح آن
بر دانه حسن ادای این مصوع اردی مکر و ادای بد
اسرار و اس اگر چه محقق این مراد را این حایت
نکن اندکی از آن ناگزیر و صفت ماند دست که کف
است خاص و البته کف می دیگر که فاعلم است هوا که می
از غنای خار گانه است هر گاه که دو خیز که صلب و مقاوم
نمکد که ماسد چون سعی خدا شوند که انرا قطع نامند بایست
نمودند که ابرایع گوید بر ایند هوای ان بموجب سبب حد
کف می شود که انرا صوت سبب قریب کرده اند که هوا
صوت مملوح است و بعضی سبب بعد که صوت قریب قطع

عین است و چون حال صوت که گفتیم است معلوم
سد معلوم باید کرد که این صوت مطلق را الفصاح و دیگر
عارض کرد که اگر یکدگری میسر کرد اندر مثل زیر و بم بودن
و عده و آنکه اگر انی کلوم هم رسد و کفای خاص و دیگر واسطه حلاج
و لفظی اجرای هوای عارض صوت میشود که دوزیر ماد و
ماد و عده ماد و اوار کوی کران اریهم جدا شوند از حرف
کوید و جمعی از بررکان دالین صوت معروف آن کسب
حاصل را حرف سمرند و بعضی از دور بیان و فانی احاد
مجموع عارض و معروف را حرف شناسند و همان که برد
مخی باشد و چون حرف حین سد حرف حال عدد احاد
که هر طایفه در آن اختلاف دارند و آنکه درین خطوط که
این مرفع و الا بر این سمل است سده است
و مست است که مزده صوتت مار کرد و اگر عده
را االف میسر کرد اند و الا مست و به حرف و آنکه
در معر و اب لام و الف می نویسد مدبیب طایفه

الز

احریت چون الف همیشه ساکن باشد تا زیر او یک حرف
متصل ساحه کار مد و باعث احصا ص لا یم است که دال لام
الف است و دال لام و مخفی نماید که در ارمه سالفه حروف را
عرب میگردند و طایفه از مساجران برای اسامی انرا
سقط عر یک مکوب قرار داده سلا اگر حروف سیاهی
و سی اعراب انرا سطلط عر یک سفاط سکوف
لکاسی حاکم فتح را یک لفظ سرح بر بالای حرف
بهادی و برای صم لفظ در س حرف کد اسی و کجه
کسر لفظ در س حرف سب کردی و بعد از حد کاه خلیل
اس احمد عروسی ان را بعد داده هر حرکتی را صورتی و حای
مخصوص قرار داد حاکم مدبور و مسهور است و به حروف
دو قسم سازند معجمی حروف لفظ داره اعنی هم معی
اراله اسماه است و حروف عر سقوط را مهله خوانند
یعنی در ان لفظ رک سده است و در بعضی اطلاقات
جمع حروف همی را معجم مانند حاکم سفل و دفع استناه

میسود و بعد از آن صورت می نبد و باید دانست
که مراتب حسن خط خون مدارج حسن دیگر است یا معانی
مستند اختلاف دارد هر کس در پی حیرت دل نهاده مان طوطی
خاص عبرت برای است و اما نکته از بحث بیدار
یعنی خود دور بین نظر دور دارد از هر مرتبه حسن خط
مخطوط و مسح اند و خون حضرت شانه زاده و الا کوهر را ایند
و اما حوصله و روح و دال گاه و طوطی بلند کرامت فرموده
مجموع جسمهای خطی نظیر انداخته برای عبرت کرمی خویش
و مسرت طمعات امام بخاطر و بر سر ایند که مجموعه از
خطوط است و ان نظام مایه نامیم سرمایه عبرت حسن
مطلق سرا حاکم مدبر و دهم سا حسن معاد جلوه دهد و سبیل
ان سرب و سرکت سرمایه سرور و هر دو طایفه بهمانند
سائران ان کون و اولاد انس و جن حق اساس خوش
نویسان سحر بردار و طعمهای دلکش فراهم آوردند
و این فهرست جلایل الوار جمال الهی را که جمعی مرآت حسن

مطلق

مطلق باشد و گروهی اینجه جهان نمای گویند و طایفه از یک
مانی لعب دهنده و طوطی انرا منع گویند و طایفه از آنکه رفته
رفته و مارچه مارچه اند و حبه زنده مدع برای حسن عالم او
ساخته اند و در اندک فرصتی در آغاز سال حیلیم الی این
کلیس همسایه معنی سرسبز و شاداب گشت هر
ار و سکه باغی او و حبه تر رسد حراعی ان روز نشاء
که یکجا فراهم آمده حضرت افرازی جهان نشاء ماست
که هر اران حراعی بر یکدر راه روان سامراه معانی
افروخته اگر چه سودای صورتش بر اران عقل در دست
و سواد است که هر اران باص دارد و با خطی است بر
عارض معانی بود و سکن لغات که سلما صفا معنی
ار مسک ان لصدع و دال عمره را ماند جعد مسکبار
که بر عارض سرس بدمان جلوه گاه معنی معنی فرو بسته
هر صفت او سربست کلداری هر فوج حولج عارض دلداری
هر حرف جوهره معنوی هر لفظ تو حال لب خوش گهاری

ویرا کادلان حرب مدبر و حسن است که این انچه بود
که او را خط کوسه چون عالم قدمی سروین است نه او را بد
ای است و نه نهانی لیکن چون حسن مد رکاب این
سجده مسری حسن اعتباری مار مکرر و در طالع حسن
خاص و سلسله ان اسب در حبه دل احتیاطی برود و در
رمانی طایفه روسی خاص در لغوش این حروف بود
اند چون خط بندی و سرمانی و نوامی و غری و فطری و طبی
و معطی و کونی و کسمری و حسی و روحانی و روحانی و
عوان مصصای مصطلحات مرقوم حسی و برین کارخانه
مدع مددی اید و در بعضی احوط است با ماسمانی غری
را نام هفت هزاری است که در طالع مادرین
و جمعی گویند که ادرس خط معطی برست داده مسری
لغات و در خطوط با اعتبار سطح و دور است خاصه خط
کونی یک دانک و در اسب و بانی تسطیح و معطی مجموع
سطح است و کتابهای عمارات که به مسری مان خط است

تکلیف

خاصه جهان نور دان و مده و رازین اکایی می بخشد و بهرین
خط است معطی الت که مواضع سوادی و ناصی بود
همی خاص مسمیرا سمد که سواد جوانان ان نقوش را
ار سواد و ناص ان استنبای مصداق امر و در این
و نور این و روم و شد و ستان میان بررکان و نش
سهرت و ادر و همت خط است از احکامه حسن خط
را با اسب منطه است سمد که در بارح سمد و ده بلالی
از فروع و مده وری حوس خاص طریزی که دانایان
طر و مسه را چون مواضع نامد خط حوس گویند و اسامی
اس بدین تفصیل است ملک و موضع و محقق و نسخ
در بحان و ارتفاع و تعلق و تعلق و بعضی از دستان
طرازان ماستان خط سطح را دور و دانک است
و سطح چهار جلی را ثلث گویند و همی انرا سطح خوانند
و موضع دانک و خطی را ارتفاع و محقق خوانند و همی را بحان مانند
و علی این بلال که مان الواجب سمهور است این

سین خط را خوب نوشت و با قوت کمال رساند
نقدار و سس سا کرد او در حوس خطی عالم گرسند
اول سج احده که سج را ده سپهر و روی مشهور است
دویم از عنون کابلی سوم مولانا يوسف ساه مشهدی
چهارم مولانا مبارک ساه درس علم جم صدر سیم مری خط
بنفتم تعلق است که از رفاه و لوفع اسباط موده اند
سطح لغات کم است و حواجه تاج سلطانی که در
خط سالی مهارت داشت اس خط را خوب نوشت
و از صاحبان مولانا عبدالحمی که مسمی سلطان الوسمه
بود و درس خط بطولی داشت و مولانا دروس در
خط او کدر است و از شثمان حضرت ساهبای برابر
اسرف خان کسی موسست و حواجه عبداللہ صری و
ملاصیری سراری و ملا عبداللہ اس پروردی و مولانا
و مولانا سج محمود و حواجه عبداللہ مر و ارد این هفت
علم را ساه اعلی رساند بد حواجه صحت حوس نویسی

ان کلامه

ان کارندگان بدایع افاق را گرفت و چین کونید که در زمان
صاحب وانی حواجه میر علی سرری ارسج و تعلق خط ششم
ایم بود که انرا سبعلیق کوسد و ان تمام دور است و
از سا کردان او دو کس کار را اس بر دیکلی مولانا
دیکر مولانا اطرکن درس وضع خاطر می ایستد که با خطو
سبعلیق که از زمان حضرت صاحب وانی نوسه بود
نظم در آمده است و از خوشنویان اس خط مولانا محمد
ادبی است و سیر اید همه مولانا سلطان علی مشهدی است
خط را درس طر مدلع مانه والا نهاد اگر چه از مولانا اطر علم کر
اما خطوط او را معلم خود دانسته منص و افر بر داشت و س
کس از سا کردان مولانا در طر خط تمام بر او زد
سلطان محمود خندان و سلطان محمد نور و مولانا علا و الد
و مولانا رین الدین عبدی سالوری محمد قاسم سادی
ساه هر یکی نظری خاص بد برای کردی مخصوص کیت
دیکر مولانا سلطان علی فاسی و مولانا سلطان علی مشهدی

و مولانا جلالی که درین خط رسیده دارد و بعد ازین سرود فرمود
نویسان نستعلیق مولانا میر علی پروینیت اگر چه نظام رسالده
مولانا رس الدین کرد اما از خطوط مولانا سلطان علی اسما
تمام نمود لیکن از شروع بهم تحریر و سیس نموده تصفا
نمایان مادی کار گذاشت کی از سان رسیده که میان خط
سما و سلطان علی چه وقت رفت که من هم خط را بیا به
کمال رسانده ام لیکن آن ملک که خط مولانا سلطان علی
دارد دور خط من نیست و بکیر مولانا محمد حسن سرری و
میر سید احمد مهدی و مولانا ساه محمد نیلوری و میر
مغز سکانی و میرزا ابراهیم اصهبانی است و طایفه دیگر که
درین تصویر خاص عمر گرامی صرف کردند و امر و جادو
رغمی که در ظل سر بر جلا و عظمی صاحب این نفس اندیر
نویان گفت مولانا حسن کسمیری که بر کاسان روزگار
حرفه دسی متکلم و چون معصای سخنان خود پروان
مجمعی ازین نگار رس نام برده کلام صراحت حاکم

بسم الله الرحمن الرحیم

غنی استقامت ابوالفضل بن مبارک شد همان هر که دانی
سخن سنج بدون زامداره کلام سر کج امید که این
تازه ها صورت و معنی و حسیه کار ملک دولت هموار
طراوت محس نظام کیان محصل گرامی شود و هر صوفی کلستان
نحو اس مسور و دوام ساد کامی گردد
الد زمان روای معنی کار کدای صورت مس کر همه کجور
حرفین خسته و مندی به بر زمان تپی دست میگرداند
این را از رسم چون نفس الو العجایب و اندیا از نو
دات الو العجایب شناسد از رحاب عقی ادب باز
استاد نظام دینی سحر و یا حکمت آموز حد خانه دریا
نام هند مار کز زبیرم نهل خطاب دهد بحال این همه
بهوس مسارم بوی که صاحب نظری نام نامی است
مای حال به دست آنکه در مقام محس و که درین از رو
این منت ما و دنا یا از خدایع انداع اس کمر رسد مگر و
خدیعت است مجموعه که رباب امیر زبیر معنی و زرم آرا

نفس اماره نوادسدرب و بدنام صاحب پیغم و
واعظنی روح لوده مدنی الطبع مراد صحرای لهر دارمهای
سورس ساورد و دهم ناسنای دالس مرا حاره کور
از هر علمی که نظیر آمد بود و از هر کبانی که محطالع ان جوسوت
می سد سخی حد ما دازه حالت و دوق خود که بر هیچ
کدام اعماد دارد در زمانی اندک برداسه فراهم آورد
خود را با بعضی از رسائل تمام که از مجموعهای بر کار گرفته
بودم جمع ساخته این مجموعه بدیعه را که حرست است
ماد و از دالس هر صحنه او به نیت کلداری هر سطر
و خط عارض دلداری هر حرف و حوکان رخ معشوقی
هر لفظ و حال لب خوش کلداری مناسهای حال
و زمان محسوس و چگونه نام نهادم و معده حرص سخن
حسی را چون گویم سیر کرد انیده ام که فروع صدق مداد
ماست معامله ما فهم خود را سلی کرده اند ما طم امن
استاد الوافضل بن مبارک بعد از ولادت اعلی

که از دهم

۱۴۵ که از دهم عنضری بصرای کونی خرامید از زمان حج سالکی
که بر خلافت جمهور نام عنوان صبح نمیر او بود بهمت و بدست
بدین تر کوار در کرده و نبدگان علوم رسمی در آمد و در
ما رده سالکی از دریافت متداولات این روز کار کرد
مست کت و ده سال و کرد در مباحثات و مطارحات
اسباب بدیسی سر احام ممداد و تحت خود پرسی را
انوار ایش می محدودان نه کام رک کردن انچیان
شیخ بنو که مالفاط ماستانی نامها که ارفصونی نفس
محرر است سر و داید یکی بهمت در نصف مصر و
بود که در هر فن اساس ماره ساده اندکس از لذت رجوع
طالبان و انای و مسرت هجوم ایشان به بینمای خاطر هم
سر داحه محمد رسن علوم کاری مد است و بس
ار ولادت مانی که از سکم نادانی ساع و انس بر و انفا
در کرد و اوری مرصات انیز دی احسان سر کرم بود
و خط و را مدن رایات حق سناسی و دوق بر آمدن رعنا

بسیاری آن مامد است که بروای نگاه کردن مامهای مانائی
مد است و بعد از ولادت سیوم که از بطن حکم و حد
و کثرت و کوی انحلت برای صلح کل رسد هم از روستا
لش مار آمد و هم سهم نهاد دست افتاد نور بعین در
برگرفت حوصله را میدان در آن گشت و بوسیله این
عظامی عزمهای الهی بر طالع هالس قدسیه گذارد
سبحن به برداشتن مناسبات جوس و زیاده
سفره کرام لهدری برداشت و دوست و دشمن را از
نظر انداخته فی عرصانه نسبی بر دیر بجهان باز صلح
کل رونق پذیرفت و مای ارادت را جای دلید برسد
افراد سکرالند جوس مای خود را فراهم آورده نمود
ماروی هو سمندی گردانید و اس از رب الارباب
است که حاضران و اسد کان بهره مند و کامیاب
گردید الهی بهمت برگردگان خود ولادت را بفتح
کرد آن یعنی از سبک صلح کل که محل اثر و حامی طغیانت نمود

است به برکت سرای محروفت احصای مختل دفعه
جهان را امرات حق دانسته و در کسرت ناشای و حد
میوه و بذلت آباد محب کل سرافزار کرد و در مرتبه ارین و ار
سده سمان ماسوی را عصای بهمت خود گردانده تا ساس
امد داری ولادت خامش کرد و بعضی از بطن دویی
حاصل الحاص خلوت لکانی از اس دست دمد و در
مطلن سنا و کرد و در ولادت سادس یعنی در
جلای شامه باز خان مهس از قفس نین عمن بالعلی
بر دوستش خاطر کسده سازگاه لهدس بنایر دبا
ولادت سامع که رور حراست عطیه والا را سرافزار
سامان کنار مقصود کرد و من کجا بودم و سخن بکجا اساس
بها و سبهم سدنبد و می رسم که مرا حنی اردن انجمن
زه نور دسان عجب تندست رسم از دست من غنای
اری اکس را که مای دل جای نباسد رمان صلح
در اند و سدی را سرح سار است صدر و دراز

اگر بهم بودی حائر السواد این فغان حسندی ای که
بدن حدیث مافی حدی مجنون ندی بنور آشنیدی
ای بی سامان دل را سامان کو خاطر تا شرح ان نماید
اندکی ارسار که در نام فروختن نادانی و جردن دانایی
که حاصل علوم نام رسد و در اوقات دانسته خود را با کمر
ار خودی واکوید کردن که تدریس نامند و در هنگام نظر
راههای محله رور کار که مهر من الحیر و اسیر من الحیر
درین محاسن که بدست می افتد در شناخت مقصود
حراسده دل گشت هر چند کهن اوراق سرددم و
مادان سوران زمانه صحیها و اسم حراحت درون من
افزایش گرفت و سورس ملطن افروزی مدبرفت
در لوره کوی راضیت کان خدا اندلس شودند
نامدادنیرس دالس مهای حکمت ابدورگای
ساخت و در داکه درین سور و کدارم کس نیست
همراه درین راه درازم کس نیست و در حدیث خواهد راز

ای که

اما حکیم محرم رازم گشت در برابر گای که کدارم افتاد
و دم که خلق برسی را حدی رسی نام ساله سگامه دکان داکر
بلو کرم داسمه اند و در بعضی ارس کوهها هرستان جوت
معمی از حرا جوان سه سگار سه سگار در ماله لودند العاق
صحت افاد اس طالیف بمعالج امراض کونا کون لیس اماره کفر
ورند و در صفت نگاه کردن بداسمه تابه بر سیدر طالع
و نگاه عدا و احمر و کرم و ار محد و دمان حرا بی غایت انباشت
و در واریته و ایردی جماعتی و دلالی نمود و کلک منصف کلک
نظور آورده است قدری لحن کار دارد و سطر اند کار
مادسانه کرامی کلک من چه داند نص عم راطب سادی
چه ساسد ارس کرده فی لصع کار بسته ام مکتوبه در بار
مامهای کا عدد اروی نظیر در آمد و نه در ططیات انام نما
ستاسی دو حار سه بمعالج امید داسمه مسکین
و لم کرد مرادان داند و در دالس عاق فرو می ماند
صد مرتبه سر رفواره جسم اس سطر سید و در نشاند

ایمان را بخورد و حکم که گفته که حرف است تا بطلان
کسی نگفت خدا که قوابل و سوس برافسانه سوختم
خود چون بر یکدارم که حقیقت برای بر رویه بکوشش بوش در
امده در این عمرده را عمو ارکی نموده لیکن از نام رده عمو
در نام رده لا حاصل کرد آن خود به سوسمند ساس که نام افزای
است نه شمار و در این بررسی شیخ این سخن و این
چون حکم این زبان که از مافت و در چون از سکه بدیده
لوارس خرد جهان برسد م عطفوت او بر یک
بیج مدان را از زبان فصیح گرامی فرود دول گفته و در آن
عطا کرد ما همه کس همه روس امرات سخن روی داد علیه
والس و در مازار سخن فال قران و نصرت فرس کم
اما سطران مع معوی را از نصرت مناجات طاهری همی
چه که آمد معزوران ناظران را اسم مادران چه بود اندر معنی
در و مندی افرو و حراسی کی زاده سد و لویه در دانش
مسلمان روزگار و اسم به بر آمد و کند رکی نو مند کم

۱۵۸
در بر کنی محل با صبح و حرسد که دیگر آن زبان ملاعت
در ار کردانده اند نه در معاملات انسان ممد و لیل از معا^ط
دیده لغز نهان محقق و لعلدار سوسد مزاج و فساد دانش
کمان حصی و احتمال حصی یکی یکی دارد و خود را در حصی
سباح حصی سنان دانسته در گفت و گوی در
حب و جو مکنار کی بسته دارند ما آنکه لقا و در ری تحت خدا^{داد}
ما صلح کل کداره شد و لعلدری سوسر سکین با
و این جمله که کلامی درین سر انسان اساس بموام نهاد
ما به محبت کل هر رسد اما ازین جهت که این سگانه
سود و زیان و باراد و لباس لعلی و اوان دان^د سسه
اند و در و گشت که اس عاس بر دار صحرای عجب در
ار آنکه سامان راه و سراجام آن درگاه مدست افند
ایم عدم مس اند حکومت که اس بر دول خد میکند و
سورش حال خوب لیکن چون لغز موده و نای
روزگار است قدری دل مار اس مکر ایاد^{نیک}

بصرفه در پیچوم ادب باسان عم و بی ماگان الم می افند هر حال
با حسن خاطر و با جدین مخاطره سخات حالات و احوال برای
برادران معاشرت نگارند بر داسنه بود کرد و در دیر
خلعت بر لب بر فایت کجکول و دختن بی روسی
کردن است اما چون انیک زود رسیدن مقاصد
بود و لعلی لعل و حردسه احارت بر لب کونه داد
و به یح فسم مرتب کرد اسد معقوله سهوله مکیوه میوه
متفرقه اگر چه هر چه در فک کاتب و قالی جوف و
امده را ده عقل و سحر حرد است لیکن چون در حرف
سرای فالون لب که نصف و مالیف بران منط
حرمان ماند لاجرم هر بی معرکم حوصله به کامه گفت و کوی
را ارا نس داده بخود مرمره و رافت دارد و با چار
سحان ناصره که خلفان عقل سره رای و نا خلفان
خرد و رسن صمیرد به مصلحی و حسن معنی عالم برود
حرامیده اندک سارنگ اندک دور من باید شد

تا اول

تا اولی مرتبه تفرقه درین دو قسم و چشم اعتبارش بداند
که پس جایی علط اند از موسمنه ان است تا سباده
و جان حرد سدا که علاج صغری ای را سودایی بکار رود
و خسران اندر دماند و لهذا اثرش کمان این دو قسم
را از خاندان خرد بر آورده مایع خاطر را بقول و منقول تقسیم
کردند و فرزندان خلعت عقل که بزبور سر الفیت ظاهر و
جلال صورت که مبلع دانش خرد و روان طبع تواند
و عملیات استنهار و ادید و قدسی برادران عالم معنی که
ارزوع عقل بی در منصفه ظهور ستانیه بکلمات مسهور
ساحصه احه کردن ارس معانی بود اسر معقولات حط
داوند ای دانسور حردی برده اگر بر لبس بطرت می اند
خود کی رحمت اغراض محموران استعداد و ماموران
قدرت قاهره داری و اگر در هاسس ملاحظه میرود
چر بر مندی که حالت حدست اید کار و انار انادان حرد
داند یا فرمیده را با بر مس چه اید بنا بران اندیشه معانی

رس هم معوله مکتوبه و معوله مقرر گشت اکنون که در این
خانه روزگار حلقه مفاسد مله شده و ناقص را مدد و مسیری
رعوت نامند و نادان بخت و در فوادان و طبیب مهربان
و در لغاب احصا اندیشه ملید دار که من حداد دوست
خود دسمن را حدیسن اند و احاطه طیان دلیل شده را
حد بار خاطر باید که بساده ولی را بخاطر معده که درین کینه
شرایع عبرت بخش هوشش افزای فی تمیزی نهاده اند
و روح کار از انرا باطل ساحه نفس ندعبد
عنوان ابداع خدای محال رای است بای نامی حدیسن
که نهایت که دل بر بان مسلم میداد حاشا که در کارخانه
ابداع ایرودی باطلی را راه ناسد باطل نیست که در خوابان
عدم عنوده نیست هر که از رده غیب حلقه وجود
می نوسد در عالم است حدیسن حدیسن جهان ارا
حدیسن اوبرا بر باسد سر لیت و خودی حدیسن سر
را حکونه لبان سر فاحره سی لوساندس دانسته

بانی

باین که سر سادگی و شرع غالب بنحویه سر محض است
که با لفاق مجمع الوجود است ایچ نمون ملا اقسام حقیر بر کار
ما بیتی و حال رفقه و مسیر و در دین اول حیره قامل خراید
دار و دان محسن است مهمل و دار جهان افزین الوافضل
سور و در جهان افکیده اگر یک طرفیت فی تاب دارد
مادار و حوصله و در کار حرف سرایی کن اما حکم و حد حاره سلام
بزار مسک همی خواهم و هزار سک که اب خضرندست
اگر چه داخل اقسام ملو
است چون زنده سرار و دس افکیده و خلعت فاحره بطم
لوسده طاوسی لوسان سخن میکند از ان محطی
علیه سرداحت و بعضی از انجانات جامع علوم متفرقه
بود و بر قسمی را حای خود که استن سر انجام خاطر باستی
ار ان مادامه شمس حدیسن حدیسن ساحه اند و بخت اسانی
در مانت خود کان لالی اس بحر سکوان بر سر برسم
و رساله و منتخب رفی با ده هم علوم لاس انون

و عمران که برسد نظم عقل سلوک شده سد احرای لکلول را
که برسد بحس ناسد کسی بهم در کار ادبی اندازد
اگر وقت میسر شدی در کار دانش که دستور العمل متطابق
صورت و دانشش امور خرد و در آن معنی است منطقی حد
بر و احیای نا اصحاب معامله اساس سود و زیان خود را بر آن
بنیادی و ارباب تعلیم و علم بناد دانش فروعی و امور
نران در ادبی و ریاضت کیشان رجس جوی لیس بازار
را اول اساس انگریسی سلسله هم رسیدی و در
سلسله حد که مای سد این دمای هوا و موس تواند شد
مدت امتدادی و خدا امان به خورشید را خاطر از اندیشه
ناممکن ما را آمده لیس حاصل شدی که حجاب مقدس از روی
مالا از آنست که طایران سر بر عرصه امکانی در جوابی دوست
سرای او جلت عظمه لوا بد رسد و خدا جوایح حال
طلب را از محال کسی باز دانسته در اصلاح نفس
و در کون خود خواه بود در سب حد بر کرد ادبی مامی از کلمه صلی

امکان

امکان نبوده و راحه فرموده عقل است محاور محمودی امام حکیم
که احارت مست و همه مفسود و حرد از ناسد احاسا خرد و درین
عطا کردن رحمت کار داد است و حد و زمان را فرمان
روای معنی ساختن اختیار را در احاحس دن و حرد را
را دکان ارا سن است اما درین دو مهت هر که روز بازار
اسو بست بر دسی را می بر و در ندی بنحاری را رونق
می بخشد از احارت صوری حد که در حدت نامیده و بی
می باشد اسود که این و در هم پیری سد مدام که در رم ارای بداع
در صلح سرید ما رم دوسی سر انجام میدهد اکنون که از
عمودن بحری بر حاسته ام دست و روی با شسته خرت
حسنت حکومت بر زمان را نم روز جدید هر رسد لوده دل
هرزه کرد در انان مجموعه موس ارای سی محس غوث
دوس سر جوس دارم هرگاه گفت خون خموسی نپی
مان و موسیاری مثل خون حلقه های در است
المقدس بمعامله خون لوان رسید و موس که نه صلاح

الواب کاردانی لقب اوست فعل و تخاصه حقیقت شناسی
ماسد ارین حبش جوی و گفت و گوه بود مید سیر
ز خویشتن می باید برخاسته زجان و تن می باید بر بیکاری
هزار بند اوردنت زین کرم روی سکن می باید
موسسه خاطر هوس سهای
ماحاب مسوی معوی مثل میل است و همواره با خود در
گفت و گو بود که نهاد اس رسمی سخن سران درین کار
سد مت مافاع حاطری اس حامعه و سکار و بایرود
سکالی ار رسم و عادت ناگر بود و معنی که شرح آن در
گفت مکنی صلح کل سر پیرایه حال باید تا برام اطلاق براند
نظری بر جاکه آن لصد لواند احت و با حالت کجوری
غش منی خاک سری خاکسان لعل لواند کرد درین همکام
که ارحد و دیکلی چهارم ادر ماه آتی نشی و بهفت در رکاب
خدا و جهان الغار سد این داعیه بر فرار بیداری اندیکین
مسکوی مام هم رسیده با خود کهم این کتاب بابین

عمادانی

۱۵۲ همه فراوانی که سد اسد هما ماسر الطند کوره محقق ندارد
اس استها کاذب است باکر بر ما سحی که ابو
سرسی و رجور در مات حوس کرده بود در راحت و
در سه هم رو که العاز همکام و صحت حوس امدای خود را
لفظها و الدلعالی خود معلول ساخته احرص سخن
باز دار و که حدس نامیدن را لازم اند پس و ماسوی
موس بمعه الو الفصل بن مبارک عفی عنها
شما دی کار زناست و عشم شیوه نامردان
بی تمیزی خلوت جو احمد انت سر کندن عمار در انت
ساعربیت نه عمار اد می است ما رگزنده از لیمان
مینرسد این مثل سر زبان سپیه دل است ربهار که مردی
با مردی طلبی نگار خود دند و در حیران ابد و ما مد باید که
رسیده دل را چون کمار گزیده شد و چاره کرده اند
و دیگر حرامد رسید تا بمر دان چه رسد و در فروردین
نور دهم سر ماه الی سکه موافق روز ر میا د ۲۲ شرمه

جلالی سده مطالع کوسن چهار دهم ازاد ماه قدیمی شد
 بر جودی مطابق روز یکشنبه نهم شعبان سده ۹۹۹
 ۱۷ ماه اسار سده هندی ماه روزی سده اسکندری
 نغمه عمی آورد دهم سادی اهل بیت مقصی
 انت که نغمه عم ارد سپری شد ان کجما متشاهایی و
 کارنامه کاراکی دستور العمل ارکان سلطنت و خلافت
 مسور الاداب دیوان عدل و رافت سحر افکار داس و
 مس حلاصه اطراف سلطان کارگاه افرسی مهرست و فتر
 و انامی محل رفاه جهان ارای لوح تعلیم دبستان ادب سحر
 وار و مدار ارباب البات کوسن اردی اصلاح فراج عالم
 نراق فاروق سیمومان عسرت و غم کان مافوت اکیل
 سعادت اندی درمای کومر اور یک سلطنت سرمدی
 نعو دماروی خردمدان اخون جادوی داس پندان
 رنجر کرد اسمان ماه هندی براد فارسی سرایه کودکان راسرماه
 مازی سرانرا دساحه سرافاری لهدجبت و جوی سحرایی

حاصل

کسالت کوشش و از بند روح کوی و فریب دبی و ناتوان بینی
 و تحقیقی شادمانی نمایند و بر طایفه جلانی تا کوفه و رفته عشرت
 ازادی میگیرند و صاحب زندگانی خود را از پیشگاه خاطر سترو
 داروشتا و رران را پیشری اندیشه انت که سرانجام سربا
 چکوه صورت بند و تا از خراج گذاری که وجه پاسبانی چهار کومر
 بی بهاست بازگشت از ان بجز که سرمایه زندگانی کونا کون حال و را
 را آماده میگردانند و در کاوش چشمه ساز زندگانی کالوی
 میروند و باز اکرمان زبان عالمی را برای سود خود میجوئی اند
 از ان غافل که سروی جهان کردی فیض انردی ماه سمول می باید
 و ماوری برادران رور کار جهره نشاط می افروزد و سپاسی ل
 خیس و ابهای جان عزیز انکار و دند اند که غنیمت حال نای
 سر و افرای کارکنای و سید سوزی ار امش جهانست
 افتاد و افراس خدمت و روستان و باز داسن حقوق
 سرگرم و از خود بینی نخوت ارایی اعتبار داده را چشم خفارت
 مکرسته روزن گاهی نه سید کوکر با کاری در گرفتن و افروزد

لمهوره فی سرمد ارزمی سگد سی پیش فراموش کرده
خوابشهای کوناگون در کشاکش دوستان و دشمنان
از شنودن حق گذاری تلخ زودیدن تقویش سهوی و طاعت
از کران ماری افضال روکاران سبکدوش گردیده شنید
راسد و براری شناسای اردست داده هرزه کوی و باغ
در ای کام فراح بردارند پیران و جوانان حوی حور و سالی کشته
بر یک امینی حوس ابد ساط کا هرا اوس سدد و ارن در را
طبعه کرا و تنگنای اوده کالیوه گردند و در کرمان متراض نکوش
و می که در معنی ناسرا کوی موالد سگد کاه ماسد دست ارس
برسد و دوس همت کسد و ساسد که کوه سسی کلبانی
است که نفس و نای و زنده را ارار و ن حاد ار مار دارند
و دساران و همزبان را بجای ان محل که مدسای زمانه نواحه
را نه سکوی لوجه ماسد و محاسن روزگار حده را با سس
ماسکی در لوساند و هر که دمه نرسوده حالها و کهن غار
معلی خود و بدان نرسد که حایر و دوع درون ار اسکان

در

اعتبار گیر و جوهر عقل را درین اشوبگاه غبار الواداشنگی سترگ
در گرفت و اوازه شکر فجنونی تازه پریشانی آورد و کرم
زنجبای که در جان دارم دیوانه نمی شوم ز دیوانگی هست نه
نیروی سازش و نه نیروی گریز و نه دل و نه پای کتاره
شدن بیدست و پابا ویه بجای در سر داست و در کرد و
سرگردان گاه افانده خود را نیزگی خواب می شمرد و زمانی
رحم دیوانگی از راضیه شوریده حال میخواهد نه ان مرغ محبوبان در کلم
که چون عضه نسبی ز بند بر دلم برارم سری ار شکاف نفس
میغری زخم باز و زدم نفس نزدیک بود که درین سنگلخ
حیرت و حارترار غیب پر و بی رخت منی موهوم در باز
و با نزاران بار کله بدان نرته گاه قدس شتاید شهریار والا
گاه کار شناسی و دوده وری خویش مرا بر گرفت و بدر ما
من و شوار و دامت بر کماشت از شکر و سکالی ان میجا
نفس تی تابی دل فرو نشست و پیش را فروغ و مگر
پدید آمد چشم و کوشش را بر تو خاص بر فروخت نورانی

در

نمانش تازه آورد پیام حقیقت سامع افروخت که چرا و
پوست مردم افاده و درنگام نیکویی ناسزای سرای خیا
نکویش جاودنات و جانور در سر پای دل راه ندارد چرا
بدن مسی نهمت الود احصار و دخیته زبان بنیاده و راوید
برتر نکی مشعبده استعداد کشته صفا مکه باطن را املامت
رمالای و از حسن روز افزون زمان زمان تاره سردی
بر گرفته و امس و طرب را چون و حرا سو حکین مساری دوست
اگر لود و سندار حویسی تاکی رهنوا بر سر کار خویشی هر چند که
سرمئی اموری این می کشدم که بر جرار خویشی در سس
سحان طاهرگاه حرعالب طرازی سی کرد و بغم را حقیقت
سنان دور من سر سمحوا محال بر بزه لای گوان رسم
و ما و کداری جسم بکان عادت سفیه شو خرده مکر در سار
رموزا یزدی بر ملا انداختن بخردی و دواکی حال بکنان باز نمود
عماری و مثا علی به کار برخاستن سحت دلی و جلا دی بنفین
کر آمدن بزه کوی و ما و درای حواسن ارداداری حال خوش

نگار دهن

و ساد و ادون از عطلدن کار نشناختن و ابروی رختن
راه صبر سپردن سلاح شوری و سردارای سکر سکی برابر
وجود نمای خاموس بودن جابوسی و ناموسی و موسی
ساور سن سکری و میسی اندوه خوردن کران
جانی و سکو و موسی پس رفتن پس طلبی باز پس
شدن کم کردی برابر ساس نی ادنی مکا لودن و
امانکی سرمایه تپی دسی و احرن مسرل نالو و شناسی
تاکی باشی بی سر دین هیچ مباحث لوداکی از فراها
هر کردانی بکوسه جمعیت ارامس بحد و ارمه ادی
ما را مده ساگر روفت و سزاوار حال حرسندی کوفت
غامه و سس از نیم از ارفورس اسیت بل نظر خاصا
نرم تقدس و سس سواران میدان کاراکی که از دیگر
ایزدی دست از ما بانشت باز دارند امید که چون حات
حاص لهوس و بی نزد اید و نمودنی لود بخرد و بجان
که دست کری و طرت از دوق حانی و علی فرا سرک شده

بدون غلی ارامش دارد و لذت و سعادتی در بهاری حرا
دوق شهودی و کشتی و دوی ساطحا ویدا اندوزد و
کار از نام کا و مس دیدند ارجت کنایه اند برای اکی
میری را سادی و استامدا و مذوق حاصلی است بکلی
سرد عالم و در کشتی و کشتی و کشتی و کشتی و کشتی
و سمندری و لذت بردن و فروغ فرزند و در آخر میل و
فرس و در پس نبار و اراکس مرا کشتی و کشتی و کشتی
و کشتی و کشتی و کشتی و کشتی و کشتی و کشتی
که در معنی رنج گزینی و جان گامی است از حلالی ارجامای
اشقیه بدایچه هایم حسندی گشتند با وجود صیرفی حرد حین
ما سزا اندوزد اگر لذت نرک لذت بدانی و کشتی و کشتی
لغس لذت بخوانی سعادتی علوی کد مرغ حاکم کرا
حدا را رس رانی و طایفه این گروه حطرا کوفت حین
حای رسا حاکم حیدر لای و دل فرسودگی بار نیارد
قدم مسر با ده اندو جان گرای اس مسرل سنا سده

در این

در بیرون شدن تکاپوی نمود و اندکی از خود گامی و جوشن
ارای در سراب زار علوم رسمی و غوثان مصلحات عربی و
ماده و ارجلای و بدستی شکر را مصداک حسنه از اید
و حره عشرت برافزود و ما کان نره دل ان ره بر تمل
طلبان کمال را تبا به اندیسی راه رن کرد اند علم که از دای
و جهان روشن است طرفه که هم برین است سمع
که سید سید محلس فرور میشود و ارمکس خانه نوز بری
ارامد ما مکان با دیوهای از پرستاری خوی و پذیرای
فرار و مردم بیشتر متزل کرده اند و نور افزوری برین
عقل و در ارف محرومات قدسی عشرت سرک در کمر
واس مگام که در سرگاه اکی سرحد فرود بخشد و حرا
سنا ساری ران روسی مایه کارنده سکوت نامور
موج خیر این اسن در یاسناوری دارد و نه نینی کطلیم
حکم مار کسوده از نشان ساحل کسده امند است
ان سوی ایدل بدست و پای عرقه و طره طوفان ما

۱۵۶

که بی از شیر روان عرقه طره تقدس و صحرای تجرد برآمد هرگاه
فروع خاص این دی بر ساخت لورانی عقل پر تو ابد از دلش
سپه دوی شکفت او در مسکن و چون و حرای در سن
نزهتگاه و الا ارامش کرد و گردن مافه رنجان درونی
مرونی سودد سکری و دستان ادع و وفی نرم
سوراید و بر لور و در مالس لور کی محو کرد و در ان
در ان محلی اندراج در دو هرگاه در سن و دلب و دلی
سم و در کار ساس که اری اما دوار و هر اید و در
اصول کامیاب عا و مد کرد و در رمانی اسب
که چهار دلو و عصری لورانی گرامد و سودد مرکبات انعم
در کسد چرخه با لظ کارسی حراسید شود و
سردنی ارمانی ارا فی الکی سرد صاعقه عیسو
رر و در فرق نص بر و صد رس عجو برق مار و عیس
جو کرد و مدد کوفتی سراسمه حمد چون سمد رسی
کار حال و در یک ساری علم مای سدر بدان که

در کمال

۱۵۷
بشیر پر و از آسمانی بی سوی می کند و در ساختگی چار سوی معامله
بیچ نرنگاه تقدس نماید و در غبار گیری رنجان صبری
تقداسمانیان میگرد و در سپردن مرا حل ندکی اسرار الو
می طراز و در رافت و خبر کلد ارتعلق ترانه از ادبی می سراید
دید ما تماشا ی حقیقت باز است عقل کل می ز مد از کوه
حیرت ماسر فرو برده بحیب و جهان می نکر م عشق از نا
نظر یافت مکر کسوت با کج کرای نفس بو قلمون چاره کرده
روی دل بدان کار آورد و از سر نو اما دی این شغل سرک
بود امید که رشته سواح لاری کسحه کرد و در زمان
هکامه سپاس گذاری را فروغ دیگر مدد و بسیاری
گرامی احوال بحار صفت حقیقت که دار که سکاف ان
سرف دل است در آمد و کجی دان سعادت برآموده شود
و سنا سدا کان کو هر جوی را چرخه نشاط فروز و الا نادین
سطح رنگین نظام سخن و ارمعی طبع است مام نظام سخن
از کلام تو باد طرا معانی مام تو باد الحمد سر انجام ما

در کمال

کجاست شایسته ای کارنامه ای که هست و فرست گویای کل
ارقام جهان ارای تعلیم و دستان ادب سجده دارد و گویا
الباب دوان عدل را رفت کوماگون رخ برکشد و دروازه
کوسس نگار رفت مانوس و دروی فراح عالم تریاق مسکون
عرب و غم سرا عاز شد تیره و دراز روزهای شبها به ملاطفت
بشام گزاند که این کان اکمل سعادت اندی و دریای
کوهر ادب یک سلطه سرمدی بر ملا افتاده و حدس او برین
و طرب را ماطعت رو به ملا احواد و حدس او برین
داد و ده اف حرمسان من و دل حرب او روزها نقد
حب و جوی سهیحی سرای حاصل تگایوی سرای دیا
نمای سمرده آمد بناینها بدرگاه ایردی برده شد و در
نور بارگاه حضرت نور محمد و ما این نمودار روی حرمندان
افسون حادوی و السن پندان بخون دل بگاسن زور
حرفی حانی حانی رجه آمد چه مایه رخ کسیدم رعس با ایگار
باب دیده و خون حکوب و رانها بهات رانیه

خود بخود که با فروغ کهن میوندست چرا از رخ کشتی و محنت بود
زبان الای کرد و چگونه از جان کنی و جگر بالایی بر لوحه بیان نگار
شکوفت کاری اقبال شایسته ای و نیزنگ سازی دوت
جاوید طراز سرانجام یافت ان قله توحید یک اندیشان را
شکر فکاری درست بهمتی و شایستگی راست کرداری
کینچو کنجیه دانش و بنیش گردانیدند و بحریم خلوت سرای
قرب راه دادند ان کوهر کینای مبنای ورنیایش داد ازین محال
وسپاس گذاری نعمت روز افزون دانش نامه ابر
خود بسوی اکی طلبان و منشور از صفو نگاه تقدس برای
سعادت پروان آورد و نوآزش والا کرده این سعادت
کرای غفیت سرشت را بنیروی سواد خوانی و دریافگی
بخشید و از عموم مهر گزینی حضرت فرموده بالحق از ان با بدار
شناسایی برقرار گویا بی برآورد و خوان سالاری فیض از روی
چهره برافروزد و درو نزدیک خویش و بیگانه بهره از ان
بردارند و گروا کرده مردم در الغرغ غفقت نور گردانید

شکر ایزد که بدین گزین کرد و ارباب اندیشه عالم صورت ایشان
نایب و چنان معنی منظم شد این شمع که بر م هفت خراگاه افروخته
از پرلود دولت سه ساه افروخت هم نابینا از وعده گردید
هم نابینا را معصوم غوغ در راه افروخت همت را کلین اقبال
شکفت و طرب را روز حسن آمد چشم کرد و ریافته تاب شد
و شب سوگوار گذشت با حقایق کونی و الهی و سوغ
تقدیری و اطلاقی بر غم حق پوشان بر فند که از کارش
بافت و بر بمان که معان شر و دل و روز کوران گنج گرا
چراغستان الهی افروخته گشت از بخت ملنکه که اخلاص
خاص نام اوست تاره بارگاه خرد افروخته شد و علت
عای که سپاس گذاری باشد بر فرار احام بر ابد سبیری
شاه روشن ضمیر بروی فرنگ و زمان پذیرگی سرور
پیراستم در چمن که بایاد او میخورد انجمن مادی و خدین
آمد و شد قافله سالاران حردمندی و فرام آمدن و فر
نامهای دبستان دانش پسندی امروز عیار کوه خرد

ایها
ایها

۱۵۹
بر سکر و کوران سحی را ترا نوبی و مکر و سلطان عقل را
بر سر و زمان فرمای می ارانید و جهان بینی را یعنی تاره
نیکامه عرضه ساز و اساز فراح باید کرد و ترانه شاد کامی
و زمزمه گامیانی را ملنکه اوازه کرد و اندیشه چون فرو دستی
پست فطرت و سبکسری خواش در شد و پرده
ارزم را در گفت و گوی داد و دستد بر گرفت او سخن
فردوس بود بهانید است بدل از اسنگ مارچه
خندان سپیده چون بی از زمان ناز بار و در کشاکش افروخته
زبان زده گشت بهارابی بهلو وزن ربی وزن ساخت این
نابیده ساز فنون احسان شامشایی سپاس جلال الهی
اورا درین احوال نامه میگذرد و نیرنگی قدرت جان اوین جهان
آرامی نوید من این نامه را که بر کفتمی بجمی کجا کوهری
سفتمی همانا که عشقم درین کار داشت جو من کم زبان عشق
بسیار داشت اوسی سال رحمت کشید برای
تقرین ادب من هفت سال محنت بر دم بخت افرین جاوید

او در لباس نظم که قالب معین دارد ریخته گری کرد و منقش کرد
بی سروین نمر جوهر ابدار در سلک محرم در آوردم
قلم را بخون دل اغشته ام که نثری کم از نظم نوشتم ام
از آن نثر را بیه بر تر بند که ناسفته گوهر گران تر دند خدا
مده را از بار ستاره شبت و ساس گذار را با کله سرای چه
مناسب او را عرض رده بر چشم طاهرین فروست که در این
کار سمان مهر مندی توقع صله از بر کان زمان کردا ز دیده معا
من را امی نرسیدی حسن بی را به رفی و سخن بعرض کردا
و گوهر والا فطری شمع کرمی چون عرض آمد بهر نویسیده شد
صد حجاب از فل لبوی دیده شد عیب خود مکرده چشم
کوروی می نه بیند گرچه هست او عیب جوی صد حجاب
نشود بدبوس حرص در نیاید نکته در گوش حرص
قطع نظر از آنکه در چای سویی ستا سائی بند و سیم روزگار
سخن و پندیر نتوان بدست آورد و جوهر گران بهایا
زرتواند او در آن سخن طراری و نکته پرای در خلوت

نظم
پایان

نام نوشیده گرامی فرزند دیربهای خوشنوی جوهر و کذا است تا
دولتتد ان بخت بیدار را فروغ خرد بخشید و انش کزنان
حقیقت منش را باوری کرامت کند سوده لوحان سعادت
پزوه را بسود و زبان روزگار را شتا سازد و کونا کون مردم
غرضاک حدیج را اخلاص دار و حشاند بیدار امر و آید
او در رویه منش را کرده شیر و اغال نهنگ و شد تنگ
میدانان کوچک و لراکت داده روی و نیرک بسج کردا
و صاحبان محبت را نرو سالاد و برقرار با لایاکی سر بلند
هر چند در طاهر خدمتی برای نریزگان جهان بقدیم رسانید
در معنی شرح جوهر نداشتی تیاراج خواشش بجانداستی
او را از سر این نیرک عطای ایزدی کجا در ضعیف روی
ما از جهانان چشم خشین و احسان داشتی بل اگر شرح
انصاف در سر روی و قدر کار دانی داشتی بهر ابدی نریز
تحفه معنوی بهیه صوری اندوخته مد رکاهه والا بر روی کردا
گرامی سر مایه ظهور پایت کوهر او شد و یاد کاری بر رسم انعام

باسدگان اکی حوی کسب و لند الحمد که به روی لوحی برهنی
و ماوری تحت خداداد کوهر امای اس کارس بامه در محبت
پذیری دستایش شنوی که بسیاری مردم در زندان آن
تخیل فروشند و در ابرو کانی نداده است و قطره مال
خواهش نکرده نه در خیال و سعنت ابا و طبع او و حای
جهان فطره عالی ندارد و بهمت بزرگ در بر منت مکانه
داند که بوی حراقت بمشام او نرسیده و اجنبی شناسد
که صری کار دان است پزند حی را با جمیع موی تمام حوت
ابدای مصری را با این بچو هر چه نسبت کوهری نتمای جفت
را بحرف ریره و نیای دنی خون فروشند دولت جاوید را
بسمین لسان سمایی زود و رواں حیران باز در خاصه
درین هنگام از سرگی زمانه و سکر خندگی روزگار جوهر را
بها سنکیره سراج اقبال باشد و باطن جفت امود
لوامع اکی روشنی پذیرفته بر فرار شا دمانی ار امش
کرین بود اگر از کالای دست فرسود چهار باز از صورت

کلی دهنم

ای دست بودی و زمانه از بدخوی و غنچ ارای دنیا را به بر تباری
انیکس نهر تهادی ان از روی اسن خاطر نگری و حسنی معانی
برخو و بپندیدی ملک نظر حسن حمد از دست که بوسیله
نگارش ستوده کردار شاهنشاهی مهیم رسد و ملاحظه
نما لوی طبعت از نقصان بشری است که بزرگان انیده و
دانش مدران حال ازین در بابی بکمران جواهر ابدای بر داشته
خانه کردار خود را ابادان کردند اگر بهمت بلند داشتی از عرقه
علیای توحید به بیابان شرک نیامدی لیکن چه توان کرد همان
سحبت که پیشوای اگاه باستان مولوی میگویند خود که جفت
اجولانیم ای سمس لازم آمد مشرکانه دم زد و اگر اندیشه این
ناستهای صح وجود و سراب گرد هم روحها هر کس نفهمیده
دام اسقید و یاب و خاطر نشین بکلان کرد و که کاپوی سعادت
مشان خرد نمود از دو چرخ نکرده و لحد حسبت و جوی والا کلا
مح سیدار بران معراید حشمت فراهم آوردن رضامندی
فراهم اندوزی و در زیر نگاه شاه قدسی کرین متری نهادن و

سرمایه زندگی جاوید و پیرایه نشاط پاینده است توطن کر نیان
ان تویم هرگز نه پناه خانه سی نگارند و تن درستان ان روی
زنجوری نه سید و مومندان ان نا توانی شناسد و بروندگان
ز مردکی لو اکری بدر و سی زود و نا توان مینی راه نیاید و سن
وان خزینت صافی و فرامی آوردن چهارجوی گرامی و پیرین
از بهت حصلت مگو سیده که قریبک نامهای از ان پرست
بدست نماند و دیم نکیامی سپی سرای که بر بندگانی و رار و عمر
و وام از و تغییر رود اگر چه این نیز از ان دستمای پیش سرانجام باید
به نیروی ان خوبی ستوده بدست آید لیکن بهتری بزبان دلاست
و دست کشاده باز کرد و پیرایه باطن و اندیشه درست ناکر
بنو و خوشانجتمدی که سعادت سرمدی و دین را با اولین
دو شا و دوش کرد و اندو طاهر لبان باطن ابادان سازد
شناسد کان جفت بروه بدانچه انجن نشاط بر سازند و
طنی دل خربندی نهاده عشرت اندوزند است که نیک
بسیجی و خوب کرداری را بخت و جوی سخت و یاوری اقبال

انگیز

انداشوب خود بینی و ورطه پیرایه دارند و دل و فرمان
پذیری سلطان خرد و رضا مندی ایند و سیه ارموش خلق
افزین مردم مکیو زیند و بازار گمان ساده لوح سودی که از عمر
کرانمایه بردارند و فایده که از و داد خویش سلفه ذکر باید ارد
اسم جمیل باشد فرمان روا یان چهارچمن صورت و معنی و
در یاد لان انجن خرد و تعلق که از فراخی حوصله و کثایت
عصه ای بر غوامض این دو اشیخ بوالعجب فرار سنده و به
نیروی انیدی تاسید مار و دو عالم بر دوش فطرت بر نهند و
توانای فرا بی سکبار بوده چاشن نمایند و کار و بار این
را که را مردان و الامت یکی را سرانجام سید اکر توانند کرد
بر همونی بخت خدا داد حسن سامان انتظام باید که غفلت در
شکست نماند و اسمان نیز نیک کار بخت او صد و سرمایه شود
زبان صوری و معنوی بدست آید و در یک زمان بدین دو این
مخلوق بر هم سوزار است نه کرد و چنانچه از ماصیه کرامی احوال را و در
هره دولت بر افرو زیده رایت اقبال فرمان مسعود و ماکه امروز

اسمان را بگام او میگردانند و ستاره را به بلندی او میفرمایند فروغ
بخش شهبانند اگر شاه چراغ مارگاه دولت تهر خانی دل
از جهان او باله و زبان مذکر او ناز و تالیش ظهور دارد و پرتوهای
میدد انیز و تعلی ان بکتهای ملک الهی را بقای بخشد و بر جهان
سعادوت جاوید فرستند ان فرزان روای صورت و معنی
فروغ عقل خدا دوست چراغ همت کران تنگ چنین است
و اکاه دلی خرامش فرماید که دمه و ران و الاکاه هر شاه
مذکری فی شود برود و هر کدام ان کو هر جهان افروز شتاب
را خاص خود و کار و از ان باب که شمرشته سخن برای
او نیز کار پر داری در میانست و شاه راه نامه نویسی روانی
دارد و برین شایستگی و پیرجای این انبار فروان خنک
در یکدلت قدسی فراهم آمده نشان مذکور مجموع خیرین دین
و دنیا منع چشمه از صورت و معنی محل ارای سعور وطن
شمع خلوت در انجمن کره کشای کار فروت کان مرهم نینداسود
خنده و لان کثرت تعلقات صوری کرد و فتوری باور ما بخانه دل

و در

و حدت کرین شود انکخت و فوط انیز و پرسی تکما دلی باو
تقریر و نه کامه ظاهر نور اندیم قید ظاهر دارد و هم اطلاق باطن
از نوع جنبش بنید پاک بنیان لور خدای می فرخدای
دانی هم تاج راست دانی هم تحت راست و ارش هم
تاج راست دانی هم و بر راست مالک هم ملک استانی
ناگزیر همت است که سخن بجان کوهر امای بکاشتن
مناف و الا حسن بکانه مارگاه هسی کوشش و کردن
ایام را با را نیند و کنار و دامن رو کار رازیب و نیت
بخشد ما پانید کان فوافل و خودار مغانی سر احیام یابد
چونید کان و در دست راست شناسای بدست او فتد اگر
اسمان بکاپوی خوش بعبث و دست و زبان از ان مار
و دست بدست کرد اند لیکن از نرنگی زمانه حوادث
راه یابد و با باشد که سر بسته که نختی کرد و لیکن چون از
کازا مهایی حریت افراد فرما بر سازند و بر صغایع روکار
بنویسند هر انبه دست انقلاب کمتر بدان مدد و سالی در

شان مادرسی کرد و نیای که بر پایه سکوکاری سپاده اند و فرزند
ایوانش کنیکره هفتم بام بودند و بنیادی که بر قاعده سعادت
افتد و پیش دور و برانی بدان راه نیاید خراجی حسن عمل
که روزگار هنوز خراب می نگذارد بارگاه کسری را پیدا است که از
که از اوزنک نشینان و الاشکوه پستانهای خزانهای
کارا کهمان اند و فرمای کاری مانده و بحر و استانه های کوهین
سحر و ایمان نیک سکان نشانی نیست و اوستا را در
کردن مستی نیاید بلند پایکی ال بویه خربتابج خاصه صابی و مهلی جز
نمیدهد و از سکارم ملوک غرنه بجزار نواده و وکی و غصری بر
نمیخواهد و با کاخ که محمودس بنا کرد که از رفعت همی نامه
گروه بنی زان همه یک خشت بر جای نهایی غصری ماست
بر نیای و هرگاه این طلسم هوشمند بی و افسون خرد و پودی
در باید و این رقم حال و جادوی حلال را بر شناسد ایقده
و اند که مرا و اساس دولت جاوید را اگر بن بنیادی بنده طفل
ان کارنده را از خزان این انبوهی را به مقرر کرد و بهره فراوان

انوان

از جوان افضل بر دارد باین مامور نامه ویر باز بماندم
بر و نام او را در از نباشد اران کردم این را
که زمین کند فصل و خامه را و کار از سر نی خود بینی بدین نیرنگاه
نفی و این سبج قدسی بر پوشیده مانده این مایه شناسا
خود دست افتد و این قدر سر به بنیای سر انجام باید که دست
آو نیز خاطر خامه پر و در وجه عالم است خشن ازین گاه نامه
آکی شناسایی نیک و بد کرد که بسیاری را قدم حبت
و جوی و شناخت ان فرسوده شد و کاری بر بساختند
و پس ان نیای نیکو کاری و بد کاری را که این اقبال نامه
مالا مال از دست و ریاد از گلی این رفت و در خانه
بشناسد و از و گیری چهار طاق زنگی بر سازد و از هر دو
و شادی که پیش آید چون از که شنگان نشانی بنید
بخور عنای راه ندهد و اگر نمی کرد و خاطر بر آید چون از نظایر
و اسلاف اثری بدید نباشد و در دست فرسودان
نکرد و اوسته و سرنگ سازی بازی روزگار بر نفع

نفسه به نیاگیش و نیا رندی داد از بی حال گرید و از عاجزی و
در ماندگی تو مندان کد نشه ساسای نیروی قدرت کمال شود
من کتک زبان شوریده دل سودای خاطر کجا و سامان
سخن کدازی و نکته سرای کجا هستی دشمنان خمول کرین
را با حرف کد اران ما و سران کثره ارای چه نسبت شکته کان
نرج کالای خویش را با رانندگان کاسد متاع چه مناسبت
منم که روی دلم در شکست کار خود است و اگر نه که و سلمان
روح مظلمه شکرت کاری روزگار زانچه نوبد و نینک
سازنی سپهر راجه گونه پرداز و در غفوان ای از یادستی
در تنگنای غم سبر روی جایی شریف و زمانهای خجسته
که میخشن بود غصه ی در یوزه کردی تا گاه علاقه خاطر مرا نشان
بدستان دانش نری برود و در آن شورش دل که مرد
را ماوارکی برود مرا در جمعیت روی اند راه دانش رسمی
کشودند و بسیاری مراتب شناسای در پیشگاه دل ساداتی
گرفت و در غوغای سکوت همه پندار از دخت قهلا و زری

بجای

سعادوت بسی و نیک اندیشی که خداوندان از اینم مرد خوانند
و از شاه روی ای و فراخ دامن و ریافت عالمیان را به نیکوی یاد
سیوم و الا همی و بلند پای که از آن ببردیم تمام اشارت رود صاحب
ان از سرک انکی مردم را یاد مکتد مانه نکی و بدی چه رسد غری
شبه نشان خاطر آواره نیاید همواره در میدان کاه ضمیر خویش
پیش سواری کتد و بجهنمای خود رسیده بجاره کریمین نشیند و
از آن نیکوهای حقیقی صفونکه باطن را بسیار اید ساید که بدست
او بران برقرار اطلاق مشرک گیرد و کامیاب دولت جاوید
کرد و چون نزد ای این نقش خریف ربای و لغیب برخوا
قدری از آن غنودگان این راه موناک سیده امد بر دای
تو بر تو بر پیشگاه میثی او نمیند و چنان شد که یکا م بر دای
غنی نایست و غیر از نا خوشی چند که در غفوان حال بر شمرده
جولیتن را پاک دامن می اندیدند از آنجا که نیرنگی این
یو قلمون قدری ای بود و زده و یو نفس نماید ناگزیر و انقیاد
و در آن خستین مشرک نا بود و زده آمد و غیب نویسی بنی نوع

خویش را ایند روی نای اهوای خویش گردانید و بسیار غی
مکومیده را اگاه شد و در آن کشاکش روحانی و فانی و آشوب
درونی بیوفی از گوشه اتز و ابرامده بدرگاه جالون رسیده و تبار
بجمندهی برافق مراد و انباش داد از فور تو کیهان خدیو کشتا نشا
روی آورد و درید ارج صورت و معنی صره دستی یافت کجور
کنجیه حقیقت کرامت شد این مقال کرد اسد ند خیا
در خاتم دفتر اول و دوم محلی گاشته شد و ملی کرده آمد
و نیز نامه تحریر رفت و در گلاب گفت حانی بر تو مید و بسیار
زمان در سامان غذا که روی در نظر حقیقت پروه سلطان
خرد سپیده باشد دل سرگردانی داشت از آنکه درین
نامه های منظر در آمده بود و پیراه فرونی برسانی شد صحیحی
بر درگاه حضرت لور در یوزه ضامکر و سدای این طلسم
و شوارکش میطلبید از آنجا که بخت ماوری و دل بدار بود
فروع نراقبال بر لواند اخت و ان معای بدیع کشتا
و سدالده که روی در کرد و معدلت سلطانی و خدمت کرنی

بدکان

بدکان سیاس گذارست حاحه بندی ازین در مبادی ازین
و فکر گذارس یافت و سکفت بر آنکه هر چند آنکه تخر که با کورم سرته
اندر زمان زمان حوس و دیگر میر و اندیش افراش مذ بر کی صورت
سرور بانس بود و سر انجام شایستی غذا و ماه نومندی که سعا
هر کار بد و باز کرد و از کوما کون اسباب دست مار کشید
در کار سباه کری حیدر افرو و چون تعلیقان دامن الود کج
لحدس سر امون خاطر نشان نکرد و شب از روز نساخه
سرور اسطارتشت از آنجا که این سپهر اسرمایه زندگی و پیرآ
محصل بحال حقیقی دریافتی همی انبک ان داشت که در غیبه
را با لمعان شمشیر پیوندداده کامی خنجر و ارد و روشنی تبار
ظهور آورد که کار شناسان ار موده شکفت مانند و
خواستگان باستانی مامی بکرت در شوندا سیاس گذاری
این خرقة خرد کرس نموده باشد و لوازم کار پیش گرفته
بجای آمده نفس این ارزو افراش می یافت و از بارها
وقت بر زبان غنی آورد و از حالقا و مدرسه بیارگاه سلطنت

آمده بود ظاهر پرستان را خبری که بخاطر غیرسد اندیشه ضمیر بود و چون
از ناصیه احوال برمیخیزد که این امور و طغیانیش می یافت کسود
را در دل برون و فرستد منوس گیرند و در بان طنز برکت سدا را بخا
که باطن نوزاکین کشور خدای مرات حقایق و جام جهان نما
بی عرض حال و گفت کوی سفار س من کج گزین بی باور را
در بر کشیدن و زربک ساختن توجه فرموده به بلند پای اعتبار
اختصاص بخشید و مرتبه والای سپاهبری کرامت فرمود
روزی چند در بهار و دانش در آن رشک افزای ممکنان
آمد و از دیر باز امراء من مجتهد را انداز بدایع آنکه من
در کرد و انگر خانه در حبت و جوی شمشیر و روزگار بدست کار بردار
قلم میدیدند و در صیقلگیری سنان و زمانه در پستی کو
خامه تا آنکه فرمان مقدس بگذاشتن کرامی احوال شرف
لحا و مافت خیرانی کوناگون فرود شد از آنکه دست مایه اسکا
نداست و در این گونه سخن سرای میل نبود نزدیک شد
که عجز خود را و انموده باز ایستد و خویشتن را ازین کار شرک

کناره بر کرد

کناره بر کرد و ازین رو که عین دانی گیتی خداوند و نشین بود
در برابر نورش خدمتی کرده بایست کرد و برای آن نشاند که اران
فرموده نترسد طنی برین اندیشه افتاد که شهر مایه دیده و رعد کاری
و او ان و کوشش من و سخنوری اشرف برادران و در نظر
وار و تا آنکه بگاپوی شکرت فراهم آورد و ان سخن مسج کوه
امای اسطام شایسته بخشید و این شغل سترک روی
در انجام آورد و زمانی به نشیب کرمی دم گیر امکا کش مغوی
چشم کشادی و با خود سرانیدی که در مایش شایسته ای افنون
سخن سرای و طلسم دانش افزایست و ازین دست
و بهت عالی این اکدش اندوه و شادی بدین حدت
روی آورد و پسر اعما و بران پیکر قدسی سرانجام شد
مدخت سرای مار کا خلافت دانش آرای دولت عالیه
سر و فر سخن که اران روزگار مساوی نظم کسرا نثر بردار
شیخ ابوالفیضی فیضی که برادر همین و پایه برتری و ارد نظر
عاطفت خواهد فرمود به سرانده ان سخن ساه دست یابی تاز

حسن صورت خواهد گرفت و هنوز از دفتر خمین بنمیزد روی گاناید
بود که زمانه چنان نیرنگی نمود و آن از او خاطر داشت و سوز و آزار
پیش گرفت و سر پای و لراش گرفت اندوهی روی آورد
چون بطلم الطاف شاهنشاهی از آنکس اداری شهر
خدمت رسید نوازشهای گوناگون مرهم نبد ماسور روی فرمود
و همان سفل زبرک اهتمام ملع رفت روشنی پذیرفت که سوز
خدای را درین فرمایش خیال جست و نظر و الای او کجا افتاده
بر همان تحیل روی آورد و نیایش انیزدی ره گرای شد و در
تی دستی و جان غم نمود و آن فردکی تعلق بکلیف که همان
همان گامروای صورت بجایه کری ان سواد در آمد عالم عالم
مراد یابی ظاهر و ای ان ناسور سواد کرد و مد و خرد یابی دل
که در ان بیج ادبی زاد کار سواد و در خلوه بجز و بهنگامه
تعلق بهج طور نتوان باز داشت و تهای شرک این
و حال شکرت چگونه نویسد و انباری این دو وضع بدیع
بکدام نیرو بر گوید خمین دریا بازی و فواره خوشی تراوش

بار نانی و بر سرش شبنمی از صفت بکده ضمیر دید آرد و هنر و استان
نوبط از دو حدین آسمان بدایع بر فراز و بنشین خود را بر فراز
حقیقت جای دهد و صبر رشتی محفل هایون دانش اختصاص
بخشد و از دوین نشان سنگ خار او آثار حشتی و امین
کلونی و زینش خاک نیره از همان سر چشمه ای آشکار شد
هره عبرت او و رود الکنی و فاسر کوی و لاف سرای و بهره
در ای زمان زمان مابین نوبطشگاه ظهور خرامد و خصیص گرای
و از روصف شنی سفلکان اخصا لیلان و با این تپاه
حالی و سر کردانی رخیزی ماوری و تهای زمان زمان خوش
ذکر بر میرد با آنکه سر نوشت زمانه بر آنست که چون یکجی کمتر سر انجام
دهد و همواره سلسله دوسی از هم بکسلاند راست کوی و
دانه شناسی من مادر روزگار آمد و دوستان باری
و شنایان قدیمی و امن از اخلاط بر چندند و تعلق بر روی
کشیده و راه کوه شتافتن و طریق خطناک سپردن
شما کجا به هم راه رسد کی نمبر گاه شتابد و بر باطن قدسی

یکدودوستی خدای که درین قحط سال مرد می بدست آمده بود
بر همه مصیبت های چیره دستی نمود و شکفت ترا که با چنین دست افراز
وحشت زدگی و او برش درونی و برونی دست از ان گمان
ماز نمید است و فوری درین غمیت راه نمی یافت و نفس نفس
جهت رانید و دیگر مددی می آمد و این خک شکر و تراش
مینمود و کاشکش ظاهر و باطن می افرو و اما که نور حقیقت یابش
فرمود و کره سینه کاشش یافت و غایت امارت نفسی
کیهان خدیو تبار کی خاطر نشین آمد و دل دیده را نور می یخ
فرز گرفت و نکاشته مغزو پروان پاستانی طی حقیقت خویش
را اشکار کرد و برین خراب دل نمی گرای بخشو که داره دانش
پروان سمن است که فافله سالار ملک تقدس راجه
دستی بر خواص و عوام باشد و نه نگاه باطن و ظاهر از زیر تو^{طقت}ع
ان یکای جهان اکی بادی بد برد کار کیای صورت را که بر کی
نظم سرکنده کیهانی جهان از هزاران خلق بر میگشت اگر چه یکی
او میان و رسطوت فرمان او باشد لیکن بر طوا بر انیان

عالم
بود

حکم آورد و درون و بهار راه نیابد و دیگر کیتان ملک اکی جز
بر بواطن صافی دست تسلط بر نکشاید حایط احوال عموم اولیا
و سایر اصفیا از ان اکی بخش و دانش پروان رسمی
و و کان آرایان روزگار چون در دل عامه کاری نواندست
و تاثیر القاس شان جبر بران خرابه بدید نیاید از انجا که اور
نمین زمان مارا فرمان روای ملک معنی سرگردانیده
اند نفس قدسی در من کنج زبان بی یاور هیچ مدان
چنین نینک ساری بطهور آورد و از حنیص گاه بیداشی
بر فزای حقیقت رسانید بفرخ فانی و فیروزمندی
مسحون را و ادم از دولت ملندی طراز افین بستم علم
را زوم مانام سامه درم را خنمین بیاوری اسمانی
در فراهم آوردن احوال این دولت جاوید طرار اتمام
رفت و کوشش برون از رسم و عادت کار برد با آنکه
سپه احوال زمان خویش نگارش یافت و در بسیاری
سوانح خود در میان معامله و از غوا و حفا مایای سلطنت

ما بایر امور چه رسد ای بر حال داشت از احاکه دسواس سخن
کریان خاطر گرفته بود بر جافه و اعتماد نمیکرد و از بر کان دولت و
نویان والا شکوه و دیگر قیدمان هوشمند رسته های مختلف
نمود و به تفریقای متنوع اکتفا کرده بیکاستن آن استدعا
نمود و در هر سانچه رما ده است مردم و میده احیای کرین و شها
برگرفت از اختلاف های سرک که از بعد کان سواح بکوش رسید
سکت ترار افتاد و دشواری های سخت روی آورد و روزگار
کنکلی نه میرفته کار برداران و قایع و سواح حاضر و صاحب
معامله بر بند امور کاری و من چشم بینش کشاده نظاری
حدین رختلاف روی آورد و بمان افعال روز افزون
حاره کری آن بدریوره دل نشست کار بسته کشایش
یافت و سرگردانی روی و برار مستی آورد و مانعان نظرو
نایل کرین انچه پیشتری بک طر از اتفاق داشت کار
را برای هوشمندی و راست کوی و خرم اندیشی گذاشت
و دل بدین این طی بر آسود و مساحه که از هر دو طرف

ایده

کرده مردم بودند با مخالف ای خویش بکوش رسید از اموقت
عصن همایون رسانیده خاطر فارغ گردانید از برکات دولت و
افزون بهت افرای شاه شاه دانش اندوز و بلند پای اخلاص
پرو میده و یادوری سخت بیدار کامیاب خواستش آمد و بر فراز
مقصود بر شد و چون ازین گریوه و دشواری عبور بجایست گذشت
کتابی مترک انتظام یافت لیکن چون درین منزل مولاتا
و تربیت سواح حدین مارک سی برفته بود و سال مهام
بر انجام شایسته نداشت باز از توانک ساز و آفرود
نوشن از سر گرفت و رنج بایر بر کشید خاصه در تواریخ
الهی مساعی جمل بطور آمد از آنجا که روشنان ابداء دریا
بودند این کار نیز با سانی گرایید و نسخه علیحده چهره ظهور
را از نوخت و چون از یک سایش عسی سام طرح نو بکوش هوش
و راندان کهن و حق نشین را بر کشیده و الا خلعت تازه
یافت بهمت و بر پوشانید و به بروی داد و اسخن با فرین
این شکوف کار و دشواری نگر روی و در احکام انجام داد

وگوناگون نشا طهره مجبدي را افزوش داد و چون اشوبخانه
کسی جاي بودن آگاه دل نیت خاصه که مسا زان سعادت
اندوز در نقاب حقا و از تاسیسان کار تاس نکامها و دل
از تاسیسان کار تاسیسان از رنگی این سیاط مزور بر گرفته
هر روز آخرین ایام شمردی و خرد آنچه در سفر و اسیرین کار آمد
پیرد احتی تدبیر ساه حال سیرعت راه رفتی و کارهای سمرده
و طواه اسطام نیانی و چون سیر نوشت اسمانی مهملی و زربده
یافت مار چهارم کار از سر گرفت و روی در انهام نهاد اگر چه غفلت
کلاوی درین نکام ان بود که نقش تکرارهای بگویده شده
اید و رابط سحن شادابی کیرد لیکن ناسرا انجام ان امور و کیر
بظرد آمد و پیرایه اصلاح یافت و چون نوسفر غمرده و بی باور
بود درین مرتبه اندوه فراوان در گرفت که تا حدین دوا و
و با هم احتیاط حدین غرضش رفت و حین خطا نمودار
شد حال حلوه خواهد بود و کار بجا خواهد انجامید با رحم دیده بانی
اعار نهاد و از عفوان مامنه گاهها تازه بکار رفت اگر چه حکمی میانی

سبکو برای هموار ساختن ان مقاصد و انظام و ادن ان مطا
بود لیکن از انجا که سحن سرایان دیده در نظم را نکند ان تشریف
در آوردن ابیات مناسب که بین ساز سحن هم انکس باشد
نیز مقصود بود و کوشش فراوان رفت و سترون و در
آوردن بسیار شد و قطع نظر از ان کرد و اما و ارجعت است
که ادبی زاد در دید عیب خود و فرزند خویش چشم پوشیده دارد
هر چند کوشش فراوان رفت و سترون و در آوردن بسیار
و قطع نظر از ان کرد و اما و ارجعت است که ادبی زاد در دید
عیب خود و فرزند خویش چشم پوشیده دارد و هر چند کوشش
نماید عسهای او به نرح نهر بر کیرد من که بد شمنی خود و دوستی
هما سان تو کرده ام در دما بمعنی سر مره سوا اسم ساخت
و میلین سهای را عللی نیارستم اندیشید لیکن ازین
مکرار کلان اواز طر تار ه چهارم و گرفت بر جی اتوان زمان
به سروی و کروی نخیانت نکامه نشاط بر ساخت و نظم و نشر
مرا در ان لباس بوسی در آوردن گرفتند اندیشه نداشت

که مرتبه ششم بر خاطر و سوسه امود رخنه خالی گرداند و این دو بهی
مشکل پسندی کار برد لیکن افزونی طلب کشور خدای وقت
ان داد و اگر پنهان گاسته بحین را به شکاه نظر آورد و سیرا سعا
جا وید اندوخت کوهرارن کونه رنگانی که زافا و ره چندین زربانی
که را و در نه حرف جهانی نهان عرصه هر نکته جهان در جهان هر دو
این زیور هر دو سراسر است گشتن ساسی نو غرامت گراست امید که
پس نهاد ضمیر سپاس گذار بود و نیرد گشتن اسی سرانجام باید
و خاطر و سوسه امود رخنه از ان شورش را ماند با عجمتی در
و همی شکوف در عرض هفت سال از او م تا نوهر مقدس
شاهسای محلی رقمه کلک محس شود و از آغازند در شان
حصه شاهنشاهی برقرار هستی تا امروز که سال ای محلی و دویده
و قمری به هر دو سن احوال بحاه و ح سال ان نونهال انبال
حسن انجام گرفت طی خاطر از ان مایه تک سکه و ش
کت حونت نیک باشد یا دشرا کهر خیر و بجای
کل کار افر اضا و سکههای اطراف زراسی ما و شاه خودید

از ملاقات

امید که کارش احوال صد و نوبت سال کشور خدای که چهار قرن
باشد چهار و فرجام باید و یاد کاری برای الکی طلبان انصاف
کوهر مقام کسیر و داینه ای مقدس شاهنشاهی را ازین دو فراد
و بدین ح و فرجام اکبر نامه و در خیال او و با وری کار سارن
سر و فرجام رسید و بسیار رازای الکی گفته شد و کجای
حقت سحر آمد سحر زور و ن حکمت اکاه از هر سحر
خانه ساه تا بگو که مراد انش و داد که که بصیرت و هدایو امید
که این مطلق اخلاص کرد و بقبول ندی خاص ایزد بدر تو جا واد
مقبولی خود عطا وادش بادش بمقام ارجمندی ار سکه نام
تولیدی از نام او و حبه ر و باد و من نبده حبه بیو نام از و
اگر زمانه نیز نیک را بهلی خشد و در کار تو بلمون فرصتی دهد ان دو
را بهلی کس روشن بنیایان بر و ن نامه احوال را سعادت امود
گرداند و اگر نه دیگر از ان توفیق ر نهایی کرد و وخت نایور اید که سال
سال احوال این دولت ابد قرین همی علی و کوشش فراوان
توفیق درست و سی و الا و حظری از اد کاسته خانه دین و دنیا

کردند و سرانجام صورت و معنی را شاداب سازند و
همین دژه بادیه چیرانی بنیاد آورند و در آن سعادت نام نه خوش
بر من نهید که سر رشته این سلسله جا و مدطر از رابروی کار آورد
و این سخن سرای را بدست داد و اگر پسند خاطر نیاید و نخواهند
که بواسطه این زبان روزگار از سر آغازند و سرمایه سوانح دو
دولت ابدی را همیاساخته باشد اساسش کانیات مبادی
در سایه چهر دولت اکبر شاه را قلم شکر نام را چنان در
سر بود که نمودی از حال بای قدسی و طنی از نریکی اطوار
خود نوشته رساله حد اکانه سرانجام دهد و مایه عزت و
وران دوریاب گردد لیکن شغل کونا کون خاصه نوشتن
این کتاب الهی مرا از همه بازداشت درین اثنا سام رای
عسی همان گذارش نمود که یکجا روزگار تاب این ندارد که
هنرست جز اید شکر فاطور بر فراز حرر شتابد سزاوار
وقت است که طنی از آن درین اقبال نامه برگوید و در خدا
بندی گذارده گزیده نپذیری نگار و بدین نوید قدسی بر بنی
از

از

بر نوشت و دلی خالی کرد از آنجا که نسبت سرانجام از تنی بی
با استخوان نیکان بازرگانی نمودن و کالای نادانی سازار
اور و لغت و از شوریده مغری نیز دیگران بازگشت کردن و بوی
خوشش ناویدن میخواست از آن سطر بر طراز و افسانه
گذاری کند درین بادیه دیولای بایند سلسله بجای نرسد و ایما
انتاب صوری در نرنگاه معنوی نگار نیاید چو باد امان نه در
بنید پر بایش بد پر گذار و فرزند نه بایش بود و از روشی
نبودن شامند چه حاصل زانکه آتش راست فرزند در محاور
رو کار نیست را به تجربه و تراود و ذات و امسال آن تغییر نمایند
و از العالی و ساقط پای نیاید گردانده شمسار آگاه دل
که این بدان مایه گردد و از پای معانی او یکی بغزونی ثروت
ملاحظه بایشناسای حقیقت چیره دستی یافته و بنام مایه
و با حرفه با مسکین شهرت گرفته و اگر نه غایبه که مردم را
را از فرزند آدم صبی شمرند و بگفت و گوی داستان کنان را
دل نهاده احتمال دیگر را دهند بر طاهر که درین معامله از دوری

۱۷۳

را نه دند پر ظاهر که درین راه از پا اندازند و بدان کوهر کرامی اقتدار
نگرند پس حرا سعادت کرنین سدا ردول بدین افسانه خواب
رو و در بران نکته زده ارحفیت روی دست باز کرد پس لوح
را از این دوستانای بدرجه شود و ابراهیم حلال را از پستی اصل
کدام زبان نهده عشق شود ترک نسبت کن جایی که درین
راه فلان ابن فلان چیزی نیست لیکن سب نوشت اسمانی
در رسیمان صورت پرست افاده و با طایفه برانچه نیست
را بر جت گزینند تا گزیر خطی از ان برگوید و مایه برای ان کرد
کسزده شماره ابایی کرامه استمان دراز است چکوته کرامی
انفاس را بنا ماست وقت لغو شد برخی در لباس
ولایت و گروهی در علوم رسمی و طایفه وزیری امارت جمعی
در معالکداری و طایفه در تجرد و تهایی سحر برده اند از دیرگاه
زمین بین وطن گاه این و الا از اوان سدا ردول بود شیخ
موسی تخمین حد را در مبادی حال رمبد کی از خلق روی
داو ترک خانان نموده عربت گزید و همی علم و عمل معمره

نکته

چهار ابایی عبرت در نوشت در مایه تا سعه و قصه ریل کن ترکایی
است از سوستان سب نوشت اسمانی عزت گزید و ازین
دوستان خدا گشتان حقیقت پژوه که خدا شد اگر چه
ار صحرا مدینه اند لیکن از تجرد به غفلت شتافت بر همان طبع
اکبی لوده انفاس کرامی را در او ریش خویش کار بر روی
و زندگی بدل را در سر اسمن نفس تو علمون مصروف
گرواسدی فرزندان و بنا بر سعادت نمودنی رو این اولو
خرسندی و استمد و دانش عیانی و سانی می اندو
در غنقوان مایه عاشیه شیخ حضرت را از روی دیدن رخی
اولیای بند در رفتن بدریا جاز و دیدن لوس خود سرفرد
اور و با جیدی از خوشان و دوستان بصوب بند آمد
بشرا کور سر رسید محی بخاری ای که جانشین محذورم همان
لووند و از ولایت معنی بهره وافر داشتند و شیخ عبداللہ
بغدادی از اولاد کرامی اسوه اولیای بزرگ سید عبدالقا
و شیخ یوسف سندی که سیر صورت و معنی نموده اند

و با کمالات حقیقی فراهم آورده در گذرگاه ارشاد و نهضت خلق
سپردی و جهانیان از او آفریده و چرا بر کفنی از کرم تویی و دوی
این بزرگان کارگاه و از خاک و امن گریگاه روزگار خورده
ان ره گرای عت توطن گزید و سال نهصد و مایه و هم بحر یخ
عبد القادر مبارک از نرنگاه علم تلقین آمد و طلیحان سحر و ش
گرفت به نزدی و هم گمراه در چهارده سالگی علوم متداوله اندوخت
و در هر علمی ضروری ناید گرفت اگر چه غایت ایزدی قافله سالار
ان سدارخت و بکوی بسیاری بر رکان در یوزه فرمودی
لیکن در ملاومت شیخ عطن پشیر بر بی و تنگی باطن
از آموزش او افزودی شیخ ترک شراد است صد
بیت سال عمر یافت در زمان سلطان سکندر بودی
در ان شهر وطن گاه ساخت و در خدمت شیخ سالار
ناگوری پایه و الا شناخت بدست آورد و شیخ ترک
توران و ایران دانش کتاب فرموده بود و الفقه شیخ
خضر صوب سند مار کردید بکلی اندیشه ان بود که برخی ترد

اینگان

نروغیان را از ان بلاد رخت باین دیار آورد و روزگار او در سفری
شد و در حد و ذکا و قحطی سترک افنا و دپای عام نفوت انگشت
غیر از ما و والدیه هم را روزگار سپری شد پدر بزرگوار را هموار
غمیت جهان کردی از خاطر فزاکین سر بر روی و دیدن بر
در یوزه فرمودی لیکن هر سرزمین و در یوزه فیض ایزدی نمود
بر جوشیدی لیکن ان که مانوی خاندان عفت رخصت نمید
و سرکشی و در خاطر سعادت منش بنود درین کشاکش
باطن بلا و مت شیخ فیاض بخاری قدس سره نوشتند
و شورش دل فرایش گرفت ان بر نورانی را آغازا کی بطر
بنگاه بنده ایزدی افنا در روشنی دل و سعادت جا و بدو
شد و یوزه بی اراوت و گزیدن روشنی معین نمود با
سخن یافت که درین نردکی را بر فراز هدایت می برارند
و بر نهایی چونیدگان ابکی نامزد میکنند عبد الله تمام دارو
گرامی لقب او خواجہ احراز خواهد بود انظار ان به کام نماید
و امین او بر گزید خواهد در ان به کام المله بای عرصه کا پوی

تکاپوی بودند و در جبهه و جوی جان داروی حقیقت دواد و داشتند
چون وقت کار رسیدند آن پایه و الاسر افروزی یافت
و یقین خدا پروری از و بر گرفت کم نامی را خلوت او فرمودند و بی
یعنی سر او او تفرشت و در سخنان خواهر هر جا که بدروسی
تعبیر میروید این یکانه افاق را میخواند قریب چهل سال دیار
برد و در دست و کوه عشرت تهایی انداخت صد و سیست
سال عمر گرامی رسیده بود اما گرمی درونی همچنان افزاینده
داشت شبی پدر بزرگوار در آن مصر ولادت بخدی از
خدا بنیان سعادت پذیرد و استان حضرت میگفت و با
لغات دل فروز بر فراز ظهور می آمد تاگاه او از این بکوش
رسید و بارقه الهی بدرخشید هر چند اندیشه رفتن نشان
سافند روز و یکریه بگای سحت و جبهه و جوی بسیار
روشن سده که در خانه کلانی آن بزرگ معنوی عزت
کریم است ارادت او زمانی دل براسود و خاطر نرسد
کرای باز اندموسه چهار ماه سعادت او بودند و نظر کسیر

اوروز

اوروز افروز عیاری میگردند و در آن نزدیکی سفر لاک تقدس پیدا
اند و دل را بکونا کون حضرت برامود و بر نهایی چونید کان حضرت
اشباه رفت و خوشی و فارغ بای رحمت بستی بر بستند
و در آن نزدیکی تظاره دو دمان حضرت که تربیت پدر بزرگوار
فرمودی ازین حاکمان فنا روی در پوسید و حادثه مالدو
فرز انداخت پدر بزرگوار با بنی نخر و صوب دریای شور
کام بهمت برداشت حکم ایمن بود که از آن راه چهار دلو از معمو
عالم سموده اید و از گروه کرده مردم مضحک شش میضی
بر گرفته شود و از احمد اباد کجرات به والا کار بر میروستند و در
تازه ای آورد و در هر فن بزرگ سند عالی بدست آمد
در این مالک و شانی و ابوجیفه و خیل کونا کون در یافت اصولاً
و مزد عالم آوردند و بگای سحت پایه احتیاد و نمود اگر چه
تیاکان بزرگ بر دوش ابوجیفه انتاب داشتند لیکن
بروی همواره کردار را با توطئه ارایش دادی و بدایه مفسد
را دشوار اید بر رفتی و از سعادت منشی در روشن تاریکی

از علم ظاهر و حقایق معنوی گذاره شد و در نگاه صورت رهنمای ملک
حقیقت کشت اسالیب تصوف و اشراق بر خوانند و فراوان
کتاب نظر و فایده دیده شد حاصل حقایق شیخ این عینی و شیخ
این فارص و شیخ صدر الدین قونوی و بسیاری اصحاب
عیانی و بیانی نظر عطف انداختند و نصرتی بی اندازه روی داد
روشنها بوالعجب روشنی افروزد و از جلال نعم الهی انکه ملاود
حطیب ابوالفضل کادروی شرف احضار صانع افتد و از در
وادم شناسی بفرزندی برگرفت و باموزگاری کوناگون دانش
مهمت کجاست مراتب تحریک بسیاری عوام من شفا و اشارت
و دقائق تذکره و محسلی را تذکار میفرمودند و سرستان حکمت
راطاوتی دیگر دید آمد و ذرات بنیش را روان پایه دیگران
فرومیده مرد و خرد پزوه بسجی ملان روایان کجرات از شیراز
بدین دیار آمد و بستان شناسای را فروغی تازه آورد
ارکروا کرده و انشوران روزگار و روزه ایی کرده بود
لکن در علوم جمعی عقلی شاگرد مولانا جلال الدین

بقی

و ذانی است خباب مولوی تحت سر و الدخود و ایل مقدمات
را انداخت و بس از ان در شیراز و درس مولانا رحی الدین
اشکبار و خواجه حس شاه نعال بدانش اموری است این
دو بزرگ از سر آمد تلانده رسید شریف حرانی اندوینی و در بستان
مولانا، حمام الدین کلزاری که بر طوابع حاسیه مقید و اردامد و رفت
نمود و چراغ دریافت افروخت و از تحت رهنوی او را کشتها
عزت روی داد و کتب حکمت را بفر رسید مطاب انرا
شیواریان ارایش و ادحای تصامی و ابران ولایت
کنند و محبت بگوید و همدان مدینه فیض بدین بزرگوار را بسج عمر
عمر موی که از اکابر اولیای راه بود سعادت ملادمت رود داد و
ان کوهر شب افروزد سگاه عیار مندی تمام مافیه امین بزرگ
منشی و سرک دانای را بطریز کرد و در طهمن فرمود بسیاری
باسانی سلاسل را از سطاریه و طهمن و حیدر شهر
و رویه در راقمه قصص بدر آمد و هم در ان شهر مبارک بنم
سعی بسج یوسف که از بشاران سرمت و ریو و کان

اگاه دل بود رسید و سرمایه دیگر اکی اند و خند همواره به ملک
در مایه شهود بودی و هرگز ادبی از ادب عبودیت از دست نرفت
از برکات کرامی صحبت در از روی ان شدند که نقوس علی
از ساحت ضمیر توده اید و دست از رسمیات باز داشتند و چون
مطلق کردند ان جوانی را نور صفو نگاه دل شناسانده از ان
غزیت باز داشت و بر زبان کوهر امو و کد ارش نمود که سفود ریا
در سبزه اند صفت که دار الخلافه اگره کام طلب باید و اگر انجا کار
زنگشاید قدم بصوب توران و ایران باید برداشت و هر جا
که اسارت رود و فرمان در رسد حال فامیت انداخت
و علم رسمی طلبان احوال خود کرد این بدین اشارت همایون
غره روی است سال چهار صد و ست و بیح حلالی مطابق
چهار سینه ستم محرم به ضد و سحاه لمصر سعادت دار الخلافه اگره
حرمها نمیکردند و تولد صفودی فرمودند و در ان معموره دولت
شیخ علاء الدین مخدوب که بر صفا قلوب و خفا با قنور اگای
دست اتفاق صحبت افتاد ایشان از ان مستی شیری

آمده و فرمودند

آمده فرمود و فرمان ایرودی چنانست که درین شهر اقبال تو قضا
و ترک کردش نماید و کزین نوید ارسانید و خاطر سفر که از ارش
بخشند که بر ساحل دریای چون در جوار میر فتح الدین صفوی
امی ای فرود آمدند و مالکی از دودمان قرس که با علم او عمل را
داشت نسبت تامل رود و بدان مرزبان محله اسنای اید
کشید و ان دانای حقیقت امو و مقدم این نو با و شناسای
بدوسی کشید و ان دانای حقیقت امو و مقدم این نو با و
شناسای را معضم شمرده بکرم خوبی و کثاده پشانی پیش آمد
چون اسباب ثروت و اودین داشت حان خواهش
فرمود که بدان لباس در انداز ره مونی ستاره و یادری
نومق نه بدر و صد و استاره توکل و حدایگان بهمت نی سار بر کنند
بر اقبه و رونی و مباحه برونی پای سعادت افشردند و میر
سادات بر رک حسن و حسنی اند طی حال ساگان او در
مضفات شخ سخاوی مذکور است اگر چه و طگاه ایشان
قره آتک شیراز است و از دیر باز میر حارثانید و همواره بکنند

درین دو جالبه بر بند و افانست کرم دارند اگر چه معقول و منقول را در پیش
نیاکان قدسی نهادند و خست لیکن تلبه مولانا جلال الدین دانی
جلای و دیگر یافت و در خبریه عزت انواع علوم بقلی از شیخ سخاوی
مصری قاضی تلبه شیخ این حجر عطلانی بر کوفت و چون در هند
پناه و چهار رحمت مرگه قدسی کسد و الدنبر کو اطرتم راویه
خود شد همواره نشت و سویی باطن و ما کیزه و استن کوهر
ظاهر همت خامسته کارسار محقق روی سار اور دو بدرس
کوما کون علم استعال و نمود و گفت و کوی باستانی را روپوش
حال کرد ایند و حواس را زبان از دانه بریدند اهل ارادت
و کردی احتیاط کربن سعادت نمود اگر معلومی برسم اخلاص
اوردی طی مدرفی و قدری در مالیت بر کرمی و دیگر مردم
را معذرت کھی و دست همت را بدان نیاودی مکر تویی
سکاه او ساء و السوران و حای بارکت بر رک و کو چک
اند از خدا نهمها بر ساحد و از دوسی خلوتها را راستند
نه از حسین اندوه راه مافی و ارس شادی شتر خان

بازار طایف

۱۷۶
و نو یکر بزرگان و در مقام ان شدند که از وجود سلطانی خیری بر
کرد و متولی و خور قرار یابد از انجا که همت بلند بود نظر علی سر بار
و سزانه فواست متزلزلت کست چون رهنمای مردم در نهاد سرسته
بودند و از ورگاه ایندوی فرمان راست گذاری و است و اشارت
اولیای زمان مایور و مهربانی هوا داران رو را فرون همواره با تنگ
محاس و جویدگان الکی بد کوی فرمودی و بر جویهای تباہ مردم
سز نس کردی ظاهر رستان حوس دوست رخ رده کسی
واند سهای ناسرا نمودی چون بسج نکامه ازای در سویدای
ضمیر نبود و غریمیت معرکه گیری و و کان داری سر امون خاطر
نه در حق سرای و دگوشش بدکاران محفص رفی و نه چاره سکالی
رمیدگان بر خاس جو توجه بر کجاشتی و با اسمعی ایر دبی جمال و ستا
حففت منش و فرزدان سعادت کرین کرامت و نمودا گز
همواره در رکعت و کوی عمل کرامی اوقات گذارنش مافی لیکن
در زمان افغانان دانشهای حق کمره سان امیدی و چون مایه
رامات همانانی جنب اسمانی تبارکی هند و ستا نرا فروع دیگر کشید

خیدی تورانی و ایرانی بدبستان آن سناسای مدحورافسی
و افغانی موسستند و انجمن دانی را روی دیگر خشد و تسکان
حک سال تمیز را میز اهاب ریزد و راه شادان اندکی ای
در نرنگاه را مشعل گرفتند نو به کامه گری به مدرسه بکه چشم نمی
رسیده هم دوست چری برک و سکان روز کار بکوشه تحول در
شدند و سفر گامی پیش گرفتند در نرنگاه را از نرودی دل
در جهان زاویه عت ثبات پای و نمود از تاسد ایردی همو کار
دیدگان در نشاده مغذرت خواست و از سفارسان
این محط ساگی در معنی سید و ناسای که بدان بگریه سکان ساری
ارسلای عم به نرنگاه شادی در آمدند سخن در سال جلوس
سامسای بر اورک خلافت حاکم سپید بر دولت افزودند
و دفع عین الحال کارند محط ساگی سترک سید آمد و کرد
توفه بلندی گرفت آن معموره خراب شد و غراز نرنگاه
خارجی اثری نماند و پای عام سربازی آن و سورشی انداز
بر جهانان اسیب رسانید در اکثر بلاد و هندوستان آن

ملای
بی

نکست سی و جان کزای بودان پر روشن ضمیر و جهان زاویه عت
مای همت اضر و و کرم سوری سران ضحوت کده به دست راقم
سکرت نامه در آن هنگام در سال هم بود و نرنگی حاکم بر
مس می یافت که سرج آن کانه گفت گفتند و اگر در این سکنای
سنوای زمانان در نشود و این ساجه ملک بخاطر دارد و
وده در آن دیگر مقاصد آن سختی رور کار خاندان بر افکند
و کرد و اگر و مردم فروشد در آن کاشانه متفاد کس از
ذکور و انات و خورد و نرنگ مانده باشند احوال رورکا
از خراتی حال و نشاط در روشن حیرت افزودی و کیمیاگر
و سحر کاری طرازی کمان بر دی گاه یک سیر غله هم سید
و آن را به کهای ستفایلین خوشانیدی و اب تشیده بن
مردم فتمت مافی و سکفت بر آنکه عمر روزی و در آن مترن
و خزانده پیشه بر سس اردی حری بخاطر راه می یافت و بخاک
لغابی و مطالعه اسعار حصص سفل و بکیر نبود و اما که رحمت
اردی حری بر بملکان یافت و رخای سترک هر سادانی

برافروخت ما به رایت شاهسای بر تو انداخت و چهارمعد
رواقرون روسنای خاص خشتدارگاه خود را بش در آمد
کالای اکی را بهای بزرگ نهادند چون حکمت و انواع دانش
در میان سد و سانهایی ماره روراست و دیدای بلند و درامها
کریده سدا ی گرفت و کوناگون مردم از حریره عقل فواید مکران
بر و اسسد و حلومکه ان نورانی سرست مجمع و انامیان بهت
کسور آمد و سخن بلندی گراشد حدای اسوده برافروخت
و نالوان می بد کو بران افراش یافت و او بر این چنین
سرگرم بویه راه تشافی و مردم کم کند ارکوبه من بی تاب
سده راه حوس امد اقراسر پذیرد سیری نگردده مبدیه پیوند
وادی و ارکهار برسان و سماهای رود اخی و ساده
نوحان روزگار را بر اعالیدی و بجال ماه بدل از اری کلای
ممودی تکی دست او بر تباہ سعی اسان ساخنه سیخ علای
است کروی در نهد با سید میر سید محمد جویری را مبدی
معو و دشمنند و دران سما مابعد مانند با علم و عمل و تهذیب

اعلاق

اخلاق حدس بصوص را فراموش کرده درین مذمب غور نمایند
در زمان سلیم خان علای نام جوانی را راستکی طاهر و بطن
بدین روح طه افاد و دوران مصر سعادت بخش تمناست
انرا و احسار تجرد بدین بدر بر کوار آمد و حله اندوزان بهانه
جور را بان بر زه سرای و اش و سرمایه گفت و گو بدیده
علای زمان که ما دانان دانش فروشن و زهر کبابی نوش نما
اند کین او بر جواستند و کسب سخن نموند غصری او بهکامها
اراسسد و سحلهایی درست گردانند بر کوار بدسان
مواقت تمام و عقل و لعل و امعا ضدا بیان اسافت
در سگاه مرزبان بندوستان معرکه اراسسد و مابده
ماه حوس راه کوسها سپردند منند ارای حکومت
دانش نسان ان روزگار را فراموش افرو و در جستجوی
حکم سعی کایو نموند بر سر کوار را سرور این احسن طلب
داستند چون سخن از ایشان برسد بر خلاف خبر
سرامان جابه طلب پاسخ دادند از ان روز که کین استبد

این متهم گردانند و در حین معالجه که بود و مدتی از حرا جاد است
محبس عماد حدان کوسس نمودند که کار او سرتی شاد و بی
بد کوهران این سیوه را مکتون ضمیر پیدا شده راه کوبش
پیدا و ندانستند که سناسای دیگر است خود برای دیگر
خاصه درس نگام کلی اسادات عراق را که گاه ز ماه بود و علم
باعمل مقرون داسی و گفت را که در کهای محسودی و
او دهمت گردانیدند و از توحه سامانی دست بدامن او
نمیر سید روزی در محفل جمالون کداسس نمودند که سر
نماری سررواست و هرگاه کوی او مردود باشد اقدار
حکومه سزاوار بود و در دای حدان حقی مامنها پاستانی
با سسها و اوروند که اسراف عراق را سهادت نوا
سود و کار بر میرد سوار شد چون رابطه اخوت داشت
حقیقت را از نمودند و در کوار با سخن بوس اقرار نمود
تسل و افند و بر بخت و کوی بدب کالان دیرتر گردانیدند
و پاسخ ان لعل حسان بر زبان کوهرامو و گذشت که معنی

ان را

ان ندوایه نفهیده اند از در کتب حقی انین باب نعل او رده اند عراق
عرب را و است نه عراق عم حدین جابین معنی لصر رده و تیر نموده
اد در میان اسراف لعی حکما و علما و سادات و العاد و دوم اگر
وان عبارت از امر او کثا و زران و امثال این باشند
سیوم اوسط و انرا در محرو و اسباب از مظهر و اند چارم ادانی
که ساه امان برسد مانند احسان و هرزه کردان و هر
رانا و افزاه حدان کاسته اند ما هم کام سکوی حدان سکوک
رود و کعبه بدکاری هر کدام حکومت بود و الحق اگر برید کشته را
یکسان مالش نماید ای اساه راه معدت یکسوز کرده
نماند میرانن اکی بیاید و کوما کون لاط اند و حث
و از برای مالکد امینی خود و ناسناسی حال بد کوهران کاسته
سبح مظهر جمالون و راورد و ان خیره زو مان هر ره سزا
ور کو حرا لی اضا و د و چون معلوم شد که از کما بر گرفته فرو
حد ساه حد و مسل این ما و رهای حد ما بر ملا افا و ند
و سرمایه نورس نماند کسان کشت سبحان الله

ما ابرو و کزوه مردم الهان دارند و درین که کسی است
که یک امر خلاف واقع ندارد و نه احدی هم بطلان امور و با
اسمعی اگر کسی ارستاسای و رسد به خلاف اسن و پس
احسن نماید بزرگان برسد و کس آن بر چند و پس از در این
سخن از آن گویش باز به معنوی کرد و اندک لیکن از حمایت
ای بد کوی را سوخته کرد و شرمساری بروی سسی و شور و
ما مال غم کسی از بد کوی و نامای عری و کرمی و نه بهمان
مدی کالی حله اند و حی اما ابرو که نه یک ماه و بوی روزه کار نفس کف
در میان آورد و لور و سرک جره عت او و ختم سال چهارم
الی مطالب نهصد و نهصد و هلالی در بر کور از کوشه اثر و ابرام و
سخنهای غریب رو آورد و طی از آن بر نوب و عت نامه
بر گوید اگر چه همواره رنور خا و صد شورش و است و ما سودا
و سمنی در جوس و شجران و سسی بی افروغ و سکان روزگار
دل در بدی سینه و در سکانی بار کرده و در حاکم امای کداری
ما فت لیکن درین حکام که نامه داس بلندی بدرفت و نه کار

او زکلا

دریند با فشرده و به کام مردی کرنی بدرفت و پدر سر کور ابرامین است
خواه بگویده بر سمدی و دوستان و سکو جوانان را از آن بازدا
علامی زمانه و مشایخ روزگار که دات حیدر امرات عیوب و
به ساه سکالی و حاره اند و ری بسد و خود را بهار اند سهای
تبه مامد و ما خود در میان آوردند و کرمی و بی دل سس سهر
عدالت پزوه کرد و کس اعتباری مارا به ابروی خواهد ماند و
انجام کار بر کدام حال بگویده قرار ماند با مال غم و اندوخته
کسین توری بسد و به تان سرای کام فراج بردا سستند
و بدستان کداری و حله اند و بی سیاری سر و کان غنیه
همان را که کفارای کرم و او را راه بر و بد لغض بد کومری را
به بعضی و بی فروجه سورش در او و نه اگر چه از دیر باز طرز
نامشوده سمن نو و لیکن در هر زمانی ساورنی حق کداریان
سعادت امور و ما از جوس بد کومران بر آئنده شدی
درین حکام آن کرده راستی به درست پیوند دور
ترسند و سر آمد حرف سرایان بر م بمانی و بی کس از بیشت

ماه سرستان فی ارم و دودن زادن ناما پارسا کو برقا بویا قندید بر بزرگوار
میرال دوستی الهی شریف شده بودند و من سعادت همراهی
داشتیم آن رعوت فردس عرو فرافرا نیز در انجمن حاضر شد
و حرف برای پیش گرفت مراد بی دانش و سیاب
در سر و داند در معامله جاگامی بر بد استه در بی صوره گویا
او مرار بان کسودند و سخن را بجای رساندم که او بخالت
رفت و نظار کبان بحیرت فرود شدند از آن روز با هم سدا
همیت کجاست و آن گروه کسسه امید را تیریز کرد و اسند و پد
بر کوار را کد انیان فراغ دل و فارغ و رستی کبی سرخیز
فی دنیان و سارست مابین سالوسان بسیار حق کداری
و دمن از ای سسه انجمنها ساختند و درون از مندان
شب جور کرده بسیاری به معوله جای نمی فرستادند
هرگاه خدیو عالم از هر کالی و سک سخی معامله کس
دو انش و داد را که روی سلو ظاهر کد استه باشد و خود طلسیان
فی لوحی بر دوش گرفته حق کویان راستی منشن را نازار

کاسد باشد

کاسد باشد و دانشا درست و بررگان دولت بان مستی
جمله ماوراستند و تقصیر را روز نازار حامی انست که
حاندانها بر او صد و ناموسها تمام تیار کرد و در چین ایام
ما یکام لید کو هران تیار کار به سکوی نام بر داشتند ما عیدی
که بد و سرکی فرودند و عزان است بر اید و نیا د^{ران}
فی ارم و در حیره دسی و سک حشمان و لکویک روی
و دوسداران هوا تواد دور دست و راست کداری
کج کرین و یکا کشتش سک و نیان کرم وزن با کد
انجمن را رکهای ساختند و همان دل ازاری تانزه کرد
کی از دور و نیان ده و ده ماروت سسه حال منون بر
را که از روبا به نازی در اسکاه مدر بر کار سکوی خریده بود
و مان گروه ماراست بکروی و مکهای و است سدا کردند
و افنون حذارائی و افاره موسی بر خوانده نیم شب
فرسماوندان سعده کار سرک سار دران تار یک
شب مدی از ان و چشتی کرمان و زنی شکسته روی

بخونکرده مهین برادشما فست و طلسمات بدکاری ان ساده لوح را
فی ارام ساخت و ان نساجس مکروفن را از خا بر و خلاصه حق
است بزرگان زمانه از دیرگاه و سمنی و ازند و کم عیاران
ناسپاس بی ازرمی و امر و قبالو با فسم تخوم نموده اند بسیاری
از ارباب علم را شهود و برنی را مدعی قرار داده و برای
سجده منقریات ساهنا سالیه انکه هم تم و اندر این مردم
را درین بارگاه مقدس چگونه محل اعشار است و برای کرم
خود چه سزاوار مردم را از میان برداستند و چه ستمکار
زیر دست نمودند محرمی در خلوت ایشان و اینم در شب
مراکی داد و من بی تابانه بشمار سادهم میباد اورد شود و
از علاج کدر و اکنون رای است که بمن رمان سنج را بی
انکه کسی آبی باید کوسه نرند و رو چید بر کساره باشد نه تا
دو سان در اتم آید و مصفت حال بعرض همالون رسد
یک دات را دانه فرو گرفت و لصدنی تابی علو نگاه سنج
رفت و ما جرا کد رس فرمودند هر چند دشمنان چره دستی

نماند و ازنده

نماند و ازنده از یونی جمال گاه و باد شاه عادل بر سر و انامان کسور
حاضر اگر مستی کرده بی دین و دیانت را بدستی حدی ارام و
باشید و درست مای بر جای خود است و پرسس را در بسته
اند و سر اگر سر و است از یونی برادران ز فیه است اگر همه بر آید کس
سواد رسانید و ساه کاری سازند ماحت و مسح کونه
کرنیدی بایزند و اگر خواستش ان جهان افرین بر لب ما بکینا
مسالی و تار و روی هدر زندگی رای سهاریم و دست از جان
سجی باز میداریم چون عقل رلوده و دوزخ افروخته حقیقت
طرازی اسفاده سرای و سوار اگری را سو کواری دانسته
حربه برکت و که کار معامله دیگر است و دانتان بصوت دیگر
است اگر نمیرد من خوشین را قصد میکنم دیگر شما دانید
امن خود باری روزنا کامی را نه بتم ارسوند پذیری و عافیت
ابوت بد برای خواهش سندن و فرموده ان بر لورانی من
بر سدار شد تم ما کز دور ان تاریک شب این سه تن
ساده اندید پراه برای روزنا کامی معین و نه ز فار پای ستوار

بدر بزرگوار در تماشای نرنگی تقدیر نوده خاتموشی داشت میبار
من و برادر که در کار ملک شغل معاطله دران بکام نادان می
جان ندانست گفت کوسد و در پناه جاسم رفت بر گرا
پد امیاخت من ماخن مردم و بر گرامن سمر دم او
دست روی فاند دشمنان دست کس بر او
دوسی مهران می یاکم کچمان ادمی می سمر مردمی می یاکم
ماکر بر یانتر ازان کالوی کانه کی ارمدم که حصفت منشی
اولعس بر ادرم بود و من ماسناصح و خود را با کاعصر
ماز بر کت را کمانی هم به در رسیده سدا را از ویدن
این بر رگان اسوده روزگار دل زجای رفت و ازین
سمان شد و بروی در ماند ما کر زجای برای بودن
احسار کرد چون دران سوریده مکان رفته شد برسان
تراز خاطر او بود سکرت عالی مس اید و طر فاند و پی ای
دل گرفت مهن بر ادرم من و تحت بر ما بود و فزون سنانی
عاطرت و لوبان لم احلاطی درست اند شیدی

کون

اکتون حاره کار حسرت و راه اندیشه کدام و دم اسایش
کجا توان بر برفت حان ماسح دادم که نور سح زرقه است
بر ستمه بر او به خود رفت و مر نامیب سخن کرد اند امید
که طمان زمانیان بر داشته اید و کار فزوسه کسود
کرد و دیرم افرین نموده بدین سخن کردند و بر ادرم همان
ایمن سر باز زد و گفت ازین سر کست تر احسری نیست
وار کمر اندوزها واروت منشی اهرمدم اکی نداری از
سر کست دادی بلند سخن در راه بگو با که مادیه از نمون به
عموده بود و سلود و زیان بر بکر فیه مالهای الی کی الحاطر او
مکه ارس نمود حان بر بکاه باطن بر لومی اید که اگر کار شود
سود همانا ماوری لواند نمود لکن بکام سخت گیری رسوا
که هم مانی ماند چون زمانه سکی داست و خاطر بریشان
لصوب او کام برداشته اند به اندامی بود کداری
حرامس می سد و ارسکرت کاری روزگار عرت
می انداخت عره و لهای بدسواری برداشته می شد

و ایشکوت کاری روزگار عبت می انداخت غره و نفسی چید
و هسی خید سخت حانی میزد و عرب دل بکری و نزدیکی روز
رشته خیزد کوهان روی بر صبح صادق بر در آور رسیده شد
ازین گاهی کرم حونی بمش گرفت و سالیه حلو مکه معین
کرد ایند و عجمهای کوا کون نخی بر کناره شد درین آرام گده
پس اردو و راکمی آمد به صده دلاان حد رده ازیم
بر دایسته مکنون حنت اکیس خود را بر ملا انداختند و این
محله کاران رو باده باز صبحان ان سب بموقف عرض تالو
رسا شدند و خاطر اقدس را مشوش ساختند از بار بار
خلافت فرمان شد که مهمات ملکی و مالی با سبب و اسباب
انسان باز میکرد و در محکمات ما بطلبید و بدایه نعت
عرا فرماید و اکابر روزگار قرار دهند و عمل آوردند و سنان
سامانی و ابر اعلا لیده بطلب و رساندند و چون بر
حفت کارائی داشتند و رسد اسباب حین کوسها
ممودند کاران سرارت اندس را همراه ساختند

چون

چون بخاطر سافید و مسح الواخیز برادر او و متزل مانده و فصل
رود و صید و قباب و استمان همان سدن را باز
ممودند و انرا حجت سخنان باز زم اندسند از دایع
ماسدات اسمانی از ان محوم بد کوان و طرز نهره سرای
سهرار دیده و رساماسای مد رفت و پاسخ داد
که این همه سخت گیری در کار و روسی کوسه نشی و اس
مسی را صحت حراست و جیدین او پرس مهوده
برای حجتی گسند و سح بهواره بپیر میرود اکنون تماشای
رفه باشد و در راجه آورده اند و متزل راجه آورده اند
و متزل راجه الفون کرده در ساعت ان حور و سال
رمارا کردند و ار کرد خانه بر جاستند سیم عافی بدان هر
متزل اندازان که قدری ناکامی در زاده بود و او همه خود
داشت و حرامی به نقصان میرسد و ما و نه داشته در
احقا کوسدند بد کوهان فرومایه حمل رده درین حال
افا وند امر و تکریمی حان مان شده اند حاره انکار

باید ساخت و سیه در زمان سره رای را باید محاسن تا بهر جا
گشتان مانند از هم گذرانید مبادا این حال گاهی یافته شود
را عینه بیاورن و ساسد و همگامه و ادرا بروع و انیس تو
سار انید پاسخ ساسایی را بهمان کرده استخوان و
اوای و حست الکی از زبان مقدس در میان انداختند
استنایان ساده دل و دوستان روزگاری افروند
و دست او نیز بای زبکین برمی یافسد مردم در اندیشه دراز
می افروند و دست از مادی تجیل باز میداشتند و من
سری سد صاحب خانه نیز از دست رفت و راهی از بری
گرفت و طایمان او این استنای بر گردانند عقل
بر دست و اندام و خاطر سر اسیر الهی سد که ان حکا
محسن اصلی نذار و ماساه و زبردش و عالم
در کای و حست حوست بهمانا صاحب خانه گرفته می
سار و اند می لوالعجب برای خاطر گرفت و اندیشه
شک و ردق راه یافت کهم از ماجرای دریا بخود

انقدر

انقدر و انکم که حکایت بحسین راستی دارد و اگر نه برادر
را را می کردند مردم اگر دخانه برمی خواستند امروز اگر
مثل مدیو خانه در رسم زار افتاده دور باشد و اگر در مقام
گرفت و گری شد تعری در سلوک ظاهر میرفت و لوقی
درین کار نمی شود و بهمانا فاسد سازی ماه سکالان
بدگوهر را کاتوه ساخت و مردم را برین واسطه باز دید
خوبی بگویند به مثل را بهرام و از ان مار خاطر بر آوریم بی حال
انده بخاره سنی رو اویم و بشوار تر از شب اول سیاه
روزی پدیدار و در زم روزگاری رو نمود و بران شناسا
محسن و دالستان حال من بحسن نمود و در شبان
من مراستار موتمن اندیشید و از خوردن سالی چشم
نوسید و عهد بستند که دیگر خلاف رای مسود چون سام
در آمد بادی نرا بحس و مغری سوریده و سپیده زخم اندوز
و خاطری کران ما برغم اندوز و خاطری کران ما برغم از ان
تنگه و حشت افرو پای برون ما دیدم نه مادی در نظر و مای

استوار و نه ماه جای سدا و نه رمانی ارمیده ناکاه در آن دلخ
ظلمت امود بر خنی بد چسبند و نشانی چهره افروخت کی از لاله
را منترل بدیدار شد و طی دم اسایش کرمه اند هر چند
خانه او سک تر از دل بود و دل او سیاه بر ارسک کسین
لیکن قدری بر اسودم و از کردانی نی سروین باز آمدیم و
انجام کار زاده خمول فکر در و در او شد و راهها کاست
گام فراخ برد است چون اسایش جایدید نماید و اطمینان
روی ماورد و پاسخ آراست حال هرین دوستان
و دیرین ساگردان و محکم برین مریدان در همین حد و
رتو ظهور انداخت اکنون صلاح دید وقت است که
سهر رهاق که و بال خانه دانش و کزیده گاه کمال است
رحمت برون کسم و ازین استنایان دوز و دوستان
مای ما بر جا که مایه وفاداری سان بر باد و بار است
درخت ما مداری بر سبیل سد و کماره سویم باشد
که کج خلونی بدیداید و نگاه سعادت امود بر بهار خود گیر و

انجام

انجام بر حال خد و رور کار کار سناسای دست افروندار
و قهر کرمه اید اگر کنجایی داسد باشد ما بر جی از نیک اند ساز
انصاف طراز و در میان او رده بود و اسسمای از مزاج زمانه
نموده اید اگر دوت ماوری نماید و زمانه محساز می دهد باز رجوع
محرسو و اگر نه فرا حای علم را سک نشا خه اند هر مرغ را سرفی
و کج اسیمای هست و برات اقامت داعی بدین مضر کمال
سامده در حوالی شهر فلان امیر رحمت اقطاع مافده
طی نور راستی ار روز ما مح احوال و تواند نشود و بوی محی
از و شام عقل دور اندس میرسد اکنون دست
از همه باز و اسلمه پناه بریم باشد طی در آن حای بی نشا
اساس ما فمه سو و اگر چه استنای دنیا داران را مداری
و سانی نباشد انقدر هست که او را امیر سنس و بیکر بدان
مردم بمسود برادر کرامی تعریف باس نموده قییم در راه
و بدان صوب سرعت نموده او ازین اکی شاد و بی اندوخت
و کسا ده سانی مقدم را معتم شمرده از انجا که زور بازار

هم بود ترکی خید را همراه او در همان زمان لباس کرده و نه
قدم در راه نهاده و بطریق محفلت باناف او رسیده
شاهی شترک و خدمت گیرین بخاورد و او را مسمی بر
مرد و سعادت داد و در بدان سر منزل را امیدگی بود و از غ
مالی رود کار در نپاه که مکارگی برسانی سحت تر از آنچه
روداده بود و از آسمان تقدیر و مایه همان زمان انور در
بدر بار طلب و اسید و از آن ناده که دوین مرد و هوس
شد و در کار این ساده لوح سرگردند و مسمی تر از این
کست ورق اشتیای مکارگی و در نور و دید از انجا بر
بدوستی سوخته و مقدم کرامی را بس معتم شمر
از انجا برآمده بدوستی سوخته شد و مقدم کرامی را
که در میبایکی بدگوهری سورس منشی حادث است بر
شترک روان و در حقیقی انداز که بپنوه ساخت چون
مردم خواب درسد بمقصود که نامعین کامی حیرت
رود است اما هر چند اندیشه کار و ف و تا مل بحا انداز اما

ندیدند

پند نهاید ناچار با دلی پر آشوب و خاطری غم امود بدان سر منزل
رفت و سکفت را که مردم آن را و به کی از رفتن مد استند
زمانگی این کسه رسته و کل سایش گرفتند و از آن پر اندکی
برکناره شدند و رای برادر را که بر آمدن از انجا حکم و امر بود و
خود هر چند گذارش رفت که لو علمونی احوال او و بنوی این
روشن و اختلاف اوضاع بر ستاران و بیلی است پدید آید
نآمد هر چند علامت کرامی افراسین است چاره دیگر بدست می
آید چون ان سکسر کوتاه عقل دراز سودا دید که این قیامت نایمان
منه می شوند و حیمه او را خالی نمی سازند و در روشن نی اند
صلح کونه زند و حرف اشتیای بر زبان را اند کوچ نمود و در زند
خیمه بار کرده روان شدند با کس در ان صحرا که نزدیک
اونحاسن را رسته بود و نسبه مانده و شکوفه حالتی بد
آمدن جای بودن و نه رای رفتن به پزوه در میان از طرف
استانان دور روی و دشمنان صدر یک و ناید
سخت شانی و عهد گذاران ناپدید از درگاه و مادر است

از پی تپه بر خاک بخاری شمس بار و زکاری و ژرم و روی کاری
پراکنده مدبر از پایی اندوه در شدم هر حال برخاستن و بجای
کام برد استن و جای ما گریز نمود و در آن هنگامه بکالان
راه سپردیم حراست ایکی رده بر جسم مردم فرومشت بیادری
و پاسبانی این روی از آن هم گاه برآمد و حست خانه هم برای و دهم
همکنان بر سبیل گاه نهاده و از کوشش بکالان و خراباد
رستکار ساخته افاق افاد و سبای روی هم گشته بود و شروی
رفته تا راند و دل را قوی تر و روی داد تا گاه مدید گشت
حد را بر پرو بکان تا فرجام کداده و او را از کاپی بسته آمد
رمانی اساسی گزیده آمد بادی سرجه سرجه ظاهری برانند
بیرون سدیم و هر جا که رفتمی شد بلای ناگهانی سبایی
میکرد و گرم ناکرده خابره گرامی با بویه خطرناک می رستم آنکه
و او دوی مانی در دار و با عنانی کورانه شباخت و حال کرد
کون گشت بر دیک بود که قالب می کرد و دود زدی سوز
ایده ان سعادت سرست مکنان کون مهربانی نول فتنه را

باز آورده

باز آورده و از راه شکوی بخانه خود بر دو نیمه ایکی بنیست اگر
گرامی برادر را از آن مکتوبیده حال ترس حال بیرون نشد
و زمان زمان رنگ و کون شدی لیکن مرا خلافت
مسرت افرویدی و اما زوری از ماضی احوال ان لایه گریز
و مدبر بر کوار خود با این روی به حال بوده بر طبع ایکی خرامش
فرمودی و نیز کی تقدیر را تماشا کردی لحنی از سب گزیده
و و که خداوند او بواسطه دلدهی آمد و زبان معاره دراز
کرد که ما وجود مهمل من دوستی ارادت کریم درین سگاه
کجا سر برده می شد و امن از من اگر چه آمد و رستان افلا
و ما رکنان مدکویر و هجوم مسالک شهر فکامه و رهندگان تا فرجام
و با در نماند و نار و داد از نایافت قلم حوسن راحه ما را که قدری
از انق حال گذارد و هر گاه زبان فصیح را کنی رود بد این مسکافه
بر ما ناکدام نرو ما گریز با سر سبکی کونا کون بحرا به زوی آورده
و طی ار سورس سهرویده و سخنان بر اسودیم از آنجا که
نوارش که ان حد و سبکی معلوم شده بود را بهار ان

قرار گرفت که اسمی حد سامان نموده اید و ازین خرابه بدان
مصرف مال شما نموده و بر جت گاه فلانی که راست باری
ورین در میان است رفته اید باشد که غوغا فرزند و
ما و ساه دست بحالین برکاید تا کریمین حکان سامان
راه نموده سستی تیره تر از درون حد سکالان و در از ترافها
مهموده سران بر راه در آمدیم و با خام کاری نمی فلاور کج رویها
او در نور گاه سحر می بدان سره جابرسیده شد آن ماسا
اگر چه از حال غنچه اما حدان و اسمان هم بر خواند که گفت
و رسانید و از راه هرانی بر زبان آورد اکنون وقت گذشت
است و خاطر اقدس قدری از زده اگر سلسله این املات
می شد و رین بر دیکه و می کردند میسید و ماسانی کار سوا
ساحنه می سد و رس بر دیکه و می نشان دارم روزی چند
در آن محو گاه ماند سر در بر و خاطر مقدس شایسته
سوارش کرد و در کردونی نشاند و روانه صوب کرد و اند
مکوان آمد و هم اغوشی دست داد چون بدانجا شدیم

تعالی

نماند و رسی که با میداد و فرستاده بود غیب داشت ۱۹۱۸
در آن خرابه معمورنی حافرو شدیم و از غوغا فرزند نام
احتیاج افشا و آثار و نامی و زنا ضمیمه یافته ما را طلب است
و زان خرابه معمورنی حافرو شدیم و از غوغا فرزند نام
نام احتیاج افشا و آثار و نامی و زنا ضمیمه یافته ما را طلب
است و زان خرابه معمورنی حافرو شدیم و از غوغا فرزند نام
ار آنجا تنگی وقت بود و راه افکار شما فرستاد و در کمر زانی
مدد آمد که این فریه مشوب یکی ارس سنکین و لان
سورده معر است و از سادده دلی بدیحا فرستاده
نصیبی مانی و اندوه مکی خود را از آن مرحله بیرون آمدیم
و زانی بر می ماسنا سگروند بهی از دار الحلا و کمره
که لونی استنهای از آنجا می آمده بود دیدیم این ترور فر
سی کرده بیرامه سافقه بدان عمرکت گاه بودیم
ان سلو حصال مرد میها بطور اور و لکن سدا شد
که در آنجا یکی از باطل ستران گشت و کار و اردو در

که بدین صوب گذار نماید از آن دست باز داشته هم نشینی با
دلی نزنده نوزد شهر کشیم و سحری بدار الحلافت اگره در
انکه زوایه موسی بدست آورده شد و طغی درین حال که از
نامرادی و خوابگاه فراموشی و دیوساز با املی و سگ مار
کم منی دم اسایش گرفته اند لکن زمانی نگذشت بود که از آن
حره رویان خدا را رو کام که از آن فی از زم نام می بر کار
رفت بماند در همسایگی چنین ناراستی اسفند رای و پیور
کاری پریشان معر می باشد ضمیر راعی تازه گرفت و سر
کردانی سکرت رود آورد از آنجا که قدم از نگاه و سر از
انک تشبیری و کوشش از بابت در او چشم از سجده
سجوانی و رسوده شده بود و بوالعجب و روی در او گرفت
و اگر انچه عجمی سکار دل اندماکز بر در فکرهای دیگر اندیشه
بر آمد و خدو خانه نیر به بدای جا کام همت برد است
دور و ز بدین کس درونی سیر بدیم و هر زمان
را و اسین الفاس دانند روزگار سیری می شد

ناله

تا آنکه سعادت منشی خاطر مقدس آن بر لوری گذشت کجوس
صاحب خانه و حب و جوی سخت او سدا گشت و هزاران
مژده و لغایت او در دو ساعت بدان صفت کده رفتند و
اراسکفی و او گشت و پنهانی حدیو خانه کونا کون مسرت
روداد و نسیم کاری بر کلین مال و زرد وانی دیگر بروی کار آمد
اگرچه از ارباب تعیین نبود اما از سعادت بهره فراوان است
در کنایه به بکنایه می ترست و در کم مایلی و مکر می بیند و بکنایه
سادگی و با پیرزالی برای از ناصیه حال او می نماید خلوتی
و لکین بدست آمد و باز از سرمایه نویسی بنیاد شد و چهار
گرای پیش آمد و ماه و رین اسایش حاقا مست
و در مقصود کس ماف حرسکالان حق نبی و ی
بر جاستند و کار داناان محبت بدارند و کاری ناسید
حسن سبحان مهران فرای ووسی و بکنایه و دل
اشنای فتنه از آن حیدر اندوز و کم عیاران ناسخیده کا
را حاره و فرموده و پس از آن داستان نیکویی رخ

راه نگاه خلافت رسانیدند و بطور و کثافت این خلقت نور
عرصه داشتند و رکش منقح از ارمقصدای دور می و
قد رسنای مستحای مهرانمودند و کذاش نمود و از راه مردی
و بزرگی طلب داشت چون مراستعلق و زنیامدی همی
مکرده و آن نورانی بامهین برادر روی نیازد برگاه پهلوی
آورد و مکنو ماکون نوارش بادش نامه مایه و الا مافت و
مکنای رموزخانه ماسپاسان جوشید و عالم برهم خورده آرام
گرفت و همکاره درس و خلوتگاه اندس را این بشند
وز نامه امین سکوان میشن آورد ای شب نکلی نامه
برجاس که دوش رار دمن مکن جان فاش که دوش
دیدید چه دواز بود و دوشینه شیم ان ای سب وصل احیا
بایس که دوش و نیم درین کردی در بر کواری مطاف حضرت
ولی لوحه فرموده و مرا باری از سفیدان محفل تقدیس همراه
گرفت از ان سال که بدار الخلافت رحل آقامت اندا
در ان زاویه لوزانی حدان تماشای عالم علوی بود که نگاه

این

۱۹۴
کردن عالم غلی میرسد یکبارگی این خواش کربان
در آمدن و دامن همت برکش و مرا که حرکت طینی
بهوت نمود ای معنوی بود به بکانه نوارش احضاص داد
بازگای را کشید و اجمال بن فصل انت و رواع
سحری که دل بهمان سوسه بود و بر طبع نیایش کری
سارمندی میرفت در میان خواب و بیداری و اوقطی الدن
اوستی و نسخ نظام الدین اولیا نمود و اگر کشید و بسیار
بزرگان را احسن مصاحبت شد و نرم مصاحبت ارسته
آمد اکون بعد از خوابی برسد تربت انیان رفته شود و در
سرتین طی ماساتان سردا خه اید در بر کواری بر طریاکا
سعادوت فرجام حفظ طاهر میمود و ماسماع اعانی و پیری
ا بر شیم می برداخت و وجد و سماعی در میان موفیان
سوع دار و نمی نویسد و خداوندان ان طرز راطعه
زوی و همواره بر زبان کوهرامود که سی بر بعد پیری
عنی و قهر و تماش و مکنوس و خاک و طلا که از خیرا

روای ایگارست مسکیمی تلون با خود دارد و در پیش
گاه اگاه و لان شمردی و بر بنیخت فرمودی و گماره کنی و
دوستانرا از ان ماز و استی همانا درین است این
مستبان الکی که بدن کرد و استوار سن نموده اند از
درستی نیت و راستی کردار حسن پندش فرمودند
و دل سرانیز بدست رار بودند و در ان سفر سعادت
بر بسیاری از خفگان ان کل زمین عبور و را مباد و نور
در دل مانید و منهار رسید اگر سر گدست را فصل اول
جهانیان افسانه پیدارند و بدجانی و امن الای عصیان
ابد تا انکه مرا از رویه کرد به بارگاه تعلق بر وند و دولت
کود و تدوایه و الا اعتبار یافت حال معشوشان حرص و
ره زدگان حد کالیه شد مرا دل بدو آمد و بر برای
اینان خاطر خوش بود با ایزد بی جمال همان درست است
و قرار با خود داد که یگاری این ناسامان که حرا غنی
لوروشان بی ناساند از سر خاطر درست کابر

و

نیز خرد و در برابر ان خرنکوی بدل راه نیابد بیابوری
ایزدی برین اندیشه حره وستی یافت مرا نشاط و
پدید آمد و سمیت برانند و نی نازه مردم از تناه کاری
گیرند و دم اسایس بر گرفتند بر کوار ماندز کوهی است
و نازم سسری و کج کرای و نای کوهی و مار ساسی مردم
گذارش نمود و در سزای بدکاران اهتمام فرمود و نای در
افشای ان راز سرشته گنده غمان بود و از ناسخ
ان ولی نعمت سرمنگی داشت احرا لامرنا کزیر سرگشت
خوبش نموقت عرص رسایند و حوس در و نه اورا چاره کرد
و صد گره خاطر کسود و ناسور کین فرا هم آمد العصه بطماجون
رایات همانون در دالسلطه لاهور مجله مصباح ملکی لوقف
فرموده خاطر از جلدی ان هر حقیقت سرای کجی است
در سالی و دالهی مطابق بهض و نو و و منح ملکی الیما
مقدم کرامی نمود ان سناسای العسل فاق ارز و در فیه سوم
خود او ماه الی سال سی و دوم موافق سینه ششم

۱۹۵

بجای سال مذکور سایه عاطفت برین کسرت ارای و جفا
کرین انداخت و بگو با کون نواز نس سر بلندی بخت بد همواره
در کوسه انزو و حسندی افروزی و دوست از همه ناز و آ
با اوازه نوسی روزگار خود و سرایه لعل الوابد العروز
کدر اندی اگر چه معلوم ظاهر کمتر رود اخنی لیکن در ذات و
صفات ابروی سخن فرمودی و عورت مایه بر کفری تا المراج
قدسی طنی از اعتدال حسی و کرکونی مدرفت هر چند این
قسم رنجوری بسیار شدی این بار سفر و اسیران کی بدست
و این سوریده را طلب داشته سخنان پونس افرا نر با
رفت و لوازم و دعا ظهور آمد چنانکه در همه پرده سخن رفت
و دلی درین بجان پرده سخن پیوسته را رد کرد و اندوه
بودند پس خون دل فرو خور و خوش بن را بصدیقی
قدری نگاه داشت و نفیس کرای این سوای ملک
لعل طمی از میده و بس ارفقت روز در کمال الهی و
عین حضور است چهارم امر و او ماه الهی نهدم و می القعد

بزار و یک بر این قدس خرامند نیرس شناسای و در
حجاب شد و دیده عقل از دست نمانی و در حجاب سد و
عقل از دست نمانی مایه کشت پست دانست و قوامی
کرفت و انامی را روزگار سپری آمد مشری رود از سر نهاد
عطار و قلم در سنگت اکه فیلیوت جهان بود بر جهان
در بای اسمان کثوده بود و حیا چینی در جای خود گذارده شد
و چون بری از حال کرای نیاکان خود را انکاست طنی
از خود میگوید و دلی حالی میکند و سخن را ابلی میدید
و زبان را اندی میگفت نفیس سی مرابادن
عصری در سال چهار صد و هفتاد و دویم جلای مطلق
هصد سجاه و هفت ملا می نمود و او در سبقت
مفهم وی ماه سال چهار صد و هفتاد و دویم جلای
مطابق هصد سجاه و هفت ملا می نمود و او در سبقت
مکینه سیم محرم هصد سجاه و هفت ملا می نمود و او در سبقت
نیزگاه و بنا خرامس شد و یک سال و تسری سوار

پای کرامت نمودند و درین سالکی یکی غیر متعارف آورد
و در حجه سواد کسودند و در بار دوم سالکی خراین دانش
پدر بزرگوار را که بخوار آمد و جوهر معانی را بایس و ارایان شد
و ما بر سر کج نشست و سکت ترا که اگر دس سپهر
بوقلمون همواره خاطر از علوم کسی و رسوم زمانی دل
زده و خواستش ر میده و طبع در گریز بود و بستی اوقات
کمتری فهمید در بزرگ و از بر خط خویش افنون اکی مید
و در بر فنی محصری تالیف فرموده بیا و دادی و مرا اگر
هوشش افزودی از دبستان علم حسری دشتین
نمادی گاه مطلقا در نیامدی و زمانی اشتباه میباش
راه گرفت و زبان یاوری نکردی که از ابر کوبید حجابی
می آورد تا بومندی سخن بکداری نداشت و ران
انجمن مکره افادی و نه کوشش خود در شدی وین
اشنا مرا سلی از مطهر کونی علاقه خاطر پیدا آمد و اول از آن
کم بینی و کوبتی سناحت باز ماند روزی خید برین سکه

بوزم همزمانی و هم نشی او جویای تقدیر بر کنایکی مرار بود
و دیگری آوردند و تویر شدیم با حضری آوردند
یعنی شراب ساغری آوردند گفت او مرا ز خود خود کرد
بروند مرا و دیگر آوردند و حقایق حکمی و وقایق دستانی
بر تو ظهور انداخت و کتابی که ببطره در آمده بود روشن
ترا خوانده نمایش داد اگر چه مویدی حاصل بود از
تقلید ترا و صغودی فرمود لیکن انقاس کرامی پذیر
سر کوار و بیاد دادن لغا و ای هر علم و ناکسه شدن
این سلسله یاوری ترک نمود و کربن اسباب
کشاکش کشت و دل سال و مکر پر و اگویه خویش
و افاده مردم شب از روز شناخت و کربنکی از
سیرنی جدا نیارست که و خلوت را از صحت تیر نوشت
کرد اند و یارای جدا که در علم ارشاد و نیکو است یغراز
نست شهودی و در طایفه علی حسری نمی فهمید اسنایان
طعه از نیک دور و زو سه روز سیری می سد و غذا

کار و نمی آمد و نفس و انس ابد و رابد میل نمی شد
در می افتادند و اعتقاد می آوردند همان پاسخ میداد که اسعیا
از الف و عادت بر جواز است و معارضه مرض
حکونه از خوردن دست مار میدارد و وحی و سکفت
نمی آمد اگر کوچه معوی بفرمود موسی سراج را می نماید اگر نه منتهی
از بسیار کفن و شش و دندان از برکت و مطالب و الاثرین
اوراق تازه صحرای آورند پست از آنکه شایس باید باز
حقیص سیداشی بر اوج شناسایی بر جواز است و سخنان
بر بسمان می یافت و مردم حور و سار و پافه سرباز
میر و نذ خاطر بشوریدی و دنا از نمون بر جوشیدی
در مبادی حال شیه خواه بود باقیسم بر بطول آورند
احمد بر ملا و میر سکفت و بر نی و دوشان مسوده میگردی و
یافته شد و چیرانی اقزای نظار کیان آمد دست از آن آگاه
بار داشتند و بنظر دیگر بدن گرفت و روزن ناما
بر آوردند و در شناسایی کشتادند و در خین همگام می

خاشیه اصفهانی نظرد آمد که از نصف پستری کرم خورده بود و
مردم از استفاوه ناما میدورن کرم زده و در ساختم
و کاغذ سفید شوند و آدم و در نورستان سحر می نماید
مامل مبداء او منتی بر کدام در یافتند ناما از آن مسوده مرطوب
کاسته به باطن بر د و رین انیا ان کتاب درست مید
آمد و چون مقابله شد و جالیرا میراد و در جهار
حالی را و ناما طرب شده بود ممکنان سکفت زار
افا و نذ هر چندان نسبت قوادی او و دی فروع و بکر
باطن را او وحی درست سالکی نوید اطلاق رسید
و در ارا او بین نمود گرفت و سراسم کلین بخین
او رد و ارا سکی نمون مایه و باوه حوالی شورش
افراد و امن داعیه فراع و جهان و جهانهای و
و شب در دست ملطه جنون مار و کلو شش
رسیدن گرفت و دست از همه بار داسن
او زریس نمود و در آن هنگام شاه مرنگ ای

اور یک سنین مراد فرمود و دار کوشه خول بر گرفت و
 طنی در خواهم و بر خن سفایب آورده تاشش گری نموده
 احاطه مرا عیار گرفت و کران سخی را از بار بند آمد و در میان
 نظر دیگر کرد و گفت و گو را و او در حضر تاجره
 او وقت عبور که او خرسال چهل دوم الهی است تا زول
 شوند میکلاند و سورسش لو در باطن با افروخته میوه و من
 نعمه و او در اندازد که سس که خضر قفصی است این
 میباید که کار نکند و انجا میدار که نام باز اندازد و پس خواهد شد
 انبارستی تا حال و از لای الهی مراد گرفت و حجابت خود که است کران
 ابدیت که اخبر فضل در غامدی مصروف کرد و سبکدوش خود را
 بار امگاه جاوید رسد و از انجا که شماره نعم از بدی بگویند بسیار که است
 لحنی از ان میگوید و دل را بر روی بخت نمی که در خود یافت ترا در
 بود که نزد امنی انیس ساکن جاره شود و ازین اد علاج شود و در
 ابد حجاب در در ابد او و انش را باب کرم را بسود و عاشق را ابدار
 دوم سعادت روزگار و امنی زبان هرگاه بر کان پستیا معبد
 بکمال

کمالان قاهر نمایند من اگر نه نرویی ما و شاه صورت و معنی
 باز بش کنم حرا سگف نماید سیوم طالع مسعود که مراد حلق
 حشره روزگار از شمیم تقدیر بر آورده طلاق سلطنت
 بر من او فدا و چهارم سر هفت الطریقین از پدر طنی که در تن نمود
 از ان دو دمان هفت چه نوبت مکارم رجال را فراموش
 و همواره وقت کرامی سود کی اعمال را پیش وادی ارزا
 را نامردی دل یکجا کرده بود و کردار را با کهار شوند کلمه و او
 هم سلامتی اعضا و اعتدال قوی و تناسبان جسم
 امید او ملودیت اس و دو کرامی ذات قدسی حصاری
 بود از انهای درونی و بیرونی و سایر احوالات نفس
 و اقامی بهم از بسیاری صحت و نوش و از روی تذری
 هشتم سرل سالیسم ششم تخی از روی و حرسندگی بحال
 و هم شوق روز افزون رصا حوی والدین با پدر و هم عاطفت
 مدرس از حوصله روزگار رها تهای کوناگون و اخیری و ما
 بوالای دو دمان والا احصا ص وادی و از و نهم مندی

دوازدهم نیا رمندي درگاه ایزدي سپردیم در پوزه زویه
سمان حق گرین و خرد و پروان درست عیار چهارم
لوقی بر دوام پانزدهم فراهم آمدن کتب در اقام علوم
بی بدلت خواستش را ردان هر کیش آمد و دل بسیار
صحیت و اسوخت سازدیم هوسه بحرین نمودن بدر
بر بنما سایی و مراجعات پریشان بکدام استن نصیحت
هم نشینان سعادت افرازدیم عشق صوری که شورش
حاندانهای ورین از پاپها باسد مرا راه بر بسترل گاه
کمال انداز برگی بو العجب خطه خطه کلهکی نور آمدند و
زمان زمان محرو شود نوزدهم ملاومت کیهان حدیور
ولادتی دیگر بود و سعادت بی ماره بستم بر آمدن از رغبت
مما من ملاومت کسی خداوند مست و یکم رسیدن
بصلح کل برکات انکسای قدسی طی از کفتم محموسی
آمد و بر بنی به بکان هر طایفه استی نمود و ا خردبان را غدا
در فتنه طرح مصالحت انداختند تعالی از لواحق الی

نقش

نقش بدی و در ساز و مست و دیم ارادت خدا و خدا
اکالان مست و سیوم بر گرفتار و اعتبار بخشودن
اوزکک سین و شکک ارای بی سفارشش مردم
و کانونی من نیست چهارم بر او را ن دانش نمود
سعادت گرین رضای حوی سکو کار از مہین بر او خود
کوید که بان کجالات صوری و معنوی بی رضای خاطر من
کرده و سپردی را پامرد بودی و شکک ارای بی را دست
مرد و در مصایف خویشان می سراید که مرا توانای ساست
منست چنان در قصیده محربه میفماید حای و ارنبدی
و پس سحرین و و از آسمان سر آمد از خاک کترم بران
علم و عقل ابوالفضل کردش و اربوز ماه مغر معانی
معظم صد ساله ره میان من و او ست و در کمال
در عمر کرد و درخت کل کرد و شاخ عزتم ولادت
او در سال صد و سصت و نه جلای مطاوع
نه صد و پنجاه و چهار بحریت محمدت او را بکدام بان

لحمی درین ماهه کاسته و در دلی نرون داده و آشک
بایب نان فروخته شده و سیلاب را بند کسره
شکسای پامه رسیده تصانیف او در تراروی گویای و
مسای است و مرقد ارمغان وستان درن مدحت
سرای کسد و خرمال او کونید و نای و سابل او نماید و کیم
سرخ ابو البرکات ولادت او در مست هشتم ماه
علاقی سال چهار صد و هشتاد و هشت و شصت موافق
بفصدیم سوال هفت و سیست قمری اگر چه ماه و الا
سد و خسته لیکن بهره فراوان دارد و در معالجه دانی و
شمیثه ارای کار شناسی از پیش فدیوان شمارند
و در نیکدانی و در ویش پرسی و خرسکالی امتیاز
عام دارد و دیگر شیخ ابو الحیر ولادت او روز آفتون
ویم اسعد یارند سال چهارم الی معاصد و سینه
مست و دویم حماد و اول سال هفت و سیست و هفتم
هلاپی حکام اخلاق و سرافین اوصاف خوبی شود

ادرس

اوست مزاج را نیک شناسد و زبان را بان بسیار
اعضا لغمان خرد دارد و دیگر شیخ ابو المکارم ولادت
ولادت او در شب او در غره اردوی اردوی هشتال
چهار ویم مطابق شب دوسینه است سویم سوال هفت
و هفتاد و سیست قمری السورس و رشد افس کرای
مدر بر کوار او را بر جاده درسی و بنهار آورد و بیماری
معقول و معقول سالان رموز و ان القسی افانی گذران
و طی سس مکره حکامی سس فحاشه ستراری نمدی
نمود و بدیل راه دارد و امید خراب حل مقصود کامیاب
کرد و دیگر شیخ ابو تراب ولادت او روز ریس نهم
هفتم ماه سال مست ویم الی موافق روز جمعه
مست سویم دی الحی دی هفت و هشتاد و سیست قمری
اگر چه والده او دیگر است لیکن سعادت او را دارد و
محالات معقول و دیگر شیخ ابو حامد ولادت او روز جمعه
حور و او سیم دی ماه سال سی و مست الی موافق دوشنبه

سیوم رابع الاحرار و دویم نور و ولادت او و در اسفند
معمن ماه سال الهی سال سی و هشت مطابق دویست
عمره حاد اول سال مذکور این دو تو با و ده خاندان سعاد
اگرچه از قحط اند لکن اما را حالت از حسن راس است
وان بر لوری از مقدمه ایشان جز و ده نام مهر گردانید
بویست از ظهور ابرار حنت مستی ربست امید و تقوی
کرامی او از دولت همین سک روزی کرد و تا بگو
کوناگون و ابرام اید اگرچه برادر حسین رحمت ربست و عالم
را در غم انداخت امید که دیگر نوبت سالان بر و منذر او رسا
کامرانی و سعادت و دو جهانی در ار عمر کرد و اما و خراش
صوری و معنوی و دمی سر بلندی بخش و بسب
سود که خدای بخاندان از زم شد و بد و دمان و اش
و خاندان اعتبار مدرفت کاشانه ظاهر را رونق و سر
کج کرای را بهاری بدید آمد و مندی و ایرانی و کتبی
نشاط خاطر کسب است و سیم کرامی فرزند سعادت اقرا

اولی

روزی گشت ولادت او در شب رس و بیست و بیست و یک سال
سازند هم الهی موافق سب و دویست و دو و در هم سغان
به صد و پنجاه و نه در بر کوار او را بعد از حسن و سوم گردانید
اگرچه در ستانی بر او است شرب و یانی و ارد و
و انش می اند و در و از سود و زیان روزگار فراوان
الهی اند و خرد و اما ر سکی از با صده او بد است خدیو و الا قدر
او را لگو کهای خود منت کرد امید است بفهم و بدایت سب
ایران سستی ام امر و او ماه الهی مطابق جمعه سیوم دی
به صد و دویست و نه لالی در ساعت سعادت او فرزند
اخر بد آمد و غنایت ایزدی روزی و کسی خداوندان
نوبال سر استبان سعادت را سوتن نام نهاد امید
که خلایل کمالات دی و دیوی فایز کرد و سعادت حاد
نشاط اندوز دست به هم دوسی مطالبه کتب احلاق
مسب و هم کمی با من از نفس منطقه سانی و در
مقدمات نهانی و عیانی طلبکار بود و با صیاحیان این دور

و پیرش سارسد و لابل وونی و شودی و اکائی و نظره
نظر در آمد راه سراسر ممکن یافت و خاطر آرام گرفت
عصمت این گره گشودند و دست بس سس با طوطی طبعه
است ربانی سوای بدن او راست بطنی حامل این بیکر
عصری سیم آنکه از پارت کوهی سکه در کان صورت
مرا از کفار حق باز داشت و داس و سس اندور از آرا
ساده و سیم گزند مانی و حانی و ما موسی نوره درین غمیت
سداخت و ز فارب کردار خواری میکرد سی و یکم
مسئل این عباد دینی و سیم دوم موسی کاستن این گمان
اگر چه عنوان این کتاب الهی محمدت ایردست و زبان
رنکی انبیا در احوال می سراید و سیم سیمت رسیدگی زبان قلم
میکند و نیکین مکتوب الهی را حتمی سارست و کرده و اس معدن
حدیثان کا گزرا را رهومی و تیرل سرایان خنده و روس را رهومی
خوردان را سرمایه ساطع و توان را اسباب رعوت
و سران تجارت دور کاران کجا باشد و بخشیدگان

و

رو سیم عالم این مردی از ان شناسد کوه بر نمائی را
رنگاه حرم کیا را روی را زمین برورده صبح سعادت زرد
رنگاه تر رف و در مای کوهی افروشی با موسی اریان سعادت
با دور و سس اردو آموزند و وسع داران حق بروه دیدنی مانی
عمال عسرت اندوزند و ما ز کالان هر متاع این سود بر
گزند و جان سار ان عرصه کذاوری لوجه تسمیت انوری
دور بر جودین گذاران سس را این بکو کاری از دور
دارد بکامه احکم رسکت که هر دانشی رتوان
سرفت حمال تقیم این نامه نغز را در روس کد جوادین
ی کونا کون مرده ان میرسد و دل ساسمه افور
یشود که حاکمه کار بر بکوی شوق و سعادت ادبی باوری
اید اگر چه نور سارک امرور مورد اصداد و عبرت همانان
است و بکامه مهر و کس اردو در سورش نیر و تیران حقیقت
خفیه پروه ابو الوحدت کونید و نگاشته و ادوار به ان شایند
و گذاران عرصه دلاوری ابو الهمت مام بنده و نگاشته

بر سبقتی و سمن اید سید و خرد و سواره ما با الوعظی بسراید
و از گریده مردم اس دو دمان عالی شناسد و در دفاتر
عوام و اسونجا بهی بر سبت بر می به بستاری و بیست
و بند و او و در مکان اس کرداب سدارند و طالع از سمن
کفر و الایجاد انکارند و از کوشش و سز زس احسن بر سار
و مدد استان و العجب امد بروی کار چران سوزند
اگر دوسه حرقی رقم کنم و بعد الحمد که این مراتب
از تماسی سکه نگاری روزگار سیر و نخی سود
و بر یکوبه کان و مدحت سدا یان از خرد کالی بر کن
می روند و زبان دل اسوس و امیر می الایه و زبان
سنت سوزیده مغر نه بهرج شناسد ز و دنیا نفع
مردم کوهری حوزار و تماس از مشتري

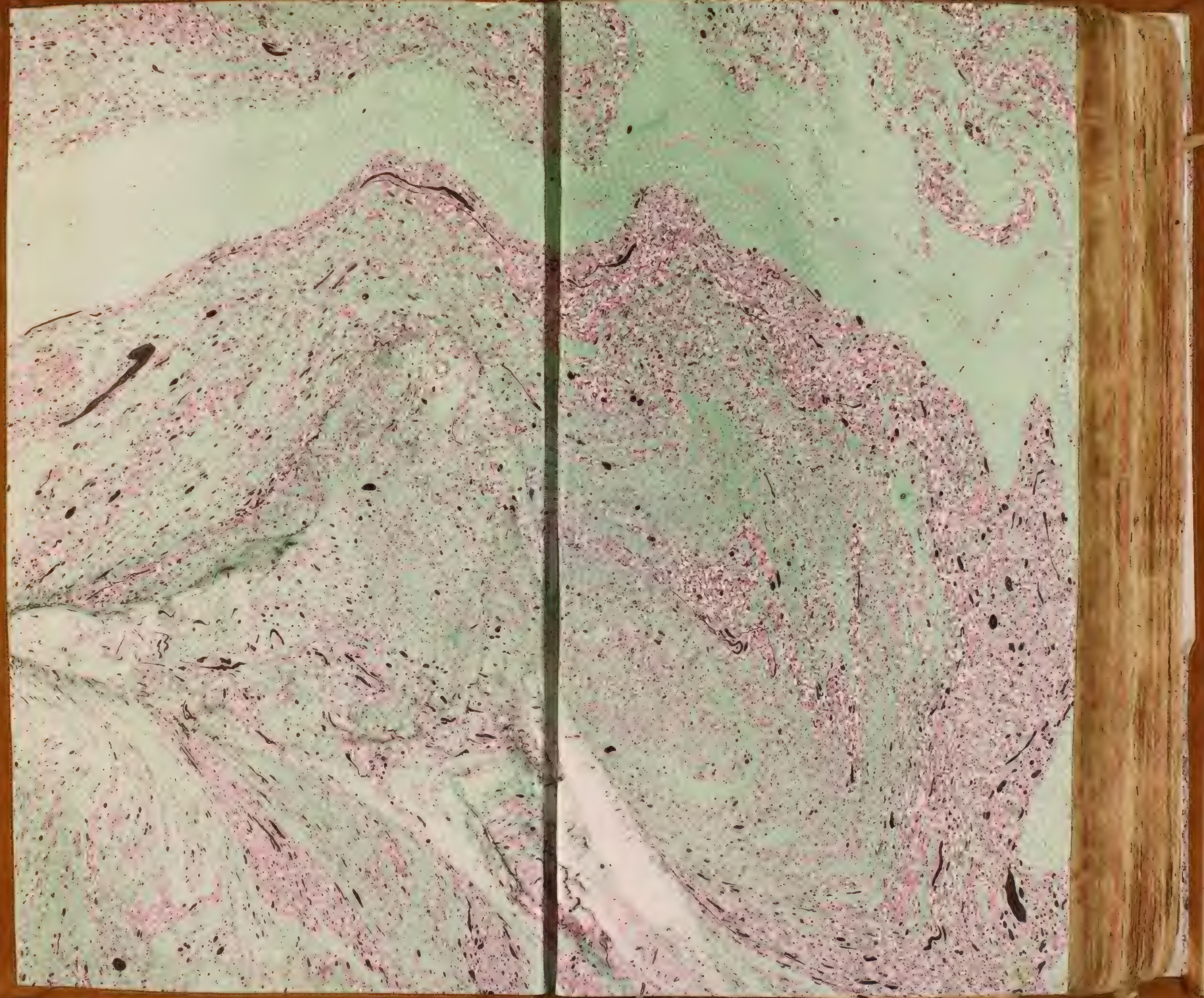
اتمام یافت

بموفق الله العظیم

تمام شد بارج

و هم ربع الاول

سنة ۱۰۰۰

سازمان اسناد و کتابخانه ملی جمهوری اسلامی ایران

سازمان اسناد و کتابخانه ملی، موزه و مرکز اسناد آستان قدس

۱۳۸۵ / ۹ / ۲۱

اداره مخطوطات

نام کتاب تهذیب الاحکام

مؤلف متن شیخ محمد بن حسن طوسی محشی

شرح

مترجم

تاریخ تحریر ۹۰۷ ق نوع خط نسخ تعداد سطر ۲۶

نام کاتب عبدالکریم بن ابراهیم البیسی العامری

موضوع اخبار زبان عربی عدد اوراق ۲۴۸

صول ۲۴ عرض ۱۷ شماره عمومی ۳۲۰۶۹

وقفی اخیر مرقم مقام معظم رهبری تاریخ وقف بهمن ۱۳

ملاحظات

۷۷۷

هدر
 لها
 تقي
 لك
 سيا
 علم
 فبا
 من
 و قد
 من
 بادرا
 هم
 من
 او
 شر
 من
 علم
 كبر
 نك
 ران
 هم
 بيل
 من

[illegible]

بسم الله الرحمن الرحيم

15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850.

[illegible]

A faint, stylized illustration of a landscape or scene, possibly a mountain or a large structure, rendered in a light, sketchy style. The drawing is composed of simple, dark lines on a light background, suggesting a distant or ethereal view. The overall impression is that of a background watermark or a light sketch on a piece of paper.

عشر ومانع حلت قوله عليهم وليس فادون الاربعين دينار سمي ان اراد به دينار واحد لانه متى مضى
الاربعين المائة دون الدنانير فاما قوله **عليكم** في الاول اخرج في كل ارض من مائة الف درهم من مائة
لما قلناه لان عندها انما يجب فانه دينار وان كان هذا السبعون نصاب واد اقل هذا اخرج على ذلك
كما قد عرفت من هذا الاخبار على وجه لا ينافي بهت
ركن النصف قال الشيخ رحمه الله وليس فادون المائتين درهم وركاه فاد المائتين مائتين
درهم منها خمسة دراهم ثم ادا ردت اربعين درهما فبها درهم ثم على هذا الحساب روي على الحسن بن
هوون بن مسلم بن عيسى عن عبد الله بن كبر عن ران بن ابي ابيها عليه السلام قال ليس في النصف ركن
حتى يبلغ مائتين درهم واد المائتين مائتين درهم منها خمسة دراهم فان ردت مائة على حساب ذلك في كل ارض من مائة
درهم وليس في النصف ركن في الذهب ركن حتى يبلغ مائة درهم فاد المائتين مائة درهم من مائة الف درهم نصف
سبعون ثم على حساب ذلك ادا ردت المائتين في كل ارض من مائة دينار خمس مائة درهم من مائة الف درهم
محمد بن عثمان بن عيسى عن شاذان عن عبد الله بن عيسى قال ليس في النصف ركن حتى يبلغ مائة درهم وان لم يكن
فليس عليك ركن في النصف من مائة الف درهم وليس في مائة الف درهم ركن في النصف من مائة الف درهم
الحسن بن فضال عن محمد بن عيسى بن عثمان بن عيسى عن محمد بن عيسى عن عبد الله بن عيسى قال ادا ردت
المائتين درهم اربعين درهما فبها درهم وليس في مائة الف درهم ركن في النصف من مائة الف درهم
ليس على النصف وليس في مائة الف درهم ركن في النصف من مائة الف درهم
في كبر ابي اعين ابيها سمعنا ابا جعفر عليه السلام يقول في الركن المائتين درهم من مائة الف درهم
من مائة الف درهم مائة الف درهم واد المائتين مائة الف درهم من مائة الف درهم
في الدرهم مائة الف درهم واد المائتين مائة الف درهم من مائة الف درهم
واما في درهم مائة الف درهم واد المائتين مائة الف درهم من مائة الف درهم
وكذلك الذهب وكل ذهب واما الركن على الذهب والنصف المصنوع او احوال عليه اقول في الركن
واما على احوال عليه اقول ليس في النصف ركن في النصف من مائة الف درهم
ركن النصف قال الشيخ رحمه الله هذا الاسماء في النصف من مائة الف درهم
ان كان ستمائة و نصف العشران ستمائة الف درهم والاربعون والى ذلك انما هو مائة الف درهم
عن احمد بن محمد بن عيسى عن محمد بن عيسى عن عبد الله بن عيسى عن عبد الله بن عيسى عن عبد الله بن عيسى
الارض من مائة الف درهم والاربعون ستمائة الف درهم والاربعون ستمائة الف درهم

درهم

فاد المائتين

وما كان ستمائة الف درهم والاربعون ستمائة الف درهم والاربعون ستمائة الف درهم
وليس فادون المائتين درهم والاربعون ستمائة الف درهم والاربعون ستمائة الف درهم
فصال عن احواله عن ابيها عن علي بن عيسى عن عبد الله بن كبر عن ران بن ابيها عليه السلام
قال ركن النصف والاربعون ستمائة الف درهم والاربعون ستمائة الف درهم
في الركن والاربعون ستمائة الف درهم والاربعون ستمائة الف درهم
سبعون الف درهم والاربعون ستمائة الف درهم والاربعون ستمائة الف درهم
في كبر ابي اعين ابيها سمعنا ابا جعفر عليه السلام يقول في الركن المائتين درهم من مائة الف درهم
من مائة الف درهم مائة الف درهم واد المائتين مائة الف درهم من مائة الف درهم
في الدرهم مائة الف درهم واد المائتين مائة الف درهم من مائة الف درهم
واما في درهم مائة الف درهم واد المائتين مائة الف درهم من مائة الف درهم
وكذلك الذهب وكل ذهب واما الركن على الذهب والنصف المصنوع او احوال عليه اقول في الركن
واما على احوال عليه اقول ليس في النصف ركن في النصف من مائة الف درهم
ركن النصف قال الشيخ رحمه الله هذا الاسماء في النصف من مائة الف درهم
ان كان ستمائة و نصف العشران ستمائة الف درهم والاربعون والى ذلك انما هو مائة الف درهم
عن احمد بن محمد بن عيسى عن محمد بن عيسى عن عبد الله بن عيسى عن عبد الله بن عيسى عن عبد الله بن عيسى
الارض من مائة الف درهم والاربعون ستمائة الف درهم والاربعون ستمائة الف درهم

٢٠٠٠

کانم

49 47

[illegible]

الشجر رحمه الله ولا يكون في المال العائنه غي صاحبه او اعلم التمس من الجهر فيه **مد** على ذلك ورواه
 عن ابن ابي عمير عن الحسن بن ابي عمير عن عبد الله بن كبر عن رواه عن علي بن عبد الله عليه السلام انه قال قال رجل
 عنه قال لا تقدر على احد **مد** ولا تروى عنه حتى يخرج ما داخلك ربه لعالم واحد وان كان قد
 راد هو بغيرك احد فليعلمه الزكوة لكل امرئ من الناس سعد بن عبد الله عن الحسن بن محمد عن الحسن بن
 علي بن النضر بن سويد عن عبد الله بن سنان عن علي بن عبد الله عليه السلام قال لا تصدقه على الدين ولا على المال
 عنك حتى يبع في يدك محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن ابي عبد الله عن رفاعه قال قال ابا
 عبد الله عليه السلام عن الرجل يعنف عنه مال غصبه من ثمنه ولا يرد من المال كبر بركه قال نعم و
 الشجر رحمه الله ولا يكون في قدر المال ان يكون تاجرا من حبه ماله **مد** على ذلك ورواه علي بن الحسن
 بن ابي عمير عن روح بن صفوان بن يحيى عن عبد الله بن سنان عن محمد بن علي بن ابي عمير عن علي بن عبد الله عليه
 السلام في الدين ركن المال ان يكون صاحب الدين هو الذي يرضى واداء كان لا تقدر على احد فليس
 في حتى يمتد على الحسن بن محمد واخبرني الحسن بن ابي عمير عن عبد الله بن كبر عن مسلم بن عبد الله بن كبر
 قال لا تصدقه على احد فليعلمه من الرجل يكون له الدين ان يركبه قال كل دين بدعه هو اذا اراد احد فليعلمه كونه
 لا يندر على احد فليس عليه ركن قال الشجر رحمه الله ولا يكون على العارض وعلى المستوفى كونهما

لما دام في بن قادار جمع الى صاحبه وحال عليه اكل وحجب عليه رجل على ذلك ما رواه سعد بن
 عبد الله عن كهر عن محمد بن الحسن بن سعيد عن صفوان بن يحيى عن منصور بن حازم عن ابي عبد الله
 رحمه الله عن رجل اسفرض ما لا مال عليه اكل وهو عند قال ان كان الذي اسفرضه يودي زكوة فلا زكوة
 عليه وان كان لا يودي ادى المسفرض الحسن بن سعيد عن علي بن ابي حمزة عن بصير بن سماعة قال
 سالت ابا عبد الله عليه السلام عن الرجل يرض المال للرجل السنة والسنين والديارات او ما شئت الله على
 من الزكوة على المسفرض او على المسفرض قال على المسفرض لان له نفقة وعليه زكوة محمد بن بصير
 عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن حماد عن حمزة عن ابي بصير عن رجل دفع الى رجل مالا
 فضا على من زكوة اعلى المسفرض او على المسفرض قال لا بل زكاتها ان كانت موصوفة عند حولا على المسفرض
 قال قلت وليس على المسفرض زكاتها قال لا لان زكاة المال من وجهين في عام واحد وليس على الدائم
 لانه ليس فيه شيء انما المال الذي يدور من كان المال في بن زكاة قال قلت ان كان في مال غنمه قال ان كان
 ما دام في بن وليس ذلك المال واحد من هذا بل ان ارادت وصفتها ذلك المال وتجدد له هو على من عليه
 قال قلت الفصل وعليه النصفان وله ان يلبس ويبيع وبأجل فته ولا يبيع له ان يتركه بل يتركه فانه عليه محمد بن
 بن محبوب عن بصير بن سماعة عن ابيه عن حمزة عن ابي بصير عن رجل دفع الى رجل مالا
 عليهم ان يقوم عبدك في قومه وليس يطلبونها مني افعلى فيها زكاة قال لا يبغي ولا يتركى كما قال الذي
 انه اذ رجع الى صاحبه لا يحجب عليه الزكوة حتى يحول عليه اكل ما رواه سعد بن عبد الله عن احمد بن محمد
 الحسن بن سعيد والعباس بن معروف عن صفوان بن يحيى عن اسحق بن عمار قال قلت لابي ابراهيم عليه السلام
 عليه الزكوة قال لا قلت لا في الحسن الرضا عليهم السلام قبل يكون الودعة والرض فلا يصل اليها ثم ما هذا هل هي
 من عليه الزكوة قال او اصد هاهم يحول عليه اكل زكاة
 قال التبع رحمه الله ولا زكاة في مال حتى يحول عليه اكل وهو على كمال حد ما في الزكوة محمد بن بصير
 عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن اسماعيل بن مرارة عن بوشم عن اسحق بن عمار عن ابراهيم عليه السلام قال سالت عن رجل دفع
 مالا الى رجل عليه هل عليه زكاة قال لا حتى يقدم قلت ان زكاة حتى يقدم قال لا حتى يحول عليه اكل محمد بن
 بن سعيد عن حمزة بن عمر عن جميل بن دراج عن نهران عن ابي بصير عليه السلام قال الزكوة على المال الصائم
 الذي يحول عليه اكل ولا يحركه محمد بن بصير عن محمد بن اسمعيل عن الفضل بن شاذان عن صفوان بن يحيى عن
 حماد بن عثمان عن محمد بن ابي حمزة قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن الرجل يرض المال قال ولا يتركه حتى يحول عليه اكل
 عنه عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن حمزة عن ابي بصير عن رجل دفع الى رجل مالا فضا على من زكاة اعلى المسفرض او على المسفرض

فان احدث فيها من الحول
فان جاء ذلك له قلبه من قبله
الركعة فان ارضى على ما علم
مما سمع من كونه فقد لم يح

ملفوظات
امام اعظم

[illegible]

لمر وجب عليه الركن واحد منه كذا السلطان ايجازاً بحسب به من الركن وان كان الاصل احراراً بنا
لان ذلك طم به والذي يدل على هذا الرخصة ما رواه سعد بن عبد الله عن جعفر عن الحسن
ابن سعيد عن محمد بن علي عن عبد الرحمن بن ابي نجران عن جعفر عن الحسن بن سعيد عن ابي عبد الله عليه السلام
نقول ان ايجاب اتي في قولنا عايد السلطان فرق لم وان لم يعلم ان الركن لا يحل الا في
ما رويهم ان كسبوا به فجازوا والله لم يبدل اي ايه ان سيقوا او لم يزل احد قال اي في حق
اسد بن مطهر وعنه عن احمد بن محمد عن عبد الرحمن بن ابي نجران وعنه الحسن الطوسي عن صفوان بن يحيى
عن جعفر بن العاصم عن ابي عبد الله عليه السلام في الركن قال ما من منكم من اصابه فاحسبوا به ولا يعطوكم
سما ما استطعتم فان المال لا ياتي على هذا ان تركه مني وعنه عن جعفر عن ابي نجران عن جعفر
نصر عن حماد بن عثمان عن عبد الله بن علي الكلي قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن صدقة المال ما اذا
سلطان قال لا امرك ان تصد محمد بن علي بن محبوب عن ابراهيم بن عثمان عن حماد بن عيسى عن ابي
قال قلت لابي عبد الله عليه السلام هل قد اكل ان ها ولا الصدقة من اموالنا حتى دون منا الصدقة
اماها اخرى غنا قال لا اما هو لا قوم غضبكم او قال طمكم اموالكم واما الصدقة لاهلها فذكر
يدل على ذلك من ان الاول اعادتها وتقبل ان يكون المراد بقوله لا اخرى انه لا اخرى عن ذلك
المال لانهم او اصدوا ركنه العتلات التي لا تنسحب ولا يجوز ان تكون الركن بقوله لا اخرى
لا اخرى عن غير ذلك المال لانهم او اصدوا ركنه العتلات التي لا تنسحب ولا يجوز ان تكون الركن بقوله لا اخرى
بل يجب ارجاعه على من واما ايج وزحفوا لا يخرج من بيت ما اصدته ثانياً فاما الذي يدل على ان صدقة
العتلات لا يجب اكثر من دفعه واحده ما رواه محمد بن محبوب عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن حماد بن عيسى عن ابي
وعنه عن زرارة عن ابي عبد الله عليه السلام قال انما رجل كان له حزن او تم تصدقها فليس عليه فيه شيء وان
حال عليه ان يحول الا ان يحول ما لا فان صدق حال عليه ان يحول فليس عليه ان تركه والا فلا شيء عليه
ولو مات فيها الف عام او كان بعينه واما عليه صدقة العتلات او ابا من واصل فلا شيء عليه حتى يحول
ماله في حوله عليه ان يحول وهو عندك قال الشيخ رحمه الله فاما الانعام فاما ان يكون الركن فيها على ان
منها حاضه او احوالها ان يحول من سعد بن حماد عن عيسى بن ابراهيم عن زرارة عن ابي عبد الله عليه السلام
زرارة عن ابي عبد الله عليه السلام في النضر الجلي والنضر بن نافع عن ابي جعفر واني عبد الله عليه السلام قال ليس
على العوائل من الاصل والبقية ايا الصدقات على ابيه الرابعية وكلما لم يحل عليه ان يحول عند ربه فلا
شيء عليه فاما احوالها ان يحول وجب عليه على الحسن بن عرويه عن جعفر بن محمد عن عرويه عن ابي عبد الله

من بكر عن زرارة عن ابي عبد الله عليه السلام قال ليس على من احوالها ان يحول غير هذه الامور الثلاثة الاصل
والنضر والنعم وكل شيء من هذه الامور الاصل والنضر والنعم والنضر والنعم والنضر والنعم والنضر والنعم
مع فاما ما رواه محمد بن علي بن محبوب عن محمد بن الحسن عن صفوان بن ابي نجران عن جعفر عن الحسن بن سعيد
الاصل يكون للمال ويكون في بعض الامور اخرى عليه الركن كما روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي
محمد بن علي بن محبوب عن محمد بن الحسن عن صفوان بن ابي نجران عن جعفر عن الحسن بن سعيد عن ابي عبد الله عليه السلام
قال نعم عليه ان يكون روي محمد بن علي بن محبوب عن محمد بن الحسن عن صفوان بن ابي نجران عن جعفر عن الحسن بن سعيد
في عار قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن الاصل في بعض الامور اخرى عليه الركن كما روي عن ابي عبد الله عليه السلام
في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي
على ما قد مضى من الاصل في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي
المستوفى من هذه وتقبل ان يكون اما ما رواه عن ابي عبد الله عليه السلام في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي
ابا عبد الله عليه السلام في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي
الاصطحاب منه بل على انه يروى واما ما رواه عن ابي عبد الله عليه السلام في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي
على الايجاب دون الركن والاياب والذي يدل على انه لا يجب فيه الركن الا بعد ان يحول عليه ان يحول
ان في قد مضى ما رواه محمد بن علي بن محبوب عن ابراهيم بن عثمان عن حماد بن عيسى عن ابي عبد الله عليه السلام
عن زرارة عن ابي عبد الله عليه السلام في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي
ليس ما رواه عن ابي عبد الله عليه السلام في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي
عن رجل عن زرارة عن ابي عبد الله عليه السلام في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي
ان يحول وكان لم يكن **قال الشيخ رحمه الله** والاصل في القراج الركن عند حوله وفيه دون
بند ما عليه او احضر عنه كالصلاة يدل على ذلك ما رواه محمد بن محبوب عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن حماد بن عيسى
عمر بن زيد قال قلت لابي عبد الله عليه السلام الرجل يكون عنده المال ان تركه او اصدقه نصف السنة قال لا يكون
حيزه ان يحول عليه ان يحول وعلى عليه ان لا يصد ان يصلي صلاته الا لو لم يكن ولا يكون الركن ولا يصوم احد
وهذان الاثني من الاضواء وكل فرضه ما يودي اذا صدق حوا عن زرارة عن ابي عبد الله عليه السلام في روي
اركي الرجل ما له اصدى لث التثني قال لا الاصل الا في الاول قبل الزوال **قال الشيخ رحمه الله**
وقد جازع في الصلوة في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي عن ابي عبد الله عليه السلام في روي

الحاجة

وعنه عن يعقوب بن يزيد عن محمد بن عمر عن محمد بن عبد الله عن عمر بن يزيد قال سألت عن الصدقة على النصارى وعلى الرعية
قال لا صدق عليهم نسبي ولا تصيبهم من الممان استعطى وقال الربيع بن الصميصي وعنه عن محمد بن عيسى
عن ابراهيم بن عبد الحميد عن عبد الله بن لهيعة عن ابي عبد الله عليه السلام قلت لابي عبد الله عليه السلام صدقت فداك ما تقول
الركن كرمي قال قال هو لا يحكمك قال قلت فان فضل مني قال قلت فاعطه عليهم قال قلت فان فضل
عليهم قال فاعطه عليهم قلت فسقط السؤال منها سبأ قال قال لا والله الا الهارب الا ان يرحم فان رحمة
فاعطه كثرتم ثم اوتى من موضع اياه على اصول اصابعه محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن ابي
عمر بن ابي نجران عن ابيه عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا يرضى من الرجل ان يكون في بعض هذه
الاربعة يكون في بعض هذه الا هو اكرم وره والمرحبه والقيامة والقدرة ثم سبب وتوف هذا الامر ومحمد بن
راية عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا يرضى من الرجل ان يكون في بعض هذه الا هو اكرم وره والمرحبه والقيامة والقدرة ثم سبب وتوف هذا الامر ومحمد بن
من اجله من الاصل ومحمد بن الركن

السجده رحمه الله ونحل الركن لاج والاضف والعلم والوجع والجهاد والاحمال والاحمال واساسهم وروايتهم
اذا كانوا احسن اهل الجوده ويحرم على الاب والام والسب والاشن والخذوا كونه والزوج والمهول الى اخر
الباب محمد بن يعقوب عن محمد بن يحيى ومحمد بن عبد الله عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت لابي عبد الله عليه السلام
رجل من مواليك له قرابة كلهم يقول لك وله ركن اخوان عظيم جميع ركنه قال نعم محمد بن عبد الله عليه السلام
سهل بن زياد عن علي بن ابراهيم عن ابي عبد الله عليه السلام قال سألت عن الرجل يصنع ركنه كلها في اهل بيته وهم
توكلونك قال نعم فاما اذا اتوا كالمهملين ولا تخول ان يعطوا وان كانوا اقرارا على ذلك ورواه محمد بن
يعقوب عن محمد بن محمد بن علي بن ابي طالب عن ابي عبد الله عليه السلام قال سألت عن الرجل يملك ركنه كلها في اهل بيته وهم
من ركنه مالي وهم لا يعرفون قال قلت لا تحل الركن الا شتما واعظم من غير ذلك قال ابو عبد الله عليه السلام
اترون انما في المال الركن وصدقا ما فرض الله في المال من غير الركن اكثر يعطى منه العتاة والخسر من لك
من ذلك يعطيه يعلم ما لم تعرفه بالصدقة فاذا عرفته بالصدقة فلا تخطه الا ان كان كافرا فانه يفتري
ونيك وعرضك منه وعنه عن عبد الرحمن بن ابي نجران عن ابي عبد الله عليه السلام قال سألت عن الرجل يملك ركنه كلها في اهل بيته وهم
ابن له نصرا قال سألت الرضا عليه السلام عن الرجل له قرابة وموال وانبياء ويؤمنون ابيه الى متى عليهم وليس
يعرفون صاحب هذا الامر يطلون من الركن قال لا الا ان يثبت عن النصارى سونيد عن زرعة
عن سماعه ومحمد بن نصر قال قلت لابي عبد الله عليه السلام الرجل يكون عليه الركن وله قرابة محاسن عن
عارضين اعظم من الركن قال لا ولا كرامة الا تحلل الركن وفاته لانه تعطى من غير الركن ان ازيد فاما

وقت و افضل عظم
فاخر عليهم

اوج اور کو اولی علم
 اعاده شیخ دکن فای علم
 اعاده شیخ دکن عربی
 لایبر ان یو دیبیا لایبر
 ص

بلغ معاليه
ابن الدرع

[illegible]

٦ رواه

[illegible]

[illegible]

وزجالت له لم تحل عليه

والله

بلغ معاليه
المراد بها

وقت وجوب يوم العيد بعد الفجر منه قبل الصلوة الى اخر الباب الحادي عشر بعد عن صفوان عن العيص
 عن النعمان عن ابيات ابي عبد الله عليه السلام عن العيص عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم ان من لم يصلي يوم
 الصلوة قال لا مانع من يعطى عاقلنا منهم مني فمقتضى وعنه عن احمد بن محمد عن الحسن بن علي بن احمد عن علي بن
 عبد الله عليه السلام في قوله انه عز وجل قل اعطيتكم مني فمقتضى وعنه عن احمد بن محمد عن الحسن بن علي بن احمد عن علي بن
 عن صفوان بن عمار عن ابراهيم بن محمد قال قال ابو عبد الله عليه السلام اعطيتكم مني ان يخرج الى العيد
 مني فمقتضى وان كان بعد اخرج الى العيد مني فمقتضى سعد بن عبد الله عن احمد بن محمد عن الحسن بن علي بن احمد
 عبد الرحمن بن محمد عن ابي عبد الله عليه السلام عن عمار بن محمد عن عمار بن محمد عن عمار بن محمد عن عمار بن محمد
 عن عمار بن محمد عن عمار بن محمد عن عمار بن محمد عن عمار بن محمد عن عمار بن محمد عن عمار بن محمد
 يقول من حرموا عيدكم فمقتضى وعنه عن احمد بن محمد عن الحسن بن علي بن احمد عن علي بن احمد عن علي بن احمد
 الى الفجر فان اعطى عمار فمقتضى وعنه عن احمد بن محمد عن الحسن بن علي بن احمد عن علي بن احمد عن علي بن احمد
 والشجر سوا ما اوجاهه الخط والسفر فمقتضى وعنه عن احمد بن محمد عن الحسن بن علي بن احمد عن علي بن احمد عن علي بن احمد
 حكمه عن الحرب عن علي بن احمد عن الحسن بن علي بن احمد عن علي بن احمد عن علي بن احمد عن علي بن احمد
 بعدا من اجل ان يومها كونه يجب عليه ان يفرح بها وبغيرها وبها وبغيرها وبها وبغيرها وبها وبغيرها وبها وبغيرها
 من ذلك من ذلك ما رواه علي بن احمد عن الحسن بن علي بن احمد عن علي بن احمد عن علي بن احمد عن علي بن احمد
 عليه السلام في العطينة او العطينة وانما يطلب بها الفرح او يستطرد جلالا فلا مانع من سعد بن محمد عن الحسن بن
 عن عمار بن محمد عن عمار بن محمد عن عمار بن محمد عن عمار بن محمد عن عمار بن محمد عن عمار بن محمد
 الصلوة او بعد الصلوة سعد بن عبد الله عن احمد بن محمد عن الحسن بن علي بن احمد عن علي بن احمد عن علي بن احمد
 من عبد الله عن عبد الله عن عبد الله عن عبد الله عن عبد الله عن عبد الله عن عبد الله عن عبد الله عن عبد الله عن عبد الله
 او الفجر فمقتضى وعنه عن احمد بن محمد عن الحسن بن علي بن احمد عن علي بن احمد عن علي بن احمد عن علي بن احمد
 ما هدر كونه العطينة في السجدة

قلم

عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن اسمعيل بن مهران عن ابي بصير عن ابي ابراهيم عليه السلام قال قلت له
وما به درهم وسبعة عشر دينار اعلمها في الزكوة حتى قال او اصبح الذهب والنقصة فبلغ ذلك ما بقي
درهم فغلب الزكوة لان المال الذي اراههم من ذلك صلا الله ابراهيم من ذلك وسباع فهو عرض مردود ذلك
الى الله ابراهيم في الزكوة والدين في الحمل ان يكون اراد عليه السلام بقوله او الصنع الذهب والنقصة فبلغ ذلك
ما بقي درهم يعني النقصة خاصة ولا يكون ذلك راجعا الى الذهب كالك قال الله عز وجل والذين هم
الذهب والنقصة ولا يسمونها في سبيل الله فذكر الحسن ثم اعاد الضمير الى احداهما فكذلك في
الزكوة وعلى هذا ما يدل لاساني منها وتكمل ان يكون اراد كل واحد من ذلك او ابلغ ما بقي درهم
الزكوة ويجوز هذا ويجوز قوله تعالى والذين يرمون المحصنات لم ياتوا باربعة شهداء فاحلوا درهمين
خلقه فان قيل على هذا الوجه لا يمكن في الذهب لان الذهب نصف ما بقي درهم حتى يكف في الزكوة
لان المراد اذ ابلغ منه ما بقي درهم على فقه كل دينار من دراهم لا من كايون فمليون الدنانير على هذا
الوجه وقد بيناه مما تقدم وقد صرح عليه السلام في اخر الحديث بكونه وكما صلا الله درهم من ذهب
سباع فهو مردود الى الله ابراهيم في الزكوة والديان وتكمل ان يكون هذا الجهر خاصا من حمل ما له
محملة كل واحد منها خدا لا يكف في الزكوة وراش لزوم الزكوة عليه فانه مني فعل ذلك لزمه الزكوة
غضوه والديني بدل على ما ذكرناه ما رواه محمد بن علي بن محبوب عن محمد بن ابي بصير عن ابي بصير
عن اسمعيل بن مهران قال سالت ابا ابراهيم عليه السلام عن رجل له بابه درهم وعشرون دينار قال ليس عليه زكوة
ولا يكسب الدرهم بالدينار ولا الدينار على الدرهم قال لا قال **التحريم** رحمه الله ولا ما في احوال
الدين عن النقصة بالنقصة واخراج النقصة عن الذهب بالنقصة واخراج عن النقص عن النقص والنقصة
عن النقص **بالحق** على ذلك ما رواه محمد بن علي بن محبوب عن محمد بن ابي بصير عن ابي بصير
عليه السلام قال كتبت اليه هل يجوز جعل هذا ان يخرج ما في الحزب من النقص والنقصة وما في الذهب
درهم بغيره المستقام لا يجوز الا ان يخرج من كل شيء ما فيه فاحابه عليه السلام ما يخرج من وجهه غير وجه
من محمد بن مونس بن النعمان عن علي بن جعفر عن اخيه مونس بن جعفر عن ابيه عليه السلام قال لا يخرج من الرجل يعطي
زكوة عن الدرهم دينار وعن الدينار درهم بالنقصة ايجل ذلك له قال لا انش **التحريم**
ولا يجوز لخراج النقصة في ركن الامام لان عدم الامتنان المخصوص في الزكوة **روى محمد بن مونس**
عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن محمد بن عيسى عن محمد بن مهران عن عبد الله بن ربيعة عن ابيه عن ابي بصير
الومس عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن محمد بن مهران عن عبد الله بن ربيعة عن ابيه عن ابي بصير

والمراد به كل واحد منهما
ان هذا

فان
قالت
الزكوة
مما

عن ابي بصير

الزكوة

الزكوة وليس عند حدته وعند حقه فانه يعقل منه حدته وموطبه المصدق شايه او عشرين
درهما من ثوب صدقة خفقه وليس عند حقه وعند الله يكون فانه يعقل منه ويحيط بها شايه او عشرين
ومن ثوب صدقة انه محاض وليس عند الله محاض وعند الله يكون فانه يعقل منه الله يكون وموطبه المصدق
شايه او عشرين درهما من ثوب صدقة خفقه وليس عند الله محاض وعند الله يكون فانه يعقل منه الله يكون
وليس معه شيء ومن لم يكن هو الا اربعة من الابل وليس معه مال غيرها فليس فيها الا ان يشاءها فاه ابلغ ماله
في من الابل منه شاة محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن اسمعيل بن مهران عن ابي بصير عن ابي بصير
قال سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول نعم امير المؤمنين عليه السلام مصدق فاني انكوه الى ما فيها فقال له
لنظري وعلبك سموي الله وحده لا شريك له ولا نورين دسك على اوبك وكن حافظا لا اسمك عليه
واعلم ان الله قد جعل في كل شيء فاعلم ان الله قد جعل في كل شيء فاعلم ان الله قد جعل في كل شيء
ووافو حتى يسمع منهم فاعلم ان الله قد جعل في كل شيء فاعلم ان الله قد جعل في كل شيء
فعل الله في مواضع كثيرة من قوله في ذلك كمال لا يدرى احد الا الله لا يدرى احد الا الله لا يدرى احد الا الله
غير ان خمسة او سبعة الاخير فاذ انت ماله فلا تدخله الامانة فان التمس لا يدرى احد الا الله لا يدرى احد الا الله
وحول ما يملك فان احد لك فلا تدخل دخول من يملك عليه ولا عطفه فاصدع المال صدق عن حسن
وي الصدق عن حسن فانه احراز ولا عرض له لم اصدع الباقي صدق عن حسن فانه احراز ولا عرض له لم
الباقي صدق عن حسن فانه احراز ولا عرض له لم اصدع الباقي صدق عن حسن فانه احراز ولا عرض له لم
في ذلك فاداني ذلك فاداني ذلك فاداني ذلك فاداني ذلك فاداني ذلك فاداني ذلك فاداني ذلك فاداني ذلك
حق ما صدق الله في ماله فاداني ذلك فاداني ذلك فاداني ذلك فاداني ذلك فاداني ذلك فاداني ذلك فاداني ذلك
ما احسن عندك من كل ما ادا الله الصبر حب امر الله عز وجل فاداني ذلك فاداني ذلك فاداني ذلك فاداني ذلك
في سبيلها ولا تفرق بينها ولا تفرق بينها نصرة لك فاعلم ولا يحد بها كواكبها ولا يحد بها كواكبها
لمورد من كل ما يدرى ولا يدرى من كل ما يدرى الى حواد الطرق في الشاعة التي فيها نرجع
ولهم من جدد حتى ما يداون الله حاشاها غير مغفبات ولا محفبات فاعلم ان الله قد جعل في كل شيء
كتاب الله من سنه صلى الله عليه واله وعلى اوليائه فان ذلك اعظم لاهرك وكوف لرشدك فاعلم
ان الله قد جعل في كل ما يدرى ولا يدرى من كل ما يدرى الى حواد الطرق في الشاعة التي فيها نرجع
فان ما يدرى الله في ولا في له محض من الطاعة والنصيحة لانه الا ان كان معاني الرضى الا ان كان
يكي او عبد الله عليه السلام قال ما يريد واسه ما يدرى الله حاشاها غير مغفبات ولا محفبات فاعلم ان الله قد جعل في كل شيء

الزكوة ليس عند حدته وعند حقه فانه يعقل منه حدته وموطبه المصدق شايه او عشرين
درهما من ثوب صدقة خفقه وليس عند حقه وعند الله يكون فانه يعقل منه ويحيط بها شايه او عشرين
ومن ثوب صدقة انه محاض وليس عند الله محاض وعند الله يكون فانه يعقل منه الله يكون وموطبه المصدق
شايه او عشرين درهما من ثوب صدقة خفقه وليس عند الله محاض وعند الله يكون فانه يعقل منه الله يكون

وليس معه شيء ومن لم يكن هو الا اربعة من الابل وليس معه مال غيرها فليس فيها الا ان يشاءها فاه ابلغ ماله
في من الابل منه شاة محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن اسمعيل بن مهران عن ابي بصير عن ابي بصير
قال سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول نعم امير المؤمنين عليه السلام مصدق فاني انكوه الى ما فيها فقال له
لنظري وعلبك سموي الله وحده لا شريك له ولا نورين دسك على اوبك وكن حافظا لا اسمك عليه

اعلم ان الله قد جعل في كل شيء فاعلم ان الله قد جعل في كل شيء فاعلم ان الله قد جعل في كل شيء
فعل الله في مواضع كثيرة من قوله في ذلك كمال لا يدرى احد الا الله لا يدرى احد الا الله لا يدرى احد الا الله
غير ان خمسة او سبعة الاخير فاذ انت ماله فلا تدخله الامانة فان التمس لا يدرى احد الا الله لا يدرى احد الا الله
وحول ما يملك فان احد لك فلا تدخل دخول من يملك عليه ولا عطفه فاصدع المال صدق عن حسن
وي الصدق عن حسن فانه احراز ولا عرض له لم اصدع الباقي صدق عن حسن فانه احراز ولا عرض له لم
الباقي صدق عن حسن فانه احراز ولا عرض له لم اصدع الباقي صدق عن حسن فانه احراز ولا عرض له لم

في هذا اليوم ولا انتم في هذا الحلقى حدس من امة امير المؤمنين عليهم ولا عمل شي من الحق الى يوم
هذا قال اما واه لا يذهب الايام والناس في حيي الله الموتى وملت الاحياء ويرد الحق
الى اهلها ونعم دونه الذي الرضا لنفسه وبنه فاستروا من الله واهي الله الا في انكم محمد
يعتقون عن من اصابنا من سبل من راد عن علي استباط عن لغيره من عمر قال احتج في احوال العرفي
قال صديقي اسمعيل بن راهيم بن رهاج عن رجل من صيف قال استعملني علي بن طالب عليه السلام على ما يفتوا وواد
من سواد الكوفة قال والنا من حصصها انظر حراحيك فخذ منه ولا ترك منه واداروت ان
توجه الى علي بن ابي طالب قال فابنه قال ان الذي سمعت مني صدقة فاما ان تضر بهي او هو دينا او لغيره
في درهم خارج او من دونه في عمل درهم فاما انما انما اصد منهم الفتوة وعنه عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن ابي
عمر عن عبد الرحمن بن الحجاج عن محمد بن خالد انه سأل ابا عبد الله عليه السلام عن الصدقة قال ان ذلك لا يقبل منك
فقال اني اهل ذلك في مالي قال له ابو عبد الله عليه السلام مرفضة فك لا تجتر من كاد الي ولا يجمع من مسرف
ولا يفرق من محرم فادخل اليك في الغنم نصفين وجر صاحبها اي اليك من ثا فان احاد ولد فقه اليه
فان سمعت نفس صاحب الغنم نصف القوم منها شاء او ساءني ولا تبه فليدفعها اليه ثم ليا صدقة فته
فاد اخرجها فلينفقها فتم من فاد انا من علي بن فان ارد صاحبها فواحق بها وان لم يرد فليست
محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن ابن له غير عن رافة قال سمعت ابا عبد الله عليه السلام وماله نصف
عن الحلي فته يكون فالك لا وان بلغ اليه اليه وعنه عن علي بن ابراهيم عن ابيه وعنه عن ابن ابي عمير عن ابيه عن ابن
وكبر عن ابن له صيف عليه السلام في الكهول واشباهه ركن وان كثر قال الشيخ رحمه الله وادلف
الرجل عند اهله نفقة للمساكين فليقت ففهم الزكوة فان كان خاصا وكنه فيها الزكوة وان كان
عابيا فليس عليه زكوة بل علي ذلك عاده ففهم عن لغيره ادر ليس عن محمد بن عبد الحارث عن صفوان
عن اسحق بن عمار عن ابي الحسن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت لغيره هل هذه نفقة العلى لغيره ففهم
قال ان كان من اهله فعليه زكوة وان كان عابيا فليس عليه زكوة وعنه عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن
اسحق بن عمار عن ابي الحسن عن سماعة عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت لغيره هل هذه نفقة
لغيره ففهم قال لا في زكوة قال ان كان ساهدا فعليه زكوة وان كان عابيا فليس
عليه قال الشيخ رحمه الله وان لم يجد المسلم موبيا لغيره الزكوة وقد وحب عليه ووجد موبيا فليس
عليه استراه مال الزكوة واعنفه كذلك اذ اوجد موبيا لكونه الا انه راي موبيا فمنا في ضرره فاستراه
فكونه واعنفه واجا بل علي ذلك عاده ففهم عن لغيره ادر ليس عن محمد بن عبد الحارث عن صفوان
عن اسحق بن عمار عن ابي الحسن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت لغيره هل هذه نفقة العلى لغيره ففهم

فان
قاله
الزكوة
مما

عن علي بن ابراهيم عن عبد الله بن زرارة قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل لفرج ركن بالمالف درهم
فلم يجد لها موصفا يدفع ذلك اليه فطوى الى الملوكة يباع بين من فاستراه شكك الالف درهم اليه لفرج
من زكوة فاعنفه هل يجوز ذلك قال نعم لا بأس بذلك قلت فانه لما ان اغني وصادرا الحارث
فاصاب الالف مائة ولسن له وارث لغيره او المكن له وارث فانه القدر الموقوف الذي يستحق
الزكوة لانه اما استراه بالهم وعنه عن لغيره عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت لغيره
الرجل جمع عند من الزكوة احسن اليه والتمس به مني منها ففهم قال ادعهم فافعلوا ففهم
ثم مكنت ملباهم قال الا ان يكون عند علي في ضرره ففهم قال نعم ففهم قال الشيخ رحمه الله ولاك
يستصل القرابة على غيرهم الى قوله ولا بأس باعطاء الزكوة اطفالا المؤمنين بل علي ذلك ملباهم ففهم
يعتقون عن عبد الرحمن بن عمار عن ابي الحسن ابي عبد الله عليه السلام عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن ابي عبد الله
عليه السلام قال قلت لغيره اني ابيع على بعضهم فافضل بكمهم على بعض فافعلوا ففهم
منها قال فافعلوا ففهم قال نعم افضل من غيرهم اعطهم ففهم قال قلت لغيره اني ابيع مديوني
من ابي حتى لا احبب الزكوة عليه قال ابوك وامك قلت اني وامي قال الوالدان والولد سعد
عن عبد الله عن لغيره محمد بن الحسن بن سعيد عن صفوان بن يحيى عن عبد الرحمن بن الحجاج قال سالت
ابا الحسن الاول عليه السلام عن بعض النصف نصف من يوطأ من النساء على غير ذلك ففهم
عليه السلام قال سالت سعد بن عبد الله عن ابراهيم بن هاشم عن لغيره محمد بن ابي بصير عن ابيه عن ابي عبد الله
عليه السلام قال قلت لابي جعفر عليه السلام اني رما صفت اليه من احوالي اصلم به فكيف اعطهم
سالت اعطهم على الهبة في الدين والنفقة والعقل محمد بن يعقوب عن علي بن محمد عن ابراهيم بن
اسحق عن محمد بن عثمان عن عبد الله بن عثمان قال قال ابو عبد الله عليه السلام ان صدقة الحنف والطلبت
تدفع الى المحل من المتدين فاما صدقة الذهب والفضة وما كبل بالفضة والغرض بالارض فليقل
الدين قال ابن سنان قلت وكيف صار هذا هكذا قال لانها ولا تبيعون بسجود الناس
صدقة لهم اهل الامرين عند الناس وكل صدقة محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن ابي عبد الله
عليه السلام قال قلت لابي عبد الله عليه السلام الرجل يموت وترك العيال اعطون من الزكوة قال
فهم حتى يستوفوا ويلقوا وسالوا من ان كانوا يعطون اذ اقطع ذلك عنهم ففهم قال نعم ففهم
فخطبهم منهم وكسب الهم من اتيهم ففهم قال قلت لغيره فادعهم فافعلوا ففهم
وعنه عن محمد بن اسحق عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت لغيره اني ابيع مديوني فافعلوا ففهم

لعنه محمد بن سعد عن محمد بن عبد الله بن عمار عن الحسن بن علي عن عبد الله بن سالم عن عبد الله بن عمار
انه قال اذا زادت الهلال فاضربوا فطر او عاكب الدار عن محمد بن جعفر الزبيري عن
محمد بن زكريا اللؤلؤي عن محمد بن اسحق عن حاد بن عثمان عن عبد الله بن علي عن عبد الله بن عمار عن عبد الله بن عمار
يقول اذا صحت لروية الهلال وافطرت لروية فقد اكلت الشهر وان لم يسم الا تسعة وعشرين يوما فان رسول
الله صلى الله عليه وآله قال الشهر هكذا وهكذا او ثلثين يوما هكذا وهكذا او ثلثين يوما هكذا وهكذا
عشر وعشرين يوما هكذا وهكذا او ثلثين يوما هكذا وهكذا او ثلثين يوما هكذا وهكذا او ثلثين يوما هكذا وهكذا
قال صحفنا ما عدا الله عليه السلام يقول اذا صحت لروية افطرت لروية فقد اكلت صيام شهر رمضان
ابو غالب الزبيري عن لعنه محمد بن عمار عن محمد بن فضال عن محمد بن جعفر عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
عن عبد الله بن عمار عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
لروية وصوم لروية انصتني يوما قال كان امير المؤمنين عليه السلام يقول لا تسفي الا ان يجي شاهدان
عندك فيشهدا انما راياه مثل ذلك ليلة نصفي يوما ابو الغلام صفوان بن محمد بن عمار عن ابي بصير
بن همام عن محمد بن زكريا عن ابي بصير عن محمد بن زكريا عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
عند الله عليه السلام قال اذا زادت هلال رمضان فقد تسع وعشرين ليلة في صومك فلا تصوم وان تصوم
ابو غالب الزبيري عن محمد بن جعفر عن محمد بن زكريا عن ابي بصير عن محمد بن زكريا عن ابي بصير عن ابي بصير
الاحمر قال قلت لابي عبد الله عليه السلام شهر رمضان ما ابداه قال لا شهر من الشهور وعنه عن محمد بن
جعفر عن محمد بن زكريا اللؤلؤي عن محمد بن اسحق عن حاد بن عثمان عن عبد الله بن علي عن عبد الله بن عمار
ما عدا الله عليه السلام بصير شهر رمضان ما عدا الله عليه السلام ما عدا الله عليه السلام ما عدا الله عليه السلام
يويا م يعقوب قائم العدل ثلثين يوما ابو الحسن محمد بن محمد بن سعد عن الحسن بن علي
انعم عن علي بن ابراهيم قال حدثني لعنه محمد بن عبد الله بن عمار عن الحسن بن علي عن جعفر بن محمد بن
في قوله عز وجل قل هي موافق للناس في الحج قال لصومهم ويطعمهم ويحجهم مع من حلاله عن الحسن بن علي
قلت حالت عندنا يوم شهر شعبان ام من شهر رمضان فصامه الرجل وكان شهر رمضان كان ثوبا وثقالبه
تندون اما ذلك اذا كان لا يصلي اهل شهر شعبان فلم اراه صام ما فاتهم ماله قال اذ كان ذلك يوم العشر
قال قلت له هل فعلت ذلك يوم قال لا يصلي اهل شهر شعبان ام من رمضان فصامه الرجل وكان شهر
رمضان كان ثوبا وثقالبه ولا يصلي اهل شهر شعبان ام من رمضان فصامه الرجل وكان شهر رمضان
لشهر في ان افطر لان قال لا يصلي اهل شهر شعبان ام من رمضان فصامه الرجل وكان شهر رمضان
في شهر من محمد بن عبد الحميد عن محمد بن الفضل قال سألت ابا الحسن عليه السلام عن الصوم الذي يشك فيه لاندري هو من

عن محمد

شهر رمضان او من شعبان قال شهر رمضان شهر من الشهور يصلي ما عدا الله عليه السلام
فصوم الروية وافطرت الروية ولا يصلي ان سجد به احد صيام يوم وذكر الحديث ابو الحسن محمد بن
الحسن بن علي عن محمد بن الحسن الصفار عن محمد بن عيسى قال حدثني ابو علي عن ابي بصير قال كنت الى ابو
الحسن العسكري عليه السلام كتابا وارضة يوم السبت ليلة ثمان من شعبان وذلك في سنة اثنى وثمانين
وكان يوم الاربع يوم شك وصام اهل بغداد يوم الخميس واخبرني انهم راوا الهلال ليلة الخميس ولم يسمعوا الا بعد
الاستقرا من طول قال فاعتقدت ان الصوم يوم الخميس ولما الشهر كان عذرا بعداد يوم الاربع قال
قلت الى ما ذلك انه توفي فقد صام ما عدا الله عليه السلام بعد ذلك فاكنته عاكف به اليه قال في اوله
اكتب اليك اما صحت الخميس ولا تصوم الا لغيره سعد بن عبد الله عن محمد بن الحسين عن ابي الخطاب عن محمد بن
اسحق عن شعيب بن هرون عن جعفر بن محمد بن عبد الله بن علي قال سمعت رسول الله صلى الله عليه وآله يقول
فقد اكلت صيام شهر رمضان وان لم تصوم الا تسعة وعشرين يوما فان رسول الله صلى الله عليه وآله قال الشهر
هكذا وهكذا وانما يصلي الا تسعة وعشرين يوما فانما يصلي الا تسعة وعشرين يوما فانما يصلي الا تسعة وعشرين يوما
من منصور عن معاذ بن كثير قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله شهر رمضان ما عدا الله عليه السلام
ان الناس يقولون ان رسول الله صلى الله عليه وآله صام تسعة وعشرين يوما اكثر ما صام ثلثين يوما ما صام رسول
الله صلى الله عليه وآله من شهر رمضان الا ثمانين يوما ولا يصلي شهر رمضان من كل خلق الله السموات والارض
من ثمانين يوما ولبه ثم ذكر هذا الحديث من طريق اخر وهو ان شهر رمضان ما عدا الله عليه السلام من ثمانين يوما
عليهم ان الناس يروون ان رسول الله صلى الله عليه وآله صام تسعة وعشرين يوما قال فقال لعنه الله
عليهم ولا والله ما يصلي شهر رمضان من كل خلق الله السموات والارض من ثمانين يوما ولبه ثم ذكر هذا الحديث
هذا الحديث انهم محمد بن عثمان عن حذيفة بن منصور عن ابي عبد الله عليه السلام قال شهر رمضان ما عدا الله عليه السلام
ثم ذكر من طريق اخر الطائفة وسبق ما تقدم ذكره عن الحسن بن جعفر عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
عند الله عليه السلام ان الناس يروون ان رسول الله صلى الله عليه وآله صام تسعة وعشرين يوما هكذا وهكذا
بطريق اخر يروي عن الاخرى تسعة وعشرين يوما هكذا وهكذا وهكذا وهكذا وهكذا وهكذا وهكذا وهكذا
قال ابو عبد الله عليه السلام ما صام رسول الله صلى الله عليه وآله الا ثمانين يوما وما يصلي شهر رمضان من
كل خلق الله السموات والارض من ثمانين يوما ولبه ثم ذكر هذا الحديث من طريق اخر وهو ان شهر رمضان
منصور قال قال ابو عبد الله عليه السلام لا والله ما يصلي شهر رمضان من كل خلق الله السموات والارض
قلت حذيفة لعله قال لك ثمانين ليلة وليس يوم كما يقول الناس الليل ليل النهار قال حذيفة هكذا سمعت

مراتبه جينا الى صاخر عن الله تعالى لاسما وهو يعبد الله تعالى شهر رمضان وسن عنه سنة بالكر في العام
واحد الى السنة ايام من السنة لا يقع من الغاف الغضاض في شهر من ولادة على التوالي واما ثلاثة اشهر واربعه
منه الثاني فكيف يصح التعجيل بمعنى لا وجه عمل ولا عاى ولا لسان وكذلك التعجيل يكون شهر رمضان
لمن يوافق يومه يكون انما يصح لا ما فيه لان رمضان الشهر من السنة من لا وجه الغضاض في فرض العمل
وقد ثبت ان الله تعالى لم يحدد ما يعمل الايام ولا يصح تكليفه فعل الزمان واما بعد ما علم ان الايام
والفعل في الزمان فلا يكون اذ الغضاض الزمان غير من غير ما لا صفة لغضاض في العمل الا ترى ان من حب
عليه عمل شهر رمضان فاداه في ذلك الشهر على ما صلا فيه من ثلثه من اوله وختمه اياه في ليله ان يكون قد
اكل ما وجب عليه واذا كان الشهر رمضان على الكمال واجمع المكون على ان العمل بالشهور او اطلعت
زوجه في اول شهر من الشهر رمضان ثلاثة اشهر منها واحد على الكمال لثلاثين يوما واثان منها كل واحد منها
تسعة وعشرون يوما انما يكون مودع ليرض الله تعالى عنها من العون على كمال الفرض دون الغضاض ولا
يكون نقصان الشهر من تعديها الى الفرض فيها على المراه من العون على ذكرناه ولو ان انا ندر الله تعالى
صيام شهر على شهر فدون من تسعة او ثرون من مرضه وانما يكون الشهر الذي على ذلك تسعة وعشرين
يوم فصامه من اوله الى ليله كان هو ما فرض الله تعالى فيه على الكمال ولم يكن نقصان الشهر بعد
لنقصان الفرض الذي اذاه في الاغتلال الفرض في شهر رمضان لا يكون الا ثلثين يوما لقوله تعالى
ولكوا العبد سبطي سنة في ام هدي ما ذكرناه من كمال الفرض المودع فاما من الشهر من ثلثين يوما
مع ان طاهر ففرضه بعد بان الامر في العمل في العمل انما وجه الى معنى انما كان في الصيام
حيث يقول الله تعالى من صام منكم الشهر فليصمه ومن كان منكم مريضا او على سفر فدون من ايام الفرض
يرد الله بكم الشكر ولا يريد بكم العسر ولا يكلف العبد ما حذر تعالى منه فرض على المسافر والمريض عند
في الشهر القضا له في ايام الفرض لعلوا به ذلك عن ما فاتهم من صيام الشهر الذي قضى ولسن ذلك بعد ما
عليه القضا واما هو امر ما يجب من قضا الغائب كاسما ما كان وهذا الحكم الذي ذكرناه تدل على ان
التعجيل المذكور في شهر رمضان ثلثين يوما موضوع لا يصح عن الآية عليهم اثم ولو سلم هذا الحديث
من صحيح ما ذكرناه لم يكن انصافه لفظ منه محلا لوقا في العمل على الاهله ولم يوجب الحكم صحة حله
وهذا ان تكلف العامة فيما ادعوا من صيام رسول الله صلى الله عليه وآله شهر رمضان تسعة وعشرين
يوما اكثر من صيام اياه ثلثين يوما لا يمنع ان يكون قد صامه تسعة وعشرين يوما غير ان صيامه كثر من كان
اجل صيام اياه ثلثين يوما ولو اقصى صيام اياه في مدة فرضه عليه في صيامه ثلثين يوما لم يمنع من
اكمال في ذلك وكونه في بعض الزمان بعد تسعة وعشرين يوما على استيفاءه من النول في ذلك

القول

والقول ان رسول الله صلى الله عليه وآله ما صام الايام الا بعد كون شهر الصيام يلقى في كل حال
لان الصوم غير الشهر وهو قبل الصيام والشهر حركات الفلك وهي قبل الله والوصف بالتمام اما الصوم
الذي هو قبل العبد دون الوصف للزمان الذي هو قبل الله تعالى وقد حنا ذلك فيما مضى والاحتجاج
بذلك بقوله تعالى ولكوا العبد غير موجب ما طمعه احتجاب العبد من ان شهر الصيام لا يكون تسعة وعشرين
يوما لان اكمال العون الشهر بالانصاف في جميعه كمال عند الشهر العام بالعلم بها من لا يكلف في ذلك الله
تدبر من العمل والقول ان شوال تسعة وعشرين يوما غير معتد لما قال بل كمال الشهر يكون ذلك احدا
دون كونه كذلك بالوجه على كل حال والنول بان والعبد يكون في الاستقصاء اذ اوجه ما ذكرناه من
ان لا يكون ما مضى اذ اضى لانهم حنا والاعمال لذلك بقوله تعالى واعدوا موسى ليلته وكذا
هذا الماد على انه اذ حصل له في رمضان الارمان جازية من العون يكون في فرضه ان لا يكون انصاف
اذا لم يفتقر ما وان جاز عليه الغضاض واليه في قول على ذكرناه مرجح ان الغضاض على ذي العمل في
بعض الاوقات ما رواه علي بن مهزيار عن ابي عبد الله عن عبد الله بن حبيب عن يعقوب بن وهيب قال قال
عبد الله بن علي ان الشهر الذي تضاف اليه لا ينقص من العمل لسنخ شهر السنة اكثر نقصا منه واما النول
بان السنة ثلثه واربعه ومجوز ان من قبل ان السموات والارض خلقن في ستة ايام احزاب من ثلثه
واستثنى يوم لا وجه ان يكون شهر منها بعينه اذ لا يلقى يوم بل يتبع في السنة المم شرف في الشهر بكم على غير
تفضل ويعتبر لما يكون انصافها ما تنفق كونه على العام مدلا من كونه على النقص واما النول بان شهر
السنة تحذف في الكمال والنقصان فيكون فيها شهر ايام وشهر ايام لا وجه ان يحكم في شهر رمضان
ما ادعاه ولا في شعبان ما حكم به من نقصانه على كل حال لانها قد يكون على انصافه الوصف من الكمال والنقصان
لكنها لا يكون كذلك على الترتيب والخطم بل لا يفرق بين شهرين متصلان على العام وشهران متوالين
على الغضاض ولثلاثة اشهر ايام كاصنافه ويكون مع ما ذكرناه على وفاء النول بان فيها شهر ايام وشهر
اما اذ لسنخ صرح الحديث ذكر الاتصال والانقطاع واما ما رواه ابي رباح عن شاذان عن الحسن بن جعفر عن
يعقوب بن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام في قوله تعالى ولكوا العبد قال صوم ثلثين يوما وهذا الحديث في نظر
ما تقدم من انه حذر واجد لا يوجب عملا ولا عملا والكلام عليه كالقلم على عين مرارة لا يجوز الاعراض به على امر
الزمان وذلك ان الحكم بان اكمال العبد للصيام ثلثين يوما لا يمنع ان يكون كمالها في الشهر اذ انقص صيام تسعة
او ايام اذ اكمال العبد الايام التي هي ايام الشهر على اي حال كان ولا خلاف ان الشهر الذي هو تسعة وعشرين
وعشرين يوما شهر في الحنفية دون الحجاز ولسنا نكر ان الواجب علينا عند الاغنى هلال شوال اكمال
شهر ثلثين يوما ذلك واجب الله مع العلم بكامل الشهر واد كان الامر على وصفنا مشط العمل الحديث

روى عن النبي صلى الله عليه وآله انه قال **الايمان بالنبأ** وروى بطريق اخر وهو انه قال **انا الاعمال بالنبأ**
 وكل امرء ما نوى وروى عن الرضا ع انه قال لا قول الا بهل ولا عمل الا بهل ولا نية الا ما صابها السنة
 احسن عن فضالة عن الحسن بن عثمان عن سماعة عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام عن الصيام المطوع
 لغرض كالحاجة قال هو ما يحارب به من العسر وان مكنت حتى العسر به ان الصوم ولو كان نوى لك
 فله ان يصوم ذلك اليوم ان شاء الله عز وجل على وجهه عن محمد بن الحسن عن صفوان عن عبد الرحمن بن الحجاج قال
 عن الرجل يصوم رمضان انه ان يظفر بعد الصبح قبل الروال اذ ان له فقال اذا كان نوى ذلك الليل
 وكان فريضا رمضان فلا يظفر ونعم صومه قال وسأله عن الرجل يمد وال بعد الصبح ويرفع اليها الصوم ذلك
 اليوم ويصوم رمضان وان لم يكن نوى ذلك الليل قال نعم يصوم ويصوم به اذ لم يثبت شيئا عنه
 له عن الحسن بن فضالة عن صفوان عن عبد الله بن ابي حمزة عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام عن
 وهو نوى الصوم ثم يمد وال فيظفر ويصوم وهو لا نوى الصوم فمد وال الصوم فقال ذلك كله جائز عنه عن
 عن النضر بن ابراهيم عن ابي عبد الله عليه السلام قال من اصبح وهو يريد الصيام ثم بدله ان يظفر فله ان يظفر
 منه ونى نصف النهار لم يفتي ذلك اليوم فان بدله ان يصوم بعد ما ارسل اليها فله صومه فانه يجب له مرات
 التي نوى فيها عنه عن ابي بصير عن محمد بن عيسى عن يوسف بن عمار عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال على عبد الله
 اذ لم يفرق الرجل على نصف صيا ما ذكر الصيام قبل ان يعلم طمعا او تشرب سرا او لم يظفر فهو ما حاربه
 صام وانما اظفر عنه عن علي بن ابي بصير عن صفوان عن عبد الرحمن بن الحجاج قال سأل ابا الحسن عليه
 عن الرجل يصوم ولم يطعم ولم يشرب ولم يتوضأ وكان عليه يوم من شهر رمضان انه ان يصوم ذلك اليوم
 وقد ذهب عامة الهاءة فقال نعم ان يصوم ويصوم من شهر رمضان عنه عن العباس بن معروف عن محمد بن
 عثمان عن عمار بن مروان عن سماعة عن ابي عبد الله عليه السلام في قوله الصيام ما حاربه الى رواه النضر بن عثمان قال ان ذلك
 في الغرضه بما لا ينافيه فله ان يظفر اي وقت يشاء الى عروب الشمس **القضاء** عن احمد بن محمد بن عيسى
 احكم عن همام بن سالم عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت له الرجل يصوم ولا نوى الصوم فادى الى الهاء
 حدث له راى في الصوم فقال ان هو نوى الصوم قبل ان يروى الشمس حلت يومه وان نواه بعد الروال
 له الوقت الذي نوى محمد بن احمد بن موسى عن ابي بصير عن محمد بن ابي بكر عن محمد بن ابي
 عبد الله عليه السلام قال قلت له الرجل يكون عليه النية من شهر رمضان ويصوم فلا ياكل الى العصر اخرج له
 عمله فصام شهر رمضان قال نعم محمد بن علي بن محبوب عن معوية بن حكيم عن صفوان عن عبد الرحمن بن
 الحجاج قال سأل ابا الحسن عليه السلام ولم يطعم ولم يشرب ولم يتوضأ وكان عليه يوم من شهر رمضان
 انه ان يصوم ذلك اليوم وقد ذهب عامة الهاءة فقال نعم ان يصوم ويصوم من شهر رمضان **لهذا**

قال سأل

الرجل

الرجل

عن البرقي عن ابن ابي عمير عن همام بن سالم عن ابي عبد الله عليه السلام قال كان امير المؤمنين غاب عن اهل
 منقول عنكم نبي والاصحاب فان كان عندكم شيء انتم به والاصحاب احمد بن محمد بن علي بن ابي حمزة عن همام بن سالم
 عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت له الرجل يصوم ولا نوى الصوم فادى الى الهاءة حدث له راى في الصوم
 ان هو نوى الصوم قبل ان يروى الشمس حلت يومه وان نواه بعد الروال حلت يومه والوقت الذي نوى
 ابراهيم بن هاشم عن عبد الرحمن بن حماد الكوفي عن ابراهيم بن عبد الحميد عن عيسى بن ابي بصير
 هو نوى الصيام من غير نية ذلك فان اظفر بعد الصبح قبل الروال اذ ان له فقال اذا كان نوى ذلك الليل
 ان يروى الشمس ابراهيم بن هاشم عن عبد الرحمن بن حماد الكوفي عن ابراهيم بن عبد الحميد عن عيسى بن ابي بصير
 من الايام لان الايام الاولى ذلك على انه ان يظفر اي وقت يشاء عن صفوان عن عبد الله بن ابي حمزة
 فهو صام فصام شهر رمضان فانه اذا اظفر بعد الروال كان عليه صيام مع الكفان على استنبطه فاما
باب الصيام
 عن مهران بن ابي الحسن عن الحسن بن علي بن ابي بصير قال قال ابو عبد الله عليه السلام الصيام الطعام والشراب
 الا ان تنقي له ان يحفظ ان لا يفتقر الى ما اكل من الطعام في رمضان وعن سماعة عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام
 محمد بن مسلم قال سمعت ابا جعفر عليه السلام يقول لا يصوم الصائم ما صنع او اخصب بل لا يصوم الا ما اكل من الطعام والشراب
 ساء الا زمان في الماء وعنه عن عثمان بن عيسى عن سماعة قال سألته عن رجل كذب في رمضان فقال يظفر عليه
 من ما كذبه قال كذب على الله وعلى رسوله صلى الله عليه وآله **باب**
 الصيام محمد بن يعقوب عن محمد بن يحيى عن ابي بصير عن محمد بن علي بن ابي حمزة عن ابي عبد الله عليه السلام
 وم وعنه عن ابي بصير عن محمد بن علي بن ابي حمزة عن محمد بن علي بن ابي حمزة عن ابي عبد الله عليه السلام
 يقول الله صلى الله عليه وآله الصيام في عبادة وان كان على فراشه ما لم يفتقر الى ما اكل من الطعام
 في كل نوى عن ابي عبد الله عليه السلام قال من كثر صومه قال اسرع وجل لا يكثره عدي شيئا من عبادة
 به ووكيله ملائكة الله على الصائمين ولهم اجر بالاعمال الا انهم لم يفتقر الى ما اكل من الطعام
 لم عن سعد بن عبد الله عليه السلام قال يوم الصيام عاكف وتبسمه تسبيح **باب** عن الحسن بن فضال عن العباس بن
 محمد بن علي بن ابي حمزة عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت له الرجل يصوم ولا نوى الصوم فادى الى الهاء
 سأل ابا عبد الله عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت له الرجل يصوم ولا نوى الصوم فادى الى الهاء
 بالعبادة في المساجد والاعطار الصلوات بعد الصلوات قال فاني اردت ان رسول الله ان اخصي قال لا يعمل
 ان فان اخصا ابني الصيام مع كلام طويل **باب** وعنه عن عثمان بن عيسى عن عبد الله بن ابي حمزة عن ابي عبد الله عليه السلام
 خبرني عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا يصوم الا ما اكل من الطعام والشراب

[illegible]

عن اسیر

ملعق
الحلوة

سند یعقوب عن علی بن ابراهیم عن ایه عن ابن له عمنه صاحبان بری عن ابی الصباح الکنتانی عن ابی
سدا به علیهم قال من فطر صائما فله مثل العود و عنه عن ابن له عن صاحبان عن ایه عن سعد بن ابی مسلم
عن یونس بن کثیر عن ابی الحسن علیهم قال فطرک اضاک الصائم افضل من صیامک و عنه عن علی بن مهزیار عن حماد
بن مسلم عن سعد بن صیدق عن ابی عبد الله علیهم قال دخل سدر علی ابی فی سهر رمضان فقال ما یسد برهش بدری
ای لسان هذ فقال نعم فداک ابی واصلی فی الایام مالی وذلک فخر الی بعض حد لسانی سهر رمضان فاد افعال له

مؤلفان

وان ساعته قال من بيا وهو صيام معلية الصيام وعنه عن محمد بن واخر ابي الحسن عن ابيه عن
عبد الله بن بكير عن بعض اصحابنا عن ابي عبد الله عليه السلام قال من بيا متعمدا وهو صيام فصحى فاما مكانه فمحرر
عن محمد بن يحيى عن احمد بن محمد بن عمار بن عيسى عن سماعة قال سالت ابا عبد الله عن الفسق وهو الخا سرتع الطعام خوف
رجل من غزاة يكون بيا وهو فاقم في الصلوة قال لا سفسق ذلك وضوء ولا انقطع صلوة ولا ينظر صيا به
على الحسن عن علي بن اسباط عن علائق زيني عن محمد بن مسلم قال سالت ابا عبد الله عن الفسق انظر الصيام
قال لا محمد بن احمد بن يحيى عن محمد بن عيسى عن ابي محبوب عن عبد الله بن سنان قال سئل ابو عبد الله عليه السلام
عن الرجل الصيام يلبس فتخرج منه الشيء في الطعام انظر ذلك قال لا قلت فان امره ان يغيره فغيره ان صار على
لانه قال انظر ذلك قال نعم في هذا كراهة اذا اذ ذرعه بعد اصابه في فمها فاما اذا انعد ذلك فافطر
وليس في العلم المعظم متعمدا محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن اسماعيل بن مرارة عن بوش عن ابيه
عن زناد النخاع عن ابي عبد الله عليه السلام في صيام عتيق قال لا يبيع ونه حتى يرف ثلث مرات سعد بن عبد الله
عن محمد بن الحسن عن محمد بن عبد الحميد عن احمد بن محمد بن ابي نصر عن عبد الكريم بن عمر عن ابي بصير عن ابي عبد الله
عليه السلام قال الصيام يدق بالطيب ويستعم الرمان محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن احمد بن محمد بن خالد عن ابيه
عن عبد الله بن الفضل التوفلي عن الحسن بن راشد قال كان ابو عبد الله عليه السلام او اصيام رطب الطيب
وتقول الطيب كخفة الصيام وعنه عن محمد بن يحيى عن عمار بن عمار عن صف عن ابيه عليه السلام ان عبد الله عليه السلام
ان سيطب به الصيام سعد بن عبد الله عن احمد بن محمد بن عيسى عن ابي الحسن سعد بن عثمان بن يحيى عن عبد الرحمن
بن الحجاج قال سالت الرضا عليه السلام ارى الرجل يسم الرمان ثم لا يرى ذلك له فقال لا تأكله وعنه
ابي جعفر عن عباد بن سليمان عن سعد بن سعد قال كنت رجلا الى ابي الحسن عليه السلام هل يسم الصيام الرمان
يتلذذه به فقال عليه السلام لا تأكله محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن احمد بن محمد بن خالد عن داود
بن اسحق الكذا عن محمد بن العيص قال سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول عن الرجل يسم الرمان فحلفت فداك لم اداك
قال لا له رمان الا عاجم وقد روت احاديث في كراهية تسم الرمان انما روى ابي الحسن عليه السلام فقال لا يسم الرمان وعنه عن الحسن
بن ابراهيم بن ابي بكر عن الحسن بن راشد عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا يسم الرمان وعنه عن الحسن
بن صالح عن الحسن بن فضال عن ابي عبد الله عليه السلام قال سالت عن الصيام يلبس الثوب المبلول فقال لا
ولا يسم الرمان محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن ابي عبد الله عليه السلام قال سالت عن الرجل يسم الرمان
لا في عبد الله عليه السلام كما يفسد الصلوة قال لا قلت بعض الصوم قلت من ان جاهد قال لا اول
من فاسد يلبس ذلك الصيام يستمع في الماء قال نعم صاقلت فيل ثوبا على جده قال لا قلت من ان
جاهد قال عز ذلك الصيام يسم الرمان قال لا لانه لونه وكنه ان يتلذذ به من الاصابه واخرى

[illegible]

اما انك لو كنت انت الذي نظرت ما كان عليك فضاو محمد بن يعقوب عن محمد بن اسحق عن الفضل بن
شاذان عن صفوان بن يحيى عن عيسى بن ابي عمير قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل خرج في شهر رمضان
واصابه سحر وول في منظر الى البحر فاكل من طعامه واكل من ثمره واكل من سمومه
ويعني قال **الشيخ رحمه الله** ومن ظن ان الشمس غابت لعرض من الغيم او غير ذلك فاقطع
بني انما لم يكن غابت في تلك الحال وجب عليه القضا الذي ذكره رحمه الله رواه جماعة من مهران
رواه محمد بن يعقوب عن سنان بن ابي بصير ولم يرو عنهما **روى** محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن
محمد بن عيسى بن سعيد عن بوش عن ابي بصير وسنان عن علي بن ابراهيم عن محمد بن ابراهيم عن
سحاب بن اسود عن عروب بن النعمان رواه الباقون في ذلك اليوم ان الله عز وجل
يقول **الاصحاب** الى الليل في اكل فقل ان يدخل الليل فعليه فضاو لانه اكل من ثمره فلو حقه
هذه يعني شك في دخول الليل في كل مثل ان يدخل الليل فعليه فضاو لانه اكل من ثمره
والوجه سد عارض وفساوت طونه ولم يكن لاحدهما من على الاخر لم يخل ان يظن حتى يقين
دخول الليل وعلقت على طنه ومنى وطره الى حال على ما وضعناه وجب عليه القضا حسنة هذه
اكثره واما منى عليه على طنه ودخول الليل فاقطع بني بعد ذلك انه لم يكن قد دخل الليل فليكتف
عن الطعام وليس عليه قضا **والذي يدل على ما ذكرنا** رواه الحسن بن سعيد عن محمد بن الفضل
عن ابي الصباح الكوفي قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل غاب في
السماء فاطمروا ان السحاب على فاذ الشمس لم تخرج فاذ الشمس لم تخرج فاذ الشمس لم تخرج
في رمضان عن محمد بن عبد الحميد عن ابي بصير عن ربه السحاب عن ابي عبد الله عليه السلام في رجل صام طين
الليل فذ كان وان الشمس قد غابت وكان في السماء سحاب فاطمروا ان السحاب على فاذ الشمس لم تخرج
فقال ثم صومه ولا تصومه **سعد بن عبد الله** عن الحسن بن محمد عن العباس بن معروف عن علي بن مهران عن جاد
بن عيسى عن محمد بن عبد الله عن زرارة قال قال ابو جعفر عليه السلام قال لا يقص القبله الصوم **سعد بن عبد الله**
عن الحسن بن محمد بن عيسى عن الحسين بن سعيد عن عثمان بن عيسى عن سنان بن مهران قال سالت ابا عبد الله
عليه السلام عن القبلة في شهر رمضان للصائم انظر في كل الاوقات روى كراهة القبلة للصائم في كل وقت
الانسان شهوته وخاصة للشباب **روى** محمد بن الحسن عن فضالة عن ابيان عن محمد بن مسلم ورواه عن
صفه عليه السلام انه سئل هل سائر الصائم او يقبل في شهر رمضان فقال لا يخاف عليه فليشعر عن ذلك
له ان شئت ان لا ينفقه فيه **روى** عن الحسن بن علي بن عوف عن سعد بن طريف عن الاصبغ بن نباتة قال جازل
الى ابيها لو سأل عن ذلك لكانت له صومك فان بدو الصائم الطعام

وقت المغرب اذا غاب القمر فان
رايته بعد ذلك فقليل الصلوة
وفي صومك وتكف عن الطعام
اصحح حديث الحسين بن سعيد
ابن ابي عمير وفضل بن عيسى عن زرارة
عن ابي جعفر عليه السلام

امدني الا ان من سائرهم او كلام وهو صام فليس عليه شيء **روى** محمد بن اسحق عن الفضل بن
الغهم عن علي بن ابي بصير قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل نضح من على حبل امراته وهو صائم حال
الامتن وان امدني فلا نظير قال وقال لا سائر وهن يعني النساء في شهر رمضان بالهناز وعنه عن الغهم
عن علي بن ابي بصير قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل نضح من على حبل امراته في شهر رمضان وهو صائم قال ليس عليه شيء
وان امدني فليس عليه شيء والمناهي ليس بالامتن ولا فضا لونه ولا ينبغي له ان يصرص لرمضان في الاما
رواه الحسن بن محمد بن عيسى عن الحسن بن سعيد عن الحسن بن علي عن رفاعه بن موسى قال سالت
ابا عبد الله عليه السلام عن رجل لا يتن جارية في شهر رمضان فامدني قال ان كان حراما فليس عليه شيء
لا يعود ادا وقصوم يومه وان كان حلالا فليس عليه شيء ولا يعود **روى** محمد بن اسحق عن الفضل بن
سأواذ بحالف ليعتق انما كلامه ونعل الراوي وهم في قوله ولا يعود ولا يصوم **روى** محمد بن اسحق عن الفضل بن
عليه السلام انه سأل في العرق من ان يكون امدني من سائرهم حرام ومن ان يكون الامد من سائرهم حلال
وعلى القضا الذي رواه لا فرق بينهما فقل انه ولو لم يراي في شهر رمضان فامدني فليس عليه شيء
روى محمد بن اسحق عن الحسن بن سعيد عن الحسن بن علي عن رفاعه بن موسى قال سالت ابا عبد الله
عليه السلام عن رجل نضح من على حبل امراته في شهر رمضان وهو صائم قال لا بأس به
كلام من غير سائرهم لم يكن عليه شيء **روى** محمد بن اسحق عن الحسن بن سعيد عن الحسن بن علي عن رفاعه بن موسى
سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل نضح من على حبل امراته في شهر رمضان وهو صائم قال لا بأس به
روى محمد بن اسحق عن الحسن بن سعيد عن الحسن بن علي عن رفاعه بن موسى قال سالت ابا عبد الله عليه السلام
عن رجل نضح من على حبل امراته في شهر رمضان وهو صائم قال لا بأس به

النهد والنسيان ومن وجب عليه صيام شهر من مقاصد ومن اوطر منها او كان عليه بدو في صيام
روى محمد بن اسحق عن الحسن بن سعيد عن الحسن بن علي عن رفاعه بن موسى قال سالت ابا عبد الله عليه السلام
عن رجل نضح من على حبل امراته في شهر رمضان وهو صائم قال لا بأس به
عن عبد الله بن الحسن عن الحسن بن علي عن رفاعه بن موسى قال سالت ابا عبد الله عليه السلام
عن رجل نضح من على حبل امراته في شهر رمضان وهو صائم قال لا بأس به
عن عبد الله بن الحسن عن الحسن بن علي عن رفاعه بن موسى قال سالت ابا عبد الله عليه السلام
عن رجل نضح من على حبل امراته في شهر رمضان وهو صائم قال لا بأس به
عن عبد الله بن الحسن عن الحسن بن علي عن رفاعه بن موسى قال سالت ابا عبد الله عليه السلام
عن رجل نضح من على حبل امراته في شهر رمضان وهو صائم قال لا بأس به
عن عبد الله بن الحسن عن الحسن بن علي عن رفاعه بن موسى قال سالت ابا عبد الله عليه السلام
عن رجل نضح من على حبل امراته في شهر رمضان وهو صائم قال لا بأس به

عن

[illegible][illegible]

لا يسهى الصيام والنسوا والكفان فانه النافله فانه الحمار يطير اي وف شاة وتس عليه حتى **د**
 دكلا قد مناه من الاحبار وروى ما رواه علي بن الحسن بن فضال عن ابي ابراهيم بن ابي بكر عن ابي سنان عن ابي
 المؤمنين عن اسحق بن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام قال الذي يصوم شهر رمضان هو الحمار في الاطعام ما
 ومن ان روى في النسخ ما ينفى عنه وعن النسخ **س** سعد بن عبد الله عن محمد بن ابي بكر عن
 الخطاب عن البصري عن سفيان بن عيينه عن ابي عبد الله عليه السلام قال الذي يصوم شهر رمضان هو الحمار
 الى روال النسخ ولما كان يطوعا فانه الى اللبيل الحمار ولا ما رواه علي بن الحسن بن فضال عن ابي هرون بن
 وسعدان عن محمد بن صفوان عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام قال الصيام يطوعا بالحمار
 ما ينفى عنه وعن النسخ فانه لا يصفى النهار فقد وجب الصوم فاما ما رواه ابي الاولي اذا كان بعد الزوال ان
 يصومه ولا يطفى على الاولي فعله انه واجب وقد ينفى عنه بوضع فاما بعد فاما قول علي بن الحسن بن فضال
 وصلون الليل واجبه ولو روي عن القم بن الذي ينفى عنه بتركه العباد واما ما رواه ابي الاولي فليس ينبغي
 تركه الا بعد ذلك **الشيخ** رحمه الله وروى في الصوم او احسن او قد روي صيام ثلاثة ايام متتابعات
 ابي محمد سعيد بن الحسن بن محمد بن علي بن ابي عن ابي عبد الله عليه السلام انه قال على الصبي اذا
 احسن الصوم وعلى الكاربا اذا حاصت الصوم والحمار الا ان يكون ملوكه فانه ليس عليه حمار الا ان
 يحتمر عليه الصيام **و** عنه عن فضالة بن الربيع عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام
 عن علي بن عبد الله عليه السلام قال الاطاف ان يصوم ثلاثة ايام متتابعات فقد وجب عليه صيام شهر رمضان
 يعقوب عن ابي ابراهيم عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام قال انما امر صائبا
 بالصيام او الكاربا حتى يسمع من الاطاف من صيام اليوم فان كان الى نصف النهار او اكثر من ذلك او اقل
 فاذا علمه النطق والعرب اظنوا حتى يعودوا الصيام ويظنون مروا صائبا او كانوا اسابيع من الاطاف
 من صيام فاذا علمه النطق اظنوا قال **الشيخ** رحمه الله في صيام الايام التي كانت على الكف
 ووضع ما في الايام **و** روي ذلك محمد بن يعقوب عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام
 عن سماعة قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن الكف فانه قال يصوم شهر رمضان الا الايام التي كانت
 منهن يصوم بعد ذلك **الشيخ** رحمه الله ومن وجب عليه صيام شهرين متتابعين في اظفار يوم
 رمضان او فصل خطا او كفا طهرا او نذرا وجبه على من فافطر قبل ان ياتي بالصيام على الكال فاما
 الاطعام من غير عذر فكل ان لكل شهر من الشهرين او بعد ان اكلم من غير ان يصوم من الشهرين فافطر
 الصيام **د** روي ذلك ما رواه محمد بن يعقوب عن محمد بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام
 عن ابي عبد الله عليه السلام قال سالت عن الرجل يكون عليه صوم شهرين متتابعين انفق من الايام فقال اذا صام

لم يجز
 ان لا يصوم

من شهر ففصله ثم عرض له امر فافطر ولا بأس فان كان اقل من شهر فافطر ولا بأس فان كان اقل من شهر فافطر ولا بأس
 من سبعة عن محمد بن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام
 متابعان والمتابع ان يصوم شهر او يصوم من الايام **د** روي ذلك ما رواه محمد بن يعقوب عن ابي عبد الله عليه السلام
 ما تقي عليه وان صام شهر ثم عرض له امر فافطر قبل ان يصوم من الايام فافطر ولا بأس
 صيام ثلاثة ايام في كفا الشهر متابعا ولا فصل بينهن قال **الشيخ** رحمه الله فان بعد الاطعام بعد ان صام
 الشهر لكان متتابعات خطا وعليه الساقط على ما في الايام **د** روي ذلك ما رواه محمد بن يعقوب عن ابي عبد الله عليه السلام
 صفوان بن يحيى عن مصعب بن حاتم عن ابي عبد الله عليه السلام انه قال في رجل صام في طهاره شعبان ثم ادركه شهر
 وسافا الصوم فان صام في الطهاره واد في النصف من صوم نفسه قال **الشيخ** رحمه الله فان مرض قبل
 ان يكمل الشهر الاول بالصيام او بعد ان اكلم قبل ان يكون صام من الشهرين فافطر ولا بأس
 ابي الحسن عليه السلام **د** روي ذلك ما رواه سعد بن عبد الله عن ابي ابراهيم بن ابي بكر عن ابي عبد الله عليه السلام
 عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام
 عليه صيام شهرين متتابعين فافطر ولا بأس **و** روي ذلك ما رواه محمد بن يعقوب عن ابي عبد الله عليه السلام
 يعني على ما كان صام ثم قال **الشيخ** رحمه الله عليه وليس على ما علمت انه عرض له رجل عليه صيام شهرين
 سعد بن محمد بن علي عن فضالة عن رافة قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل عليه صيام شهرين متتابعين
 فصام شهر او مرض قال يعني عليه صيام شهرين متتابعين فافطر ولا بأس **و** روي ذلك ما رواه محمد بن يعقوب
 امام حنيفة قال يصوم ثلثا فافطر ولا بأس **و** روي ذلك ما رواه محمد بن يعقوب عن ابي عبد الله عليه السلام
 سوي عن عاصم بن حميد عن محمد بن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام
 عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام
 في الرجل اكره ان يصوم شهرين متتابعين فافطر ولا بأس **و** روي ذلك ما رواه محمد بن يعقوب عن ابي عبد الله عليه السلام
 يومين يعني على ما تقي وما رواه ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام
 عليه صيام من قطع صوم كفا الشهرين وكان الطار وكذا في الدم قال ان كان على رجل صيام شهرين متتابعين
 فافطر او مرض في الشهر الاول فان عليه ان يصوم الشهر الاول والصيام من الشهر الثاني
 عرض له ماله العذر فافطر ولا بأس **و** روي ذلك ما رواه محمد بن يعقوب عن ابي عبد الله عليه السلام
 الصيام وان كان شق عليه بعض الشقة فانه متى كان الامر على ذكره وجب عليه الاستيفاء حسب العزيمة
 هذه الاحاديث محمد بن يعقوب عن محمد بن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام
 رجل فعل عليه صوم شهرين متتابعين ثم عرض له امر قال ان كان صام ثم عرض له امر فافطر ولا بأس

قال يصوم شهر رمضان

[illegible]

على صوم يوم عاشوراء قال
صوم متروك بنزول سيد
والمتروك يوم قال حميد
الحامد

وتمت
قتل الحسين ومرتضى
وميت مبال محمد بن
ص

ملع حواء منه
الى
ابن العديم

قلت ان ابا عبد الله عليه السلام عن حماد بن عمار قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
 القلب نور الصدر الحش والاربعاء والحش والاربعاء والحش والاربعاء والحش والاربعاء والحش والاربعاء
 فان ذلك يكون حسنة وان احب ان يرضى على ذلك فله ذلك محمد بن يعقوب عن الحسن بن محمد عن محمد بن عمار عن
 زيار الصدوق عن عبد الله بن عثمان قال قال ابو عبد الله عليه السلام او اذ كان في اول الشهر حيا فان فطم ولا
 فانه افضل واذا كان في اخر حيا فان فطم احبهما والذي رواه محمد بن احمد بن محمد بن عيسى عن الحسن بن محمد بن
 عمران الاسدي عن زرعة عن سماعه عن ابي بصير قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم في الشهر ثمانية ايام
 يوم جمعة واربعاء وجمعة والنهار الذي يليه اربعاء وجمعة واربعاء فليس يوافق من هذه الايام
 لان الانسان محزن ان يصوم اربعين يوما او خمسين اربعين يوما وعلى اربعين ايام فليس عليه شيء لان
 الاصل في هذا الصوم السفل والقطع مكنت في نية والذي يدل على ذلك ما رواه محمد بن احمد بن محمد بن
 مثنى بن جعفر الداعي عن ابي ابراهيم بن ابي عبد الله عن داود قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم في
 الشهر اربعاء وجمعة فليصوم اربعين يوما او خمسين يوما في الايام التي ذكرها ولا بأس بحسن
 الصوم الاربع الايام في السنة محمد بن يعقوب

اربعين

عن حماد بن عمار عن سهل بن زياد عن بعض اصحابنا عن ابي الحسن الرضا عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
 رحمه للعالمين في سبعة وعشرين من رجب فاصوم ذلك اليوم كتب الله عز وجل له صيام سبعة اشهر او في سنة
 عشرين من رجب القدر وضع الله الميت وهو اول رجب وضع على وجه الارض ففعله الله عز وجل ثمانية ايام
 واما في صيام ذلك اليوم كتب الله له صيام سبعة اشهر وفي اول يوم منه ولد ابراهيم خليل الرحمن في صيام ذلك
 اليوم كتب الله له صيام سبعة اشهر وعنه عن عبد الله بن عمار عن سهل بن زياد عن يوسف بن الحارث عن حماد بن ابراهيم
 عن محمد بن عبد الله الصنع قال خرج علينا ابو الحسن يعني الرضا عليه السلام مروى في يوم جمعة وعشرين من رجب فقال
 صوموا في اصبغ صاء فقلت جعلنا الله فيك اى يوم هو قال يوم نشر فيه القرعة وحدث فيه المراضة وحدث
 فيه الكعبة وهبط فيه ادم صلى الله عليه وآله وعنه عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن الحسن بن محمد بن احمد
 عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت لابي عبد الله عن العيص قال نعم يا حسن اعظم واشرفنا
 قلت يا ابي هو قال هو يوم نصب امير المؤمنين عليه السلام في الدنيا فليصوم ذلك اليوم فليصوم ذلك اليوم
 في ذلك تصوم يا حسن وكنت في الصلوة على محمد وآله وكنت الى الله عز وجل محمد عليهم وان المصطفى عليهم
 كانت يا امير المؤمنين اليوم الذي يقيم فيه الرضا ان يحضر عيدا قال قلت فالى من صام في صيام سبعة اشهر او اربع
 صيام سبعة وعشرين من رجب فانه اليوم الذي نزل فيه المنى على محمد صلى الله عليه وآله وثوابه مثل سبعة اشهر
 ابو عبد الله بن عثمان قال حدثني الحسن بن زياد الهذلي عن علي بن محمد الشامي قال اخذنا محمد بن الحسن

二

6

الحمد لله

رحلای نبی الحارثی نعیمی
قالی محقق امامی در نقول السامی
انواعی صنوبری هم الجمعی ولایکی شمع

[illegible]

الصام يقول قال نعم ويعطيه لسانه
عنه عن النبي الكوفي يرفع الى ابي عبد الله

قلوب لای محمد سلام انی اقبل
نبیائی صیغوه وارضام فیصل فی حقی
من رهنشی قال معالی لای لای

ولن يتركه ابدا عنه فمعتن من ربه عن ان يتركه عن غير من جف من سبوه عن من عن عبد الله عليه السلام في الرجل
لا يتركه او حاربه وهو في قضاة من سبوه انما قيل قال عليه السلام الكفان مثل اعلى في كفاي في رضاء
قال محمد الحسن قد تكلمنا على مثل هذا الخبر فاما معنى فلا وجه لاعتاده محمد بن علي بن موسى عن العباس بن العباس عن
عبد الله بن عثمان عن عبد الله بن علي عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
يهر من سبوه او قطع يهر من سبوه في رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
عن ابائه عن عبد الرحمن بن كمال قال سمعت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
صاعا لكل من تكلم في مثل الذي صنع رسول الله صلى الله عليه وآله عنه في شهر رمضان من غير عذر قال يعقوب بن اسود
في رضاء عن عبد الله بن عثمان عن عبد الله بن علي عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
لصوم شهر او فصل الشهر الاخر من الايام ان يقطع الصوم عنه عن ابيهم بن اسمعيل عن ابي بصير عن رجل عن
محمد بن النعمان عن عبد الله بن علي عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
صاعا وهو عشرين صاعا عنه عن ابي بصير عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
عبد الله عليه السلام عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
انما قيل في شهر رمضان عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
وهو حبيب بن ابي ابيد الصيام بعد اعتكف ومعه بعض من الناس وهو كذا في نصف النهار
فلهذا من جرحه عن ابي بصير عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
ان يقتل حتى يخرج رمضان قال عليه السلام والصيام يحرم من غير عذر عن عثمان بن عيسى عن سماعة قال
سأله عن الذي في رمضان قال ان كان شي سدره فلا بأس وان كان شي يملكه عليه اظفر وعليه الصيام
قال وسأله عن رجل عشا لما تمضمض به من عطش فدخل حلقه قال عليه السلام فضا ولا يزال في وضوء ولا بأس
عن ابي بصير عن رجل عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
ولا بأس ان السواك الرطب قال محمد الحسن هذا الخبر محمول على ان كان في الحلقه قال سائر
يدل على ذلك ما رواه محمد بن الحسن بن ابي الخطاب عن صفوان عن ابي بصير عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
عليه السلام انما الصيام باطلا والعود الرطب يقطع عنه قال لا بأس به من لم يتركه عن سبوه
عن صفير عن ابيه عن ابيه عليه السلام ان عليا عليه السلام سئل عن الرجل يظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
انه ليس بطعام الا ان يفرج عن صفوان عن سعد بن عبد الله عن خلف قال حدثني عباد عن ابي عبد الله عليه السلام قال
لا بأس بان يفرج الصيام ما لم يفرج عن عرو عن سعيد الكندي عن صفير عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
قال سألت ابا عبد الله عليه السلام عن الرجل يظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود

بلغ ما عليه
الرجل

قال

قلت لا يتركه ابدا عنه فمعتن من ربه عن ان يتركه عن غير من جف من سبوه عن من عن عبد الله عليه السلام في الرجل
لا يتركه او حاربه وهو في قضاة من سبوه انما قيل قال عليه السلام الكفان مثل اعلى في كفاي في رضاء
قال محمد الحسن قد تكلمنا على مثل هذا الخبر فاما معنى فلا وجه لاعتاده محمد بن علي بن موسى عن العباس بن العباس عن
عبد الله بن عثمان عن عبد الله بن علي عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
يهر من سبوه او قطع يهر من سبوه في رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
عن ابائه عن عبد الرحمن بن كمال قال سمعت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
صاعا لكل من تكلم في مثل الذي صنع رسول الله صلى الله عليه وآله عنه في شهر رمضان من غير عذر قال يعقوب بن اسود
في رضاء عن عبد الله بن عثمان عن عبد الله بن علي عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
لصوم شهر او فصل الشهر الاخر من الايام ان يقطع الصوم عنه عن ابيهم بن اسمعيل عن ابي بصير عن رجل عن
محمد بن النعمان عن عبد الله بن علي عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
صاعا وهو عشرين صاعا عنه عن ابي بصير عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
عبد الله عليه السلام عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
انما قيل في شهر رمضان عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
وهو حبيب بن ابي ابيد الصيام بعد اعتكف ومعه بعض من الناس وهو كذا في نصف النهار
فلهذا من جرحه عن ابي بصير عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
ان يقتل حتى يخرج رمضان قال عليه السلام والصيام يحرم من غير عذر عن عثمان بن عيسى عن سماعة قال
سأله عن الذي في رمضان قال ان كان شي سدره فلا بأس وان كان شي يملكه عليه اظفر وعليه الصيام
قال وسأله عن رجل عشا لما تمضمض به من عطش فدخل حلقه قال عليه السلام فضا ولا يزال في وضوء ولا بأس
عن ابي بصير عن رجل عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
ولا بأس ان السواك الرطب قال محمد الحسن هذا الخبر محمول على ان كان في الحلقه قال سائر
يدل على ذلك ما رواه محمد بن الحسن بن ابي الخطاب عن صفوان عن ابي بصير عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
عليه السلام انما الصيام باطلا والعود الرطب يقطع عنه قال لا بأس به من لم يتركه عن سبوه
عن صفير عن ابيه عن ابيه عليه السلام ان عليا عليه السلام سئل عن الرجل يظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
انه ليس بطعام الا ان يفرج عن صفوان عن سعد بن عبد الله عن خلف قال حدثني عباد عن ابي عبد الله عليه السلام قال
لا بأس بان يفرج الصيام ما لم يفرج عن عرو عن سعيد الكندي عن صفير عن رجل اظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود
قال سألت ابا عبد الله عليه السلام عن الرجل يظفر في شهر رمضان مسجدا من غير عذر قال يعقوب بن اسود

ابا عبد الله عليه السلام عن رجل صام
وهو يرضى قال تم صوم
ولا يبعد خبره الحسن بن فضال
عن سيف عن

في شهر رمضان

کیا ہے رحلہ

المعقولية
التي
التي

۱۲۵۰

المرض

وجوبه

م

上

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

و توباً

حسن حسن اور

وہرل

سید احمد علی

العزم عن حاد من عيسى التميمي عن ابراهيم بن عمر الباهلي عن حماد الاسكاف قال سمعت ابا جعفر عليه السلام يقول ان
 الحاج اذا اذبحه ان لم يحط صلوته المكتة له عشر حسنات ومحرمات عشر حسنات ورفع له عشر درجات
 يرتفع بها لا متى ما رفع فاذا استقبلت به راحلته لم تنفع خفا ولم تضعه الاكتب اعطاه الله له مثل ذلك حتى
 ينطق بك فادافعتك فغواسه له ثوبه في الحجة وصورة رسول الله في الاول فادافعتك اربعة اشهر حلاط الناس عنه
 عن صفوان وانزل في عمر عن صفوان بن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام ان رسول الله صلى الله
 عليه واله ثمة اعزني فقال له يا رسول الله اني فوجئت ارباع فتي واما رجل فمثل فتي ان اصنع في مالي ما
 يبلغ به مثل ابراهيم قال فالتفت اليه رسول الله صلى الله عليه واله فقال انظر الى ابي قحسب بلوان انا
 فليس لك دية من اربعة فمسل اربعة بلوغك الحجاج ثم قال ان الحاج اذا اذبحه حنانه لم يرفع
 ولم يضعه الاكتب اربعة عشر حسنات ورفع له عشر درجات فاذا ركع بعينه لم يرفع خفا ولم يضعه الاكتب
 الله له مثل ذلك فاذا اظلمت حج مزدنوبه واذا سعى بالهضاه والمروة خرج مزدنوبه واذا وصل عرفات خرج من
 مزدنوبه فاذا وقف بالمسعى خرج مزدنوبه فاذا رمى الحجار خرج مزدنوبه قال ابو عبد الله صلى الله عليه واله كذا وكذا اوفى
 ادا وقع الحجاج خرج مزدنوبه ثم قال اني لك ان يبلغ ما يبلغ الحجاج قال ابو عبد الله عليه السلام ولا يكتب عليه الذنوب الا
 اشهر وكتب له الحجة الا ان ما يكره وعنه الحسن بن محبوب عن علي بن رباب عن محمد بن قيس قال سمعت ابا جعفر عليه السلام
 وهو يحدث الناس بك فقال ان رجلا من الانصار جاء الى النبي صلى الله عليه واله يسأله فقال له رسول الله صلى
 الله عليه واله ان سدا حركت عا جئت ثلثي غنة قال اخبرني يا رسول الله فقال جئت لئلا يكون لي حرج وعمرتك
 وان لك ادا وضعت السنبل الحرج كنت راحلتك ثم قلت يا رسول الله واخبرني بمصير راحلتك لم يضع خفا ولم يرفع
 خفا الاكتب له حسنة ومحرمات ثمة فاذا اوفى وليت كان لك بكل ثمة ثمة عشر حسنات ومحرمات عشر حسنات

18

فنا بر

This image shows a blank, aged, cream-colored page, likely an endpaper or flyleaf of a book. The paper has a slightly textured appearance with some faint smudges and discoloration, characteristic of old paper. The left edge of the page shows the binding, with visible stitching or stitching holes. There is no text or other markings on the page.

تم تصدق قرص من الدر
وعليه للمحطوفان وسبي
النضال والفرقة

21

[illegible]

قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن الرجل يريد الحج والاحرام من شعور في اشهر الحج قال لا ولا من كسبه ولكن احذر من
ومن اطمان ونيطل ان الله ما امانه ان لا ياكل من ثمره حتى ياتي به من ثمره في وي القصد لونه دم شاة بارواه محمد بن
يعقوب عن محمد بن يحيى عن محمد بن محمد عن علي بن حديد عن رجل عن رابع قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل
رأته بكه قال ان كان حاهلا فليس عليه شيء وان قد ذك في اول الشهر والحج فلا شيء عليه في ذلك
وان بعد ذلك فلا شيء عليه في الشهر الثاني والثلث الا ان يذبح في اول الشهر الثاني والثلث الا ان يذبح في اول الشهر الثاني
في عمره عن حماد عن فضالة قال قلت لابي عبد الله عليه السلام اني اذ ذك في اول الشهر الثاني والثلث الا ان يذبح في اول الشهر الثاني
قال لا شيء عليك بالصدقة وان ذك في اول الشهر الثاني والثلث الا ان يذبح في اول الشهر الثاني والثلث الا ان يذبح في اول الشهر الثاني
عن عبد الرحمن بن الحجاج قال قلت لابي عبد الله عليه السلام اني اذ ذك في اول الشهر الثاني والثلث الا ان يذبح في اول الشهر الثاني
اسم عن النبي صلى الله عليه وآله وسلم اني اذ ذك في اول الشهر الثاني والثلث الا ان يذبح في اول الشهر الثاني والثلث الا ان يذبح في اول الشهر الثاني
استخلف رجل على اهلهم ففعل من ركنها اذ اراد الخروج الى السفر ونزل اللهم الا
نعتي واهلي وما لي وديني ودياري واخرى وحائز علي الاعطاء اسماء قال لا شيء عليك في ذلك
عن محمد بن يحيى عن محمد بن عيسى عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال لو كان الرجل منك
او اراد السفر فمضى على اب وان تلقا وجهه الذي سوجه له فمضى فانه الكتاب امامه وعن عيسى بن ماله وانه
الكنز في الامه وعن عيسى بن ماله قال اللهم اعطني واحفظ ما بي وسخني وتسلم ما بي ولقيني في
بلغ ما بي سلا غك انكس كخطه اسم وصط ما بي وتسلم ولا تلم اسم وبلغ ولا يبلغ ما بي فقلت
في ذلك وعنه عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن ابي عبد الله عليه السلام قال لو كان الرجل منك
وصعوان من يحيى جميع عن عيسى بن ماله عن ابي عبد الله عليه السلام قال لو كان الرجل منك
ارث اسم فادع وعنا الفرح وهو لا اله الا الله اعظم الا ان لا اله الا الله اعظم الا ان لا اله الا الله اعظم
البيع والارض والسمع ورب العرش العظيم واحمد لله رب العالمين ثم قال اللهم كن لي حارسا كل
حارس عند ربك كل سلطان مرسل ثم قال اللهم ارحمني وكن لي حارسا كل حارس عند ربك
اني اقدم بين يدي سائلي وعلمي اسم الله وباشا انه يستوي هذا ذكره اوله اسم الله
السمعان على الامور كلها وات الصاحب في العرو والحلفه في الاهل اللهم هون علينا سفرنا واطو
لنا الارض وسهنا فيها بطاعتك وطاعة رسولك اللهم اصل لنا طهرا وبارك لنا فمارقيا وفيها عذاب النار
اللهم اني اعود بك تر رغبنا السفر وكابه المنقلب وسوا المنظر الى المال والاهل والولد اللهم اعصمني
وما صري اللهم انقطع عني بطن وشقة واحصني في اهل بيتي ولا حول ولا قوة الا بالله العلي
اللهم اني عبدك وهذا ملائكت والوجه وجهك والتغافل وقد اطلع على الم بطلع عليه فبك جعل

وسلم اسم الله
وباع ما معه قال اصباح
رأت الرجل كخط ولا كخط
ما معه

عن ابن ابي عمير
اسالك في شعور في اشهر
يعمل في شعور في اشهر

بلغ ما بي سلا غك
انكس كخطه اسم

سوري

فاحصل شعوري هذا فكان لما فعله من شعوري وكني عن علي عليه السلام وعنه وسقته وسقته في النول والعلل حاك
فانا انا عبدك وكني ذلك فاحصل شعوري هذا فكان لما فعله من شعوري وكني عن علي عليه السلام وعنه وسقته وسقته في النول والعلل حاك
علي راحلتك واسموي بك جعلك فعل الحديده الذي هذا الملائكة ومن علق في اسم الله عليه وانه سأل الذي
سخر لنا هذا وما كان له من شعور وانما الى ربنا لمعلمون واحمد لله رب العالمين اللهم اسم الله على كل طهر
والحسان على الامر اللهم لمعلمنا ما غاييلع الي حنكك لما غاييلع الي مغفرتك ورضاك اللهم لا طهر
الطيرك ولا حذر الا حذرنا ولا حافط عركه **الحامد**
قال الشيخ رحمه الله اعلم ان رسول الله صلى الله عليه وآله وث لكل قوم متفاما يحرمون منه ولا يجوز لهم القدوم
في الاحرام من قبل مواعيد ولا في اخره **الحامد** ذلك رواه محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن ابي عبد الله عليه السلام
عن محمد بن يحيى عن محمد بن عيسى عن ابي عبد الله عليه السلام قال الحج اسمعني سؤال ودو النعتي والحج
وبش لا حدان يحرم قبل الوقت الذي وفيه رسول الله صلى الله عليه وآله والامثل ذلك قبل من صلى في
السفر رما وترك السباي ابي عبد الله عليه السلام عن محمد بن عثمان عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت لابي عبد الله
عليه السلام رجل احرم من العتق واخر الكوفة فافضل قال يا ميسر افضل البصر ارضا افضل ام فصلها ميا
فصل اولها ارضا افضل قال فذلك منه رسول الله صلى الله عليه وآله افضل من غيره هذا هو محمد بن
عن ابي عبد الله عليه السلام عن محمد بن عثمان عن محمد بن عيسى عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال ابو عبد الله عليه السلام من احرم
في غير اشهر الحج ولا حج له ومراحم دون المساب فلا احرام له **الحامد** موسى بن القاسم عن حسان بن شبيب قال كنت
بالي والنوم في الهالي وعبد الرحمن بن القاسم عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت لابي عبد الله عليه السلام
من الاحرام فهو اعظم قال له من اشهر احرمت قال من الكوفة قال ولم احرمت من الكوفة قال لمعني عن فضيل
انه قال ما بعد من الاحرام فهو اعظم للاول قال ما لمك هذا الا كذا اسم قال لا في عرف من ان احرم قال
من الرمن قال له ولم الا انك عفت فماني في رضى اسم الله عليه فاحص ان لا احرم ثم قال لا في واحد الرهم
من اشهر احرمت قال لا من العتق قال اصننا الرخصة واسمنا الله ولا نوصي بالمان وكلاهما حلال الا احرم
بالسنة وذلك ان اسم الله سنة حب السنة وسقط على السنة بالاسم على العتق وعنه عن ابي عبد الله عليه السلام
الكنز في الامه قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل احرم في غير اشهر الحج او من دون المساب الذي وقته
رسول الله صلى الله عليه وآله قال ليس احرامه شيء فان احرم الى اهله فلم يخف فاني لا اري عليه
مسا وان احب ان يعقني بلحق فاد السبي الى الوقت فليحرم ولحقها عن فان ذلك افضل من رجوعه لانه قد
اعلم الاحرام وقد روى رخصه في عدم الاحرام فمثل المساب لم حاف فوف العرف في رجب روى
ذلك الحسن بن سعيد عن فضيل بن يحيى عن اسحق بن عمار قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل احرم في غير اشهر

عن ابي عبد الله عليه السلام
عن ابي عبد الله عليه السلام

عن ابي عبد الله عليه السلام
عن ابي عبد الله عليه السلام

فازان

عن اهل اهل الكوفة واهل حراسان واهل الشام ومصر من ان هو قال اما اهل الكوفة وطرسان
وعليهم في المعنى واهل المدينة فردي الحليفة والكوفة واهل الشام وعصر الكوفة واهل النهر من اهل
السند من المعنى يعني من منبغات اهل البصرة موسى بن القاسم عن محمد بن عداة عن عمر بن عبد الله
قال وفد الله على اهل الكوفة والاهل المشرق المعنى محمد بن يزيد بن ابي برد الملقب بالي قزوين
اهل المدينة واهل كدقون المنازل واهل الشام الكوفة واهل النهر من اهل الكوفة وعنه عن الحسن بن محمد عن
محمد بن زياد عن عمار بن مروان عن ابي بصير قال سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول هذا المعنى اولا السبع وافق ذات
عرف وعنه عن محمد بن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
قال مروان وهو افضل محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
لهو المعنى بردا وطاس قال برد الملقب بالي قزوين وعنه عن محمد بن ابي بصير عن ابي بصير
عن رجل عن ابي عبد الله عليه السلام قال سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول هذا المعنى اولا السبع وافق ذات
اهل الكوفة وعنه عن محمد بن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
ما لي العراف منه وعن عمر بن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
عنه عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
الشيخ قال الكوفة احد الوصفى فاحد باهاها وكنت عليها وعنه عن ابي بصير عن ابي بصير
عنه عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
عن احمد بن محمد عن الحسن بن محبوب عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
الحج ثم بدله ان يخرج في طريق اهل المدينة الذي ياصونه فليكن لهوا منه ثم يبيت منه اياما وليس له ايام
طريق المدينة ان يعدل بالاحكام من النجعة الى ذات عرف روى ذلك موسى بن القاسم عن صفوان بن يحيى عن ابراهيم
بن عبد الحميد عن ابي الحسن بن موسى عليه السلام عن قوم قد موافقة في فواكثر البرد ولكن الايام يعني الايام
النجعة الى ذات عرف روى ذلك موسى بن القاسم عن صفوان بن يحيى عن ابراهيم بن عبد الحميد عن ابي الحسن
بن موسى عليه السلام عن قوم قد موافقة في فواكثر البرد ولكن الايام يعني الايام من النجعة فاراد وان اصاب
منها الى ذات عرف فخرجوا منها فقال لا وهو معصية من اجل المدينة فليكن له ايام من الامر المدينة ومن تبي
الايام من النجعة فخرجوا منه ان كان عليه وف وان لم يكن عليه وف فليكن له ايام من النجعة فخرجوا منه
انما اليه روى ذلك موسى بن القاسم عن صفوان بن يحيى عن ابراهيم بن عبد الحميد عن ابي الحسن
الايام حتى دخل الحرم قال يرجع الى معات اهل بلان الذي يحرمون منه وان حسنت ان تكون الحج فليكن له ايام
فان استطاع ان يخرج من الحرم فليكن وعنه عن عبد الرحمن بن عبد الله عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير

ذلك من غسل ذي الحليفة قال نعم موسى بن القاسم عن ابيه عن جده عن ابيه عن ابيه عن ابيه
عن الرجل يغتسل بالماء الحار المحرم عن غسل ذي الحليفة قال نعم وهذه الروايات اربعة وخمسة
في عدم الغسل على النكاح فان احدى الماعنات تقاب روي ذلك محمد بن يعقوب عن محمد بن عيسى عن احمد بن
محمد بن عيسى عن هاشم بن سالم قال ارسلنا الى ابي عبد الله عليه السلام ونحو ما روي في ذلك ان يورد
وارسل النبا ان اغتسلوا بالماء وان افاض ان يورعكم الماء الذي احلفه فاعلموا بالماء والنساء ما حكم
التي ترمون فيها ثم معاوية بن ابي سفيان وهذا الرواية لا سيما ما ذكرناه من حوار بين الغنص الى ان يبلغ
الغسل من ثوبها احرامه فلم يلبس شيئا والدي كسفت عن ذلك ما رواه موسى بن القاسم عن موهبة بن وهب
قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن الهبوط للاحرام قال اطل بالماء فانه طهور وتحرر بكل ما روي وان شئت
استشف فمضك حتى يفيض عليك من الماء ليس يوشك ان ينال الله تعالى وغسل اليوم
بحري عن ذلك اليوم وكذا غسل الليل بحري عن ليلة بالماء روي ذلك موسى بن القاسم عن محمد بن عمار عن
عنان بن ربيعة عن ابي عبد الله عليه السلام قال من اغتسل بعد طلوع الشمس كفاه غلته الى الليل في كل يوم
في الغسل ونزل اغتسل للآل كفاه غلته الى طلوع الفجر وعنه عن ربيعة بن محمد عن سماعة عن ابي بصير
وعنان بن عيسى عن سماعة بن مهران مكنها عن ابي عبد الله عليه السلام قال من اغتسل بعد طلوع الفجر
استحم قبل ذلك ثم اوجم من بوبه او غلته وان اغتسل في اول الليل ثم اوجم في اخر الليل احرامه غلته
فاما اذا اوجم بعد الغسل قبل عبادة الاحرام فانه يحل عليه ما كان عليه من قبل وعنه عن محمد بن عمار عن سهل بن
زمار عن محمد بن عيسى عن ابي عبد الله عليه السلام اما الحسن عليه السلام عن رجل اغتسل للاحرام ثم اوجم قبل ان يحرم
عليه ما كان الغسل والذي رواه الحسن بن سعيد عن صفوان عن بعض بني القاسم قال سالت ابا عبد الله
عليه السلام في الرجل يغتسل للاحرام بالماء ولم يلبس ثوبا ثم اوجم قبل ان يحرم قال لا بأس به الا ان يغتسل
لاية عليه من اجل ان يغتسل فوضعه ولم تنف الغسل على طريق الاحرام وليس بمضاهي الغسل
فان عليه ما كان الغسل روي ذلك محمد بن يعقوب عن محمد بن عيسى عن محمد بن عيسى عن القاسم بن محمد عن علي
بن خزيمة قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل اغتسل للاحرام ثم لم يلبس ثوبا ثم اوجم قبل ان يغتسل
غسله وعنه عن محمد بن عيسى عن سهل بن زياد عن محمد بن عيسى عن علي بن ربيعة عن محمد بن عيسى عن جعفر عليه
السلام قال اذا اغتسل الرجل وهو يريد ان يحرم فليست بمضاهي الغسل وان لم يلبس ثوبا ثم اوجم قبل ان يغتسل
الغسل قبل ان يحرم لم يلبس شيئا ولا اغتسل عليه في الغسل روي ذلك محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن ابيه
عن ابي بصير عن جميل بن دراج عن بعض اصحابه عن جعفر عليه السلام في رجل اغتسل للاحرام ثم لم يلبس ثوبا ثم اوجم

يسرى

متى الماء ولا يغسل الغسل قال نعم روي عن ابيه عن جده عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
ولا يحرم في سائر شئ واغسل الساب للاحرام السيف من القطن والكتان يدل على ذلك ما رواه محمد بن
عيسى عن ابيه عن حماد بن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام قال كل ثوب يصلي فيه ولا بأس ان يحرم فيه لغيره
من عيسى بن الحسين بن عيسى عن بعض اصحابنا عن بعضهم قال اوجم رسول الله صلى الله عليه واله في
ثوبه كرسف روي عن محمد بن عيسى عن محمد بن الحسن بن علي عن محمد بن عمار عن الحسن بن محمد بن
قال قلت لابي عبد الله عليه السلام يحرم الرجل في الثوب الاسود قال لا يحرم في الثوب الاسود ولا في الثوب
وعنه عن محمد بن عيسى عن سهل بن زياد عن محمد بن عيسى عن محمد بن عيسى عن محمد بن عيسى عن محمد بن عيسى
عليه السلام قال لا بأس به اذا ارتسم وكثير من عزل قال لا بأس بان يحرم فيها اما ان كان الصبي
عن محمد بن عيسى عن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام قال كنت عند جعفر بن فضال عن رجل يحرم في ثوب
فيه حرر عا اثارا في ثوبه قال لا بأس به هذا روي عن محمد بن عيسى عن محمد بن عيسى عن محمد بن عيسى
للحرم لم يكن منها طيب روي ذلك موسى بن القاسم عن علي بن جعفر قال سالت ابي موسى عليه السلام عن رجل يحرم
الثوب كسيف العصفير قال اذا لم يكن فيه طيب ولا بأس به وعنه عن عمار بن سعيد بن سارة قال سالت
ابا الحسن عليه السلام عن الثوب المصنوع بالرجل اعلمه واحرم فيه فقال لا بأس به وعنه عن صفوان بن عاصم
عن محمد بن عيسى عن ابي بصير عن ابي جعفر عليه السلام قال سمعته وهو يقول كان علي عليه السلام يلبس ثوبا
وعنه ثوبان يصبغون فربما يغير من الخطا فقال اما الحسن اهدان الثوبان المصنوعان قال لا بأس به
ما روي ابا عبد الله عليه السلام اما الحسن اهدان الثوبان المصنوعان فاما كان الثوب مصنوعا بالرجل اغتسل
ودايت راحته فلا بأس بالاحرام فيه روي ذلك موسى بن القاسم عن ابيه عن جده عن ابيه عن ابيه عن ابيه
سالت ابا عبد الله عليه السلام عن الثوب المصنوع بالرجل اغتسل فيه قال لا بأس به اذا دأب برحمته ولو كان
مصنوعا كله اذ ضرب الى الساق فلا بأس به وكان الساق على الراس المصنوع روي ذلك موسى بن القاسم
القاسم عن عاصم عن ابي بصير عن ابي جعفر عليه السلام قال كان للحرم ان يلبس على الفرائش الاصفر والرفعة الصفر
وكان الاحرام في الساق لونه الا ان يغسل روي ذلك موسى بن القاسم عن صفوان بن يحيى عن محمد بن عيسى
بن رزيق قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن الثوب المصنوع بالرجل اغتسل فيه قال لا بأس به اذا دأب برحمته ولو كان
احراما في ظاهره غلته فان كان الثوب قد اصابه فلا بأس بلبسه بعد ان يكون قد ذهب ثوبه من احرامه
روي ذلك محمد بن يعقوب عن الحسن بن محمد بن عيسى عن محمد بن الحسن بن علي عن ابي بصير عن ابي بصير
قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن الرجل يلبس الثوب قد اصابه الطيب فقال اذا دأب برحمته ولو كان
ملبسه وقد قد مناهو ان يلبس ثوبا قد صبغت بالعصفر وكسفت حافة الثوب بذلك روي

ذلك روى ذلك احمد بن محمد بن علي بن ابي اسحاق عن ابي اسحاق عن ابي اسحاق عن ابي اسحاق
 اخي واما احاديث عن التوب يكون مقتضى ما لا يصغر في غسل الشاة والاحكام قال نعم ليس الغصن
 الطيب ولكن ان لم يكن في الشاة من الناس واد الاصاب ثوبا لحم من جوف الكعبة ومن عذرا
 ولا يصغر ذلك وان لم يغسل روى ذلك موسى بن النعمان عن ابي اسحاق عن ابي اسحاق عن ابي اسحاق
 ابا عبد الله عليه السلام عن جوف الكعبة يصيب ثوبا لحم قال لا بأس به ولا يغسله فيه وهو روى
 غيره عن يعقوب بن سفيان قال قلت لابي عبد الله عليه السلام اني اجد ثوبا من الكعبة قال لا بأس
 ولا يغسله ولا يجوز لحم ان يمس ثوبا رده ولا يدره ولا يمس ثوبا رده لان لا يكون له رارة روى
 موسى بن النعمان عن صفوان بن يحيى عن صفوان بن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا بأس بان
 ثوبا رده ولا يدره ولا يمس ثوبا رده لان لا يكون له رارة روى موسى بن النعمان عن ابي اسحاق
 الرجل ليس معه الا ما عليه من ثوبا ولا يدخل فيه في روى النعمان عن ابي اسحاق عن ابي اسحاق
 غيره عن حماد عن ابي اسحاق عن ابي عبد الله عليه السلام قال اذا اصطوف الحرام الى النساء لم يدرن ما فعلته
 معلوما ولا يدخل فيه في روى النعمان عن حماد عن ابي عبد الله عليه السلام قال
 لمس الحرام الحرام وان لم يكن له رارة اخرج منه على نفسه او فاء بعد ان تكسبه ولا بأس ان يمس الرجل
 ما راد على الثوب من ثوبا رده ولا يدره ولا يمس ثوبا رده لان لا يكون له رارة روى موسى بن النعمان
 ذلك موسى بن النعمان عن حماد عن ابي اسحاق عن ابي عبد الله عليه السلام قال سالت ابا عبد الله عليه السلام
 الثوب من ردى بها اللحم قال نعم واللانة سقى بها الحرام والحر والحر والحر والحر والحر والحر والحر
 والحر والحر والحر والحر والحر والحر والحر والحر والحر والحر والحر والحر والحر والحر والحر والحر
 قال نعم واد الاصل فيها فليغسل فان يطيب ثوبا رده او اكل طعاما لا يجوز اكله لحم فانه يجب عليه اغسله
 الغسل روى ذلك موسى بن النعمان عن حماد عن ابي عبد الله عليه السلام قال اذا
 الاحرام فلا شئ ولا تطيب ولا اكل طعاما فيه طيب فغسل الغسل روى ذلك موسى بن النعمان عن حماد
 ان عار عن ابي عبد الله عليه السلام قال اذا شرب ثوبا لا يغسله او اكل طعاما لا يغسله كل اكل فاعل
 محمد بن يعقوب عن ابي اسحاق عن ابي عبد الله عليه السلام قال اذا شرب ثوبا لا يغسله او اكل طعاما لا يغسله
 ثوبا ولكن اذا دخل مكة لمس ثوبا احرأته الدرس فيها وكن ان شربها ولا يجوز لحم ان يغسل ثوبا رده
 اصابه ما وجب الله روى ذلك محمد بن يعقوب عن ابي اسحاق عن ابي عبد الله عليه السلام قال اذا شرب ثوبا
 من ردى عن محمد بن يعقوب عن ابي اسحاق عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا يغسل الرجل ثوبا رده الذي حره حتى يغسله فان لم يغسله
 الا ان يصيبه حسنة او شئ فغسله ولا يمس ثوبا رده ولا يغسله روى ذلك محمد بن يعقوب عن ابي اسحاق

ادام بن يحيى

لمع معاد

عن فضالة عن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا بأس بان يمس الرجل في الثوب العلم وثوبه احدا
 صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا بأس بان يمس الرجل في الثوب العلم وثوبه احدا
 قال كان ثوبا لحم ان مع ثوبا احرم منه وهو ليس بمقتضى ما لا يغسله فانه يجب عليه ان يغسله ويخرج منه
 مذمومة وان لم يمس الا احوط فليغسله من اعلاه روى ذلك موسى بن النعمان عن صفوان بن يحيى عن صفوان
 بن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام قال اذا شرب ثوبا لا يغسله او اكل طعاما لا يغسله روى ذلك موسى بن النعمان
 ابي عبد الله عليه السلام عن ابي اسحاق عن ابي عبد الله عليه السلام قال اذا شرب ثوبا لا يغسله او اكل طعاما لا يغسله
 فغسله قال نعم ولا يغسله وان كان لم يمس ثوبا احرم منه واخرجه على رجليه موسى بن النعمان عن ابي اسحاق
 ابي عبد الله عليه السلام عن ابي اسحاق عن ابي عبد الله عليه السلام قال اذا شرب ثوبا لا يغسله او اكل طعاما لا يغسله
 فغسله قال نعم ولا يغسله وان كان لم يمس ثوبا احرم منه واخرجه على رجليه موسى بن النعمان عن ابي اسحاق
 فوشا الى الناس من اصاب الى حشفة فلو استوفى حشفة من رجليه فان عليك بدنه وعليك
 الحرام من اكل وحكك اسد فطلع ابو عبد الله عليه السلام على باب المسجد فذكر واستقبل الكعبة فذاع الرعل من
 الى عبد الله عليه السلام وهو سفت شعرة وضرب وجهه فقال لابي عبد الله عليه السلام ما تقول قال كنت رجلا
 اعمل يدى فاصبحت بعد خمسة ايام اسفل احد اعينى فاصوتى هارولا ان اسوق بغيري وارغب من كل حال
 وان محي فاستد ولر على سدة فقال له متى لمست فمضك انقذك البتة ما قبل قال قلت ان الذي قال فاجوز من
 فانه ليس عليك بدنه وليس عليك الحرام من اكل رجلا ركب امرأته فانه لا شئ عليه طين البتة سفتا وصل
 ركنان عند تمام اراهم عليهم واسمع من الصفاء والرقق وحضر من شعرك فاد اكان يوم التروية فغسل
 واهل الحج واصنع كالتصنع الناس ولا بأس لمس الحرام للشاة ولكن لئلا روى ذلك محمد بن يعقوب
 عن ابي اسحاق عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا بأس لمس الحرام للشاة ولكن لئلا روى ذلك محمد بن يعقوب
 ابي عبد الله عليه السلام عن ابي اسحاق عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا بأس لمس الحرام للشاة ولكن لئلا روى ذلك محمد بن يعقوب
 التروية روى ذلك محمد بن يعقوب عن ابي اسحاق عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا بأس لمس الحرام للشاة ولكن لئلا روى ذلك محمد بن يعقوب
 الى عبد الله عليه السلام في رجل سقى ان خلق او يصير حتى تفرق فليغسله او اكل في الطريق وان كان قال
 قال لئلا لمس الحرام الحرام قال لا بأس للشاة فاما المرأة فانه لا بأس لمس من الثياب ما شئت احلا احمر
 الحوض والقارن ولا لمس حليا من ثوبا ولا لمس الثياب الصنوفة القديمة روى ذلك محمد بن يعقوب
 عن ابي اسحاق عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا بأس لمس الحرام للشاة ولكن لئلا روى ذلك محمد بن يعقوب
 عليه السلام المرأة الحرة لمس ثياب من الثياب غير المحرر والقارن وكن الثياب وقال لا بأس لمس الحرام
 وجهه قال ضد ذلك الى ان قال الى طرف الاف قد راى بعض روى عن ابي اسحاق عن ابي عبد الله عليه السلام
 عن مصنفه العباس عن ابي اسحاق عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا بأس لمس الحرام

اسكن ابا عبد الله في كل مكان
الرجل اعجب وقال ابو عبد الله

اللهم اني اريد ان اتبع الحق على ما نزل من كتابك ومنه عليك وان سلبت مني ما اريد من الله
 عن ان اريد ان اتبع الحق على ما نزل من كتابك ومنه عليك وان سلبت مني ما اريد من الله
 كنت اقول قال رسول الله اني اريد ان اتبع الحق على ما نزل من كتابك ومنه عليك وان سلبت مني ما اريد من الله
 وغيره عن النضر بن سويد عن اسحاق بن عمار عن عبد الله بن الحنفية عن ابن مسعود عن ابي عبد الله عليه السلام قال اذا
 ارقت الاحرام والتمسك لله اني اريد ما اريد به من التمتع الى الحج فليس عليك في ذلك شيء وان سلبت مني ما اريد من الله
 وقلني حبيب جنتي لعلك الذي قد رتب علي احرامك شعري وشراي من النساء والطيب والسباب وال
 سنت قلت حتى يهتف وان سلبت فاضح حتى تركب بعركه ويسقبل الفيلة فافعل وكور لرجل ان يحرم الحج
 وموت العروة فاذا دخل مكة وطاف وشق وقصر احرامك بعد ذلك روى ذلك لهرمز بن محمد بن عيسى عن ابي
 نصر عن ابي الحسن عليه السلام قال لساكن من رجل تمتع كيف يصنع قال سوي العزم والحرم الحج وروى محمد بن يعقوب
 عن ابي علي الاشعري عن محمد بن عبد الحميد عن صفوان عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام ان ابا عبد الله عليه السلام
 ان وحشي من الحج يقول بعضهم احرامك فمقداد اذ اظنك التمسك وسعيت من الصفا والمروة فاحل واحل عمن وبصير
 لول احرامك وانوي التمسك بالعمرة الى الحج اي هذين احب اليك قال ابو القاسم اما الاستبراء فان عبد الاحرام فليس
 لاجل انه ان لم يشرط لم احصر في احرامه لانه نهي احصر فانه احل سوى شرط او لم يشرط بل على ذلك رواه
 محمد بن يعقوب عن محمد بن عيسى عن محمد بن فضال عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
 لول حبيبي حبيب جنتي قال فمحل حدث حسنة قال اول ما قل وعنه عن علي بن ابراهيم عن ابي بصير عن ابي بصير
 عن محمد بن عمار عن عثمان بن زرارة عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
 انما القيل فلا يشرط عند الاجل الشرط بل على ذلك رواه محمد بن عيسى عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
 بل يصح عن كذا قال اما عند الله عليه السلام الشرط ان يحل في حبيبي حبيب جنتي اعلم ان الحج فمحل قال قال نعم
 وعنه عن محمد بن فضال عن ابي القاسم عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
 حتى يريد احرامك ان حلي حبيب جنتي وان حبيبي حبيب جنتي فمحل قال فمحل قال نعم وقال صفوان
 قد روى هذه الرواية عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
 في محبة عن حبيب بن صالح عن بدیع الخزازي عن ابي عبد الله عليه السلام قال سألته عن رجل تمتع بالعمرة الى الحج و
 احصر بعد احرامك كيف يصنع قال قال وما شرط على ربه قبل ان يحرم ان يحل من احرامه عند عارض عرض له
 امر الله عليه السلام في قد شرط ذلك قال فليس عليه ان يحل من احرامه عند عارض عرض له
 فقلت ان فعله الحج فمحل قال لا فالمراد من كان يحرم فمحل قال نعم فمحل قال نعم فمحل قال نعم فمحل قال نعم
 مسأله من كان يحرم من الاسلام فانه لم يحرم من فمحل حبيب جنتي حبيب جنتي حبيب جنتي حبيب جنتي حبيب جنتي

الحج

انه ان يحل حبيب جنتي ويعد الحج لشرط على ربه ان لا يحرم من احرامه ولا يشرط على ربه ان لا يحرم من احرامه
 الاحرام قبل التمسك من النساء والطيب والسباب والتمسك لله اني اريد ما اريد به من التمتع الى الحج فليس عليك في ذلك شيء
 روى ذلك موسى بن النعمان عن ابي بصير عن صفوان عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا بأس
 ان يصل الرجل في سجد التمسك ويقول الذي يريد ان يقول ولا يلبي ثم يخرج فصلى الصلوة وعنه عن ابي بصير
 فيه شيء وعنه عن محمد بن عيسى عن حماد بن عمار عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا بأس ان يصل في سجد
 التمسك وعند الاحرام واهل الحج ثم سألته عن الطيب واصطفا طيبا ووقع على اهلكه فليس شيء يلبي وعنه عن
 صفوان عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
 الاحرام ولم يلب قال ليس عليه شيء وعنه عن صفوان عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
 لي عبد الله عليه السلام انه صلى ركعتين في سجد التمسك وعند الاحرام ثم خرج فاني نجس فنه رعون فاكل منه وعنه
 عن صفوان عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
 اكله فمحل قال لعلنا هاهنا ما عندك من الصلوة حتى تاكله فاني نجس فاكله فاني نجس فاكله فاني نجس فاكله فاني نجس
 ان سألته عن الاحرام وصلى وقال لعلنا هاهنا ما عندك من الصلوة حتى تاكله فاني نجس فاكله فاني نجس فاكله فاني نجس
 والعمرة وما يدخل في ان يكون محرما اذ يلبي والذي يدل على هذا ما رواه محمد بن عيسى عن ابي بصير عن ابي بصير
 عن عمار وغيره عن محمد بن عيسى عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
 عن علي بن جعفر عن ابي عبد الله عليه السلام انه قال لا ادعي الرجل الركعتين وقال في سجد التمسك الذي يريد ان يقول
 من الحج او غيره في معانته ذلك فانه اما فرض على من حج وعقد احراما وقال ان رسول الله صلى الله عليه
 وآله حبيب جنتي في سجد التمسك وصلى وعقد الحج ولم يشرط في عقد الاحرام فكذلك صار عندنا ان لا يكون
 عليه ما اكل ما يحرم على المحرم ولا قد جاء في الرجل ياكل الصلوة لئلا يلبي وقد صلى وقد قال الله
 يريد ان يقول ولكن لم يلب وقالوا قال اما ان يلب ان لا يلب ان لا يلب ان لا يلب ان لا يلب ان لا يلب ان لا يلب
 فرض على من حج وعقد احراما ان يلب ان يلب ان يلب ان يلب ان يلب ان يلب ان يلب ان يلب ان يلب ان يلب ان يلب
 له ان يرجع الى اهله حتى يصلي وهو مباح لم يشرط ذلك وله ان يرجع متى شاء واذا فرض على من حج وعقد احراما
 بعد احرامه عليه الصلوة وعنه عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
 والصلوة والتسليم فافعل شيئا من هذه الثلاثة فاحرم واذا فعل الرجل الواحدة فافعل ان يلب ان يلب
 فرض واول الواضع التي يحرم الانسان فيها بالصلوة اذ اراد الحج على طريق المدينة البعيدة حيث لم يلب
 روى ذلك محمد بن سعد عن حماد بن عمار عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير عن ابي بصير
 في سجد التمسك فافعل شيئا من هذه الثلاثة فاحرم واذا فعل الرجل الواحدة فافعل ان يلب ان يلب

انما شرط منه ان يلب
 انما شرط منه ان يلب

ملع معاني
ابن ابي

منزله

فانزل

[illegible]

ما تروى في رجل طاف فادوم قال في طفت
اربعة ا قال طفت عشرة فعال ابو عبد الله

الباب

سید طاهر

ملع صاع
المن

عن عبد الرحمن بن موهب عن علي بن عبد الله عليه السلام قال ان عبد الله عليه السلام طامنه فادسه ثم رفع اربع
ركعات لانه اذا كان الامر على او صفاه فانه يصلي ركعتين عند فراغه من الطواف يعني الى التي
تدافع من السجدة اعاد فضلي ركعتين آخرتين وقد عمل على اكثر من هذا **والله اعلم** على ما ذكرناه او رواه
موسى بن القاسم عن عبد الرحمن بن حماد عن حماد بن زرارة عن علي بن عبد الله عليه السلام قال ان عبد الله عليه السلام طاف بطواف
الفرصة مائة وترك سبعة وخمسة عشر ركعة وصلى ركعتين خلفا لهما ثم خرج الى الصفا
والمرتفع فليدفع من السجدة منها ركعة فضلي ركعتين لانه في المنام الاول ومن ذكر في السوط الثاني
فصل ان يبلغ الركن انه قد طاف سبعة قطع الطواف وان لم يركب حتى يجاوز ثم اربع عشرة سوطا
روى ذلك محمد بن يعقوب عن احمد بن محمد بن علي بن فضال عن علي بن عيسى عن ابي بصير
قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل شق طواف مائة سوطا قال ان كان ذكر مثل ان ياتي الركن فيقطع
وقد اذاعه فان لم يذكر حتى يبلغه فليتم اربعة عقود سوطا ويصل اربع ركعات وان شك فلم يعلم انه طاف
سبعة او مائة فليقطع الطواف ويصل ركعتين ولا شق عليه **روى** ذلك موسى بن القاسم عن علي بن ابي حمزة
عن ابي اسحاق عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت لرجل طاف فلم يدرك سعة طواف مائة فليصلي
ركعتين ويسجد سجدة واحدة **رواه** محمد بن يعقوب عن محمد بن علي بن فضال عن علي بن ابي حمزة عن ابي بصير
عن ابي بصير قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل شق في طواف الفرصة قال يصلي ركعتين ولا شك فليصلي
فراكن شك في طواف مائة قال يعني على الاقل لان هذا اتم من ان يركب سعة طواف مائة دون السعة لانه
شك فيها لم يكن له طريق الى استيفائها سوطا على الحنفية واكثر الاول يكون قد استوفى سبعة سوطا
وتحفظها وانما شك فصار له عليها فلا يلزمه الى ذلك ولا سبب في الخبرين **والله اعلم** على ما ذكرناه او رواه
موسى بن القاسم عن ابي عبد الله عليه السلام قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل طاف بالمسجد
طواف الفرصة فلم يدرك سعة طواف مائة فقال اما السعة فقد استوفيت وانما وقع وهو على الناس فليصل
ركعتين ومن شك فلم يعلم ختمه طواف ام سبعة طواف مائة فانه يجب عليه اعاد الطواف حتى يحفظ انه قد
سبعة سوطا **روى** ذلك محمد بن يعقوب عن علي بن ابي حمزة عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال سالت ابا عبد الله عليه السلام
قال قلت لرجل طاف الفرصة فلم يدرك سعة طواف ام سبعة طواف مائة قال بعد طوافه حتى يحفظ فليصلي
طوافا وهو من طواف ثاني مرات وهو باق في فليتم طوافه يصلي اربع ركعات فاما الفرصة فليصلي اربع
سبعة سوطا والقول بان السجدة في الطواف اذا كان طواف الفرصة لا يجوز ولذا كان طواف ثانيا فليدفع
باسن ان يكون عنها ماشا ولا افضل ان يحصل من كل طواف الصلوة او كانت اكمال حال اختار **روى** ذلك
محمد بن يعقوب عن علي بن ابي حمزة عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال سالت ابا عبد الله عليه السلام

بجوزہ ۱۰۸
محمد بن یعقوب بروی
عن محمد بن احمد بن بکر
ابو یوسف
ابو یوسف عن احمد بن محمد بن عمار
و در دست من ابی منصور ۲۰

[illegible]

امام احمد بن حنبل

[illegible]

قال يرجع معد السعي ان هذا السعي الذي اكره ان اكره في سنة والسعي من الصفا والمروة وقيل في رجل
ترك السعي مستورا قال لا ج له ومن لم يكن من الرجوع الى مكه قد كان ترك السعي اسيا فلما من سعي عنه
روي سعد بن عبد الله عن موسى بن الحسن عن محمد بن عبد الحميد عن ابي حمزة المفضل بن صالح عن زيد
السجاني عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال الله عز وجل ان يطوف بين الصفا والمروة فذكر رجوع الرجل الى الصفا
فكان يطوف عنه ومن ترك شيئا من الرجل فلا سعي عليه روي محمد بن يعقوب عن عبد الرحمن بن ابي عمير
عن ابي محبوب عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال الله عز وجل ان يطوف بين الصفا والمروة فذكر رجوع الرجل الى الصفا
سعيه من الصفا والمروة فلا سعي عليه وروى المرق في الصفا فلهذا ان يعيد روي موسى بن القاسم عن
صفوان عن ميمونة بن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام قال من بدا المرق في الصفا لم يطرح ما سعى وروى الصفا
فمن المرق في الصفا فلهذا ان يعيد روي محمد بن محمد عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال الله عز وجل ان يطوف بين الصفا والمروة
عن رجل بدا المرق في الصفا فلهذا ان يعيد روي محمد بن محمد عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال الله عز وجل ان يطوف بين الصفا والمروة
وروي محمد بن يعقوب عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال الله عز وجل ان يطوف بين الصفا والمروة فذكر رجوع الرجل الى الصفا
واما طهر عن رجل بدا المرق في الصفا فلهذا ان يعيد روي محمد بن محمد عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال الله عز وجل ان يطوف بين الصفا والمروة
منه ثم يعيد على شاله ومن سعى راكبا على النخلة او استواط فان كان على طريق الهدى وجب عليه اكمال السعي وان
كان على غير ذلك لم يطرح ما راد عليه ويعيد بالبيعة روي موسى بن القاسم عن صفوان عن ابي عبد الله عليه السلام
عن محمد بن الحسن عليه السلام قال الطواف المفروض ادا روت عليه مثل الصلوة فاداروا عليه فليكن
الاعلى وكذا البيع واما الذي يدل على انه اذا راد شأها الا يحب عليه اكمال السعي ما رواه محمد بن يعقوب
عن ابي عبد الله عليه السلام عن محمد بن عبد الحميد عن صفوان عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي ابراهيم عليه السلام
عن رجل سعى بين الصفا والمروة فاستواط ما عليه فقال ان كان خطا طرح واعيد البيعة وعنه عن ابي
ان ابراهيم عن ابيه عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام
والمروة اربعة عشر سوفا فلما اعد الله عليه السلام عن ذلك قال لا بأس بجمع لك في سعيك سواد
في عداة عن ابي عبد الله عليه السلام عن محمد بن عبد الحميد عن صفوان عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي ابراهيم عليه السلام
اما وعيد الله اني رايتك فعلت له فخط على حمل بعد اهايا وحيا سوفا واصلا يلعل مثل ذلك فعلت
له كذا بعد قال اهايا وحيا سوفا فاما اربعة عشر سوفا فذكر اني في ابيه عليه السلام
رادوا على ما عليه ليس عليهم سعي ومن سعى ما سعى استواط ثم ينفصل الى
فقط ويطرح واحد احسن قد ساء روي موسى بن القاسم عن صفوان عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي ابراهيم عليه السلام
قال ان في كتاب علي عليه السلام اذ طاف الرجل بالكعبة استواط المروة وسعى في الصفا الهاتين

واحد
لعمري
معاذ الله

وكذا اذا سعى في الصفا الهاتين طاف ما استواط عدا عليه اكمال السعي وذلك وان سعى
منه استواط فلهذا يحب عليه اكمال السعي وان اراد ان سعى على ما راد فعل روي الحسن بن سعيد عن فضالة
وصفوه في سعي عن ميمونة بن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام قال ان طاف الرجل بين الصفا والمروة سعى
ولم ينع على واحد ولم يطرح منه وان طاف بين الصفا والمروة ما استواط لم يطرحه ولا سعى في وان بدا المرق
ولم يطرح ما سعى وبدا الصفا فان سعى الرجل اقل من سبع استواط ثم رجع الى اهله فلهذا ان يرجع فليس عليه سعي
عليه شيء وان كان اقل من سبع فلهذا ان سعى سبعا وان كان قد راد الى اهله او قصر وقل اطفان فلهذا ان يرجع
روي ابي الحسن بن سعيد عن صفوان عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام
عن رجل سعى في الصفا والمروة سعى استواط ثم رجع الى اهله وهو يرى انه قد فرغ منه وقل اطفان واصل
ثم انه ذكر سعى في استواط فقال في خطبة انه قد سعى في استواط فان كان خطا في سعي منه استواط فلهذا
ولم ينع سوط وكبر في دما صلت دم ما اذا قال سعى في وان لم يكن خطا في سعي منه فلهذا فلهذا في السعي
حتى يكمل سبع استواط ثم لم ينع من وعنه عن محمد بن عثمان عن عبد الله بن ابي طالب قال قال الله عز وجل ان يطوف بين الصفا والمروة
عن رجل طاف بين الصفا والمروة سعى استواط وهو يظن انه سعى في سعيه فان كان خطا في سعيه
سعى استواط فقال عليه ينع يدعيها ويطوف سوطا لولا ان سعى الانسان بين الصفا والمروة على غير وجه
والدرة افضل روي محمد بن يعقوب عن عبد الرحمن بن ابي عمير عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام
عن ابي الحسن عليه السلام قال قلت لابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام
قال لا بأس ولو اقم نكته بغيره كان اجبا لي شوق من عداة عن موسى بن الحسن عن محمد بن عبد الحميد عن ابي عبد الله عليه السلام
المفضل بن صالح عن زيد بن السجاني عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال الله عز وجل ان يطوف بين الصفا والمروة فذكر رجوع الرجل الى الصفا
قال لا بأس واما الذي رواه محمد بن يعقوب عن محمد بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال الله عز وجل ان يطوف بين الصفا والمروة
والسعي الا نوصي ولا نصا ما ذكرناه لانه انما في قوله لا تطوف ولا تسعي الا نوصي بها ولو سعى في الصفا
من الطواف بغيره وهو فانه لا غيره وقد بينا فيما تقدم انه لا يجوز الطواف الا على وجهه ومن ذلك ما رواه
ما رواه موسى بن القاسم عن صفوان عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام
المشرك كما على غير وجهه الا الطواف فان فيه صلوة والوضوء افضل وعنه عن صفوان عن ابي عبد الله عليه السلام
عن موسى بن القاسم عن صفوان عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام
ما ثبت فان في سعيه ولا بأس ان يركب الانسان ما بين الصفا والمروة والسعي افضل فان ركب فليس عليه
راية عن السعي وكذلك لا بأس ان يسرع ما بينهما ما لم يركب في السعي روي محمد بن يعقوب عن ابي عبد الله عليه السلام
عن ابيه عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام عن ابي عبد الله عليه السلام

عن نعيم بن عبد الله عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا الاطعمة من يوم النحر حتى يخرج من مكة
 عام من صبيحة يوم النحر من مكة قال لا الاطعمة من يوم النحر حتى يخرج من مكة
 النعمان عن صفوان بن يحيى قال لا الاطعمة من يوم النحر حتى يخرج من مكة
 مكة قال لا الاطعمة من يوم النحر حتى يخرج من مكة
 فاذن لهم ان يدخلوا مكة في يوم النحر من مكة
 والاولى وحوز له ركة حنيفة فانهما انما كانا في مكة
 من دراج عن ابي عبد الله عليه السلام في الرجل يخرج الى مكة في يوم النحر فيخرج
 من مكة وعاد في الشهر الذي خرج فيه لا فدية فيه ان لم يخرج من مكة في يوم النحر
 ذلك انما يرواه الحسن بن سعيد عن ابي عبد الله عليه السلام في الرجل يخرج من مكة في يوم النحر
 عليه السلام في الرجل يخرج من مكة في يوم النحر فيخرج من مكة في يوم النحر
 في غير ذلك من الاجرام **الاجرام**
 ولا ياتي لان ان احرم من اي موضع شاة من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 محمد بن يعقوب عن ابي عبد الله عليه السلام عن محمد بن عبد الله عن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا
 لا يحد من يوم النحر من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 وعنه عن محمد بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام في الرجل يخرج من مكة في يوم النحر فيخرج من مكة في يوم النحر
 المسجد احرم يوم النحر قال من اي المسجد من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 فاحذر من سائر ما يحد من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 عن ابي عبد الله عليه السلام في الرجل يخرج من مكة في يوم النحر فيخرج من مكة في يوم النحر
 يوم النحر من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 روى عن ابي عبد الله عليه السلام في الرجل يخرج من مكة في يوم النحر فيخرج من مكة في يوم النحر
 كل من احرم من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 دون الدرم قلت واداهن الى الدرم واشترى على الاطعمة فافزع صوتك بالنسبة حتى ياتي منى
 سعد بن عبد الله عن محمد بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام في الرجل يخرج من مكة في يوم النحر فيخرج من مكة في يوم النحر
 منى الى مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 نشارك في مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 قال ادرجت ان احرم يوم النحر فاصنع كما صنف من احكام من عند النعمان روى

ومن احكامه ومن عاتك ان كان لك شعرة من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 حنيفة حنيفة من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 والطيب اريد به ذلك وجهك والدار الاخرة وحلفي حنيفة حنيفة من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 المسجد الى مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 روى عن ابي عبد الله عليه السلام في الرجل يخرج من مكة في يوم النحر فيخرج من مكة في يوم النحر
 عن ابي عبد الله عليه السلام في الرجل يخرج من مكة في يوم النحر فيخرج من مكة في يوم النحر
 ولما اطعموا في مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 دون من يكون صبيحة لان مكة لا تحوز له منى من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 ذلك وعن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام في الرجل يخرج من مكة في يوم النحر فيخرج من مكة في يوم النحر
 لرواه يعقوب بن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام في الرجل يخرج من مكة في يوم النحر فيخرج من مكة في يوم النحر
 يصلي عند الرقعة وعند سقاية الدب ولا يخرج من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 موسى بن العباس عن محمد بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام في الرجل يخرج من مكة في يوم النحر فيخرج من مكة في يوم النحر
 قال لا الاطعمة من يوم النحر من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 فليحد من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 لك ان احرم من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 سالت موسى بن جعفر عليه السلام عن رجل دخل مكة في يوم النحر فيخرج من مكة في يوم النحر
 ليس عليه شيء فليحد من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 ذلك فليحد من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 عن الرجل ياتي المسجد احراما لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 ابي عبد الله عليه السلام في الرجل يخرج من مكة في يوم النحر فيخرج من مكة في يوم النحر
 رجل ليعم يوم النحر من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 اسبغ طوافه بالنسبة ليعم يوم النحر من مكة لاجل ما مضى من احكام من عند النعمان روى
 ادرجت ان احرم يوم النحر فاصنع كما صنف من احكام من عند النعمان روى

بیوم او مین می اصل الزغام
 و ضیق طالعش معالی لایسی
 و موع لرحل ان خرج لی منی
 مر و من الخ و ان من الزقوم
 ص

۴۰

از معارف و ادبیات فارسی
عزیزان و اهل علم را به اطلاع رسانم

على الارض فاما عند الصلوة فلا ترفع يديك الى الجبل روى ذلك سعد بن عبد الله عن محمد بن الحسن بن ابي
الحسن عن محمد بن محمد بن نصر عن محمد بن سنان عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت لابي عبد الله عليه السلام اذا كنت
تصلي وصافيت عليهم كيف يصنعون فقال يرتفعون الى وادي محشر قلت فاذ كنت واقفا وصافيت عليهم كيف يصنعون
فقال يرتفعون الى الماريتي قلت فاذ كانوا في الموقف وكثر الوصف عليهم كيف يصنعون فقال يرتفعون الى
الجبل وقف في موضع الجبل فان رسول الله صلى الله عليه وآله وقف بوقت جعل الناس عند روض احسان فاصفاهم
حاشا في هار رسول الله صلى الله عليه وآله عليه وآله فاعلموا ان ذلك قال الله تعالى ان الله اشرف على خلقه
ولكن هذا كله موقف وشاربه الى الموقف وقال هذا كله موقف صفى الناس وفعل ذلك المزدنية
وآذارات خلا منهم فقله منك ورا حليلك فان الله يحب ان يستدلك الحلال واسم الجبل عن المسما وان
الاراك الاله لا ينبغي ان يقع هناك بل في الى الموقف موقوف روى ذلك سعد بن عبد الله عن محمد بن الحسن بن ابي
الحسن عن محمد بن محمد بن نصر عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا ينبغي الوقوف على الاراك
فاما الرسول فانه حتى يزل العرش ويهبط الى الموقف فلا ترفع يديك الى الاراك الذي يزلون على الاراك لا يرفع يديك
سكان عن ابي بصير قال قال ابو عبد الله عليه السلام ان ابي الاراك الذي يزلون على الاراك لا يرفع يديك
فاما اذا زل حشره ووقف الموقف فلا ترفع يديك الى الاراك الذي يزلون على الاراك لا يرفع يديك
الرافق عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال ابو عبد الله عليه السلام ان ابي الاراك الذي يزلون على الاراك لا يرفع يديك
عبد الله عليه السلام قال قال ابو عبد الله عليه السلام ان ابي الاراك الذي يزلون على الاراك لا يرفع يديك
الشحن روى موسى بن القاسم عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال اذا رأت الشمس يوم عرفه
فاطعن السليبه عند روال الشمس وعنه عن عبد الرحمن بن عيسى عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال ابو عبد الله عليه السلام
ادارات من مكة وينطق مكة السليبه للحج عند روال الشمس يوم عرفه وينطق السليبه العزيم المستوله حتى يطلع احدا الاراك
الحكم وقد بينا ذلك في اول كتاب الحج واسوفنا فانه فلا وجه للاعلى في ذلك موسى بن القاسم عن ابي عبد الله عليه السلام
عراق عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال اذا رأت الشمس يوم عرفه فاطعن السليبه وعتل وعكك بالنكسر
والتهليل والحمد والسمع والثناء على الله وصلى الطهر والعصر اذان واحدا واما ما روى عنه عن ابي بصير
عن موسى بن ابي عبد الله عليه السلام قال واما ما روى عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال ابو عبد الله عليه السلام
ومعهم في الموقف عليك النكسه والوقار فاحمد الله وهله وحده وان عليه كنه ما به من ولهم ما به من وشبه
ما به من واوله هو انما صدق من وجهك في الدعاء بالحب واحمد فانه يوم دعا وسله ويعود بالله
من الشيطان فان الشيطان لن يهلك في موطن فط احب اليه من ان يهلك في ذلك الموطن ولا ترفع يديك

وتعرف في بعض خزمه وثوبه
وذلك الحمار فانه ليس من خزمه
تقف فيه ولا يزلون بالبروق
الاراك في

عن عبد الله

السطر

بالطير الى الناس وافعل مثل نفسك ولكن فيما يقوله ولكن فيما يقوله الله تعالى في عديك ولا ترفع يديك
من احب وفك وارحم مني اليك من العيش ولكن فيما يقوله الله تعالى في عديك ولا ترفع يديك
او تسع على من رددك الحلال وادراعي شرفه الخ والناس وتقول اللهم لا اكره ولا اعد عني ولا
يسد رحمتي وتقول اللهم اني اتاك بمحمد وحمداً وكرامه منك وفيتك بالسمع ان اموت بالظن
والاستماع الى سبيس ومارحم الراحمين ارفع يدي عن محمد وال محمد وان تفعل في كذا وكذا ولكن فيما تقوله
وانت ارفع يديك الى الله اللهم جازي الى ليك التي انا اعطيتك لم تضربني ما سعتني وان سعتني
لم سعتني ما اعطيتني اسالك خلاص ربي من النار ولكن فيما تقوله الله اني عبدك ومملوك لرحمتك
واصلي عليك اسالك ان توفيني لما رزقتك عني وان لم يني مناسكتي التي اربت عليك ارفع يديك
عليه وذلك عليه منك محمد صلى الله عليه وآله ولكن فيما تقوله الله ارفع يدي عن رزقتك عليه
واحدة بعد الموت حق طيبه ويسمى ان تطلب حشيه عرفه العرف والصدق عنه عن محمد بن عبد الله
الحسين عن عبد الله بن عثمان عن بعض اصحابنا عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله
يعلي عليه السلام الماعلك دعا يوم عرفه وهو دعا من كان في من الدنيا عليهم السلام قال يقول لا اله الا الله
وصن لا شريك له لا اله الا الله وحده وهو حي لا يموت سده الحيا وهو على كل شيء قدير
الحمد كالدني يقول وخبر ما تقول القائلون اللهم لك صلواتي وسجدي ومحاسني وما وكل براني وما جوتي
قوي اللهم اني اعود بك من شر ما يحكي به الراجح واسالك خبر السبل وضرها بالاسم ارفع يدي في قلبي
وفي سمعي وبصري وما اوتيكم ودي وعطاكم عروني ومعددي وقاممي ومدخلي ومخرجي بول واعظم بول
ما رب يوم الفاك انك على كل شيء قدير وهذا الادعية والاشهاد والادعاء ما رعت منه ومنه والله
وليس بارك ذلك معاص وكبريه وقوة الموقف وقدم حجة الامان افضل ما ذكرناه روى سعد بن عبد الله عن محمد
ابن عيسى عن اخيه صفق بن عيسى وروى عن عبد الله بن جعفر عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله
قال قلت لابي عبد الله عليه السلام رجل وقف بالموقف فاصابه دهمه الناس فبني بطر الى الناس فبني بطر
الى الناس ولا بدعوا حتى افاض الناس قال كبريه وقوة الموقف قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله
ودعا قلت لي قال فرفعات كلها موقف واندب من الجبل هو افضل وعنه عن محمد بن خالد الطائفي
عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله
ولم يقل ان يذكرك الله يعني ان يدعوا فاضل بالحج والذكا عن الدعاء افاض الناس فقال لا اري عليه
وقد روي انك قلت لعبد الله بن ابي بصير واهب لا فاض من الموقف فاضل من الموقف فاضل من غير ان يسمع
شيء يعني ان يكثر الانسان الدعاء لاهل البيت ويورثهم على نفسه بذلك روى محمد بن يعقوب عن ابي بصير

عن ابيه قال رأت عبد الله بن جندب الموقف فلم ارموفا كان احسن من موفه ما زال ماداً يده الى السماء
2 يستل على عذبه حتى يبلغ الارض فلما صرف الناس اليه ما رأت موفاً قط احسن من موفه قال
ما دعوت فيه الا اخواني ودعوت لان انا احسن مني عليهم احسن في انه قد دعا لاصيه بطهر العيف يودي الوشي
وكذلك ما به العتصيف مثله وكرهت ان ادع ما به الف صفت معونه لواحده لا ادري سحاب ام لا وعنه عن
علاء بن رستم قال سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول قال كان عدي بن ابي ارحم اداخ
على الموقف اصل على الدعا لاصيه حتى يعرض الناس قال ففعل له شئ ما لك وسف يدرك حق اداخ
الى الموضع فب فيه الحق الى ابيه وعرض اصل على الدعا لاصيه وتركك نفسك قال الى على فمرد عن الملك
ومر في تنك من الدعا لمسي وعنه عن احمد بن محمد بن العاصم عن علي بن الحسن السلي عن علي بن ابراهيم بن ابي
الداود عن عبد الله بن جندب قال كنت في الموقف فلما انصبت انت ابراهيم بن سفيان عليه وكان مصابا
أحدني عنيه وادعني الصمعي جراً كانا عليه دم فقلت له قد انصبت يا حدي عبيك وانا وابيه صمعي على الاودي
فلو صمعت من النكا فليداه لا دابة بالامجد ما دعوت لسنسي اليوم بدعوت فقلت فلما دعوت قال دعوت لاصيه
لان سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول سمعنا دعا لاصيه بطهر العيف وكل ابراهيم بن جندب في ملكا يقول ذلك فادرك
ان اكون اما ادعوا لاصيه ويكون الملك يدعوا لاصيه في تنك من دعاي لسنسي وليت في تنك من دعاي الملك
الا فاضه من عرفت ه قال النبي رحمه الله فادعوت
الشمس فلعن من بها الاستغفار ولا يجوز الا فاضه من عرفت فقل لعبد الشمس اسع على ذلك ما رواه سعد بن عبد الله
عن موسى بن الحسن بن محمد بن عبد الحميد الجيلي والسدي عن محمد بن الزبير بن عوف قال قلت لابي عبد الله
عليه السلام متى بعض من عرفاه اذ ذهب الحسن بن هيثم وابيه الى المشرق والى مطلع الشمس الى سجد
عن فضاله وصنوان وحاذر بن عيسى عن موهبة بن عمار قال قال ابو عبد الله عليه السلام انما المكرين كانوا انصوف
ان سمعت النعم بن الحارث بن ابي عبد الله عليه السلام قال فاض بعد عروب الشمس ومن افاض قبل مصب الشمس سعد
فعلبه بدنه نحوها يوم الخوف ان لم يدر صام ما عشرين يوماً على ذلك ما رواه محمد بن يعقوب عن علي بن محمد بن
عن سهل بن زياد ولهم بن محمد بن ابي محبوب عن ابي رباب عن حماد بن عيسى عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام عن رجل
افاض فرغ فأتى من قبل ان يصب الشمس قال عليه السلام نحوها يوم الخوف ان لم يدر صام ما عشرين يوماً بله اول
الطريق او في اهله فان كان افاضه من عرفاه على سبل الجمل ولا شئ عليه روي ذلك سعد بن عبد الله عن
لهم بن محمد بن عيسى عن الحسن بن محبوب عن ابي رباب عن سمع بن عبد الملك عن ابي عبد الله عليه السلام في رجل افاض
من عرفاه قبل عروب الشمس قال ان كان جاهلاً فلا شئ عليه وان كان متديناً فليصومه ما رواه ابي ارحم بن ابي ارحم
ما رواه ابي رباب عن الحسن بن محبوب عن علي بن فضال عن ربيعة عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال اكل

عن النعمان بن عبد الله عليه السلام لا تحمله امر العهد من هذا الموقف ما رفته من قابل ابراهيم بن ابي عبد الله عليه السلام في اليوم
مسيحاً الى امر صومعوني بافضل ما يعطى به اليوم احسن من ذلك عليك فاعطى افضل ما
اعطيت احد منهم من اكله والبركة والرحمة والرزق والنعيم وبارك في ما ادرجه اليه اهل اهل اهل اهل اهل
او كثر وبارك في ما ادرجه اليه الكلب الامر فادع ما رواه الحسن بن سعيد عن فضاله وحاذر بن موهبة
عمار قال قال ابو عبد الله عليه السلام اذ عرفت الشمس افاض مع الناس وعليه الكعبة والوفاء وافض من حيث
افاض الناس ومن سقوا ان اسعور رحيم فادع الله الي الكعبة الا حرم عن الطريق فقل اللهم
موفني ورجني على ما سألني وبقيت شاكياً واماك والرحم الذي يصنع كثر الناس فانه
ان الحج ليس برضيق الجمل ولا الصاع الا بل ولكن انقواه وشيئاً واستراحاً لا توطأ اصغفا ولا
مداً وابتعدوا في السر فان رسول الله صلى الله عليه وآله كان ينفذ فانه حتى كان نصب في اسبوعهم
الرجل ويقول يا ايها الناس عليكم بالدفعة فمنه رسول الله صلى الله عليه وآله والدمع قال موهبة بن عمار
سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول اللهم اعصمني من النار كي يهاجج افاض الناس قلت لا انصوف فافاض
الناس قال اني احاف الزحام واحاف ان اشرك في عت الناس
روى المرد لفة قال النبي رحمه الله ولا فصل العرب ليلة الخمر الا المرد لفة وان دهم في الليل
رب عبادك ما رواه الحسن بن محمد بن الحسن عن ربيعة عن سماعه قال سألته عن الحج بين العرب والعجم
الاجم نعم قال لا صلها حتى يتهيأ الي جمع وان تعف من الليل ما معنى فان رسول الله صلى الله عليه وآله
جمعها ما دان واحداً فامتن كاجم بين الظهر والعصر فوفات وعنه عن صفوان عن العلاء عن محمد بن مسلم
في امرها عليهم قال لا فصل العرب حتى ياتي جمعاً وان ذهب بين الليل محرم يعصم عن علي بن ابراهيم
عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال لا فصل العرب حتى ياتي جمعاً
فصلها العرب والعماء فامتن باذان واحد واما من وانه رطن الوادي عن طريق الطريق واما من
ولسحب الصرون ان يعف على المعرو بيطاء رجله ولا يحا والخصاض ليلة المرد لفة ونقول اللهم هذه
جمع اللهم اني اسالك ان تجمع لي فيها جميع احكامك اللهم لو سئلت من احكامك الذي سألته ان تجمع في لي
اللهم اطلب اليك ان توفني ما عرفت اوليايك في مربي هذا وان تعفني عن اجمع الشر وان استعطف
ان يحى لك التسلي فافعل فانه يلعبنا ان اواب السباء لا تعاف لك التسلي لا صواب المؤمنين لهم
ذوي كدوى التحل يقول الله جل جلاله انكم عبادي ادبهم حتى وحو علي ان استحيهم كخط
لك التسلي عن اذ ان خط عنه دنوبه وتغفر له اذ ان يغفر له ما رواه سعد بن عبد الله عن الحسن بن محمد
عن محمد بن محمد بن الحسن بن سماعه عن مهران قال قلت لابي عبد الله عليه السلام لصلص في الموقف والعبه في الموقف

روز

91

مردم محراب و مردم محراب
مردم محراب و مردم محراب

من الضمان وقتي البش
السمي خمر الخفي

وهو انرى قديم لم حسني
الملك ولا يجوز من العو والى
الشم

24

518

[illegible]

عن ابي عبد الله عليه السلام قال ينبغي للصوم ان يحل في يوم كان قد مضى وان كان قد مضى فان كان صوم وارثا حل في كل يوم
للمتعمد او عققه فان عليه ان يحل في يوم ليس له النقص والذي سلك على ان الحلق افضل على كل حال كاره
سوي في العلم عن عبد الرحمن بن عمار عن حماد عن حماد عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
الحديث اللهم اعز الحلفين مني قبل والنقص مني قبل رسول الله قال والنقص مني وعنه عن ابي
عمر عن حماد عن ابي علي عن ابي عبد الله عليه السلام قال استمعوا رسول الله صلى الله عليه وآله للحلفين ثلاث مرات
وقال وسألت ابا عبد الله عليه السلام عن النقص قال هو الحلق وما كان على صلب الانسان وقد بينا فانهم
من الكتاب ان من عصف شعر راسه او ليله من النقص ويجب عليه الحلق ومنى انقص على النقص لم يمت
ناه فلا وجه لا عاقبة ههنا والمراء بخلاف النقص مقدار الامله **روى** له من محمد بن عيسى عن ابي
عمر عن بعض اصحابنا عن ابي عبد الله عليه السلام قال بعض المراء من سوء لغزها مقدار الامله ومنه ان بدا
بالاصية من اللون الامني ويحلف الى العظم **روى** له من محمد بن عيسى عن ابي عبد الله عليه السلام عن بعض الصالحين
قال لما اراد ان يصوم من يوم للعلم اراد ان يحكم ان ياجد من حوائج الراس فقال له ابا عبد الله عليه السلام قد ابا
وروي في الراس عن صفوان عن حماد عن ابي عبد الله عليه السلام قال امر الحلق ان يضع الموي على قدمه الا ان
تم امره ان يحلق ويحلق **روى** له من محمد بن عيسى عن ابي عبد الله عليه السلام اعطى بكل سنة وراوم الله محمد بن يعقوب عن محمد بن يحيى عن حماد
محمد بن عيسى عن حماد بن عيسى عن ابي عبد الله عليه السلام عن حماد عن ابي عبد الله عليه السلام قال السنة في الحلق ان ينزع العظم
وليس على راسه شعرا الموي على راسه وقد اجماع ذلك **روى** له من محمد بن يعقوب عن محمد بن يحيى عن حماد عن ابي عبد الله عليه السلام
محمد بن عيسى عن ابي عبد الله عليه السلام عن حماد عن ابي عبد الله عليه السلام قال السنة في الحلق ان ينزع العظم
له محسن ان لم يمسح له او عند ابي عبد الله عليه السلام فامر ان يلبس عنه وعن الموي على راسه فان ذلك محرم عنه
من حلقه راسه وقد حل له كل العوم منه الا النساء والطيب لان تزودا دارا وسعى له كل شيء الا
النساء وطوف طواف النساء فاداف طواف النساء قد اصل من كل شيء احره من ذلك على ذلك
ما رواه موسى بن الحسن عن محمد بن سيف عن منصور بن حازم قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل
حل في اكل شاة فمضى قال لا حق بطوف النساء ومن الصفا والمروة قد حل له كل شيء الا النساء
حق بطوف النساء فاداف احره قد حل له النساء وعنه عن عبد الرحمن بن علقا قال قلت لابي عبد الله
عليه السلام قال اعلم انك اذا طيف راسك قد حل لك كل شيء الا النساء والطيب والذي رواه محمد
بن يعقوب عن ابي عبد الله عليه السلام عن حماد عن ابي عبد الله عليه السلام عن صفوان بن يحيى عن سعد بن رباح قال سالت
ابا عبد الله عليه السلام عن التمتع قال اذا حل راسه بطلبة الحنا وحل له النساء والطيب وكل شيء الا
النساء ودعا على من ابى او لا قال وسالت ابا الحسن عليه السلام فقال نعم الحنا والنساء والطيب وكل شيء

يا بعثت يوم ذبقت وحلق افانطح
 راسي الجفاف ثم من عرين غيب اذ
 الطيب طبت افانطح العنق فالتهم
 شيت قلب افانطح راسي فالتهم
 ي عمر عي عمر عي عمر عي عمر عي
 علة السلام

وكل شيء الا انما قلنا ما ذكرناه لا يفسد طاهر هذا كثر انه اهل راسه حل له هذه الاشياء وان لم
يظف بل يجهل ان يكون اراد متى حل وطاف طواف الحج وسعى فحصل له هذه الاشياء وان لم يذكر
في اللفظ اعلم بان الحاطب عالم بذلك او يعول على غيره من الاخبار وقد قلنا انما كثر الاول من معناه
ما حكم به على هذا كثر اولي لان هذا عمل وذاك متصل بالحكم المعصلي على الجمل اولي والذي رواه محمد بن
يسوع عن ابي علي الاسعري عن محمد بن عبد الجبار عن صفوان عن عبد الرحمن بن الحجاج قال قال
الحسن عليه مولود يفي فارتحل البياض يوم النحر فبصره ربه وكان قد جعلنا قال عبد الرحمن بن
الحسن قال سمعنا الاكاهلي ومرارنا ان اكلامه وقال لم يزل يفتي عن النحر حتى سمعنا النحر فبصره ربه
وكان هو الرسول الذي حابه في اي شيء كان لا يكون قال اكل عبد الرحمن بن ابي الاوان فقال لم يزل
يحدثنا احباب عبد الرحمن بن محمد قال لما ذكره حتى انما به في مثل هذا اليوم فاكلت امامه والى عبد
الرحمن ان ما فعل منه فلما حاه الى عرشه على قال يا الله ان يوتي كل خبيثا من رغبنا ولم يزل يحدثنا
افضل منك السن قد علمت رؤيتكم وما رواه الحسن بن سعيد عن فضالة عن معوية بن عمار عن ابي عبد الله
عليه السلام قال سئل عن عمار بن رضى الله عنه هل كان رسول الله صلى الله عليه وآله سخط قبل ان يروى
قال رأت رسول الله صلى الله عليه وآله في البصر راسه المستك قبل ان يروى فليس في هذا كثر انما انا
استعمل الطيب عند الفراغ من صلاتي في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم في كل يوم
على الحاج غير المتبع لا يحل له استعمال كل شيء من الراس الا النسا فقط واما ما يحل استعمال الطيب
للمتبع دون غيره والذي يظن ان رواه موسى بن النعمان عن عبد الرحمن بن محمد عن حماد بن عمار قال قال عبد الله
عليه السلام عن الحاج يوم النحر ما يحل له كل شيء الا النسا وعن المتبع ما يحل له يوم النحر قال كل شيء الا النسا
والطيب فاما لبس البياض وعبطية الراس فلا بأس بها بعد طواف الراس مثل الرمان وقد مضى ذكر ذلك
وربنا ما رواه الحسن بن سعيد عن صفوان وفضالة عن الامام قال قلت لابي عبد الله عليه السلام اني حلفت ان لا
واستمتع اكل شيء الا النسا قال نعم من غير ان لبس البياض فقلت والسن العيص واستمع قال نعم قلت
ان اطوف بالبيت قال نعم وما رواه الحسن بن سعيد عن حماد بن عمار عن عيسى بن عمار عن محمد بن مسلم قال قال
عليه السلام عن رجل سأل عن يوم النحر فبصره ربه ووقف في النحر وروى في كل شيء راسه فقال لا حتى يطوف بالبيت
بالنسا وبالصفا والمروة فقل له فان كان فعل قال ما ارى عليه شيئا وعنه عن صفوان عن معوية بن عمار عن
ادريس بن الغمي قال قلت لابي عبد الله عليه السلام اني سالت عن لبس البياض قبل ان يروى بالبيت فقال ليس
ما صنع قلت ان علي بن ابي طالب قال لا قلت فاني سالت ابي سألني عن الصفا والمروة وعليه صفا والمروة فقال ما صنع
عليه بن ابي طالب قال لا فالوجه في هذا كثر انما رواه في امور الاحكام واللبس دون الخطر الا ان لا يفسد الارض بالحاج الى الاحكام

الحل

الحل في الامور الفروع من مناسك كلها لئلا يستعمل قلبه عن اذا ما وجب عليه وان كان في مناسك
شيء والذي يدل على انها ورد اهل طريق الاحكام رواه الحسن بن سعيد عن صفوان عن معوية بن
عنه عن عبد الله بن محمد انه قال في رجل كان ستمت في وقت بركات والمشي وروى وحسن في كل شيء راسه حتى
يطوف بالبيت وبالصفا والمروة فان ابي عليه السلام كان يكن ذلك وبني عنه قلنا فان كان فعل قال لا اري
عليه شيئا وان لم يفعل كان اجابا واذا اراد المتبع رمان الحج فقل له كل شيء الا النسا ومن سأل عن ذلك فلا
لا عا ولا الذي رواه الحسن بن سعيد عن حماد بن عمار عن محمد بن مسلم قال كنت ابي الى الحسن الرضا عليه السلام هل يجوز الحج
والمتبع ان يمشي بالبيت قبل ان يطوف طواف النسا فقال لا فالوجه ما ذكرناه فاستلف من انه ورد على طريق
الاحكام وترك التاغل في مناسك والاستعمال على الجمل الامور الفروع من مناسك
زمان النبي قال النبي صلى الله عليه وآله ثم توجه الى مكة
لنروى النبي يوم النحر فان سجدت على ولا يصح ان يروى في العدة ولا يجوز للمتبع ان يوجو الرمان والقلوب في اليوم
الكل من النحر ويوم النحر افضل ولا بأس بالمرء والفار ان يوجو ذلك ما رواه موسى بن النعمان عن عبد
الرحمن بن عمار عن محمد بن مسلم عن فضالة عن معوية بن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام قال يوم النحر وعنه عن
محمود بن حاتم قال سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول لا يبيت المتبع يوم النحر ومن لم يبيته ولا يوجو ذلك اليوم وعنه عن
حماد بن عمار عن فضالة عن معوية بن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام قال سمعته عن المتبع في يوم النحر قال يوم النحر ومن
العد ولا يوجو والمرد والفتاة ليسوا موضع عليهم ولا يصح ان يوجو للمرد والفتاة في يوم النسا
واكثر من ذلك ما رواه الحسن بن سعيد عن صفوان بن يحيى عن عمار بن محمد عن حماد بن عمار عن محمد بن مسلم عن ابي عبد الله
مورخ في يوم الثالث قال يجهل اجابا ولا بأس ان اخر وعنه عن صفوان عن محمد بن عبد الله بن عثمان عن ابي
عبد الله عليه السلام قال لا بأس ان يوجو رمان البيت في يوم النحر لما شئتم فيحصل ذلك فافاد الاضداد والمعايير
وعنه عن ابي عبد الله عليه السلام قال سمعته عن رجل سأل ان يروى بالبيت حتى اصبح فقال رمان
حتى يدرب الامم الشرقي ولكن لا يبيت النساء والطيب رضى من اراد رمان البيت ان يغسل قبل دخول المسجد
والطواف بالبيت وروى موسى بن النعمان عن محمد بن عمار عن حماد بن عمار عن محمد بن مسلم قال قال
راشك وغسل وطم الطاركة وحدثني شريك وروى بالبيت وطاف به استوعا يغسل كما صنعت يوم قد منتهى ولا بأس
ان يغسل الا ان يفي ويحي الى مكة فطوف بذلك الغسل بالبيت وكذلك لا بأس ان يغسل بالهنا ويطوف بالبيت
ما لم يبق ذلك الغسل حدث ابو نعيم فانه يغسل في طواف وهو على غل وروى ذلك موسى بن النعمان
عن عباس بن علي عن حماد بن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام قال سمعته عن رجل سأل ان يوجو رمان البيت في يوم النحر
يحيى من اذ بالبيت وعنه عن عبد الله بن محمد بن عمار عن محمد بن مسلم عن حماد بن عمار عن محمد بن مسلم عن ابي عبد الله

لم يكن من الرجوع حازه ان يامر من سعة ماره الحنن من سعد فرحان عيسى عن معوية عن عمار قال
سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل نسي طواف النكاح حتى يرجع الى اعملة قال رسل فطاعة فان نوى قبل ان
عنه فليطف عنه وانه لا يضره انما يجوز ان يامر من ان يطوفه او ان يقرأ عليه ما رواه الحسن بن سعيد
عن محمد بن ابي عمير عن معوية عن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام عن رجل نسي طواف النكاح حتى اتي الكوفة قال لا عمل له النكاح
حتى يطوف بالنكاح فان لم يقرأ قال يامر من يطوفه قال الشيخ رحمه الله ثم رجع الى بيته ولا عمل له
الستر بقى الامني فان باب يغفر فعله ثم روي موسى بن العباس عن صفوان عن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام
قال اذا نسي من طواف الحج وطواف النكاح فلا يمسك الا ان يكون سعلك في نكاح وان خرجت بعد
نصف الليل فلا يضرك ان كنت في غريبي **روى الحسن بن سعيد** عن صفوان بن يحيى عن صفوان عن العلاء بن رزين
عن محمد بن مسلم عن ابي عبد الله عليه السلام انه قال في الزمان اذا خرجت من بيته فقل عود الشمس ولا يصح الا ان يوعى عن
صفوان عن العيص بن القاسم قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن الزمان من نسي قال ان رآه ربه او غاب فلا يحل
الصبح الا وهو يعني وان اراد نصف الليل او الشرح فلا يمس عليه ان يصلي الصبح وهو بكه والذكر يدل على
ما رويهم او ايات بكه كل ليلة ما رواه الحسن بن سعيد عن صفوان قال قال ابو الحسن عليه السلام اني بعضهم
عن رجل مات ليلة من ليالي مني بكه صلت لا ادرى صلت له صلت فداك ما سئل فيها قال عليهم دم او ايات
فعلت ان كان الموصى من اهل بيته كان فيه من طواف وصية كما يكون لعموم ولا تدره اعليه مثل ما على هذا قال
ليس هذا منه لهذا وانما احب ان ينسب اليه النعي الا وهو يعني وعنه عن محمد بن عثمان عن ابي جعفر بن ابي
قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل مات ليالي مني بكه فقال لا يمس العيم نهش وروي موسى بن القاسم عن ابي
من جعفر بن ابي عمير عن رجل مات بكه في ليالي مني ثم اصبح قال ان كانا هما ما رافيات فيها حتى اصبح عليه دم نهش
رواه ما رواه الحسن بن سعيد عن صفوان بن العيص بن القاسم قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل فاسد ليلته
نسي مني قال ليس عليه شيء وقد استأمر ما رواه سعد بن عبد الله عن محمد بن الحسن عن عمار عن عيسى عن صفوان عن
سعد بن زياد قال قلت لابي عبد الله عليه السلام ما نسي ليلة الميت مني من شغل قال لا تأمن قلبي هذا الحسن بن
ما ذكرناه لانه لا يخلو من احد هان ان يكون الرجل قد مات بكه في الدعا والمناشك الي ان يطالع النحر
فانه لا يدرى شي وانما على ما وصفت وقد بينا ذلك فيما تقدم ويولد ذلك انهم ما رواه سعد بن عبد الله
عن محمد بن محمد عن الحسن بن عمار عن صفوان عن معوية بن قمار قال سالت ابا عبد الله عليه السلام
را را ليلتي فلم ير ان طوافه ودعا به والشي والدماع حتى يطالع النحر قال ليس عليه شيء كان في طوافه الله
عن رجل والدم الاخر ان يكون قد خرج من بيته بعد نصف الليل فانه متى خرج بعد انقضاء الصبح الاول
لما كان في ذلك عليه شيء ولم يكن الا افضل ان لا يخرج حتى يصلي ركعة ما رواه سعد بن عبد الله عن الحسن بن محمد

عن النضر بن سفيان عن عبد الغفار الحارثي قال سألت أبا عبد الله عليه السلام عن رجل خرج من بيته في الليل
فصل نصف الليل فاجتمع مكة فقال لا يصح له حتى يصدقها صدقة أو يهريق دما فان خرج إلى بيته بعد
نصف الليل لم يضر شيئا والذي يدل على صحة ما رواه الحسن بن سعيد عن صفوان عن فضالة عن أبي عبد الله
نبي عمار عن أبي عبد الله عليه السلام قال لا يصح إمام الشيعي إلا يتيقن في غيرهما فليكن في ذلك ما يشاء الله
بعد نصف الليل ولا يصح نصف الليل إلا وأن يتيقن في ذلك ما يشاء الله أو قد خرجت من مكة وإن خرجت
بعد نصف الليل ولا يصح أن يخرج من مكة إلا وأن يتيقن في ذلك ما يشاء الله أو قد خرجت من مكة وإن خرجت
عن مكة إلا وأن يتيقن في ذلك ما يشاء الله أو قد خرجت من مكة وإن خرجت
الطريق صام حتى أصبح قال عليه السلام وليس لنا الخبر الأول من قوله إلا أن يكون قد خرجت من مكة لأن ذلك
الخبر الأول محمول على من خرج من مكة وحار عنه الدين فإنه يجوز له أن ينام والحال على ما وصفته
ذلك ما رواه سعد بن عبد الله عن محمد بن يحيى عن محمد بن يعقوب عن أبي الحسن عليه السلام في الرجل يزور فيصام دول
مكة فقال إذا حار عنه الدين ولا يتيقن أن ينام عنه عن محمد بن الحسن عن أبي عبد الله عليه السلام في رجل
عن أبي عبد الله عليه السلام قال من راد صام في الطريق فإن مات بمكة فليصم يومه وإن كان قد خرج منها فليصم
وإن أصبح دون مكة والذي يدل على أن الأفضل أن لا يخرج إلا بعد الحج ما رواه الحسن بن سعيد عن محمد بن
الفصل عن أبي العباس الكوفي قال سألت أبا عبد الله عليه السلام عن الرجل يخرج من مكة إلى مكة ثم ياتيها
البيت قال لا يصح شئ من الحج إلا إذا كان من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة
البيت بطوعا أو كراهة أو لا يتيقن أن ياتيها إلى مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة
عن أبي عبد الله عليه السلام قال لا ياتيها إلى مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة
والأفضل العام بها إلى أن ياتيها إلى مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة
عن أبي عبد الله عليه السلام قال لا ياتيها إلى مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة
رفاعة قال سألت أبا عبد الله عليه السلام عن الرجل يترور البيت في إمام الشيعي قال نعم إن شاء الله
عن صفوان بن سعيد قال سألت أبا عبد الله عليه السلام عن رجل ياتي مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة
محمد بن يعقوب عن أبي عبد الله عليه السلام قال لا ياتيها إلى مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة
عن أبي عبد الله عليه السلام قال لا ياتيها إلى مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة
دون أن يحظر والأيام الذي يدل على ذلك ما رواه محمد بن يعقوب عن محمد بن يحيى عن محمد بن عبد الله عليه السلام
عن الفضل بن صالح عن أبي عبد الله عليه السلام قال سألت أبا عبد الله عليه السلام عن الرجل ياتي مكة ثم ياتيها
من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة فخرج من مكة

الدخول الى مبنى وري احكامه
 فاد التي رطله ففعل اللهم بك وعت وكدامت وعتك توكلت نعم الرب ونعم المولى ونعم النصير
 ولهم السلام حرمت اليوم الكا والناك والاربع كل يوم عدي حصاة تكون ذلك من عند طلوع الشمس
 الى غروبها واقتل ذلك ما قرب من الروال روي محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن ابيه وعن ابيه عن ابيه
 عن ابيه عن صفوان عن ابيه عن معاوية بن عمار عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
 قل كلف حتى رمت حصاة واحدة في الاولى فاد ما تحرك الاولى فاد ما تحرك الاولى فاد ما تحرك الاولى
 ثم غرت رطله في رطله واحدا لله وان عليه وصل على النبي ثم غرت رطله في رطله واحدا لله وان عليه وصل على النبي
 وسئل ان يقتل منك ثم تقدم ايقم واقتل ذلك عند التامة واضمح كاصف بالاولى ونصف وروي
 انه كاد عت ثم يقوى الى التامة وعتك الكنة والوار ولا نصف عندها وعنه عن محمد بن يحيى عن محمد بن
 عن صفوان عن يعقوب بن شعيب قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن احكامه قال تم عند اخره والاربع حصوات
 الفضة فقلت هذا من السنة قال نعم فقلت ما قول اوار رمت قال كبر مع كل حصاة موشى القسم عن عبد الرحمن
 عن صفوان عن مهران قال سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول روي احكامه ما بين طلوع الشمس الى غروبها
 عن عبد الرحمن عن مهران عن عيسى بن جعفر عن زرارة عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
 احكامه قال احكم عند روال الشمس فقل ابو يعقوب عليه السلام ما حكم اذا سالت انما سالت فقال احكامه
 احصت عليها ما عا حق ارجع الا ان تقوته الرمي هو انه ما بين طلوع الشمس الى غروبها ومن فانه روي
 الى غروب الشمس فلا رما بالليل ويؤخر الى غد يومية ويرى فانه واجب عليه في يومية ففعل منها ساعة
 روي موشى القسم عن عبد الرحمن عن عبد الله بن عثمان قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل افاض
 فرجع حتى انتهى الى مقي ففرض له فلم يرم حتى مات الشمس قال روي والاصح من مقي ففانه والاخرى ليومية
 الذي يصح فيه ولا يفرق بينهما يكون احدهما كان وهي الشمس والاخرى عند روال الشمس وعنه عن اللؤلؤي
 حصر حين غرت الشمس من يومه عن عبد الله بن ابي رباح عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
 روي اخبره ابو اسحق في اليوم الكا قال فليرم في اليوم الثالث لما فانه ولما عليه في يومية ففعل فان لم
 يذكر الا يوم النحر قال فليرم ولا يفرق عليه وقد رخص للليل والناكف والاربعاء والعيد الربيعي للليل
 روي محمد بن يعقوب عن صفوان عن يحيى عن عبد الله بن عثمان عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
 احكامه للليل واليحيى ولسن للليل سعد عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
 عن سعيد عن زرعة عن جماعة عن مهران عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه

وختين

الربيعي

الربيعي

في الرمي لسلامة عن موشى القسم عن عبد الله بن عثمان عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
 بلل اما واهلهم همام بن عبد الله الكوفي وكان همام حافا فانها الى من العفة طلوع الفجر في
 همام اي شئ احدنا في حيا حتى كثر ما دلينا الركن عليهم فذوي احكامه والفرق طاعتهم همام
 موشى روي احكامه حتى اتي مكة فله مع ولهم روي محمد بن يعقوب عن محمد بن يحيى عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
 فضال من يومه اوب عن معاوية بن عمار قال سالت ابا عبد الله عليه السلام ما تقول امره جعلت ان روي احكامه حتى
 تعود الى مكة قال فله مع ولهم احكامه كانت برمي والرجل كذا فان لم يركض حتى خرج من مكة فلا شئ عليه
 روي موشى القسم عن يحيى عن ابيه عن معاوية بن عمار قال سالت ابا عبد الله عليه السلام في رجل رمى
 احكامه حتى يعود الى مكة قال فله مع ولهم احكامه كانت برمي والرجل كذا فان لم يركض حتى خرج من مكة
 قال رجع فله فقلت فانه يمشي حتى اتي مكة قال رجع في يديه حتى يمشي حتى يمشي حتى يمشي حتى يمشي
 حتى اوصل حتى فانه يخرج قال ليس عليه ان يعيد فليس عليه ان يعيد في هذا
 السنة وان كان يحب عليه اعاد في العام القابل اما سفتح الكنا وانما من يمشي عنه وانما كان كذا لان
 ايام الربيعي هي ايام الشري فادافا لم يمشي الا في الايام المتصلة مثل هذه الايام وروي ذلك
 ما روي موشى القسم عن محمد بن عيسى بن ربيع عن محمد بن عمار عن محمد بن ربيع عن ابيه عن ابيه عن ابيه
 روي احكامه او بعضه حتى مضى ايام الشري فله ان يرمي من قبل فانه روي عنه فانه روي عنه فانه روي عنه
 اسعاف رجل من المسلمين روي عنه وانه لا يكون روي احكامه الا بالشرقي وقد روي ان من ترك روي احكامه
 مسددا لا قبل له التا وعلية في من قال روي ذلك محمد بن يعقوب عن محمد بن يحيى عن ابيه عن ابيه عن ابيه
 عن عبد الله بن حنبل عن ابيه عن عبد الله بن عثمان قال من ترك روي احكامه مسددا لم يحل له التا وعلية في
 من قال والربيع واجب في الربيعي ان سدا ما بين العطين ثم الوسيط ثم عزم العفة في حاله فبينا
 منها او رما مستكوشة فانه يجب عليه الاعاد روي محمد بن يعقوب عن عبد الله بن عثمان عن ابيه عن ابيه عن ابيه
 عن ابن محبوب عن ابيه عن ابيه عن عبد الله بن عثمان عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
 به الوسيط ثم الاولي يوم روي فري اخبره الوسيط ثم عزم العفة وعنه عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن ابيه
 له عمر عن معاوية بن عمار عن يحيى عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
 قال بعد على الوسيط وصر العفة فان كان قد روي من الاولي اربعا فليرم ذلك ولا يعيد على الاخرى
 وكذا ان كان قد روي من الثانية فلا فليعد عليها وعلى الثالثة وان كان رما ما روي روي الله سبع
 فليرم ولا يعيد على الثالثة روي موشى القسم عن عبد الله بن عثمان عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
 رجل روي اخبره الاولي ثلاث والثالثة سبع والثالثة سبع قال يعيد رما حتى يمشي حتى يمشي حتى يمشي حتى يمشي

في جزاء الربيعي اذ لم يرم
 حصاة واما المحرم في الربيعي
 فليعد على الثلاثة الحرام وان كان
 قد روي صح

فقدیم کل واحدہ حصہ فان سقطت
من اجل حصہ فلم یدر اینی ہی
ناحدی فی قریب حصہ صح

26

وہمشی؟

دعای

بعرفات المشرفين غيرنا
لا اخل في هذا الموضع عايولوا
والذي يريد على الوقوف
صحة

[illegible]

[illegible]

قیمہ دالام علی عدم الاتفاق با ضبط
ای المشرود و صدق

المعروف
اسم الدرا

قال اذ افاك المردلة بعد فاك الحج وهذا اخر عام ميراثه ذلك عامدا او جاهلا وعلى كل حال ولا
ساعة رواه سعد بن عبد الله عن الحسن بن العباس بن معروف عن ابي عبد الله عن محمد بن يحيى عن ابي
عيسى عن عبد الله بن علي بن رجب قلت ان ذلك قد فانه قال لا باس فلو جبه في هذين الخبرين وان اصله حديث
الحسين وان رويته ان عن عبد الله بن ملا واسطه وان رويه بواسطه ان عن كان قد وقع المردلة شيئا
فصل الهراء والمردلة لم يقع بالمردلة الووف اللم الذي منى وفيه الا ان كان اكل او وصل ومنه لم يقع
عكاذ كذا الوجه كان النصف بوابا وان كان لا ينفذ الحج لان الووف العليل يحكي ههنا مع الضرون والذي يملك
ذلك رواه محمد بن سعد عن محمد بن يحيى عن الحسن بن محمد بن عيسى بن علي بن ابي بصير قال قلت لابي عبد الله عليه السلام هل
قد اكل ان صاحبي هذين جهلا ان نفا بالمردلة فقال يرجعان مكانهما فصفان ما نحو ساعة قلت فانه لم يخرهما
حتى كان اليوم وقد نزل الناس فله فكنس لانه شاعهم قال الباق قد صلب العداة بالمردلة قلت قال اني قد
فنا في صلاتها قلت قال لم يجهل قال الخوض المردلة والمردلة من الخوض ما يقعها النحر من الدعا و
روى ابي عبد الله عن محمد بن يحيى عن حماد بن عثمان عن محمد بن حكيم قال قلت لابي عبد الله عليه السلام اكل الرطل
والاعتر والره الصنعة كمن مع اكل الاعتر او افاض بهم من عراك مريم كالح الى مني لم يزل مع محمد بن
قد صنفوا قد اخرجهم قلت قال لم يصلوا قال قد كروا فيه فان كانوا ذكرا وانه فيها قد اخرجهم وبزر
الوقوف ما نحو مستورا فعليه **مرد** كروي ذلك من بعض عن الحسن بن علي بن فضال عن ابي عبد الله عليه السلام
ان راي عن حماد بن عيسى عن عبد الله بن علي بن رجب قال قلت لابي عبد الله عليه السلام اني قد
مروضا فعليه **مرد** وفاته الحج فله عليه عمر وعليه الحج من قبل **مرد** على ذلك رواه موسى بن القاسم عن محمد بن
قال سالت ابا الحسن عليه السلام عن الذي اذ اذكره الناس قد ادرك الحج فقال او الى صف والناس كشوا حكم
فصل طلوع الشمس قد ادرك الحج ولا غم له وان ادرك الشمس قد ادرك الحج جميعا بعد طلوع الشمس في
عمر مرقه ولا حج له فان ان يقع مكة اقام وابش ان يرجع الى اهله وضع وعليه الحج من قبل وعنه عن صفوان
عن عيسى عن معاوية بن عمار عن عبد الله بن علي بن رجب قال قلت لابي عبد الله عليه السلام
اي حج سالتني ابي او قد دلج او منيع التبع الى الحج قدم وقد فات الحج فله عليه الحج من قبل
الحج من صفوان عن معاوية بن عمار قال قلت لابي عبد الله عليه السلام رجل جاحا جاحا الحج ولم يكن طاف
قال نعم مع الناس حراما انما الشرى ولا غم فيها فاد الصفت طاف بالنسب وبشي من الصفا والرفق
واحل وعليه الحج من قبل ثم من حيث العلم والدي رواه ابي عن محمد بن عيسى عن ابي عبد الله عليه السلام
قال كنت مع ابي عبد الله عليه السلام في ادرج عليه رجل فقال قدم اليوم قد فات الحج فقال سالت ابا عبد الله
اروي عليه ان يترك كل واحد منهم دماة وعلى وعليه الحج من قبل انما الضرفوا الى ملاهم وان افاض حتى

جبل و لم یبق المذلول و لم یبق البهائم
 اتی منی فقلت برحمتی ان ذلک فرأته
 فلی و ابی و ما رواه محمد بن محمد بن علی
 بن ابی احم عن ابی عن ابی حمیر عن محمد بن
 عن ابی عبد الله عن ابی حمیر عن ابی حمیر
 یبق المذلول و لم یبق البهائم
 فقال الم راکن لم یبق البهائم
 فقلت فیه جبل و لم یبق البهائم

ان

از صلاها و كان منه ما ذكره **يا** فلا شيء عليه الا ان يصحح البهتان فيمنى فحق عليه دم **و** روى موسى بن القاسم
 عن علي بن محمد وروى عن عبد الله بن مسكان عن ابي جعفر قال قلت لاه عدا له عليه السلام الحزم يصنع يد على امراته قال
 لا اني قلت فمراة من الحمل ويصنع اليه قال لا بائس قلت فانه اذا وانزلها من الحمل فكما صحت اليه او كنهته اليه
 قال ليس عليه شيء الا ان يكون طلبة **ك** وعنه عن علي بن ابي حمزة عن حماد عن حمزة بن محمد عن ابي سالم قال سألت ابا عبد
 الله عليه السلام عن محمد بن ابراهيم وهو محرم فامني او امدي قال ان كان حلالا ونسبها شي من النهن فامني او لم
 امدي او لم يذ فعليه دم بهرقة وان حلالا او مسها العرس فهو امني او امدي وليس عليه شيء **و** عنه عن عبد الرحمن
 عن علا عن محمد بن مسلم قال سألت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل حمل امراته وهو محرم فامني او امدي قال ان كان حلالا
 او مسها فهو فامني او لم يذ فعليه دم بهرقة وان حلالا او مسها العرس فهو فامني او لم يذ فليس عليه شيء
محمد بن يعقوب عن عبد الرحمن بن عمار عن ابي جعفر عن ابي محمد عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 متبع له بنار قال قال له ابو عبد الله عليه السلام ما باسك ان حلالا الحزم صنفه ان قيل امراته على غيرهن وهو
 محرم فعليه دم ساء وان قيل امراته على غيرهن فامني فعليه ضرر ولا يقطعه ونسب امراته وهو محرم على ان
 فعليه دم ساء وان قيل امراته على غيرهن فامني فعليه ضرر ولا يقطعه ونسب امراته وهو محرم على ان
 فعليه دم ساء وان قيل امراته على غيرهن فامني فعليه ضرر ولا يقطعه ونسب امراته وهو محرم على ان
 عليه **و** اما ما رواه سعد بن ابي جعفر عن ابي الحسن عن صفوان عن ابي الحسن عن عمار بن ابي عبد الله عليه السلام في محرم
 نظر الى امراته فهو فامني قال ليس عليه شيء **ق** محمد بن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 السهون لربه الكفارة او اذ امني حسب ما ذكر في اكثر المقامات **و** من قبل امراته فعليه ضرر وان لم ينزل **و** روى ذلك
 محمد بن يعقوب عن عبد الرحمن بن عمار عن ابي جعفر عن ابي محمد عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 من قبل امراته وهو محرم قال عليه من وان لم ينزل وليس له ان ياكل منه ومن لا لعب امراته **و** روى ذلك
 الكفان **و** روى موسى بن القاسم عن صفوان واحمد بن محبوب عن عبد الله بن الحسن بن الحاج في **س** عليه السلام قال
 سألته عن الرجل ينفق امراته حتى يموت وهو محرم من غير طلاق او ينفق ذلك في شهر رمضان فان عليه شيء
 الكفان مثل ما على الذي يجامع **و** من يتبع كلام امراه او يتبع على من يجامع من غير روية لها فامني فامني
 عليه **و** روى محمد بن يعقوب عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن وهيب بن فضال عن ابي بصير قال سألت ابا عبد الله
 عليه السلام عن رجل يشبع كلام امراه من خلف حائط وهو محرم فمساها حتى امني قال ليس عليه شيء **و** روى
 سعد بن عبد الله عن محمد بن الحسن عن محمد بن الحسن عن محمد بن الحسن عن محمد بن الحسن عن محمد بن الحسن عن محمد بن الحسن
 له عبد الله عليه السلام قال في محرم سمع على جامع اهله فامني قال ليس عليه شيء ولا بأس ان يسئل الرجل امراته
 ذلك يكون فيه الدخالة والتعطف **و** روى ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر

عن محمد بن الوليد عن ابي اسحق عن الحسن بن جواد قال سألت ابا عبد الله عليه السلام عن الحرج من غسل المرأة قال لا بأس به
هذه فتنة رجمها ما كان قبله السبعون قال الشيخ رحمه الله وسب نرجس وهو محرم فربما غلبه من المرأة وكان يكاف
اطلاعي الحنفية عن سعيد بن صفوان والنضر بن ابي سنان وجواد عن ابي الحسن عن ابي سنان عن ابي عبد الله
عليه السلام قال ليس نجس ان تروج ولا تروج فان تروج او تروج محلا فهو باطل وعنه عن ابي الفضل عن ابي
الصباح الكوفي قال سألت ابا عبد الله عليه السلام عن الحرج من تروج قال تكاف باطل وعنه عن جواد عن حمزة بن محمد
عن ابي عبد الله عليه السلام قال له ابو عبد الله عليه السلام ان رجلا من الانصار وهو محرم باطل رسول الله صلى الله عليه
واسم تكاف واذا روي له روي له محمد بن عيسى عن الحسن بن علي عن ابي عبد الله عليه السلام قال انكاف باطل وعنه عن ابي عبد الله عليه السلام
في الحرج المفضل فاستدل به قال له انك قلت انك اردت ان تصنع حتى يامري ابو عبد الله عليه السلام فاردت ان تحضيه فارجي
ومعنى ارجي في العاري قال له كانت وصل فانه عن ذلك قال هذا الكافي على الباب وقد اراد اللوامق
اراد ان تروج لغسله بركب بصره ان امره فعل واذا انصرف عن ذلك قال له من لم يغسل ولا يستبرأ
لم يغسل اما اراد به فعل دخوله في الاحرام والامع ودخوله فيه فلا يجوز له ذلك حسنت في دينه فان عبد الحرج
عالم بنحوه ذلك فربما ينهاه ولا يحل له انكاف روي ذلك موسى بن القاسم عن عباس بن عبد الله بن كبر عن ابي عبد الله
الحري عن ابي عبد الله عليه السلام قال ان الحرج من تروج وهو محرم فربما ينهاه ولا يحل له انكاف روي ذلك
نرجس وهو تروج فربما ينهاه ولا يحل له انكاف روي ذلك جواد عن الحسن بن علي عن ابي عبد الله عليه السلام
في الحرج عن ابي عبد الله عليه السلام قال ان الحرج من تروج وهو محرم فربما ينهاه ولا يحل له انكاف روي ذلك
ذلك حازله للمعذ عليها بعد الاصلان قال له ذلك ما رواه جواد عن صفوان بن ابي يحيى عن عاصم بن محمد
عن محمد بن عيسى عن ابي جعفر عليه السلام قال سمعته يقول انكاف باطل وعنه عن ابي عبد الله عليه السلام
انكاف باطل وعنه عن ابي جعفر عليه السلام قال سمعته يقول انكاف باطل وعنه عن ابي عبد الله عليه السلام
وانكاف باطل وعنه عن ابي جعفر عليه السلام قال سمعته يقول انكاف باطل وعنه عن ابي عبد الله عليه السلام
لهذا محمد بن عيسى عن الحسن بن علي عن بعض اصحابنا عن ابي عبد الله عليه السلام قال الحرج من تروج ولا يحل له انكاف
لهذا محمد بن عيسى عن الحسن بن علي عن بعض اصحابنا عن ابي عبد الله عليه السلام قال الحرج من تروج ولا يحل له انكاف
لهذا محمد بن عيسى عن الحسن بن علي عن بعض اصحابنا عن ابي عبد الله عليه السلام قال الحرج من تروج ولا يحل له انكاف
قال سمعته يقول ليس ينبغي للحرج ان تروج ولا تروج محلا ومضى عند كل الحرج عليه ذلك ثم وقع الحرج
لهذا محمد بن عيسى عن الحسن بن علي عن بعض اصحابنا عن ابي عبد الله عليه السلام قال الحرج من تروج ولا يحل له انكاف
عن الحسن بن عيسى عن حماد بن عمار عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا ينبغي للرجل انكاف ان تروج محلا وهو محرم
انه لا يحل له فقلت فان فعل ذلك فما الحرج قال ان كان عالما فان على كل واحد منهما دينه وعلى المرأة ان
كانت محرمه دينه فان لم يكن محرمه فلا شيء عليها الا ان يكون قد علمت ان الذي تروج محرم فان كانت علمت

علمت ثم روضه فقلبه بدنه وجور اللحم ان شري الكواربي ثلثة لائحه بن حنت قل مناه روى احمد بن محمد
عيسى بن سعيد بن سعد الاسفري عن ابي الحسن الرضا عليه السلام قال سئله عن اللحم يشري وبيع
قال نعم قال الشيخ رحمه الله ومن قبل امره وهو محرم فقلبه بدنه انزل اوله نزل فان هونت المرأة
ذلك كان عليها مثل عليه فندبني ذكر ذلك ومن شرب امرأة فقلبه بدنه فان اسهت هي اثم ذلك كان
عليها اثم بدنه روى ذلك لفرج محمد بن عيسى عن معوية بن حكيم عن الحكم بن عتيق عن جابر الاصح قال كنت
وطاعة لابي جابر وكان معناه امرأة فلما قد منامك جانا رجل اصحابنا فقال يا هؤلاء اني قد كنت فلنا
ما اذا قل سكنت هذه المرأة فاسالوا الماعبد الله عليه السلام فقال عليه بدنه فعالت بالمرء فاسئلوا الى
الماعبد الله فاني قد اسهت فسالته فقال عليه بدنه قال الشيخ رحمه الله فاد استعي من الصفا والكرن
الى قوله ومن قل اطمان فندبني شرحه في باب الشعيمة قال ومن علم سنا من اطمان فقلبه ان يطعم عن
كل طرف مكنته من اطمان فان قل اطمان بدنه خفيعة فعليه دم شاه الحسين بن سعيد عن الحسن بن محبوب
عن علي بن رباب عن ابي بصير قال سالت الماعبد الله عليه السلام عن رجل قلم طرائش اطمان وهو محرم قال عليه
في كل طرف منه مد من طعام حتى يبلغ عن فان قل اصابع بدنه كلها فعليه دم شاه الحسين بن سعيد عن الحسن بن محبوب
عن علي بن رباب عن ابي بصير قال سالت الماعبد الله عليه السلام قلت فان قل اطمان فقلبه بدنه
جميعه فقال ان كان فعل ذلك في مجلس واحد فعليه دم وان كان فعله متفرقا في مجلسين فعليه دمان وثمان
عن محمد بن سنان عن ابي جعفر قال سئله عن محرم قلم اطمانه قال عليه مدني اصبع فان هو قلم
اطمانه عشره فان عليه دم شاه واخره في رواه موسى بن القاسم عن عبد الرحمن بن عمار عن حمزة بن
علي بن عبد الله عليه السلام في المحرم عسى فقل طرائش اطمانه قال سئله عن كف من الطعام قلت فانتان
قال كفان قلت فثلاث قال ثلاثة الف كل طرفه حتى يصير خمسة فاد اقل خمسة دم واحد فقل
كان او عشرين او ما كان فانه لا يتما ذكره لانه ليس في الخبر اذ قل خمسة فعليه دم من عشرين بدنه عشرين
فاد اقل من في طاهر ذلك علمناه على انه اصاب الله اطمانه البدن الاخرى بدلاله الخبر المتقدم عن ابي بصير
عن ابي عبد الله عليه السلام وهذا الكفان اما لم تنقل اطمانه متفرقا ولا لم تنقل ذلك على طريقتين
بدنه على ذلك ما رواه الحسن بن سعيد عن حمزة عن ابي بصير قال سئله عن رجل قلم طمانه الا اصفا
واحد قال سئله قلت نعم قال لا تأني وروى الحسن بن محبوب عن علي بن رباب عن زرارة عن ابي بصير عليه السلام قال
من قلم اطمانه ثمانا او ساهبا او جاهلا فلا تنه عليه من فقله متفرقا فعليه دم موسى بن القاسم عن حمزة بن عمار
عن ابي بصير قال سئله عن رجل قلم الا ارضه عليه السلام ان رجلا احم قلم اطمانه وكان اصبع له عليه
فترك طمرها لم يصفها فاه رجل بعد احمه فادناه قال الذي شاه قال الشيخ رحمه الله

[illegible]

المعالي
الدين

[illegible]

13

المع

اس ۱

فان كان فيه العذبة اقل من الطعام
سينى مكنته لم ياكل عليه الا قيمة العذبة
فان لم يقرر على الطعام ستنى مكنته

متعمد افرجته وهو محرم
فان عليه الكفارة قلت
جعل فركا المثلث
ان الحظ ان الجمال
ليس مواضع

وحرّم عليكم صيد البر

سپس فی البر و نوح فی البر
فمن صید البر و ما کان
مطهر

[illegible]

اداکا لان رحلا والحرول
اداکا حرما وقربنا ایداکا
محرم لرحمة اللہ **رحمہ** الحنی
فی سعید فصاح یابوبعنی
معدائہ علی عی عبد اللہ
قال لا یسئ بقولی والبقی فی
الحرم وعنه صحیح

اوالمستم

[illegible]

قلت انما عدا الله عليهم اكل اللحم التلاح فقال اذ احاف اللحم عدوا او سرفا فليسبب السراح ولا اناس
ان يودب الرجل عبدا عند حاجته اليه ذلك وهو محرم روى الحسن بن سعيد وعبد الرحمن بن سيار
نحو ان جمعا من حاد بن عيسى عن حمزة بن عبد الله عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا بأس ان يودب الرجل عبدا
ما بينه وبين عتقه استواط محمد بن الحسن الصارقي عن الربيع عن يحيى بن المبارك عن ابي عبد الله عليه السلام
عن مهران عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت قال رسول الله صلى الله عليه وآله في اكله قال
ربيع فنه العوال قلت فان هو كثر فنه قال عليه لصف فنه صدق قلت فان هو قفا عليه قال عليه
قلت فان هو كثر اصدى بده قال عليه لصف فنه فان هو كثر اصدى عليه قال عليه لصف فنه قلت فان
هو قفا قال عليه فنه قال قلت فان هو قفا بده وهو محرم في اكله قال عليه دم هرقه وعليه هذه الفقه اذا كان
محرم في اكله **باب** من اراد ان يفته الحج
والمرء اذا لم يفت مسافرا فله ان يفت من المكث فاذا كانت حاضيا فله ان يفت من المكث فله ان يفت من المكث فله ان يفت من المكث
نصلي روى محمد بن يعقوب بن محمد عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت قال رسول الله صلى الله عليه وآله انما عدا الله عليهم
عن ابي حنيفة عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت قال رسول الله صلى الله عليه وآله انما عدا الله عليهم
ولا يدخل المحرم في الحج فنه صلاته عن حمزة بن عبد الله عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت قال رسول الله صلى الله عليه وآله انما عدا الله عليهم
نحو ان قال قلت لا يفت الله عليهم المرء والحاض من محرم وهو لا نصلي قال نعم او المفت الوقت فله محرم
روى عن حمزة عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت قال رسول الله صلى الله عليه وآله انما عدا الله عليهم
فلا يتصل عن امره حاصت وهو يربط الاحرام فطقت قال نعم في كل وقت وكنتي كرسف وليس بيا الاحرام ومحرم
فاذا كان الليل صلعتا وليس بيا الاحرام حتى يظهر الحج من سجد عن حمزة عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت قال رسول الله صلى الله عليه وآله انما عدا الله عليهم
اما عدا الله عليهم عن ابي حنيفة عن ابي عبد الله عليه السلام قال نعم فنه صلاته عن حمزة بن عبد الله عن ابي عبد الله عليه السلام
وقد عن صفوان عن منصور بن حازم قال قلت لا يفت الله عليهم عن المرء الحاض من محرم وهو لا نصلي قال نعم
فصل ويلي والحقاض فعل بالمرء محرم عند المساء روى الحسن بن سعيد عن صفوان عن العيص بن القاسم
قال قلت اما عدا الله عليهم عن ابي حنيفة عن ابي عبد الله عليه السلام قال نعم فنه صلاته عن حمزة بن عبد الله عن ابي عبد الله عليه السلام
وكان في ولايتها تركه لثاني ولد من ان طمست فامرها رسول الله صلى الله عليه وآله فاستوفت فطقت فطقت
ولعبت وهي منى بنت الاحرام او حلفت في ذلك حتى جاورت الوقت فان كان عليها وقت فله الرجوع الى مسكنها
فان لم يكن عليها وقت فله الرجوع الى مسكنها وان كان قد حلفت في الحرم فله الرجوع الى مسكنها
نكسرت ذلك وان لم تكن حرة كذا عن حمزة عن ابي عبد الله عليه السلام ولا يصح عليه روى موسى بن القاسم عن ابي عبد الله عليه السلام
عن حمزة عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت قال رسول الله صلى الله عليه وآله انما عدا الله عليهم فنه صلاته عن حمزة بن عبد الله عن ابي عبد الله عليه السلام

هل عليك احرام اول واستحيص فنه روى الحسن بن سعيد وعبد الرحمن بن سيار
منه وان لم يكن عليها مهلة فله صوم فنه روى الحسن بن سعيد وعبد الرحمن بن سيار
مكة حاضرا ولم يظهرها بها وبني يوم الروية لم يفت ولا يفتي فنه روى الحسن بن سعيد وعبد الرحمن بن سيار
الى عرفات وليس لها شئ فاد اذ عت من حيا وطهرت وبعث الطواف والبيعة فنه روى الحسن بن سعيد وعبد الرحمن بن سيار
ما لعم روى الحسن بن سعيد عن صفوان بن يحيى وان لم يفت فنه روى الحسن بن سعيد وعبد الرحمن بن سيار
نحو عن المرء الحاضرا او اذ عت من حيا وطهرت وبعث الطواف والبيعة فنه روى الحسن بن سعيد وعبد الرحمن بن سيار
الى البيعة فنه روى الحسن بن سعيد عن صفوان بن يحيى وان لم يفت فنه روى الحسن بن سعيد وعبد الرحمن بن سيار
ايكفي عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت قال رسول الله صلى الله عليه وآله انما عدا الله عليهم
فان اعطى من على محرم في المكث فله ان يفت من المكث فله ان يفت من المكث فله ان يفت من المكث
الحسن عليه السلام قال قلت قال رسول الله صلى الله عليه وآله انما عدا الله عليهم
منه قلت عليها متى قال دم هرقه وهو اصبغته فنه روى الحسن بن سعيد وعبد الرحمن بن سيار
والذي روى الحسن بن سعيد عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت قال رسول الله صلى الله عليه وآله انما عدا الله عليهم
عن المرء يدخل مكة فنه صلاته عن حمزة بن عبد الله عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت قال رسول الله صلى الله عليه وآله انما عدا الله عليهم
يوم الروية وكان موسى عليه السلام يقول صلاته عن حمزة بن عبد الله عن ابي عبد الله عليه السلام
يوم الروية ويظنون ولا يفتون محرمون الحج فقال روى الحسن بن سعيد وعبد الرحمن بن سيار
قال لا اذا ركب الشمس وبعثت الشمس فنه روى الحسن بن سعيد وعبد الرحمن بن سيار
فقلت فله هدي قال لا الا ان كان يطوع ثم اما من فنه روى الحسن بن سعيد وعبد الرحمن بن سيار
البيعة والاصل من البيعة فنه صلاته عن حمزة بن عبد الله عن ابي عبد الله عليه السلام
وهو فانه الوقت فانه لا يفت عليه او يفت على طه ان لم يكن الماشي عرفات اذ افضى عليه منى
العرفه فنه روى الحسن بن سعيد عن صفوان بن يحيى وان لم يفت فنه روى الحسن بن سعيد وعبد الرحمن بن سيار
عن حمزة عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت قال رسول الله صلى الله عليه وآله انما عدا الله عليهم
بصير قال قلت لا يفت الله عليهم المرء عن حمزة بن عبد الله عن ابي عبد الله عليه السلام
يلعب عنه قال لا يفت الله عليهم المرء عن حمزة بن عبد الله عن ابي عبد الله عليه السلام
رواه حمزة عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت قال رسول الله صلى الله عليه وآله انما عدا الله عليهم
عليهم فنه روى الحسن بن سعيد عن صفوان بن يحيى وان لم يفت فنه روى الحسن بن سعيد وعبد الرحمن بن سيار
فان تطهرت طهات بالبيت وان لم تطهر فاد كان يوم الروية افاضت عليها الى واهل الحج من منى

[illegible]

50,

ہفت م

۱۶

كان يوم الترويه فردق وغلبوا كجرح الحزم ثم اصر مواضعه ثم صوابه في الموقف فاذا كان يوم الحرام وانه
واصلوا راسه ثم زوا به الميت ثم مروا بالحدم ان يطوف به بالميت وفي الصفا والمزن واذا لم يكن اليك
فليس من عليه او لا كان متنفذاً روى عن العثم عن ابن سنان عن عبد الله بن مسعود عن عبد الله بن مسعود
عليهم السلام قال تصوم عن الصبي وابه او المحدث هدا وكان متنفذاً **قال** الشيخ رحمه الله وصح عليه
ولا يجوز ان يحض عنه ولا اس ان يحضره من الصرون او المكن للصرون ان يحضره عن محمد بن عيسى
عن مرعي عن محمد بن سعد بن حلف قال سالت ابا الحسن عليه السلام عن رجل من الصرون يحض عنه فقال
لو اذالم يحضره الصرون ما يحض به عنه فان كان له ما يحض به عنه فليس يحضره حتى يحضره له وهو يحضر
الميت ان كان للصرون مال وان لم يكن له مال ولا عنه عن علي بن ابراهيم عن ابيه عن موهب بن عمار عن ابيه
عليهم السلام قال رجل من مات ولم يحج في الاسلام وله مال قال يحض عنه صرون لا مال له روى موسى بن
عن حماد بن عيسى عن ربيع بن محمد بن عيسى عن ابيه عن ابراهيم عن ابيه عن موهب بن عمار عن ابيه
ما رواه محمد بن الحسن الصفا عن محمد بن عيسى عن ابراهيم بن عوف قال كنت اليه سئله عن رجل من الصرون لم يحض
او يحضر كل واحد منهما على الحج عن حجه الاسلام لا ينبغي ذلك باسدي ان شاء الله فقلت صلى الله عليه
لا يحضر ذلك **قال** عليه السلام او كان للصرون مال فانه متى كان الامر على ذلك رآه لم يحضره ذلك وقد
رواه في حديث سعد بن حلف عن ابي الحسن موسى عليه السلام وعمل ايضا ان يكون قوله لا يحضر ذلك
يعني في الدنيا حج او السفر ان يحض عنه في ما ستر وجهه عليه السلام **قال** عليه السلام ما رواه موسى بن
عن محمد بن سهل عن ابيه عن علي بن ابي الحسن عليه السلام قال من حج عن انسان ولم يكن له مال يحج به احوال
حتى يروى انه ما يحض به وحض عليه **قال** الذي رواه موسى بن العثم عن عبد الله بن مسعود عن ابيه عن موهب
بن عمار عن ابيه عليه السلام قال حج الصرون بحري عنه وعن حلف عنه لا ينبغي ما ذكرناه لانه لا يسمع
يكون قوله عليه السلام بحري عنه او بعذر له مال له فاذا ستر وجهه عليه السلام حلف فالتصريح الاول
واما حديثه ذلك فانه محل محمل اكثر الاول مفضل وانما حكمه على المحل الاول والذي رواه محمد بن الحسن
عن احمد بن محمد بن عيسى عن ابيه عن ابي الحسن عليه السلام قال كنت اليه سئله عن رجل من الصرون لم يحضره
اي يحضره عنها حج الاسلام فقلت له وكانا منه صرون وكانت له صرون فذكر انك اقمه محضاً على الله اذا
كان لا يسأل في لا يجوز له ان يحض عنه الا بعد ان يحض عنه او على صرون لا مال له حيث ما قد مضى ولا
هذا الاول **قال** رواه محمد بن عيسى عن ابيه عن ابي الحسن عليه السلام عن ابيه عن موهب بن عمار عن ابيه
عن الناس قال لحج مع ابي واما صرون فقلت احب ان اجعل محضاً عن ابي فذا مات قال ذلك
في اسئال لك المحدثا عليه السلام فقال الناس لا في عداه ثم وانا سمعته جعلت فداك ان ابي هذا هو

واللهي؟

مصدق

[illegible]

المعالي
أحمد الدين

هو کسب الی عمل می باشد
عزیزه فخر انظم روی موی
ای قسم فواید از عثمان و فضل
بی بیار مح

فلم يصح وتبره به ولا تنى عليه وان قدم مكة وقد خرج هديه فان عليه الحج من قبل والقول بان قاتل النبي الى
مكة قال ان كانت حجة الاسلام بحج عنه وبغيره فانما هو تنى عليه **الحكم** من سعيه عن فضله عن موسى عن عمار قال سمعت ابا عبد الله
عليه السلام يقول الحضور على الصلوة ودخل الحضور هو المرفوض والمصدود وهو الذي نزل المشركون كارد وارسل
صلواته عليه واله ليس من مرض والمصدود دخل له التا والحضور لا يقل له التا والقارن اذا حضر فليس له ان يتبع
في العام انما بل عليه ان يعمل مثل ما دخل به **روى** يحيى بن سعيد عن النضر عن عاصم عن محمد بن عيسى عن ابي بصير
عن فضالة عن ابي عبد الله عن رفاعه عن ابي عبد الله عليه السلام انها قالوا لا ولكن يدخل مثل ما خرج منه موسى بن النعمان عن
الرضا عن موسى عن زرارة عن ابي جعفر قال اذا احضر الرجل فبغت يديه واذا ه راسه فقل ان يحرك
راسه فانه يدع في المكان الذي احضر فيه الرجل فبغت يديه او يطعم منه **الحكم** اي ان يترك سعيه
عن الحسن عن زرعة قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل احضر الحج قال فليست يديه ان كان من اهل بيته وماله
الذي وماله في يوم النحر اذا كان الحج وان كان في غيره فليتركه وانما عليه ان يودعهم تدركه فاد كان ذلك اليوم
قد وفا وان احضر في المعاد ايضا استأذنه ومن بغت يديه بطوعا فليقل عد اصابته في بخله فليتركه
ما حمله الحزم من التا والتا والطيب عنه **الحكم** لا يلبى فان فعل شيئا من ذلك كان عليه الكفارة **الحكم** اي ان يترك
موسى بن النعمان عن ابي عبد الله عن حماد عن ابي جعفر قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل بغت يديه في يوم النحر
بواحد من يديه هديهم وكره ان يترك يديه عليه ما حرم على الحزم في اليوم الذي واحد من يديه حتى يبلغ الذي عليه فقلت
ان احضر في المعاد والطريق ان يترك يديه ويحتاج ان يحل في اليوم الذي واحد من يديه فقلت ان يترك يديه
في اليوم الذي واحد من يديه **الحكم** عن زرارة عن ابي جعفر قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل بخل
الذي بطوعا قال بواحد من يديه بواحد من يديه فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد فاد كان ذلك اليوم
احضر في المعاد فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد
سالت عن ابي عبد الله عليه السلام قال ان اترك عتاس وعليا كما سعتان لله بهما من الدنيا ثم يدان وان عتاس بهما
من الافاق واعدا صاها وسعها بها وسعها بها **الحكم** ان كان نوبتها في يوم النحر عن كل بابك عن الحزم
ومحمد بن كلابك عن الحزم **الحكم** لا يلبى الا من كان حاجا او معتمرا عن زرارة عن ابي جعفر قال سالت ابا عبد الله عليه السلام
حادي قال ان اترك يديه بواحد من يديه فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد
لكن ان لم يترك يديه فليترك يديه **الحكم** ان كان نوبتها في يوم النحر عن كل بابك عن الحزم
سالت عن ابي عبد الله عليه السلام قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل بخل
الذي بطوعا قال بواحد من يديه بواحد من يديه فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد
سالت عن ابي عبد الله عليه السلام قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل بخل
الذي بطوعا قال بواحد من يديه بواحد من يديه فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد

ودان الصلوات وصحان وقال لا بأس بان يعطي من الطاهر وهي الحيا وحوا الطرف ولكن ان يصلي في الحيا او
امام الصلوات في الحيا فان فيه فعلا كثيرا **روى** محمد بن يعقوب عن عبد الرحمن بن عمار عن محمد بن عمار عن محمد بن عمار
لهم بن محمد بن عمار عن ابيهم بن شبة قال كتب الى ابي جعفر استاذنا عن امام الصلوة في الحيا من قبل ان كان
رسول الله صلى الله عليه وسلم حب اكل الصلوة في الحيا من قبل ان كان رسول الله صلى الله عليه وسلم حب اكل الصلوة في الحيا
عليه السلام ابا الحسن عليه السلام عن امام الصلوة والصلوات في الحيا من قبل ان كان رسول الله صلى الله عليه وسلم حب اكل الصلوة في الحيا
عن فضالة عن ابي عبد الله عن رفاعه عن ابي عبد الله عليه السلام انها قالوا لا ولكن يدخل مثل ما خرج منه موسى بن النعمان عن
الرضا عن موسى عن زرارة عن ابي جعفر قال اذا احضر الرجل فبغت يديه واذا ه راسه فقل ان يحرك
راسه فانه يدع في المكان الذي احضر فيه الرجل فبغت يديه او يطعم منه **الحكم** اي ان يترك سعيه
عن الحسن عن زرعة قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل احضر الحج قال فليست يديه ان كان من اهل بيته وماله
الذي وماله في يوم النحر اذا كان الحج وان كان في غيره فليتركه وانما عليه ان يودعهم تدركه فاد كان ذلك اليوم
قد وفا وان احضر في المعاد ايضا استأذنه ومن بغت يديه بطوعا فليقل عد اصابته في بخله فليتركه
ما حمله الحزم من التا والتا والطيب عنه **الحكم** لا يلبى فان فعل شيئا من ذلك كان عليه الكفارة **الحكم** اي ان يترك
موسى بن النعمان عن ابي عبد الله عن حماد عن ابي جعفر قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل بغت يديه في يوم النحر
بواحد من يديه هديهم وكره ان يترك يديه عليه ما حرم على الحزم في اليوم الذي واحد من يديه حتى يبلغ الذي عليه فقلت
ان احضر في المعاد والطريق ان يترك يديه ويحتاج ان يحل في اليوم الذي واحد من يديه فقلت ان يترك يديه
في اليوم الذي واحد من يديه **الحكم** عن زرارة عن ابي جعفر قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل بخل
الذي بطوعا قال بواحد من يديه بواحد من يديه فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد
احضر في المعاد فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد
سالت عن ابي عبد الله عليه السلام قال ان اترك عتاس وعليا كما سعتان لله بهما من الدنيا ثم يدان وان عتاس بهما
من الافاق واعدا صاها وسعها بها وسعها بها **الحكم** ان كان نوبتها في يوم النحر عن كل بابك عن الحزم
ومحمد بن كلابك عن الحزم **الحكم** لا يلبى الا من كان حاجا او معتمرا عن زرارة عن ابي جعفر قال سالت ابا عبد الله عليه السلام
حادي قال ان اترك يديه بواحد من يديه فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد
لكن ان لم يترك يديه فليترك يديه **الحكم** ان كان نوبتها في يوم النحر عن كل بابك عن الحزم
سالت عن ابي عبد الله عليه السلام قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل بخل
الذي بطوعا قال بواحد من يديه بواحد من يديه فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد
سالت عن ابي عبد الله عليه السلام قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل بخل
الذي بطوعا قال بواحد من يديه بواحد من يديه فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد فاد كان ذلك اليوم احضر في المعاد

بلغ مقالمه
الى الله تعالى

174

[illegible]

وادی

عن صف بن يحيى عن وهاب بن سالم عن صف بن ابي يحيى وحده وعنه عن ابي عبد الله عليه السلام
قال لو ان الناس تركوا الحج لكان على الوالى ان يكرههم على ذلك وعلى المعام عند ولور كوار صان الى الله عليهم
الكان على الوالى ان يكرههم على ذلك قال لم اولا انصفوا عليهم من حيث ما لا يثبت له من عتق عن محمد بن عبد الله
عن معوية بن وهب عن صف بن ابي يحيى وحده قال قلت لابي عبد الله عليه السلام انى رجل ذو امانة فادبني واجمع قال نعم ابو
اصقل حرقى الله من كوزى اى من سقى عن محمد بن عبد الله عليه السلام عن صف بن ابي يحيى وحده قال قلت لابي عبد الله عليه السلام انى رجل
عليه السلام نعم عليك السلام ويقول لك ما لك لا تحج استعرض وجهي فالتزم به من اكره من انى ادا كان له وجه بعضي
دنه منه فاما من لم يكن له ذلك فلا يسنن له **الحج** على ذلك محمد بن محمد بن عيسى عن عبد الله بن محمد بن عبد الله
ترجمته قال سالت ابا الحسن عليه السلام عن الرجل عليه دين يسوق وجهي قال ان كان له وجه في ماله فلا بأس به وعنه
عن ابي عبد الله عليه السلام عن صف بن ابي يحيى عن محمد بن ابي بكر الواسطي قال سالت ابا الحسن عليه السلام عن الرجل
وجه فامران له كان له حلف طهره فان اصدق ته صرت ادى عنه فلا بأس له من عتق عن محمد بن عبد الله
بن عمار عن عبد الله بن الحسن بن حماد بن طلحة عن عيسى بن ابي بصير قال قال لي اوصف لي محمد بن عبد الله عليه السلام
ان استطعت ان ااكل اكره والالح ووجه في كل سنة فافعل وعنه عن البراء بن عازب رفع الحديث الى ابي عبد الله
عليه السلام قال له ما فلان اكل البسقة في الحج فاستطاع الحج ولا يكثر البسقة في الحج وعنه عن محمد بن يحيى
عن ابن ابراهيم عن صف بن ابي يحيى عن محمد بن ابي بكر الواسطي قال لا عرفة الا لكاه قوله فاعرفه المالك اى ارفض
الاصراع في عرفة المالكاه فاما الاصراع على الطريق الاكساب والوقاية من هذا اليوم فبما روي في الحديث
فمنذ وما اليه روي عنه له من عتق عن محمد بن ابي بكر الواسطي عن محمد بن ابي بكر الواسطي عن محمد بن ابي بكر الواسطي
عنه عليه السلام قال حج رسول الله صلى الله عليه واله عشرين حج محمد بن الحسن الصفار عن النبي عن محمد بن ابي بكر
بن يعقوب عن ابي ابي بكر الواسطي عن ابي عبد الله عليه السلام قال حج رسول الله صلى الله عليه واله عشرين حج
في الوداع فكون حج الوداع الا وقد حج ذلك له من عتق عن محمد بن ابي بكر الواسطي عن محمد بن ابي بكر الواسطي
بن يعقوب عن ابي عبد الله عليه السلام قال حج رسول الله صلى الله عليه واله عشرين حج محمد بن الحسن الصفار عن النبي عن محمد بن ابي بكر
فمن روي في الحديث عن ابي عبد الله عليه السلام قال حج رسول الله صلى الله عليه واله عشرين حج محمد بن الحسن الصفار عن النبي عن محمد بن ابي بكر
وقد حج بكه من فقهه من حج لغيره من عتق عن محمد بن ابي بكر الواسطي عن محمد بن ابي بكر الواسطي عن محمد بن ابي بكر الواسطي
محمد بن ابي بكر الواسطي عن ابي بكر الواسطي عن ابي بكر الواسطي عن ابي بكر الواسطي عن ابي بكر الواسطي عن ابي بكر الواسطي
رفعه قال من حج من مكة وهو لا يري العود اليه فدون اجله وذا غداية وعنه عن محمد بن ابي بكر الواسطي
بن عبد الله عليه السلام قال ان من من معونة لغيره من حج فاعرفه المالك اى ارفض
الحج والبراءة من بعض ابيه وعنه واما من حج فافعل اى من حج فافعل اى من حج فافعل اى من حج فافعل اى من حج فافعل

[illegible]

بمكة البطحاء هو وصحابه ولعزل الدواب لما كان يوم الرهبة عند رؤا النفس من الناس ان يغفلوا ويغفلوا
وهو قول الله تعالى الذي انزل على نبيه واسمعوا له يا اهلهم فخرج النبي وصحابه مهملين الحج حتى اتوا بني نضلة
والعصر والعرب والفت الاخضر والفجرم غدا والناس معه وكان قريش بعض من المردلة وهي جمع ومعون
ان يصطوب منها فاصلى رسول الله صلى الله عليه وآله وقريش رجوان يكون افاصة مرحب كان يصطوب قارل
اسم على نبيه واصطوب من مكانهم حتى انتهى الى نمر وهي بطن عزة تحبال المراكب فضرب قبضه وضرب الناس اخيه
عندها فلما زالت الشمس فخرج رسول الله صلى الله عليه وآله ومعه فتيه وقد اغتسل وقطع التلعة حتى وقف
بالسند فوعظ الناس وارهم فيها هم ثم صلا الظهر والعصر اذان واحد واقام حتى تصفوا الى الموقف
سقط الناس سددون احصاف فانه يقولون الى جنبها فهاها فتعلوا مثل ذلك قال ايها الناس اليه
موضع احصاف فافى للموقف ولكن هذا كله موقف واوى سدا الى الموقف ففرق الناس وقيل مثل ذلك
موقف حتى وقع العرض فصرع الشمس ثم افاض وارفاض الربعة حتى انتهى الى المردلة وهي المشرك الجرم فصرع الحرب
والفت الاخضر اذان واحد واقام حتى صلا الفجر وتخلل صغفاني هاشم بالليل وارهم
لما رموا بحجره العقبه حتى تطلع الشمس فلما اصابته النهار افاض حتى انتهى الى بني قريش عن العقبه وكان الذي
الذي جاءه رسول الله صلى الله عليه وآله صلى الله عليه وآله اربعاء وشباب وجاء على عليهم اربع وثلثين
فكبر رسول الله صلى الله عليه وآله وسيقوا وجاء على عليهم اربع وثلثين فلو عمر على اربعاء وثلثين واربعة
صلى الله عليه وآله ان يوجد من كل بيته منها حذوق ومن لحم ثم نظر حتى برئته فخرج فاكل رسول الله صلى الله عليه وآله
وعلى وحسبنا من رجاها ولم يعطوا الا اربعين حلوه ولا حلاها ولا ملاها وانصرفت به وحلق ومار النبوة
وجاء الى بني قدامها حتى كان اليوم الثالث من احرابام البشري ثم ربي الحار ونفر حتى انتهى الى الاربعة فالت
له عاتية ان رسول الله صلى الله عليه وآله رجع بشتاك الحج ومن معارضه حج فقام بالاربعة وبعث معا عدا الرخص في بكر الى السقيم
فاهلكوا من حجاب وطاف بالبيت وصليت ركعتين عند مقام اراهم وسعد بن الصفا والمرقوم است
التي صلى الله عليه وآله فادخل من بيته ولم يدخل المسجد ولم يطف بالبيت ودخل من اعلا بمكة من عتبة
وخرج من اسفل مكة من ذي طوى لمعوف بن زيد عن ابي عمير عن معوية عن ابي عبد الله قال الذي كان على
رسول الله صلى الله عليه وآله حاجه من حديث الحرامى الاسلمى والذي خلق راس النبي يوم كذبته قريش
نبي امية الحرامى والذي خلق راس النبي في محبة عمر بن عبد الله بن حارث بن ابراهيم بن عوف بن قحج بن عدي
كوف قال فلما كان في حجر رسول الله صلى الله عليه وآله وهو عليه وآله وهو عليه وآله قال فمضى رسول الله صلى الله عليه وآله
في ذلك الموضع فقال عمر وابو بكر فاصلا من الله عظماء عظماء على قال وكان عمر بن عبد الله
هو رجل لرسول الله صلى الله عليه وآله فقال له رسول الله صلى الله عليه وآله ما تمر ان الرجل اليك شري

الاستقامتين

عن احمد بن محمد بن عيسى قال سالت عن رجل اشرك بالله في يوم النحر فاشرك بالله في يوم النحر قال قد كنت
رمتي كلين ولكنني تركت ذلك فقلت له فقلت قد اكرمته قال قد اكرمته في يوم النحر فقلت له فقلت قد اكرمته في يوم النحر
صفت عن احمد بن محمد بن عيسى قال سالت عن رجل اشرك بالله في يوم النحر فاشرك بالله في يوم النحر قال قد كنت
نعم عار عن له عداوة عليه السلام عن الملوكة المنعم قال عليه السلام في الرجل يمشي في يوم النحر فاشرك بالله في يوم النحر
عن النكوي عن صفوان بن ابي عمير عن علي بن ابي حمزة عن رجل من بني النضير قال سالت عن رجل اشرك بالله في يوم النحر
بذنه من الاكل لعله عن الحسن بن علي بن فضال عن عرواد بن ابي عن رجل من بني النضير قال سالت عن رجل اشرك بالله في يوم النحر
من الملوكة واصبه في ذراعه قال اذ لم يجد من سواه قال لم يجد من سواه قال لم يجد من سواه قال لم يجد من سواه
اسحق بن عمار عن له عداوة عليه السلام قال قلت له الرجل يخرج مخرج وعليه شيء عليه فيه دم حمره ان يدركه اذا
رجع الى اهله قال نعم وقال فما اعلم بصدوق محمد بن عيسى عن الحسن بن علي بن فضال عن ابي بصير عن الحسن
الطاطري قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل اشرك بالله في يوم النحر فاشرك بالله في يوم النحر قال قد كنت
انه قال يقول عدا مملوكا لا بعد عن عني قال محمد بن الحسن الملقب بالعمري قال لا يجب عليه الذبح وهو محرم منه
ان امره بالصوم بدل عليه ما رواه محمد بن علي بن سعد عن سعد بن سعد عن سعد بن سعد عن سعد بن سعد
ان سمع قال ان سيب فادع عنه وارسل فقم فليعلم ما ما رواه العباس بن علي بن سعد عن سعد بن سعد عن سعد بن سعد
عن فضل بن سيار عن يونس بن عيسى قال قلت لابي عبد الله عليه السلام انك لما قد عمو اعلينا ان
يدع عنه قال قلت له فقال الملوكة لا حرج له ولا عيب ولا شيء عليه من الصوم فقلت له انك لما قد عمو اعلينا ان
وتكلم فيه ما قد سالت النوفلي عن النكوي عن صفوان بن ابي عمير عن علي بن ابي حمزة عن رجل من بني النضير
رجع خبر من انك مملوك محمد بن عيسى عن الحسن بن علي بن فضال عن يونس بن عيسى عن سعد بن سعد عن سعد بن سعد
عبداً عليه السلام قال قلت له سالت في الغنم بذنه فاشرك بالله في يوم النحر قال لا يجب عليه الذبح وهو محرم منه
اهديت لنا ولصدق قلت علي بن عيسى عن احمد بن محمد بن عيسى عن علي بن ابي حمزة عن رجل من بني النضير
لصنع قال ان ابي انا رجل قد جعل حارسه هدايا للكهنة فقال له مومن يا قوم على النحر فاشرك بالله في يوم النحر
نه نعمته او قطع او يقطع طعامه فليات فلان بن فلان وامر ان يعطى اولاً فاولاً حتى تصدق ثم اكرمه اكرههم
في مهر بار في اخوة علي وادع عن عرواد بن ابي عن رجل من بني النضير قال سالت عن رجل اشرك بالله في يوم النحر
فاصبنا شاة بعد شاة فلا درجنا استنا وتركنا مسانها قال في كبر ابا عبد الله عليه السلام قال قلت له انك لما
سبني ان يدعوا بني الصبيان ويصوموا اثم على استكم فاذا لم يفعلوا فليضرب عن كل صبي سبع وثلثمائة
بن فضل عن عيسى بن عكرام عن له نصير قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن رجل اشرك بالله في يوم النحر
لصم الله له الامام حتى اذا كان بعد الفجر وجد عنته اندع او يصوم هل لا بل يصوم قال لا بل يصوم فان ايام الذبح

[illegible]

[illegible]

انكى من سئل عن صفوان وفضاله في العلم في برش عن محمد بن مسلم عن علي بن جعفر عن صفوان
 عن صفوان عن حاتم عن علي بن عبد الله عن ابنه قال لا رجل في طبرستان كان لكل واحد منها طعام عند صاحبه لا
 كل واحد منها لم عند صاحبه قال كل واحد منها لصاحبه كل عندك قال لا من
 نزلك اذ ارضاه قال صفوان حدثه وطالب به انفسها عنه عن ابنه عن حاتم عن صفوان
 عن عبد الله عن علي بن عبد الله عن في الرجل يكون عليه الفضة فقال اذا كان بطنه
 من صاحبه فلا تلبس عنه عن ابنه عن غير والشم من في غير والشم من في غير عن علي بن في عن قال قلت لابي
 ارحمن في رجل يهودي او نصراني كانت له عذري اربع اقب درهم مات اخو له ان اصله ورثه ولا
 اعلم كم كان قال لا يجوز حتى يخرجهم عنه عن محمد بن خالد عن ابنه عن عمرو بن مرزوق عن ابي
 رباح عن عبد الله عن علي بن رجل ضمها ثم صاح على بعض اصحابه قال ليس له الا الذي صاح عليه عنه
 عن فضاله عن ابيان عن حمزة عن علي بن عبد الله قال قلت لابي الرجل يكون له على الرجل الدرهم فيقول له
 فيقول ان رجل الاجل في الرجل في النصف فحق على ان اصح منك النصف ايجل ذلك لو احدثتها قال نعم
 عنه عن فضاله عن ابيان عن محمد بن مسلم عن علي بن جعفر عن ابنه عن علي بن عبد الله عن علي بن عبد الله
 انها قال في الرجل يكون عليه الفضة الى الاجل مني فانه يقول اني لم اجد في الذي كذا وكذا واضح
 عليك نصته او يقول العدل بعضا واعدك في الاجل فهاشي قال لا اري به ما سالم بن عبد الله عن ابي
 يقول اني نكح روثا او اكلت من نطلمون ولا تظلمون عنه عن ابنه عن غير عن حاتم عن ابي جعفر عن علي بن النعمان
 عن علي بن الصباح جيب عن علي بن عبد الله عن في رجل استمر في مالي فربما فيه رجا وكان في المال روثا
 قال احد ما لصاحبه اعطى راس المال والدرهم ونحوي فقلت لا مني به اذ استرط و
 ان كان شرط ما لى كتابه استمر في الكتاب به عن رجل عنه عن علي بن النعمان عن ابنه عن سليمان
 بن خالد قال قلت لابي عبد الله عن في رجل كان له مال مائة ومائة منقوش عنها فاستأمنه سنة ما كان
 مائة مائة وما كان عابا عنها فقلت نصيب احدها ما كان عليه عابا واستأمنه سنة فقلت اني ارد على صاحبه
 قال نعم ما يدب بانه عنه عن ابنه عن غير عن حاتم عن علي بن عبد الله عن علي بن عبد الله عن علي بن عبد الله
 لعبد محمد عن محمد بن ابي جعفر عن محمد بن عبد الله عن عمرو بن مرزوق عن علي بن عبد الله عن علي بن عبد الله
 عن علي بن عبد الله عن علي بن عبد الله عن علي بن عبد الله عن علي بن عبد الله عن علي بن عبد الله
 الدرهمان له وقال الفها مني وشك في قال ابو عبد الله عليه السلام ما احد الا وهو لم يزل في

[illegible]

١٥٠
 ١٥١
 ١٥٢
 ١٥٣
 ١٥٤
 ١٥٥
 ١٥٦
 ١٥٧
 ١٥٨
 ١٥٩
 ١٦٠
 ١٦١
 ١٦٢
 ١٦٣
 ١٦٤
 ١٦٥
 ١٦٦
 ١٦٧
 ١٦٨
 ١٦٩
 ١٧٠
 ١٧١
 ١٧٢
 ١٧٣
 ١٧٤
 ١٧٥
 ١٧٦
 ١٧٧
 ١٧٨
 ١٧٩
 ١٨٠
 ١٨١
 ١٨٢
 ١٨٣
 ١٨٤
 ١٨٥
 ١٨٦
 ١٨٧
 ١٨٨
 ١٨٩
 ١٩٠
 ١٩١
 ١٩٢
 ١٩٣
 ١٩٤
 ١٩٥
 ١٩٦
 ١٩٧
 ١٩٨
 ١٩٩
 ٢٠٠
 ٢٠١
 ٢٠٢
 ٢٠٣
 ٢٠٤
 ٢٠٥
 ٢٠٦
 ٢٠٧
 ٢٠٨
 ٢٠٩
 ٢١٠
 ٢١١
 ٢١٢
 ٢١٣
 ٢١٤
 ٢١٥
 ٢١٦
 ٢١٧
 ٢١٨
 ٢١٩
 ٢٢٠
 ٢٢١
 ٢٢٢
 ٢٢٣
 ٢٢٤
 ٢٢٥
 ٢٢٦
 ٢٢٧
 ٢٢٨
 ٢٢٩
 ٢٣٠
 ٢٣١
 ٢٣٢
 ٢٣٣
 ٢٣٤
 ٢٣٥
 ٢٣٦
 ٢٣٧
 ٢٣٨
 ٢٣٩
 ٢٤٠
 ٢٤١
 ٢٤٢
 ٢٤٣
 ٢٤٤
 ٢٤٥
 ٢٤٦
 ٢٤٧
 ٢٤٨
 ٢٤٩
 ٢٥٠
 ٢٥١
 ٢٥٢
 ٢٥٣
 ٢٥٤
 ٢٥٥
 ٢٥٦
 ٢٥٧
 ٢٥٨
 ٢٥٩
 ٢٦٠
 ٢٦١
 ٢٦٢
 ٢٦٣
 ٢٦٤
 ٢٦٥
 ٢٦٦
 ٢٦٧
 ٢٦٨
 ٢٦٩
 ٢٧٠
 ٢٧١
 ٢٧٢
 ٢٧٣
 ٢٧٤
 ٢٧٥
 ٢٧٦
 ٢٧٧
 ٢٧٨
 ٢٧٩
 ٢٨٠
 ٢٨١
 ٢٨٢
 ٢٨٣
 ٢٨٤
 ٢٨٥
 ٢٨٦
 ٢٨٧
 ٢٨٨
 ٢٨٩
 ٢٩٠
 ٢٩١
 ٢٩٢
 ٢٩٣
 ٢٩٤
 ٢٩٥
 ٢٩٦
 ٢٩٧
 ٢٩٨
 ٢٩٩
 ٣٠٠
 ٣٠١
 ٣٠٢
 ٣٠٣
 ٣٠٤
 ٣٠٥
 ٣٠٦
 ٣٠٧
 ٣٠٨
 ٣٠٩
 ٣١٠
 ٣١١
 ٣١٢
 ٣١٣
 ٣١٤
 ٣١٥
 ٣١٦
 ٣١٧
 ٣١٨
 ٣١٩
 ٣٢٠
 ٣٢١
 ٣٢٢
 ٣٢٣
 ٣٢٤
 ٣٢٥
 ٣٢٦
 ٣٢٧
 ٣٢٨
 ٣٢٩
 ٣٣٠
 ٣٣١
 ٣٣٢
 ٣٣٣
 ٣٣٤
 ٣٣٥
 ٣٣٦
 ٣٣٧
 ٣٣٨
 ٣٣٩
 ٣٤٠
 ٣٤١
 ٣٤٢
 ٣٤٣
 ٣٤٤
 ٣٤٥
 ٣٤٦
 ٣٤٧
 ٣٤٨
 ٣٤٩
 ٣٥٠
 ٣٥١
 ٣٥٢
 ٣٥٣
 ٣٥٤
 ٣٥٥
 ٣٥٦
 ٣٥٧
 ٣٥٨
 ٣٥٩
 ٣٦٠
 ٣٦١
 ٣٦٢
 ٣٦٣
 ٣٦٤
 ٣٦٥
 ٣٦٦
 ٣٦٧
 ٣٦٨
 ٣٦٩
 ٣٧٠
 ٣٧١
 ٣٧٢
 ٣٧٣
 ٣٧٤
 ٣٧٥
 ٣٧٦
 ٣٧٧
 ٣٧٨
 ٣٧٩
 ٣٨٠
 ٣٨١
 ٣٨٢
 ٣٨٣
 ٣٨٤
 ٣٨٥
 ٣٨٦
 ٣٨٧
 ٣٨٨
 ٣٨٩
 ٣٩٠
 ٣٩١
 ٣٩٢
 ٣٩٣
 ٣٩٤
 ٣٩٥
 ٣٩٦
 ٣٩٧
 ٣٩٨
 ٣٩٩
 ٤٠٠
 ٤٠١
 ٤٠٢
 ٤٠٣
 ٤٠٤
 ٤٠٥
 ٤٠٦
 ٤٠٧
 ٤٠٨
 ٤٠٩
 ٤١٠
 ٤١١
 ٤١٢
 ٤١٣
 ٤١٤
 ٤١٥
 ٤١٦
 ٤١٧
 ٤١٨
 ٤١٩
 ٤٢٠
 ٤٢١
 ٤٢٢
 ٤٢٣
 ٤٢٤
 ٤٢٥
 ٤٢٦
 ٤٢٧
 ٤٢٨
 ٤٢٩
 ٤٣٠
 ٤٣١
 ٤٣٢
 ٤٣٣
 ٤٣٤
 ٤٣٥
 ٤٣٦
 ٤٣٧
 ٤٣٨
 ٤٣٩
 ٤٤٠
 ٤٤١
 ٤٤٢
 ٤٤٣
 ٤٤٤
 ٤٤٥
 ٤٤٦
 ٤٤٧
 ٤٤٨
 ٤٤٩
 ٤٥٠
 ٤٥١
 ٤٥٢
 ٤٥٣
 ٤٥٤
 ٤٥٥
 ٤٥٦
 ٤٥٧
 ٤٥٨
 ٤٥٩
 ٤٦٠
 ٤٦١
 ٤٦٢
 ٤٦٣
 ٤٦٤
 ٤٦٥
 ٤٦٦
 ٤٦٧
 ٤٦٨
 ٤٦٩
 ٤٧٠
 ٤٧١
 ٤٧٢
 ٤٧٣
 ٤٧٤
 ٤٧٥
 ٤٧٦
 ٤٧٧
 ٤٧٨
 ٤٧٩
 ٤٨٠
 ٤٨١
 ٤٨٢
 ٤٨٣
 ٤٨٤
 ٤٨٥
 ٤٨٦
 ٤٨٧
 ٤٨٨
 ٤٨٩
 ٤٩٠
 ٤٩١
 ٤٩٢
 ٤٩٣
 ٤٩٤
 ٤٩٥
 ٤٩٦
 ٤٩٧
 ٤٩٨
 ٤٩٩
 ٥٠٠
 ٥٠١
 ٥٠٢
 ٥٠٣
 ٥٠٤
 ٥٠٥
 ٥٠٦
 ٥٠٧
 ٥٠٨
 ٥٠٩
 ٥١٠
 ٥١١
 ٥١٢
 ٥١٣
 ٥١٤
 ٥١٥
 ٥١٦
 ٥١٧
 ٥١٨
 ٥١٩
 ٥٢٠
 ٥٢١

عن صف عن ابيه عن عمه قال قال صلى الله عليه وسلم اني به فقال صدقوا بعينه اوتوا الناس اليه العشرة كما ياكل بيضاء من
قوله عن صف عن محمد بن ابراهيم عن عبيد الله بن نعيم عن ابي عبد الله عن علي بن محمد عن صف عن ابيه عن ابيه عن ابيه
ان قال لا يجزى على نكاح الا نكاح والولد قلت بحبل فالمرأة قال وروى عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
واظن ما نكح صليها اياها من بعد واطلقها قال قلت بحبل من قبل على نكاح الا نكاح قال ان احسن علم
كان ذلك خلاف الرواية محمد بن عوف عن محمد بن ابراهيم عن الفضل بن شاذان عن ابي عبد الله عن محمد بن
قال قلت بحبل فالمرأة قد روي عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
عن محمد بن الحسن عن محمد بن عبد الله بن هلال عن صف عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
نواظرا لظنهم وصدقته فوفا ولم يعلم بذلك حتى قطع كيف النكاح ذلك قال افضل ثوبك واللاه اي صاحبك
ما روى صف عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
عن الحسن بن علي عن رفاعه القاش عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
المناج لها وادعى الرجل ان المناج له قال كان له ما لرجل ولا ما يكون للنساء وما يكون للرجال والنكاح منتهى
عن علي بن محمد العاشاني عن الحسن بن محمد عن سلمان بن داود الكوفي عن عبد الرحمن بن محمد بن داود بن ابي
ابا عبد الله عليه السلام عن احد ارضاء صف عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
استباط قال قلت قلت ان امرئ من اهل البيت يزوج ابنته لرجل من اهل البيت فماذا يصنع قال لا يصنع
ان نكحته البلد او كان ذلك فاسقة في امرك فاذا امكنك في ذلك فافعل فان النكاح في غير النكاح عن ابيه
رفيع قال قال رجل الى عمر بن الخطاب ان امرأته بارعة فقال له ما فعلها قال كان سفيان بن علفي قال له عمر ان
كنت ممنوع النكاح ومن في غير حاجتي واني اواب الى لطفان فديانك منك فقال له امير المؤمنين ع لست بك
الى فقال له عمر انه فاسق فاسق فاسق فاسق فاسق فاسق فاسق فاسق فاسق فاسق فاسق فاسق فاسق فاسق فاسق فاسق
والا فلا تنكحك عنه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
السعي قال قلت لابي عبد الله ع عن صف عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
فها قال اما اخرج الرجل من اهل بيته فخرج بالزوج فخرج بالزوج فخرج بالزوج فخرج بالزوج فخرج بالزوج فخرج بالزوج
انكح عن صف عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
الناس انوارا ولا يفتوا الناس الا بالعلمون قال رسول الله ع والة فقال فلا الى منه الى عمر وقد قيل فولا
موضع غير موضع ولا ربه عليه فام عبد الله ع والة وروى عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
قال قال علي بن ابي طالب ع والة وروى عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه

عن الحسن بن ابراهيم عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
وذكر ان ابيه ع والة لم ينظر في حديث ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
الحسن بن الحسن بن علي بن فضال عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
حله بعينه ع والة من قبل ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
عن صف عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
قال له ابو عبد الله ع كيف يضمن بالتمتع ان هذا الواحد قال صف عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
نكح عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
واضاف لغيره عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
وهو عاب وتكون العات على ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
في هذا واحد ما روي عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
كان من منع الرجل فلرجل وما كان من منع النكاح وما كان من منع النكاح وما كان من منع النكاح وما كان من منع النكاح
ثم ترك هذا القول في المراه بركة الصبي من رجل الرجل لوان رطلا اصاب رطلا فادع من منع النكاح فله النكاح
كذلك المراه تكلف النكاح ولا فاسق من رجل ورجع الى قول ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
ما حدث في سنة ثم ترك هذا القول ورجع الى قول ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
عنه المناج من المراه الا ان نعم الرجل النكاح فله النكاح من رجل النكاح من رجل النكاح من رجل النكاح من رجل النكاح
لمناع وعن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
نعم قد قيل في واحد ما روي عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
ابو عبد الله ع والة من قبل ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
سواء عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه عن ابيه
ليلى بمقام رجع عنه فقلت اني لمع انما في مناع الرجل المراه اذ اصاب احداهما فادع ربه النكاح وورثه
الحق او طلقها الرجل فادع الرجل وادع المراه اذ اصاب احداهما فادع ربه النكاح اما اول ذلك فمضى ونكح

د

و در اصل می و بیستی که پس از
حسنه دعدا رویا و حشر باشد
اشفاق در حق

ویرجی

قال فقال العباس ما بك يا بني ما احدث فيك في القضاية واثاكي وطرح العصبه واطل التعم قال ابو بكر
ترعناش وما عسى ان اقول لرجل فضل الكتاب السنه قال فاستوى العباس حاله قال وكيف فضل الكتاب
والسنه فقال ابو بكر ان البصير والذليل لا يفرق بين فضل الكتاب والسنه بل يفرق بين فضل الكتاب والسنه
رسول الله صلى الله عليه واله المراف قال فقال له العباس ما بك فطمح رسول الله صلى الله عليه واله احدى فقال
ما اصدقك من ذلك رسول الله صلى الله عليه واله ما صنع فاصنع رسول الله صلى الله عليه واله الا اكنى عيالك ان اصابه عيالك
الا اربع اشهر او سنه اشهر فلم اصد به عنه عن محمد بن يحيى بن ابي الخطاب عن وهيب بن صفوان عن ابي بصير
قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن الرجل يدبر عملا له وعليه دين فزار احرا ليدبره وان كان دين
في حقه منه فلا يتركه عليه عنه عن علي بن محمد عن النعمان بن داود المعمرى قال
اصبر في عهد العوز بن محمد الدروردي قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن احدث ارضا فترى فيها نبيها قال برقع
وبسبب الترسالي صاحبها ليس يورث ظالم حتى يموت قال قال رسول الله صلى الله عليه واله ان احدث ارضا فترى فيها
كلفت ان تتركها الى الخضره عن علي بن محمد عن النعمان بن داود المعمرى عن محمد بن
عن عبد الحميد السعدي عن ابي عبد الله عليه السلام قال سمعت رسول الله صلى الله عليه واله يقول ان من رزق
يهود واكثر الكرمه ذلك فافانما احدث هذه المراه على رجل ليعلم انه رزقها بول راسه ورسوله
بوفاء وما ان الله من الزوج ولا يفتل عنه المراه لان الزوج قد اكل من رزقها المراه ويرى انها قد
الطاع فلا يصدق فضل عنها الا يوفى فضل وقها او رزقها عنه عن محمد بن يحيى بن ابي الخطاب عن
محمد بن اسلم الجعفي عن عيسى بن عبد الرحمن عن ابي الحسن عليه السلام قال سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول
وليس له مال في الدنيا ولا ثباته ان يهودا لم ياتوا ولا عليه من نفاق ان اصاب الرجل من الخصال التي كان يهودا
اوليا دبه الفاعل فاني وان ارادوا ليس لهم ذلك حتى يصبوا الدماء والاولاد عنه عن محمد بن يحيى بن ابي الخطاب
عن الحسن بن رباط عن يحيى الارزقي عن ابي الحسن عليه السلام قال سمعت رسول الله صلى الله عليه واله يقول ان من رزق
اربعه ابيض دسه قال نعم اما اصدوا دسه عنه عن محمد بن يحيى بن ابي الخطاب عن محمد بن سنان عن ابي بصير
قال مرنا الفضل والما وحسن مساجد في ثبات فوقف علينا سائعه ثم قال فقالوا الي المزل فامسها قال
مينا ما عابه درهم ووقها النار عنك حتى استوفى كل واحد منكم صاحبها قال اما ان كنت حرا
وتكن ابا عبد الله عليه السلام اداسا في الدخان من ابي سنان بن ابي ابي عبد الله عليه السلام قال فقالوا الي المزل فامسها قال
عبد الله عليه السلام عنه عن محمد بن عيسى عن ابي عبد الله عليه السلام قال سمعت رسول الله صلى الله عليه واله يقول ان من رزق
قال ليس في الايمان عيب عنه عن محمد بن عيسى عن ابي عبد الله عليه السلام قال سمعت رسول الله صلى الله عليه واله يقول ان من رزق
عن رجل كثر به الكفار وورثه الكفار قال فقالوا الي الكفار فاصنع فانهم رزقوا من الكفار فاصنع فانهم رزقوا من الكفار فاصنع

لديان

ان

ان يعقب الذي ذهب امره على امره غير معنى رزقه يعقب فادار زوج امره عندها فان على الامام ان
يعطيه مهرها مهر امره الداهية قلت فكيف صار المؤمنون ردونها على زوجها نعم فعل منهم وديان
وعلى المؤمنين ان ردوا على زوجها ما اتى عليها ما نصيب المؤمن من مال زوجها عليه اصابوا من الكفار انهم
لان على الامام ان يحرم حرامه من تحت يده وان حصره القسمة وله ان يستبدل ما منه شئ من فضل القسمة وان لم ي
يذكر حاكم شئ يعينه بينهم وان لم يبق شئ لم يبق شئ عليه عنه عن محمد بن عيسى عن صفوان بن يحيى عن ابي بصير
عن ابي عبد الله عليه السلام قال سمعت رسول الله صلى الله عليه واله يقول ان من رزقها المراه ويرى انها قد
لا يتركها ولا يتركها من رزقها المراه لان الزوج قد اكل من رزقها المراه ويرى انها قد
ابنه ثم ان الرجل هلك بعد وقوع بني الحارثيين وبني العلام كلامها واحدا منها قلت له انك تشك حارثك واما
اما اسرنا لك ابونا من لنا الذي دفعه الى فلان فاسمى منه حارثه فانت شكها واما الاكل كذا وشك العبي
ر حارثه فاسمى من لنا الذي دفعه الى فلان فاسمى منه حارثه فانت شكها واما الاكل كذا وشك العبي
قال فديان حارثه اذ كان هو الذي اعطى وهو الذي احدث عنه عن محمد بن يحيى بن ابي الخطاب عن محمد بن
نصر عن حاكم بن عثمان عن ابي عبد الله عليه السلام قال سمعت رسول الله صلى الله عليه واله يقول ان من رزقها
والامام يبعده حكمه وهو دوا عدل فادعيت ما حكم به رسول الله صلى الله عليه واله واما في حديثك فلا تسئل عنه
عنه عن الحسن بن محمد بن موسى الحارثي عن عباد بن كليب عن ابي عبد الله عليه السلام قال سمعت رسول الله صلى الله عليه واله يقول ان من رزقها
عليه السلام ان رجلا اسفدى عليا ثم علم رجل قال افترى علي قال علي عليه السلام لا يصدق احد منكم ما يقول
لا يصدق احد منكم ما يقول قال فقلت لا يصدق احد منكم ما يقول قال علي عليه السلام لا يصدق احد منكم ما يقول
عن جعفر بن محمد عن ابي عبد الله عليه السلام قال سمعت رسول الله صلى الله عليه واله يقول ان من رزقها
عليه السلام لا يصدق احد منكم ما يقول قال فقلت لا يصدق احد منكم ما يقول قال علي عليه السلام لا يصدق احد منكم ما يقول
ان عليا ثم قال حسن الامام بعد اذ علم عنه عن علي بن محمد عن النعمان بن داود المعمرى عن محمد بن
عن صفوان بن يحيى قال سالت ابا عبد الله عليه السلام قلت من نعم اكد سلطان او انماضي قال اقامه اكد
اليه الحكم وروى الاضيق من ثباته قال فضي امر المؤمنين عا ان اخطى القضاء او دم او قطع فهو على
نصف مال المثل وروى عاصم بن حميد عن محمد بن عيسى عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال كان لرجل على عبد رسول الله
عليه السلام حارثان فولدوا جميعا لهما واحد اصبها انسانا والاخرى متاعه من صاحبها النصف ونصف منها
في الممده الذي فيه الان واخذت ابنا فقال صاحبها الحسن الان اخي وهاك صاعه الان الان اخي فهاك
هاك صاعه الان الان اخي فهاك صاعه الان الان اخي فهاك صاعه الان الان اخي فهاك صاعه الان الان اخي فهاك
ان قال وجد علي عهد رسول الله صلى الله عليه واله من رزقها المراه ويرى انها قد

فصل الثانی وادابها و غیره و کتاب و امس للناظران معرو و حکم

بسم الله الرحمن الرحيم

[illegible]

ارد

اودت ان الاضلاع قال فليدع الدواح الى العك غنة عن المحال على حسن من على في عان الى الطبار قال قلت
 لا يعبدا له عليه السلام انه قد دس عليه ونور في بال يدي وعبدا له كثير فقال ابو عبد الله عليه السلام اذ اذيت
 فافهم ما جاتوك وارض بساطك وضع مراكب وتضع لوزي ركب فلان قد تم مع ما به وتطيط طه وضع
 مراكب معي فصوله من حصرانه بال نفس منه قليل ولا اكثر من المباح ولا عند بني قال في رجل قال كسر
 لي ثوبا فاسري له واحد منه وصاد البر اليه ثم جاءه بلغ فقال اسري له ثوبا قال قلت لابي الحسن عليه السلام
 ثوبا فاحد منه فصاد في يد وكذا كذا بضع الحان واحد بضع من بعض ثم جازل فقال ما اعان عندك
 عندك ما اهل اسري شي واوجرك منه سنة قال نعم احمل وضي به قال حمل اليه فاسفاه منه ساخر فقام
 الى رجل فذهب ثم اناه ايق من اهل سوقه فقال له ما اعان ما هذا العدل قال هذا عدل اسريته قال
 فبعض نصفه واعطاك ثمة قال نعم ما شاء منه واعطاه نصف المباح واحد نصف الثمر وصاد في يد
 الثاني الى سنة ففعل اسري ثمة الثوب في الثوب وشرع يبيع حتى اشرا وغرو وجهه وصاد مودا لغيره
 عن محمد بن طلحة عن زيد بن علي عن عبد الله عليه السلام قال قال امير المؤمنين غدا يخرج بعض علم اربطهم الى الربا قال
 وكان امير المؤمنين غدا يقول لا تعدن في السوق ولا تقبل الشراء والبيع محمد بن محبوب عن علي
 بن ابراهيم عن علي بن محمد الثاني عن علي بن اسباط عن عبد الله بن الحسن الكوفي عن بعض اهل بيته قال
 قال رسول الله صلى الله عليه وآله لم يادن تجتمع من حرام في خان حتى يضر اقله النكاح والطلاق والعسر
 والصلح والحق والامانة وعنه واف لعنه محمد بن عثمان بن عيسى عن علي بن جرير عن الاضلاع بن سنان قال سمعت
 امير المؤمنين عليه السلام يقول على المنبر يا معشر النجار النعيم المتي واسه لا بال هذا الام اصغر من ذنب البهل
 على الصفا شئونا اما انكم بالصدقة العاخرة واجوز والعاخرة في المال الا فرادى حتى واعطى حتى انك
 حتى عمرو بن القدام غرار عن علي بن جعفر قال قال امير المؤمنين ع ما لكوفه عنكم بعدي كل يوم يكن من
 الفصد بطون الى استوائ الكوفة شيئا سوفا ومع الدرة على الجافة وكان لها طرفان وكانت تسير
 السلسلة نصف على اهل كل سوق فصادى ما معتر الحار السوابية واصل فاداسموا صوتها العواماني اذ يسمعون
 وارعو اليه فلو سمعوا ونهقوا ما دافع ويقول قد مو لا يحال واسر كوا ما نهو له وافترها من المصاعني وبنوا
 بالحكم وساءوا عن الناس وحاشوا الكذب وكافوا عن الظلم والصبوا المظلمون ولا يبروا الربا وادوا الكيل
 والمران ولا يحشوا الناس شيئا ولا يغتوا في الارض من ذنن فيطوف في جميع الاسواق بالكوفة ثم يرجع
 فيقعد للناس عليا ابراهيم عن اسير النوفلي عن النوفلي عن عبد الله بن عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى
 الله عليه واله مرار وكسري فليحفظ نفس فضائي والا فلا شر ولا يسع الربا واخذت وكما ان الحب
 الى كذا بنو بنو الله عني عني عني الفضل بن سنان عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله

اناسیور

24

الدن علم الخط او الشعر لا يدر على
ان يعينه جميع الذين لم ادا
على فصل صاحب

[illegible]

الدن عالم الخطه او
ان بعضه جمع
على قسما

[illegible]

اما ما يوزن له الا حبة من حب الطار عن بعض اصحابه عن الحسن بن الحسن بن علي بن ابي حمزة عن ابي عبد الله عليه السلام
قال لكن ان شري التوب بدينار غير درهم لانه لا بد من درهم كمال درهم والدينار عشرة دراهم فلو شري التوب
بدينار لم يدرى غير درهم خالصا عن درهمين شري التوب بدينار فلو شري التوب بدينار لم يدرى غير درهم خالصا عن درهمين
اشترى الدرهم لا يصدق الا الا هو وشرى التوب بدينار فلو شري التوب بدينار لم يدرى غير درهم خالصا عن درهمين
فادفعناه كان علينا ان نذكر صرف الدرهم في المراتب خمس عشرة في ذلك لابل او الكاس الزاكية حبة
نذكر وان كان ما وانه فلا بأس لعنه محمد بن محمد بن عيسى عن عمار بن الجراح قال قلت لابي عبد الله عليه السلام
عن رجل قال لي اشترى هذا التوب وهذه الدابة وبعثها اربك فها كذا وكذا قال لا بأس بذلك اشترها
ولا يواصب البيع قبل ان تشوبها او تسرها **مسئل** عن رجل اشترى ثوبا من رجل فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار
قلت لا بأس به عليه السلام اما شري الفضل منه ما به توب بحيثما الرجل فباذره العدل مفعول ثوبا
يرج درهم درهم فليس لنا ان يبيع الثاني على مثل ما بعنا قال لا الا ان شري التوب وحده لعنه
محمد بن عيسى عن عمار بن محمد بن عيسى عن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام قال قلت لابي عبد الله عليه السلام
ما عضة احب ان يعطى به اولس من ثمنه قلت نعم قال فلا بد من عضة عن علي بن ابي حمزة عن عبد الملك بن
عنه قال قلت اما الحسن بن موسى عليه السلام عن الرجل اشترى ثوبا او اشترى ثوبا اخر فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر
منه وصبعه هل يبيع هذا وكف يستقيم وعد ذلك قال لا ينبغي ان يشتريه بدينار فاشترى به ثوبا اخر
قال سمعت رجلا سأل ابا عبد الله عليه السلام عن رجل اشترى ثوبا من رجل فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار
رجل من ثوبه احداهما ان يصدق منه ثوبه الا والدين قال لا بأس به الذي اشترى ان كان قد شتر
فما مثله قد وان لم يكن قد شتر لقي فاما ما عليه الى الاجل الذي اشتراه الله فلو كان الذي
اشتراه الله عليه السلام قال قلت بمرصعة الى الاجل الذي اشتراه **الحديث** محمد بن الحسن بن صفوان
عن الحسن بن صفوان عن عمار بن محمد بن عيسى عن صفوان بن يحيى قال قلت لابي عبد الله عليه السلام عن رجل
اشترى ثوبا او التوب فبطلان به الى ثوبه ولم يصدق به رده هل يبيع له ذلك **الحديث** محمد بن الحسن بن صفوان
اشترى ثوبا من رجل فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار
به يكتف وزنا ونصفه على صرف الدرهم فادفعناه فقلت ان نذكر صرف الدرهم في المراتب خمس عشرة او يحرق
ذلك قال او كان مراثة فاحرقه نذكر وان كان ثوبا وثمنه فلا بأس
الحديث محمد بن صفوان بن يحيى عن الحسن بن محمد بن عيسى عن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام
لم يسن اليه ولم يسن ما يوجب فيه ثوبا فبطلان به الى ثوبه ولم يصدق به رده هل يبيع له ذلك **الحديث** محمد بن الحسن بن صفوان
عن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام عن رجل اشترى ثوبا من رجل فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار

عن بعض اصحابنا عن ابي عبد الله عن الرجل اشترى ثوبا او ثوبا اخر فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار
عن صاحبنا واحد الثمن وان كان التوب قد قطع او ضبط او صنع رجع منه العيب لعنه محمد بن الحسن بن علي بن ابي حمزة
عن الحسن بن الحسن بن عيسى عن عمار بن محمد بن عيسى عن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام
ما يصدق بوجه واحد وانما قد عيب قد دون فقال لم اعطكم منه الذي يمشي به قال لا ولكن واحد منه التوب
فذكر عن ذلك لابي عبد الله عليه السلام قال لا بأس به ذلك **الحديث** محمد بن الحسن بن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام
في عبد الله عليه السلام قال سمعت ابا عبد الله عليه السلام يقول انما رجل اشترى ثوبا من رجل فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار
ورد البايع عليه فله العيب **عنه** عن صفوان بن يحيى عن الحسن بن محمد بن عيسى عن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام
عن رجل اشترى ثوبا من رجل فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار
عن ابي عبد الله عليه السلام عن رجل اشترى ثوبا من رجل فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار
ما نصه العيب قال قلت هذا قول علي عليه السلام قال نعم **عنه** عن صفوان بن يحيى عن الحسن بن محمد بن عيسى عن صفوان بن يحيى
عن رجل اشترى ثوبا من رجل فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار
لما لم يدرى العيب كان الفضل الاول في الرجل او اشترى الا هو من ثوبه ثم طهر على عيب ان البيع
الزوم وله ان يرضى العيب **عنه** عن صفوان بن يحيى عن الحسن بن محمد بن عيسى عن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام
عليه السلام عن رجل اشترى ثوبا من رجل فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار
لما لم يدرى العيب عن رجل اشترى ثوبا من رجل فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار
فوطئه ثم وجد فيها عيبا قال نعم وفيه الدائم مرد البايع على التبعاض فحصل ما بين
والدين **الحديث** محمد بن الحسن بن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام عن رجل اشترى ثوبا من رجل فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار
فوطئه قال مرد على الذي اسأله منه ورد عليه نصف ثوبه لكا ما اء وقد قال علي عليه السلام
لا مرد اليه لعنه بجل او طهر صاحبها ويصنع غنة من ثوبه بعد عيب ان كان فها **الحديث** محمد بن الحسن بن صفوان بن يحيى
اسه عن الحسن بن الحسن بن عيسى عن عمار بن محمد بن عيسى عن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام
او او طهر صاحبها وله ان يرضى العيب ورد اجملي ورد موافق ثوبه **الحديث** محمد بن الحسن بن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام
له عيب عن رجل اشترى ثوبا من رجل فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار
قلت مرد او مرد عن صفوان بن يحيى عن الحسن بن محمد بن عيسى عن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام
سأله عن فضله عن ابي عبد الله عليه السلام عن رجل اشترى ثوبا من رجل فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار
وهو لا يعلم قال مرد او تكتسبها **الحديث** محمد بن الحسن بن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام
عن رجل اشترى ثوبا من رجل فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار
عن صفوان بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام عن رجل اشترى ثوبا من رجل فباعه بدينار فاشترى به ثوبا اخر فباعه بدينار

قال

بلغ معاينة
ابن الدوا

انقسط

الى الطمان الطعام فطام على ان يعطى صاحب لكل عشرة اشئ عود ففان قال قلت قال رجل يدعي السهم
 الى العصار ويضم له لكل صاع ارباعا قساة قال لا **اكتن** يحس عن شيف القمار قال قلت لا يصير
 ربه ان قال لا عدا له عليه عن رجل اسند له الخ فوضرني فها لم يقطع ففوضن فيها مسوق قال
 قلت لا يصير عودك قال هذا يكون **قال** ابو بصير ولم يكن قال كان على نبي له طالب عليهم السلام
 في السند وسما من ثمر الدنه فوضرني فوضرني فوضرني فوضرني فوضرني فوضرني فوضرني فوضرني فوضرني
 سنان قال سمعت ابا عبد الله يقول كان على نبي له طالب عليهم السلام فوضرني فوضرني فوضرني فوضرني
 المختل لانه لا نمر العنه ادونها **اكتن** يحس عن عدا له رضوان قال قلت انا عدا له
 عن رجل اسلف ربا على ان ياضد منه ثمان قال لا يصير **قال** محمد بن يعقوب عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن
 الرضا عن عدا له رضوان قال سمعت ابا عبد الله يقول لا يصير لرجل اسلف ربا التمن بالدين ولا
 الدين بالتمني **قال** محمد بن علي بن محبوب عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 عن الرضا عن التمن اني لو اذ قال لا يصير لانه لا يصير **قال** محمد بن يعقوب عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 ابو عبد الله عن عدا له الرضا قال لا يصير لانه لا يصير **قال** محمد بن يعقوب عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 خالد بن ابي الربيع قال قلت لابي عبد الله عليه السلام ما يرى في البئر والستر الا من لا يملك قال لا يملك
 قلت قال نعم والعنف مثله قال لا يملك **قال** محمد بن يعقوب عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 عن ابي عبد الله قال الغصه بالغصه مثله مثل اسنق منه ربا ولا يصير الدار والسرير في الدار
 عن عدا له عن يوسف بن عمار عن محمد بن قيس عن ابي جعفر قال لا يصير درهمين درهمين قال ومنع النضر
 قال هو كان عدا له درهمين ففوضن بياضها **قال** محمد بن يعقوب عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 اجمد والولد بن جعفر قال سمعت ابا عبد الله يقول الذهب بالذهب والفضة بالفضة
 اربا النكر عن عدا له عن محمد بن علي بن محبوب عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا يصير درهمين درهمين
 منها قال او كان منها حاشا او ذهب فلا يملك **قال** محمد بن يعقوب عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 قال في الورق بالورق والذهب بالذهب ورايون عدا له عن محمد بن جعفر عن محمد بن جعفر
 قال قلت لابي عبد الله عليه السلام ما يصير من الذهب بالفضة مثله قال لا يملك **قال** محمد بن يعقوب عن ابي جعفر
 عن محمد بن جعفر عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا يصير درهمين درهمين قال لا يصير درهمين درهمين
 عن عدا له عن عامر بن محمد بن قيس عن ابي جعفر عليه السلام قال قال امير المؤمنين عليه السلام
 لا يصير رجل فضة بدينار الا بدينار ولا يبيع دينا بفضة او فضة بدينار ولا يبيع دينا بدينار
 ما صنفه وانما حارط با نزع **قال** محمد بن يعقوب عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر

قال قلت عن سيع الرب بالدرهم يقول ارسن رسولك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك
 رسولك عن عدا له عن محمد بن الحسن بن ابي جعفر قال قلت لابي عبد الله عليه السلام ما يصير درهمين درهمين
 ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك
 ان عدا له حتى اذ الدنانير فقال انما هم في دار واحد وامكنهم قريته بعضه من بعض وهذا بشي
 عليهم فقال ادفع من ورثها واسا دينا فلما مر العلامة الذي رستم ان يكون هذا الذي سانه
 ويدفع اليه الورق وبعض منه الدنانير حتى يدفع اليه الورق **قال** محمد بن يعقوب عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 وابي جعفر عن ابي جعفر قال قلت لابي عبد الله عليه السلام ما يصير درهمين درهمين
 ورثا او نسا ودرهم نصفه حتى في بعد ما صنفه ورثا او نسا **قال** محمد بن يعقوب عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 صنف فلا يصير فاما ما رواه لعنه ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك
 ان تاجر عن عدا له عن محمد بن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 سعة محمد بن علي بن محبوب عن محمد بن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 قال قلت لابي عبد الله عليه السلام ما يصير درهمين درهمين **قال** محمد بن يعقوب عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 بن فضال عن عدا له عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 محمد بن علي بن محبوب عن محمد بن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 عن عدا له عن محمد بن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 علي بن جعفر عن محمد بن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 افضل واكثر **قال** محمد بن يعقوب عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 عن ابي عبد الله عليه السلام قال لا يصير درهمين درهمين **قال** محمد بن يعقوب عن ابي جعفر عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 سري دنانير بالدينار قال نعم اما الذهب وعن في الشراء السبع واما **قال** محمد بن يعقوب عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 في هذا الاضمار انما لا يعارض ما قد مناه حرامه لا يجوز بيع الذهب بالفضة نسبة معا صلا لان
 على حصار ليشن وهذه الاضمار ارباع منها الاصل ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك
 طاعة اهل النقل وذكره واذا ما سؤده وسقلا لا يملك لان كان وطحا غير انما لا يطعن عليه ببلد
 الهبة لانه وان كان كذلك فهو موقوف في النقل لا يطعن عليه **قال** محمد بن يعقوب عن ابي جعفر عن ابي جعفر
 على حد وهو ضعيف جدا لا يعول على ما سؤده ويحكم هذه الاضمار واما ما سؤده وهو ان يكون
 وله نسبة الدنانير ولا يكون حلالا للسبع ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك
 صان ان يبيعها عليه في اكمال تدر ارباع سعر الوقت او اكثر ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك ففوضنك

[illegible]

فقد وصايتي
كروك على عصفور الان
الحريه بغير العير والوان الاربى
ابعد الدعاء الى الربى
الربى

عوضه
اوله و قلم قلم الحسی بر محمدی شمس
قلم لا بیع بر اصله بر محمدی شمس

[illegible]

الحسن

روانم

مفضل

اسماء و النوا

[illegible]

بلغ مقابلة

وادی علی وادی دودمانی
کلیه دروغ و تحریف

صحت و انصاف
در مقام ادوات

[illegible]

عام

عن عاصم بن حميد عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ان من افضل ما يشرب من لبن وادوا
يكون يشرب اللبن وقال عليه السلام غني عن النضر عن سويد عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ان من
قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ان من افضل ما يشرب من لبن وادوا يكون يشرب اللبن وقال عليه السلام غني عن النضر عن سويد عن ابي عبد الله عليه السلام
زران عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ان من افضل ما يشرب من لبن وادوا يكون يشرب اللبن وقال عليه السلام غني عن النضر عن سويد
هذه الاية اكل نضر اذني من التمر والماء واكل نضر طبع المرء نضر اذني زوجه ما خلا ذلك من الطعام فلا يحب
يعقوب عن ابي علي الاشعري عن محمد بن عبد الجبار عن صفوان بن يحيى عن عبد الله بن عثمان عن محمد بن ابي حمزة قال سالت ابا
عبد الله عليه السلام عن هذه الاية ليس عليكم جناح ان تاكلوا من ثمركم او شربوا من لبنكم الا ما خلا ذلك من الطعام فلا يحب
قال هو والله الرجل يدخل نضره ما كل نضر اذني نضر محمد بن خالد عن النضر عن عوف عن عبد الله بن بكر عن
زران قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن شرب لبنكم حياض ان تاكلوا من ثمركم او شربوا من لبنكم الا ما خلا ذلك من الطعام فلا يحب
ما طبعوا واكلت ما طبعوا ما لم تدر على ابي ابراهيم عن ابي علي بن ابي حمزة عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله
عوف عن ابي عبد الله عليه السلام قال الرجل يكون له واكل نضر في ثمره واكل نضر اذني محمد بن يعقوب عن ابي عبد الله
اصحابنا عن سهل بن زياد عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ان من افضل ما يشرب من لبن وادوا
والنضر ان ياكل من ثمره احبه وصديق ابي محمد بن محمد عن صفوان بن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ان من افضل ما يشرب من لبن وادوا يكون يشرب اللبن وقال عليه السلام غني عن النضر عن سويد
جاء عن محمد بن علي بن عمر عن ابيه عن محمد بن مسلم عن ابي بصير عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
ابن عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ان من افضل ما يشرب من لبن وادوا يكون يشرب اللبن وقال عليه السلام غني عن النضر عن سويد
ماش قال ان الله قد كتب ذلك لزران فقال حدثني من اصدق امرئ ما قال سالت ابا عبد الله عليه السلام عن ذلك
فقال اعد كل صديق صديقها ما دنت ما كلة قال محمد بن الحسن قول زرارة ان بعض من تصدق قال عن
ابن عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ان من افضل ما يشرب من لبن وادوا يكون يشرب اللبن وقال عليه السلام غني عن النضر عن سويد
حتى يحب عليه عاقلها لا اقلها في الروايات المتقدمة ان اكل هذه الاشياء اما ان لا يحبها وما دني الناس بها
كونها محضون وروى ذلك ما رواه ابي الحسن بن محمد بن عوف عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم
عن النضر والسبل والكرات فقال لا تاكلوا من الثمر ولا تاكلوا من لبنكم الا ما خلا ذلك من الطعام فلا يحب
خرج الى محمد بن يعقوب عن محمد بن يحيى عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ان من
عن النضر عن سويد عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ان من افضل ما يشرب من لبن وادوا يكون يشرب اللبن وقال عليه السلام غني عن النضر عن سويد
وم الاخر فلا ياكل على اذن نضر عليها الا نضر عنه عن ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ان من
قال كذا عن ابي عبد الله عليه السلام ما كان حتى قدم على ابي عبد الله عليه السلام قال قال رسول الله صلى الله عليه وآله وسلم ان من

فقط

[illegible][illegible]

[illegible][illegible]

بلغ مقامه
الله اعلم

[illegible]

ما يرى في هذا الذي لا يعرف صاحبه فقال هو كاله على ابراهيم عن ابيه عن ابن له جهر عن علي بن ابي
 في الرجل يرهق عند الرجل رهنا فضيلة تى او يصنع قال يرفع عليه ضمان وقال في رجل رهن
 عند دار او صاحب او اهدى قال ان كان في ثوبه الاوصى عنه على ان يرهق عن امان رجل
 عن رجل رهنا عنده عن رجل رهن عند رجل دار او صاحب او اهدى قال يكون ماله في ثوبه الاوصى
 وقال في رجل رهن عند ماله او رهن عند ماله فلم يرفع عليه ضمان ولم يرهق فكل رجل يرفع
 عند رهنه قال لا فاما روادى محمد بن علي عن محمد بن علي عن صفوان عن ابي كبر قال قلت لابي عبد الله
 عن الرهن فقال ان كان اكثر من مال المهرن في ملك ان يودي الفضل الى صاحبه الرهن ولم يكن اقل من مال المهرن
 الرهن ادى اليه صاحبه فضل ماله وان كان سوا فضله على شي وما روادى محمد بن علي عن محمد بن علي
 عن رجل رهنا اصفه عن رجل عن قول علي بن ابي حمزة عن ابي الحسن عن الفضل قال كان علي بن ابي حمزة عن رجل
 قلت كيف يراه ان الفضل الى صاحبه الرهن وان كان في ثوبه المهرن قال ان كان الرهن افضل
 ما رهن به ثم غطى رد المهرن الفضل على صاحبه وان كان لا يشرى رد الرهن ما يرفع من رجل الرهن
 قال وكان كذلك قول علي بن ابي حمزة عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن الفضل قال كان علي بن ابي حمزة عن رجل
 من جهة المهرن من يرفع وغر ذلك فاما اذا ملك فضل ماله او رهنه عن المهرن شي وكان لا يرجع
 عليه الماله والفرى فكيف اذا كان روادى محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن الفضل
 انان عن رهنه عن رجل رهنا عنده عن رجل رهنا عنده عن رجل رهنا عنده عن رجل رهنا عنده عن رجل رهنا عنده
 على الرهن فاحل فان اسلمه رواد الفضل منها وروى ابي عبد الله عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن الفضل
 اني نهر عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي
 واولاوي له ما به درهم فملك على الرجل ان يرهق على صاحبه ما في درهم قال لا يرهق فاحل
 فيه فضل فضله فملك نصف الرهن قال حساب ذلك وهذا الاسكاف قال قلت لابي ابراهيم
 عن رجل رهن الرهن او الدار فضيلة الا انه على من يكون قال على مولاه ثم قال ارايت لو فضل فضيلا
 على من يكون فملك هو عن العبد قال لا يرى لم يرهق مولاه قال هذا ثم قال ارايت لو كان ثوبه
 ماله وداره وفضل ماله وداره لم يكن ثوبه مولاه قال وكذا يكون عليه ما يكون له وروى محمد بن
 علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي
 صاع عن عبد الله بن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي
 محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي
 عن علي بن ابي حمزة عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي

بلغ منه
 الله ان

فداها وان يكون مستحلا كما لو اوفى من جهة المهرن فاما اذا لم يكن ذلك لم يرهق من جهة المهرن شي وكان
 حكم الموت سو محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي
 عن الرجل رهن العبد او الثوب او اهل او ماله عام ماله البتة فيقول صاحب الماله للمهرن ان في رجل رهن
 من هذا الثوب قال نعم وان يرفع الماله ويحكم الماله قال اولا حلال او لا قال لا والى ان يقول ذلك
 فان رهن دار الماله الماله قال لصاحب الدار قلت فان رهن ارضا ماله قال صاحب الاوصى ارضا ماله
 فقال ليس من هذا رهنه بل هو رهنه لاهل الدار لا يرهق ماله ولا يرهق ارضه ولا يرهق رهنه
 عن امان عن رجل رهنا عنده عن رجل رهنا عنده عن رجل رهنا عنده عن رجل رهنا عنده عن رجل رهنا عنده
 او ماله ارضا ماله حاكم حرم او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله
 كله فلم يرهق من جهة الماله ولا يرهق من جهة الماله ولا يرهق من جهة الماله ولا يرهق من جهة الماله
 اولا عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي
 روادى محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي
 الذي عنده المهرن ارضه ماله وكذا قال الاوصى ماله عنده وروى عن ابي عبد الله عن محمد بن علي عن محمد بن علي
 انه قال فان لم يكن له يديه فعل الذي له الرهن البتة عنه عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي
 جميعا عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي
 فادعوا الى رهنه المهرن انه قال وقال صاحب الرهن ماله قال البتة على الذي عنده المهرن
 او قال فان لم يكن له يديه فعل الذي له الرهن البتة عنه عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي
 عن ابي عن رجل رهنا عنده عن رجل رهنا عنده عن رجل رهنا عنده عن رجل رهنا عنده عن رجل رهنا عنده
 صاحب الرهن ماله قال البتة على الذي عنده المهرن انه قال وقال صاحب الرهن ماله قال البتة على الذي عنده المهرن
 ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله
 اخذت في الرهن فقال ارضا ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله
 لم يكن له يديه حلف صاحب الماله وان كان الرهن اقل من الرهن او اكثر او ضلعا قال ارضا ماله او ماله ماله
 او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله او ماله ماله
 عن صفوان عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي
 فداها عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي
 وروى عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي عن محمد بن علي

رضا

المعجزة

ک

خدا او مومنها عايمو

لعل

[illegible]

زید بن عبد الله بن جابر

五

This is a large, abstract ink wash painting on a light-colored, textured paper. The composition is dominated by bold, expressive blue ink strokes that create a sense of movement and form. The strokes are thick and fluid, suggesting a figure in a dynamic pose, possibly a dancer or a person in a traditional garment. The background is a mix of white and light blue, with numerous small, dark blue dots scattered throughout, which could represent stars, rain, or simply decorative elements. The overall style is reminiscent of traditional Chinese ink wash painting, but with a more abstract and modern interpretation.

[illegible]

